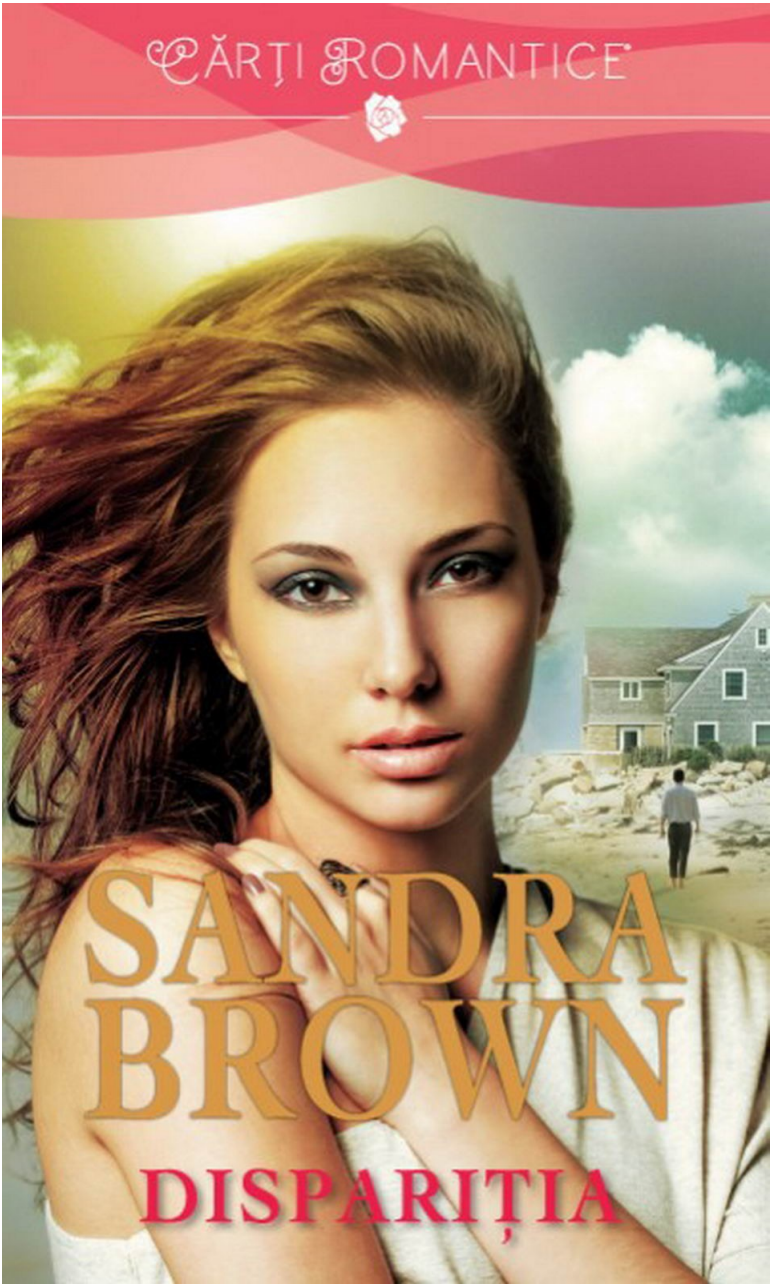
CĂRȚI ROMANTICE
SANDRA BROWN
DISPARIȚIA

SANDRA BROWN
DISPARIŢIA

Traducere de Oana Adriana Duţă

Sandra Brown
Deadline
2013

Editura Lira/Litera, 2015

PROLOG

Golden Branch, Oregon, 1976

La puţin timp după ce răsări soarele, la şase şi cincizeci şi şapte de minute, din casă se trase prima rafală de gloanţe. Focul izbucnise ca răspuns la cererea de capitulare solicitată de o echipă de poliţişti. Era o dimineaţă mohorâtă. Cerul era acoperit de nori, iar ceaţa era deasă. În pofida vizibilităţii limitate, unul dintre fugarii din casă avu noroc şi nimeri un ajutor de şerif căruia toţi îi spuneau Turk. Gary Headly îl cunoscuse pe şerif doar cu o zi în urmă, la puţin timp după ce echipa formată din agenţi ui ATF, FBI, şerifi şi şerifi adjuncţi se întâlnise pentru prima dată pentru a discuta operaţiunea. Se strânseseră în jurul unei hărţi a zonei cunoscute sub numele de Golden Branch, analizând obstacolele pe care le-ar fi putut întâmpina. Headly îşi aminti că un alt şerif spusese:

— Hei, Turk, adu-mi şi mie o Cola dacă tot eşti acolo!

Headly nu avea să afle numele adevărat al lui Turk decât mai târziu, mult mai târziu, când avea să se facă curăţenie. Glonţul pătrunse cam la un centimetru mai sus de vesta antiglonţ, sfâşiindu-i gâtul aproape complet. Bărbatul se prăbuşi fără să scoată un sunet şi muri înainte să ajungă pe mormanul de frunze ude ce i se aşternea la picioare. Headly nu putu face altceva decât să spună în gând o rugăciune scurtă şi să rămână ascuns. Dacă s-ar fi mişcat, ar fi murit sau ar fi fost rănit fiindcă, odată pornit focul de arme, prin ferestrele deschise ale casei ţâşneau fără încetare gloanţele. Haiducii Dreptăţii aveau un arsenal inepuizabil. Sau cel puţin aşa părea în dimineaţa aceea umedă şi cumplită. A doua victimă fu un ajutor de şerif cu părul roşcat, de 24 de ani. Respiraţia caldă în aerul rece îi dădu de gol poziţia. Fură trase şase focuri. Cinci găsiră ţinta. Trei dintre ele l-ar fi omorât oricum. Echipa intenţionase să ia grupul prin surprindere, să le prezinte mandatele de arestare pentru o listă lungă de

fărădelegi şi să îi reţină pe toţi. Nu voiau să se implice în focuri de arme dacă nu era cazul. Însă vehemenţa cu care se trăgea asupra lor arăta că tâlharii ţineau să lupte până la moarte.

La urma urmei, nu aveau de pierdut decât propriile vieţi. Dacă ar fi fost prinşi, toţi cei şapte membri ai grupării teroriste ar fi fost închişi pe viaţă sau pedepsiţi cu moartea. Împreună, cei şase bărbaţi şi o femeie comiseseră douăsprezece crime şi distruseseră bunuri în valoare de milioane de dolari, multe dintre acestea fiind clădiri guvernamentale sau instalaţii militare. În pofida tonului religios ostentativ al denumirii pe care o adoptaseră, nu erau fanatici ai vreunei credinţe, ci mai degrabă nu aveau deloc conştiinţă sau reţineri. În perioada destul de scurtă de doi ani, deveniseră cunoscuţi şi ajunseseră să fie o pacoste pentru toate organele legii. Şi alte grupuri de acest gen îi imitau pe Haiduci, dar niciunul nu era la fel de eficient. În comunitatea infractorilor, erau respectaţi pentru îndrăzneală şi violenţa fără seamăn. Pentru mulţi dintre cei care detestau guvernul, ei deveniseră eroi populari. Erau adăpostiţi şi li se furnizau arme şi muniţie, dar şi informaţii secrete, confidenţiale. Acest sprijin din umbră le permisese să lovească rapid, cu putere, iar apoi să dispară şi să rămână bine ascunşi în timp ce planificau următorul atac. În comunicatele trimise ziarelor şi posturilor de televiziune juraseră că niciodată nu aveau să fie prinşi vii. Poliţia reuşise să îi prindă în Golden Branch doar printr-un mare noroc. Unul dintre furnizorii lor de arme, al cărui istoric Infracţional autorităţile îl cunoşteau bine, fusese pus sub supraveghere, fiind bănuit pentru o tranzacţie care nu avea legătură cu Haiducii Dreptăţii. Acesta făcuse trei drumuri la casa abandonată din Golden Branch pe parcursul mai multor săptămâni. O cameră de supraveghere îl surprinsese vorbind cu un bărbat ulterior identificat drept Carl Wingert, liderul Haiducilor.

Când informaţia fusese raportată către FBI, ATF şi Serviciul Şerifilor din Statele Unite, agenţiile trimiseseră

imediat personal care să îl monitorizeze în conţinuţi re pe traficantul ideal de arme. La întoarcerea dintr-o vizită la Golden Branch, fusese arestat. Munca de convingere durase trei zile, însă fusese sfătuit de avocatul lui să ajungă la un acord cu autorităţile şi spusese tot ce ştia despre oamenii din casa părăsită. Se întâlnise doar cu Carl Wingert. Nu putea sau nu voia să spună cine altcineva mai era sechestrat împreună cu Wingert sau cât aveau de gând să se adăpostească acolo. Temându-se că dacă nu se mişcau repede aveau să rateze şansa de a-l prinde pe unul dintre oamenii cei mai vânaţi de FBI, agenţii federali solicitaseră ajutorul autorităţilor locale, care aveau deja emise mandate de arestare pe numele membrilor grupului. Echipa fusese formată şi se planificase operaţiunea. Însă fiecare membru al echipei înţelese imediat că oamenii lui Wingert vorbise serios atunci când declarase că mai bine mureau decât să fie prinşi. Nu aveau să predea armele, nu aveau să ridice mâinile în semn de capitulare. Oamenii legii erau ascunşi pe sub copaci sau maşini şi toţi erau vulnerabili. Chiar şi cea mai mică mişcare atrăgea o rafală de gloanţe, iar Haiducii se dovediseră a fi ţintaşi de seamă.

Agentul care conducea operaţiunea, Emerson, transmisese un mesaj prin radio către postul de operaţiuni, cerând să li se trimită în ajutor un elicopter, însă ideea fusese respinsă din cauza vremii proaste. Fuseseră mobilizate echipele de operaţiuni speciale ale agenţiilor locale, statale şi federale, însă acestea veneau cu maşina la Golden Branch şi drumurile nu erau ideale nici măcar pe vreme bună. Echipei i se spusese să aştepte şi să tragă doar ca să se apere, în timp ce şefii, în birourile lor sigure şi călduroase, dezbăteau modificarea reglementărilor astfel încât să poată folosi forţa.

— Tărăgănează atât fiindcă unul dintre ei e o femeie, îi şopti Emerson lui Headly. Şi Doamne fereşte să violăm drepturile civile ale criminalilor ăstora. Pe noi nu ne admiră şi nu ne respectă nimeni, să ştii. Headly, novicele echipei, se abţinu cu înţelepciune.

— Suntem agenţi federali şi chiar dinainte de

Watergate cuvântul guvern devenise unul nu prea agreat. Toată ţara se duce dracului cât ai zice peşte, iar noi îngheţăm aici, aşteptând ca vreun birocrat să ne spună că e-n regulă să-i nimicim pe nenorociţii ăştia. Emerson avea pregătire militară şi un punct de vedere foarte ferm, însă nimeni, cu atât mai puţin el, nu voia un măcel în dimineaţa aceea. Nimeni nu primi ceea ce îşi dorea. Când întăririle erau încă pe drum, Haiducii îşi intensificară focurile. Un agent ATF primi un glonţ în coapsă şi, după cum sângera, artera femurală era în pericol. Nu se ştia încă în ce măsură, însă, în orice caz, rana putea fi fatală. Emerson înregistră situaţia cu un noian de înjurături, fiindcă aveau să fie exterminaţi unul câte unul dacă nu i se aprobă pornirea focului. Cu puştile de atac şi cu o mitralieră – manevrată de agentul ATF rănit – preluară ofensiva. Barajul dură şapte minute. Gloanţele din casă se împuţinară, apoi deveniră sporadice. Emerson ordonă încetarea focului. Aşteptară.

Dintr-odată, cu sângele şiroind din mai multe răni, inclusiv dintr-una la cap, un bărbat se năpusti pe uşa din faţă, aruncând invective şi descărcându-şi în continuu mitraliera. Era o mişcare sinucigaşă, iar el ştia asta. Motivul avea să iasă în curând la iveală. Când agenţii nu mai traseră, iar ţiuitul din urechi le dispăru, îşi dădură seama că, în mod bizar, din casă nu se mai auzea nimic, decât zgomotul pe care îl făcea un oblon care se lovea de un perete exterior atunci când se nimerea în bătaia vântului. După un minut de tensiune, Emerson spuse:

— Intru. Se ridică într-o secundă, înlocuindu-şi încărcătorul cu unul nou. Headly procedă la fel.

— Vin şi eu. Alţi membri ai echipei rămaseră pe loc. După ce se asigură că pistoalele erau încărcate, Emerson ieşi din ascunziş şi începu să alerge către casă. Headly, cu inima în gât, îl urmă. Trecură pe lângă corpul prăbuşit pe pământul umed, urcară pe verandă, apoi se postară de o parte şi de alta a uşii larg deschise, cu armele ridicate. Aşteptară şi ascultară. Neauzind nimic, Emerson făcu un semn din cap, Iar Headly intră. Trupuri. Sânge peste tot şi

o duhoare insuportabilă.

Nimic nu se mişca.

— Liber, strigă el şi trecu peste un trup ca să intre în uimera alăturată, un dormitor pe a cărui podea nu se alia decât o saltea zdrenţuită. Centrul saltelei încă era umed din cauza unei pete urâte. În mai puţin de un minut de când Headly intrase pe uşă, constatară că cinci oameni erau morţi. Patru trupuri fură găsite în casă. Al cincilea era omul care murise în curte. Îi identificară drept membri cunoscuţi ai Haiducilor Dreptăţii. În mod vizibil, de la numărătoare lipseau Carl Wingert şi iubita lui, Flora Stimel, singura femeie din grup. Nicio urmă de cei doi, cu excepţia unei dâre de sânge care mergea din spatele casei până spre adâncul pădurii, unde descoperiră urme de cauciucuri. Reuşiseră să scape, probabil fiindcă tovarăşul lor rănit mortal se sacrificase, declanşând focul în faţa casei, în timp ce ei se furişau prin spate. Mai multe ambulanţe şi maşini oficiale se adunară la locul faptei. Odată cu ele veniră şi maşinile posturilor de televiziune, care fură oprite la mai mult de un kilometru de ieşirea din drumul principal. Casa şi zona adiacentă fură închise, astfel încât să se poată colecta dovezi, să se poată face fotografii şi măsurători, să se poată desena diagrame înainte să fie luate cadavrele. Cei implicaţi îşi dădură seama că avea să urmeze o investigaţie riguroasă a incidentului. Fiecare lucru pe care îl făcuseră avea să trebuiască explicat şi justificat, nu numai superiorilor, ci şi unui public cinic şi critic.

În curând, casa pustie se umplu de oameni care îşi vedea fiecare de treaba lui. Headly ajunse din nou în dormitor, lângă medicul legist care adulmeca pata de pe salteaua murdară. Lui Headly i se părea că cineva făcuse pipi în timpul unei sângerări abundente.

— Urină? Medicul dădu din cap.

— Cred că e lichid amniotic. Headly crezu că nu aude bine.

— Lichid amniotic. Vreţi să spuneţi că Flora Stimel.

— A născut.

CAPITOLUL 1
Zilele noastre

— Ce ţi-ai făcut la păr?

— Aşa se întâmpină un om care se întoarce de la război? Şi eu mă bucur să te văd, Harriet. Dawson Scott detesta faptul că îl convocase – nici un alt cuvânt nu se potrivea mai bine – şi îşi manifestă vădit neplăcerea în timp ce se aşează. Apoi se instala comod, îşi sprijini o gleznă pe genunchiul opus, îşi încrucişă mâinile pe stomacul concav şi căscă, ştiind foarte bine că atitudinea aceasta avea să o scoată din sărite. Chiar aşa se întâmplă. Femeia îşi dădu jos ochelarii de citit şi îi puse pe birou. Suprafaţa lustruită a acestuia simboliza noul ei statut de „şefă". Şefa lui.

— Am mai văzut soldaţi tocmai întorşi din Afghanistan. Niciunul nu arăta a vomă de pisică. Îl măsură din cap până în picioare, examinându-i barba nerasă şi părul lung care, de când plecase din ţară, îi ajunsese până la umeri. Dawson îşi puse mâna pe inimă.

— Au. Şi eu care voiam să-ţi spun cât de bine arăţi. Cele cinci kilograme în plus îţi stau minunat. Ea se crispă, dar nu spuse nimic. Trosnindu-şi degetele la propriu, el cercetă îndelung biroul din colţ, oprindu-se să admire panorama ce se putea observa prin ferestrele mari. Se aplecă puţin şi văzu steagul Statelor Unite arborat în vârful domului Capitolului. Se întoarce către ea şi remarcă: Drăguţ birou.

— Mulţumesc.

— Cu cine te-ai culcat?

Îl înjură în şoaptă. O auzise spunând cuvintele acelea şi cu voce tare. O auzise strigându-le la masa de conferinţe în timpul întâlnirilor editoriale, când cineva nu era de acord cu ea. Aparent, odată cu noua funcţie căpătase şi o anumită stăpânire, pe care îşi propuse imediat să o zdruncine.

— Pur şi simplu nu suporţi nu-i aşa? spuse ea cu un

zâmbet atotputernic. Învaţă-te cu ideea, Dawson. Acum sunt deasupra ta. El se cutremură.

— Nici măcar nu pot să-mi închipui asta. Privirea ei era tăioasă, dar îşi pregătise cu siguranţă discursul şi nici măcar insultele lui nu aveau să-i răpească plăcerea de a-l recita.

— Acum am control editorial. Control editorial complet. Ceea ce înseamnă că pot aproba, modifica sau respinge orice idei de articole pe care le prezinţi. Pot şi să îţi repartizez articole dacă nu ai idei proprii. Ceea ce n-ai avut. Nu în ultimele două săptămâni de când te-ai întors în State.

— Am folosit din zilele de concediu pe care le acumulasem. Mi-a fost aprobată vacanţa.

— De către predecesorul meu.

— Înainte să-i iei locul.

— N-am luat nimic, spuse ea încordată. Am câştigat funcţia asta. Dawson ridică din numeri.

— Cum spui tu Harriet. Însă indiferenţa lui era prefăcută. Noile schimbări de la nivelul companiei îi afectau semnificativ viitorul profesional. Primise un e-mail de la un coleg înainte ca înştiinţarea oficială să fie transmisă tuturor angajaţilor *News Front* şi nici măcar distanţa dintre Washington şi Kabul nu fusese suficientă încât să estompeze vestea proastă. Un nemernic din conducere, nepotul cuiva, care habar n-avea de presa de informare şi nici măcar de ştiri în general, o numise redactor-şef pe Harriet Plummer. Alegerea era dezastruoasă, în primul rând fiindcă Harriet era mai degrabă om de afaceri, nu jurnalistă, în orice situaţie delicată, prioritatea ei principală avea să fie protejarea revistei împotriva posibilelor procese. Articolele pe teme controversate aveau să fie diluate sau eliminate întru totul. În opinia lui Dawson, asta însemna o castrare editorială.

În al doilea rând, Harriet îi călca pe toţi în picioare şi n-avea nici pe departe stofă de lider. Arbora un dezgust dispreţuitor faţă de oameni în general, o antipatie chiar

mai puternică faţă de bărbaţi, iar pe Dawson Scott îl ura de-a dreptul. Fără falsă modestie, el recunoştea că animozitatea ei se datora în mare parte faptului că îl invidia pentru talentul lui, pentru respectul pe care acesta i-l câştigase în rândul colegilor de la *News Front* şi din afară de-a lungul timpului. Însă în ziua în care fusese numită redactor-şef, sursa ostilităţii ei încetase să mai conteze.

Sentimentul era acolo, era solid, era de durată, iar ea era şefa. Lucrurile nu puteau sta mai rău. Sau cel puţin aşa crezuse el.

— Te trimit în Idaho, spuse ea.

— Pentru ce?

— Orbi în baloane.

— Poftim? Harriet împinse către el un dosar de pe birou.

— Cercetătorii noştri au făcut munca grea în locul tău. Poţi să te familiarizezi cu programul pe drum.

— Dă-mi un indiciu.

— Un grup de binefăcători ia oameni orbi în baloane cu aer cald şi le arată tot ce au nevoie să vadă. E un fel de-a spune. Completarea maliţioasă nu îl făcu pe Dawson să zâmbească. Bărbatul rămase impasibil şi lăsă dosarul acolo unde era.

— Şi asta e o ştire importantă?

Ea zâmbi cu dulceaţă. Sau cel puţin încerca. Timiditatea nu dădea deloc bine pe chipul ei.

— Pentru oamenii orbi din baloane, este. Ar fi vrut să sară peste birou şi să o strângă de gât. În schimb, numără în gând până la zece şi se uită în altă parte, către fereastră. La patru etaje mai jos, bulevardele largi ale Washingtonului se coceau în soarele după-amiezii.

— În pofida felului nu foarte măgulitor în care ai descris programul, spuse el, sunt sigur că merită popularizat la nivel naţional.

— Totuşi, simt o mare lipsă de entuziasm din partea ta.

— Nu e genul meu de articol.

— Nu te simţi în tare? O mănuşă invizibilă ateriza pe biroul ei lângă dosarul neatins.

— Eu îmi propun propriile articole, Harriet. Ştii asta.

— Atunci propune unul, răspunse ea încrucişându-şi braţele peste pieptul lat. Vreau să-ţi văd bine cunoscutul geniu la treabă. Vreau să-l văd în acţiune pe scriitorul pe care toţi îl cunosc şi îl iubesc, pe care toţi îl laudă că are mereu o abordare nouă, care scrie cu o pricepere rară, care dezvăluie cititorilor lui sufletul tuturor poveştilor. Ei bine? întrebă ea după o scurtă pauză. Cu toată stăpânirea de care putea da dovadă, el îşi descleştă dinţii şi răspunse:

— Încă mai am zile de concediu. Cel puţin încă o săptămână.

— Ai avut deja două săptămâni de pauză.

— Nu a fost destul.

— De ce?

— Tocmai m-am întors dintr-o zonă de război.

— Nimeni nu te-a obligat să stai acolo. Te-ai fi putut întoarce oricând.

— Erau prea multe subiecte interesante.

— Pe cine crezi că minţi? pufni ea. Ai vrut să te joci de-a soldatul şi ai făcut-o. Timp de nouă luni. Pe banii revistei. Dacă nu te-ai fi întors acasă din proprie iniţiativă atunci când ai făcut-o, te-aş fi adus înapoi, chiar eu, noul redactor-şef.

— Ai grijă, Harriet. Nu ţi se văd numai rădăcinile brunete, ci şi invidia.

— Invidia?

— Nu ţin minte ca vreun articol de-al tău să fi fost luat în considerare pentru premiul Pulitzer.

— Dar nici tu nu ai fost nominalizat la premiul ăsta, deci n-ai avut cum să-l primeşti, aşa că mă doare-n cot de zvonurile astea pe care probabil le-ai lansat chiar tu. Acum, am alte lucruri mult mai importante de făcut, spuse ea ridicând din sprâncene. Desigur, doar dacă nu vrei să-

mi predai chiar acum cheia de la toaletă bărbaţilor, caz în care voi fi mai mult decât fericită să sun la personal şi să îţi cer lichidarea. Făcu o pauză scurtă şi văzând că el nu schiţă niciun gest, continuă:

— Nu? Atunci mâine-dimineaţă eşti în avionul către Boise, pe locul 18 A. Cursă regională, adăugă trântind un bilet de avion peste dosar.

Dawson trase pe dreapta în faţa casei cochete din Georgetown şi opri maşina. Ridică din şolduri şi scotoci după un flacon cu pastile în buzunarul pantalonilor. Scoase o tabletă şi o înghiţi cu o gură din sticla de apă din suportul pentru pahar. După ce închise flaconul şi îl puse la loc în buzunar, coborî parasolarul şi se privi în oglindă. Chiar arăta a vomă de pisică. De pisică foarte bolnăvit. Dar nu avea ce face în privinţa asta. Examinase toată corespondenţa care i se strânsese pe birou când primise mesajul de la Headly: Vino. Acum. Headly nu era aşa de poruncitor decât dacă se întâmpla ceva. Dawson nu mai deschisese restul scrisorilor şi venise în fugă. Ieşi brusc şi porni pe aleea de cărămidă, mărginită de flori. Eva Headly îi deschise uşa.

— Bună, frumoaso, spuse el întinzându-se peste prag şi îmbrăţişând-o.

Fostă Miss Carolina, Eva Headly îmbătrânise admirabil. Tocmai ce împlinise 60 de ani şi îşi păstrase nu numai frumuseţea şi silueta, ci şi agerimea şi farmecul natural. Îl îmbrăţişa şi ea, apoi se îndepărtă şi îl lovi destul de tare pe umăr.

— Niciun „frumoaso”, spuse ea rotunjind vocalele. Sunt supărată pe tine. Te-ai întors de două săptămâni. De ce vii abia acum să ne vezi? Pe chipul ei se citea preocuparea, în timp ce îl măsura din cap până în picioare. Eşti mai slab ca o scândură. Nu ţi-au dat de mâncare?

— Nimic nu se compară cu tocăniţele tale.

Iar de budincă de banane n-auziseră niciodată. Îl invită în hol, spunând:

— De asta mi-a fost cel mai dor cât ai fost plecat.

— De ce anume? întrebă el.

— De toată vrăjeala ta. El râse, îi luă chipul în mâini şi o sărută pe frunte.

— Şi mie mi-a fost foarte dor de tine. Apoi îi dădu drumul şi îşi înclină capul în direcţia biroului. A început să se obişnuiască cu ideea? întrebă Dawson cu voce joasă.

— Nici pe departe, spuse ea la fel de încet. A fost…

— Să ştiţi că vă aud că şoptiţi. Nu sunt surd, mormăi cineva din birou.

— Ai grijă, mai spuse Eva. Dawson îi făcu cu ochiul, apoi se îndreptă către biroul unde îl aştepta Gary Headly. Când Dawson intră în camera pe care o cunoştea de multă vreme, simţi un val de nostalgie. Aici se născuseră nenumărate amintiri. Se jucase cu maşinuţele pe parchet, în timp ce mama lui îl avertiza să nu le lase împrăştiate, ca să nu se împiedice cineva. Tatăl lui şi Headly îl învăţaseră cu răbdare să joace şah pe masa din colţ. Eva stătuse lângă el pe canapea şi îi arătase cum să câştige atenţia fetei de care îi plăcea în clasa a şasea. Pentru prima dată de când plecase din Afghanistan, simţise că ajunsese acasă.

Soţii Headly erau naşii lui, iar legătura dintre ei devenise foarte puternică în ziua în care îl botezaseră. Juraseră să aibă grijă de fiul celor mai buni prieteni ai lor, în cazul în care avea să fie vreodată necesar acest lucru. Atunci când mama şi tatăl lui muriseră într-un accident de maşină, pe când el era la facultate, chiar dacă din punct de vedere legal era adult, relaţia cu familia Headly devenise şi mai importantă. Headly îl analiză pe Dawson şi îl privi cu o dezaprobare părintească. Era mult mai scund decât Dawson, care se apropia de doi metri, însă emana încredere şi autoritate. Nu chelise şi abia dacă încărunţise puţin. Cei cinci kilometri pe care îi alerga zilnic şi alimentaţia atent supravegheată de Eva îl ajutaseră să se menţină în formă. Mulţi alţi bărbaţi de 65 de ani i-ar fi invidiat silueta.

— După cum arăţi, războiul a fost greu, spuse el.

— Se poate spune şi aşa, răspunse Dawson. Tocmai am avut o înfruntare cu Harriet şi de-abia am supravieţuit.

— Mă refeream la Afghanistan, spuse Headly în timp ce Dawson se aşează pe scaunul care i se oferise.

— Mda, a fost greu, dar pe lângă Harriet talibanii sunt o glumă.

— Vrei ceva de băut? Dawson îşi mască uşoara ezitate consultându-şi ceasul.

— E cam devreme.

— În altă parte e cinci după-masa. Oricum, e o ocazie specială. S-a întors risipitorul.

Dawson înţelese dojana.

— Îmi pare rău că n-am venit mai devreme. A trebuit să mă pun la curent cu multe. Încă mai trebuie. Dar mesajul tău părea urgent.

— Serios? Headly turnă bourbon în două pahare. Îi întinse unul lui Dawson, apoi se aşează în faţa lui. Ridică paharul uşor înainte de a sorbi din el.

— Beau mai mult în ultima vreme.

— Face bine.

— Ca să reducă stresul?

— Aşa se zice.

— Poate, bombăni Headly. Cel puţin am la ce să sper în fiecare zi.

— Poţi să speri la multe lucruri.

— Da. La bătrâneţe şi la moarte.

— Ar fi bine ca Eva să nu te audă spunând asta. Headly mormăi în barbă ceva neinteligibil şi mai luă o gură.

— Nu fi atât de negativist, spuse Dawson. O să îţi ia ceva timp să te obişnuieşti. N-a trecut nici măcar o lună.

— Douăzeci şi cinci de zile.

— Ce exact le numeri, spuse Dawson sorbind din pahar, dar de fapt dorindu-şi să-l dea peste cap.

— E greu să te opreşti după o viaţă de muncă la Birou. Dawson dădu din cap cu simpatie şi simţi căldura

bourbonului răspândindu-i-se în stomac, calmându-i nervii, ceea ce pastila încă nu avusese timp să facă.

— Oficial ieşi la pensie abia peste… cât timp?

— Încă patru săptămâni.

— Atât de multe zile de concediu îţi rămăseseră?

— Da. Şi aş fi renunţat la ele de tot şi aş fi rămas la serviciu cât mai mult posibil.

— Foloseşte timpul ăsta ca pe o perioadă de adaptare între o carieră solicitantă şi o viaţă de relaxare.

— Relaxare, spuse el posomorât. Eva a rezervat o croazieră de două săptămâni în care vom merge de îndată ce ies oficial la pensie. În Alaska.

— Sună bine.

— Aş prefera să-mi smulgă cineva unghiile cu un cleşte.

— N-o să fie chiar atât de rău.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta. Eva a comandat şi o cutie de Viagra pentru ocazia asta.

— Hmm. Vrea să te revanşezi pentru toate nopţile în care n-ai putut veni acasă?

— Cam aşa ceva.

— Şi ce e rău în asta? Mergi înainte, spuse Dawson ridicând paharul.

Headly ridică şi el paharul, iar după o clipă întrebă:

— Şi cum a mers cu zmeoaica?

Dawson îi povesti despre întâlnire şi despre subiectul pe care i-l dăduse Harriet.

— Oameni orbi în baloane?

Dawson ridică din umeri. Headly se rezemă de permită de pe scaun şi îl studie îndelung. Iritat de această examinare, Dawson spuse:

— Ce? Nici ţie nu-ţi convine părul meu?

— Mă îngrijorează mai mult ceea ce se întâmplă în capul tău decât ce creşte pe el. Ce ai păţit?

— Nimic. Headly se mulţumi doar să îl privească. Dawson se ridică de pe scaun şi se îndreptă către

fereastră, deschizând obloanele şi privind gazonul tuns cu grijă.

— Am vorbit cu Sarah când am trecut prin Londra. Fiica soţilor Headly era mai mare ca el, însă cele două familii petrecuseră atât de mult timp împreună încât se aveau ca fraţii şi ţineau sincer unul la celălalt. Ea şi soţul ei locuiau în Anglia, unde lucrau pentru o bancă internaţională.

— Ne-a spus că ai „trecut” fără să te duci să îi vezi.

— Programul de zbor nu mi-a permis. Headly pufni ca şi cum aceea n-ar fi fost o scuză plauzibilă pentru a renunţa la o vizită. Şi nu era.

— Begoniilor le merge foarte bine.

— Acela e sporul casei.

— Oh. Ce face…

— Ţi-am pus o întrebare, făcu Headly enervat. Care-i problema? Şi să nu-mi răspunzi că nimic.

— Sunt bine.

— Pe naiba. Am văzut aseară un film cu zombie. Te-ai potrivi de minune.

Dawson oftă, văzând că naşul lui nu renunţa. Nu se întoarse, dar se sprijini de cadrul ferestrei.

— Sunt obosit, atâta tot. Am petrecut nouă luni în Afghanistan. Crede-mă, oricine ar fi terminat. Teren ostil. Temperaturi extreme. Gângănii care muşcă. Fără băutură.

Fără femei, cu excepţia celor din armată şi să te cuplezi cu una din ele e o mare problemă. Ambii parteneri intră-n bucluc. Nu merită efortul.

— De când te-ai întors aveai timp să găseşti o femeie.

— Ah, asta-i o mare problemă, spuse el închizând obloanele, întorcându-se şi zâmbind. Ultima fată ca lumea ai luat-o tu. Gluma nu îşi atinse scopul. Headly rămase încruntat. Renunţând la pretexte, Dawson se aşează din nou pe scaun, îşi depărta picioarele şi privi în jos.

— Dormi? întrebă Headly.

— E mai bine.

— Deci nu. Dawson ridică capul şi spuse cu încăpăţânare:

— E mai bine. Nu e uşor să te întorci în miezul lucrurilor, la un program normal.

— Bine. Am să cred asta. Altceva? Dawson dădu scaunul în spate.

— Chestia asta cu Harriet. O să-mi nenorocească viaţa.

— Numai dacă o laşi.

— Pe naiba, mă trimite în Idaho.

— Ai vreo problemă cu Idaho?

— Nicio problemă. N-am nicio problemă cu nevăzătorii. Nici cu cine manevrează baloane. Dar nu e un subiect pentru mine. Nu e nici măcar genul meu de subiect. Aşa că iartă-mă dacă mi-e cam greu să mă entuziasmez în legătură cu asta.

— Crezi că te-ai putea entuziasma pentru un subiect mai bun?

Headly nu adresase întrebarea la întâmplare. În spatele cuvintelor se afla ceva mai mult. Aşa că, în pofida nepăsării sale, Dawson se simţi curios. Fiindcă Headly nu îi fusese numai naş şi prieten de-o viaţă, ci şi o sursă nepreţuită, nenumită, în interiorul Biroului Federal de Investigaţii. Interpretându-i tăcerea drept un semn de interes, Headly continuă:

— Savannah, Georgia şi împrejurimile. Căpitanul de marină Jeremy Wesson, veteran de război decorat, o dată în Irak, de două ori în Afghanistan. După ce s-a întors din ultima misiune, s-a retras din marină şi a luat-o razna. Acum vreo cincisprezece luni s-a încurcat cu o femeie măritată, o anume Darlene Strong.

Soţul ei, Willard, i-a prins şi nu s-a terminat cu bine pentru amanţi. Willard Strong e judecat pentru crimă poimâine. Tribunalul din Chatham. Ar trebui să fii acolo şi să scrii despre proces. Dawson dădea deja din cap.

— De ce nu? întrebă Headly.

— Vara în Savannah.

— Verifică-ţi calendarul. De azi, suntem în septembrie.

— Totuşi, nu, mulţumesc. E prea cald acolo. Umezeala. Mai bine mă duc în Idaho. În plus, crimele nu-s specialitatea mea. Şi, sincer, m-am săturat de armată pentru o vreme. Nu vreau să scriu despre moartea unui căpitan. N-am făcut decât asta în ultimele nouă luni. De fapt, poate că tema pe care mi-a dat-o Harriet e o binecuvântare. Poate că un asemenea subiect e chiar tonicul de care am nevoie. O speranţă. Ceva pozitiv, înălţător. Fără membre rupte, valuri de sânge sau sicrie acoperite cu steaguri.

— Nu ţi-am spus partea cea mai interesantă.

— Care-i partea interesantă? întrebă Dawson cu amărăciune.

— Poliţia a prelevat sperma lui Wesson de pe hainele lui Darlene.

Desigur, ca să sprijine cazul procurorului împotriva soţului înşelat, Willard.

— Aşa.

— Responsabilul de secţie din Savannah e un coleg de-al meu din Birou, a fost şi la New York, este mare amator de baseball. Îl cheamă Cecil Knutz.

— Aşa.

— În fine, Knutz a văzut raportul din sistemul de evidenţă a ADN. S-a găsit o corespondenţă pentru ADN-ul lui Wesson.

— Era deja în sistem?

— Era. De fapt era de ceva vreme. Headly făcu o pauză ca să mai soarbă din băutură, înţelegând că era o tactică pentru creşterea suspansului, Dawson spuse:

— Stau ca pe ace. Bătrânul puse paharul jos şi se aplecă spre Dawson.

— ADN-ul căpitanului Jeremy Wesson se potriveşte cu cel prelevat de pe o păturică de copil pe care am găsit-o în casa din Golden Branch. Nu era numai o informaţie interesantă. Era ca un pumnal care îl străpunse adânc pe

Dawson. Îl privi pe Headly înmărmurit.

— Înainte să-mi pui tu întrebarea, îţi voi spune că nu există vreo posibilitate de greşeală. E o corespondenţă în proporţie de 99,99 la sută. Cu alte cuvinte, mostra obţinută recent şi cea din 1976 provin de la aceeaşi persoană. În ziua aceea am prelevat şi ADN-ul Florei. Ştim că ea era mama copilului al cărui ADN l-am găsit pe păturică. Iar vârsta lui Jeremy Wesson se potriveşte. Fără doar şi poate, el era copilul lui Carl şi al Florei. Dawson se ridică, făcu câţiva paşi, apoi se întoarse către Headly. Ca şi cum ar fi citit Nolanul de întrebări ce îi treceau prin cap, acesta spuse:

— Judecând după chipul tău, îmi dau seama că nu e nevoie să-ţi spun ce înseamnă asta. Deşi Gary Headly avusese o carieră remarcabilă, din punctul lui de vedere toate realizările păleau în faţa a ceea ce el considera a fi fost singurul său eşec: să-i aducă pe Carl Wingert şi pe Flora Stimel în faţa justiţiei. Acest eşec îi pătase cariera, iar acum îi nenorocea şi pensionarea. Naşul lui nu merita o asemenea cruzime, iar Dawson se înfurie.

— Şi de ce ţi-a spus Knutz asta?

— Ştie cât de mult mă interesează. A lucrat cu mine când le-am investigat o afacere din Tennessee la sfârşitul anilor 1980. Ştie că urmează să mă pensionez şi m-a anunţat din colegialitate. A avut grijă să nu spună prea multe, dar mi-a zis că s-a interesat de trecutul lui Jeremy Wesson, căutând o legătură cu Carl şi cu Flora.

Dawson ridică din sprâncene, adresând o întrebare nerostită.

— Nimic. Certificatul de naştere al lui Jeremy Wesson – cel pe care l-a folosit ca să se înroleze – e din Ohio. A fost născut şi crescut de domnul şi doamna Cutare şi Cutare Wesson. A terminat liceul în oraşul în care a crescut. Facultatea la Texas Tech. S-a înscris în marină. Pare să fi avut o viaţă normală înainte să calce strâmb şi să se încurce cu nevasta unui ţărănoi.

— Nicio înclinaţie către terorism?

— Aparent nimic.

— Ce părere are Knutz?

— Mi-a recomandat s-o las baltă. Biroul are de prins nişte rechini mai mari. Nimănui nu-i mai pasă de Carl şi de Flora. Se crede că sunt morţi. Jaful de la magazinul de arme din New Mexico a fost ultima crimă de care sunt consideraţi vinovaţi. Asta s-a întâmplat în 1996.

— Acum şaptesprezece ani. Se pot întâmpla multe în atâta timp.

— Asta nu înseamnă că sunt morţi.

— Dar dacă nu sunt semne că ar fi vii, este logic să se presupună asta.

— Mă doare undeva de logică şi de presupuneri. Eu vreau să ştiu, tu nu vrei?

— După atât de mult timp, ce mai contează?

— Pentru mine contează! Dawson dădu din mâini.

— Bine. Înţeleg asta. Dar soldatul acesta decorat, care ar fi putut fi copilul lor…

— A fost. Ştiu asta.

— Nu, nu ştii sigur.

— ADN-ul spune că a fost.

— Asta nu e o dovadă certă.

— E ca şi cum ar fi.

— Bine, chiar dacă ar fi copilul lor…

— Nu eşti curios să ştii ce i s-a întâmplat după Golden Branch, unde a fost în tot timpul ăsta?

— Nici pe departe.

— Nu cred asta.

— Te rog să crezi. Ce rost ar avea să săpăm…

— Am crezut că ai vrea.

— Nu vreau.

— Atunci fă-o pentru mine.

— De ce? E mort. Punct.

— Ar putea fi cel mai important moment din cariera ta.

— E cu siguranţă cel mai important din a ta! îşi dădură seama în acelaşi timp că ţipau. Headly privi către uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o vadă acolo pe soţia sa, întrebând ce se întâmplă. Dawson coborî vocea.

— Dacă vrei să afli şi restul poveştii, de ce nu te duci tu la procesul din Savannah?

— Fiindcă Eva ar da divorţ, bombăni el. În plus, după cum ţi-am spus, sunt ca şi ieşit la pensie. Dacă mi-aş băga nasul pe acolo, aş fi demn de milă. Ca un moşneag care nu ştie când tei sunat ceasul. Dawson îşi trecu degetele prin păr şi oftă. Îl iubea pe Headly. Ştia cât de mult îşi dorea naşul lui să se lămurească incidentul care îi definea cariera. Însă îi cerea prea multe. Dawson era epuizat şi descurajat după experienţa de peste mări şi ţări. Chiar şi în zilele bune, se simţea agitat şi expus.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o nelinişte în plus, răscolirea acestei poveşti neterminate. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă Jeremy Wesson era copilul lui Carl şi al Florei, chiar dacă nu era, lucrurile nu puteau fi schimbate.

— Îmi pare rău, spuse el încet. Chiar dacă n-ar exista în viaţa mea o Harriet care să mă trimită altundeva pentru alt articol, tot n-aş merge în Savannah. Prietenul tău Knutz are dreptate. Unele lucruri trebuie lăsate în pace. Headly îl privi atent, apoi ridică din umeri, înţelegând că Dawson luase o hotărâre. Îşi termină băutura şi nu mai deschise subiectul. La puţin timp, Eva îl invită pe Dawson să rămână la masă. El refuză, pretextând că trebuia să îşi facă bagajele pentru călătoria în Idaho.

Evitând cât mai mult contactul vizual cu cei doi, se retrase în grabă.

Când ajunse în maşină îşi dădu seama că transpira. La primul semafor mai luă o pastilă, cu apa călduţă ce-i rămăsese în sticlă. Traficul de la ora de vârf nu îl ajută să-şi îmbunătăţească starea de spirit, iar când intră în apartamentul din Alexandria era din cale-afară de nervos. Îşi scotea cizmele când auzi soneria telefonului. Primise un mesaj de la Headly: „*Mai e ceva*”. Ştia că i se întindea o

momeală, dar curiozitatea îl învinse. Răspunse: „*Ce mai e*?”

Răspunsul sosi repede: „*Doar se presupune că J. Wesson e mort. Trupul nu a fost găsit*”.

CAPITOLUL 2

— Domnule Jackson, sunteţi pregătit să chemaţi următorul martor? Procurorul asistent se ridică în picioare.

— Da, doamnă judecător. O chem pe Amelia Nolan. La fel ca ceilalţi spectatori, Dawson se întoarse atunci când un aprod deschise uşile duble ale sălii de judecată şi o invită înăuntru pe fosta doamnă Jeremy Wesson. Era a treia zi a procesului. În dimineaţa respectivă, primul martor fusese un veterinar, un doctor Nu ştiu-cum-Dawson îşi notase numele, în caz că avea să aibă nevoie de el – care vorbise la nesfârşit despre procesul diestivv al câinilor, în special al celor din rasa pitbull. Procurorului îi luase aproape două ore să dribleze toată poliloghia ştiinţifică şi să ajungă la punctul important: bucăţi din corpul lui Darlene Strong fuseseră găsite în căile digestive ale câinilor de lupte deţinuţi de Willard Strong. Aceştia fuseseră ucişi pentru a se putea căuta dovezi. A doua persoană care depusese mărturie, medicul legist, confirmase că bucăţile respective corespundeau cu cele care lipseau din ce mai rămăsese din cadavrul victimei, pe care poliţia îl descoperise în padocul câinilor. Darlene nu fusese omorâtă de câini, însă statul solicita pedeapsa cu moartea, aşa că Lemuel Jackson, un procuror abil şi meticulos, care condamnase zeci de oameni, dorise să arate juriului cât de sângeroasă fusese crima. Voise să se consemneze că trupul ei fusese aruncat la câini şi din moment ce animalele erau înfometate, ca să poată concura mai bine în lupte… Concluzia le făcuse greaţă mai multor juraţi. Mostrele de sânge prelevate de pe pământul din padoc, precum şi o bucată de scalp cu păr găsită în intestinele unuia dintre câini sugerau că şi Jeremy Wesson avusese aceeaşi soartă. Avocatul apărării, Mike Gleason, se străduia să îl interogheze şi el pe medicul legist, însă fără prea mari şanse de succes. Se făcuse deja ora douăsprezece. Judecătoarea declarase pauză de prânz până la unu şi jumătate, deşi Dawson se îndoia că vreo

persoană din sala de judecată ar fi avut poftă de mâncare. Cu siguranţă nu într-atât încât să îi ia o oră şi jumătate să o domolească. Dar acum se întorseseră la lucru şi în sala de judecată fusese chemat al treilea martor din ziua respectivă. Ca să se informeze, Dawson citise despre crimă în ziare. Probabil dăduse de fotografiile fostei doamne Wesson prin câteva articole, dar nu le acordase prea mare atenţie. Acum, dintr-odată, era atent.

Femeia care se îndrepta către boxa martorilor nu era cum şi-o închipuise. Văzuse afişele cu Flora Stimei de pe vremea când era căutată de poliţie şi îşi imaginase că fosta soţie a lui Jeremy Wesson era genul mamei lui. Se aşteptase la o femeie rigidă, dură, aspră. De la structura delicată a oaselor până la mâna palidă pe care o ridică să depună jurământul, femeia aceasta era cu totul altfel. Îi surclasa pe toţi cei din sala de judecată, inclusiv pe Dawson. Mai ales pe Dawson.

Era îmbrăcată cu o fustă mulată de culoarea fildeşului, cu o bluză de aceeaşi culoare, dar dintr-un material mai moale şi o jachetă albastră. Părul roşcat-închis era strâns lejer într-o coadă la baza gâtului, iar câteva şuviţe îi încadrau chipul.

Singurele bijuterii vizibile erau o pereche de cercei cu diamante şi un ceas. Era îmbrăcată perfect pentru o sală de judecată, nici prea feminină şi cochetă, nici prea severă şi crispată. Ca jurnalist, ar fi fost interesat de fosta soţie a lui Jeremy Wesson orice s-ar fi întâmplat. Voia să îi adreseze o mie de întrebări, dacă nu ca să-şi astâmpere propria curiozitate, cu siguranţă ca să îl lămurească pe Headly.

Însă femeia care se pregătea să depună mărturie îi stârnea un soi diferit de curiozitate şi nu îi plăcea acest lucru, fiindcă n-avea nevoie de o complicaţie suplimentară.

Cel mai rău ar fi fost să-şi piardă obiectivismul profesional, cu care se mândrea. Îl afurisi din nou pe Headly fiindcă îl implicase în asta. Nu voise să vină, dar ştia că trebuia să o facă. După ce primise mesajul aţâţător

de la Headly, îşi făcuse bagajul A doua zi, în loc să folosească biletul de Idaho pe care îl primise, se urcase într-un avion către Savannah. În timp ce aştepta să închirieze o maşină, o sunase pe Harriet.

— Ai ajuns în Boise?

— Am făcut un ocol. Şi-o închipuise stând în spatele biroului, scoţând fum pe nări.

— Ţi-am dat de scris un articol, Dawson.

— Am unul mai bun.

— Despre ce e vorba?

— E un secret deocamdată.

— Unde e?

— Urmăresc firul poveştii.

— La naiba, Dawson!

— Ţinem legătura. Şi închisese înainte ca cei din jur să audă invectivele obscene cu care era gratulat prin telefon. Deocamdată, trebuia să-şi acopere propriile cheltuieli, aşa că închiriase o cameră într-un hotel de categorie mijlocie. Făcuse un duş rece, dăduse iama în minibar, pornise televizorul pe ESPN şi se aşezase în pat cu un cheeseburger de la room-service şi cu laptopul.

Căutase pe site-urile care conţineau materiale referitoare la crima pentru care era judecat Willard Strong. Era un caz delicat din toate punctele de vedere, iar când Dawson îşi terminase cercetările simţea un nod în gât pe care ar fi vrut să-l poată atribui sosului tabasco cu care îşi asezonase cheeseburgerul. Dar ştia că nu aceasta era cauza senzaţiei de rău. Se întrebase pentru a mia oară de ce îl lăsase pe Headly să-l atragă în această investigaţie. Însă după ce exclusese toate explicaţiile plauzibile pentru o eventuală capitulare, adevărul era unul singur şi nu avea nicio legătură cu Headly, ci cu el însuşi. Practic, el însuşi se obligase să vină aici, ca un fel de terapie. De când se întorsese din Afghanistan, nu putuse scăpa de efectele perioadei de aproape un an pe care o petrecuse într-o zonă de război. Era prins ca într-o pânză de păianjen extrem de fină, aproape invizibilă, însă puternică precum oţelul şi din

care îi era imposibil să scape. Desigur că nu era nici pe departe la fel de afectat cum fusese Jeremy Wesson. Căpitanul suferise fără îndoială de sindromul de stres post-traumatic. Acesta îi luase familia şi, într-un final, şi viaţa, transformându-l în subiectul ideal pentru un articol relevant şi oportun, unul care ar fi putut provoca emoţii puternice în rândul cititorilor. Însă era şi subiectul pe care Dawson îşi dorea cel mai mult să-l evite.

Era prea aproape de casă. Apoi, mai era şi celălalt element care îl implica personal în această poveste. Jeremy Wesson fusese fiul lui Carl Wingert şi al Florei Stimel? Aceştia erau morţi sau nu? Lui Dawson nu-i păsa. Însă lui Headly îi păsa, şi se simţea obligat faţă de naşul lui să facă măcar un pas înainte în această anchetă. Aşa că venise. Privind problema strict din punct de vedere jurnalistic, viaţa lui Jeremy Wesson era o adevărată comoară. Cum ar fi putut rata şansa de a scrie un articol despre un om care sosise pe lumea aceasta drept vlăstarul unor criminali, avusese parte de o copilărie şi o adolescenţă normale în vest, îşi servise cu onoare ţara, se întorsese acasă distrus emoţional şi psihologic după război şi apoi fusese ucis cu violenţă? Era versiunea americană a unei tragedii greceşti. Cu aceste idei în minte, închisese laptopul în prima seară pe care avea să o petreacă în Savannah, luase un somnifer cu o gură de Pepto-Bismol ca să neutralizeze efectele sosului tabasco şi se culcase. Peste cinci minute, se trezise şi luase încă o pastilă, înghiţind-o cu o sticluţă de Jack Daniel’s de la minibar.

Oricum avusese coşmarul. De două ori. Prin urmare, în prima zi a procesului lui Willard Strong fusese nervos şi prost dispus. Ajunsese devreme la tribunal, nu ca să se aşeze în primul rând, ci ca să prindă un loc pe ultimul rând, lângă ieşire, ca să poată ieşi repede şi fără să deranjeze pe nimeni dacă avea să aibă nevoie.

De îndată ce se încheiase prima zi de proces, se îndreptase direct către River Street, unde îşi petrecuse restul serii hoinărind prin baruri. Erau disponibile destule femei, iar sexul l-ar fi ajutat să alunge măcar temporar

gândurile morbide care îl bântuiau, dar nu acceptase niciuna dintre invitaţiile, mai subtile sau mai făţişe, pe care le primise. Îşi făcuse prieteni preţ de un pahar sau două, purtase conversaţii fără subiect personal şi trăsese de timp până ce barurile se închiseseră şi nu mai avea altă soluţie decât să se întoarcă în camera de hotel, la perna tare, neiertătoare, unde îl aşteptau coşmaruri şi transpiraţii nocturne. Până la momentul respectiv, procesul îl plictisise şi încerca să găsească o metodă ingenioasă de a se dezice de el. Apariţia fostei soţii a lui Wesson schimbă totul.

Amelia puse mâna stângă pe Biblia pe care jura să spună adevărul şi numai adevărul. Apoi păşi în boxa martorilor şi se aşeză. Jackson se apropie de ea.

— Doamnă Nolan, vă mulţumesc foarte mult pentru că v-aţi prezentat astăzi. Puteţi să ne spuneţi numele dumneavoastră?

— Amelia Nolan.

— Acesta este numele dumneavoastră dinainte de căsătorie.

— Da. După ce am divorţat de Jeremy, mi-am reluat numele de domnişoară. El zâmbi.

— Nolan este un nume onorabil în acest stat.

— Vă mulţumesc. Procurorul privi peste umăr către masa apărării.

— Doamnă Nolan, îl recunoaşteţi pe inculpat?

Pentru prima dată de când intrase în sala de judecată, privi către Willard Strong. Bărbatul avea umerii încovoiaţi şi o privea de sub o pereche de sprâncene groase. Avea părul pieptănat îngrijit şi era îmbrăcat într-un costum ce părea cu două numere mai mic. Dacă ar fi trebuit să îl descrie într-un singur cuvânt, acela ar fi fost grosolan. Ea aprobă.

— Jeremy ne-a făcut cunoştinţă.

— Când a avut loc această primă întâlnire?

— Pe 22 februarie 2011.

— Vă aduceţi aminte data exactă?

— Era cea de-a patra aniversare a fiului meu cel mare, Hunter.

— Puteţi să descrieţi pentru instanţă circumstanţele acestei întâlniri?

— Jeremy şi cu mine eram despărţiţi. Aveam custodia temporară a celor doi copii până se pronunţa divorţul, dar fusesem de acord ca Jeremy să participe la petrecerea lui Jeremy. Când a venit, era însoţit de Willard şi de Darlene Strong.

— Nu îi mai întâlniserăţi până atunci?

— Nu, dar le ştiam numele. Jeremy vorbise despre ei.

— Cum i-aţi descrie în dimineaţa aceea?

— Vă referiţi la…

— Starea celor trei când au ajuns la dumneavoastră.

— Erau beţi. Avocatul apărării se ridică.

— Obiectez.

— Am să reformulez, spuse Jackson înainte ca judecătoarea să se poată pronunţa. Doamnă Nolan, aţi avut impresia că cei trei băuseră prea mult?

Gleason se pregătea să obiecteze din nou, dar judecătoarea ridică mâna.

— Doamna Nolan poate răspunde. Jackson îi făcu semn să continue.

— Îl mai văzusem beat pe Jeremy, spuse ea. De multe ori. Nu era un beţiv plăcut şi vesel. Dimpotrivă. Aşa că am început să fiu atentă la semne. Când a venit la petrecere am văzut din prima că avea ochii injectaţi. Zâmbetul era mai degrabă un rânjet. Avea o atitudine agresivă. Toţi trei râdeau… Făcu o pauză, însă nu se putu gândi la alte cuvinte cu care să îi descrie corect.

— Râdeau necuviincios, erau beţi.

— La ce oră din zi se întâmpla acest lucru?

— Petrecerea începea la prânz. Ei au venit cu puţin timp înainte.

— L-aţi întrebat pe domnul Wesson de ce băuse atât de mult?

— Da.

— V-a oferit o explicaţie?

— A spus că veniseră direct de la o petrecere de-a lor, că sărbătoriseră toată noaptea.

— Ei? El, domnul Strong şi soţia domnului Strong?

— Obiectez. Martorului i se sugerează răspunsul. Judecătoarea se pronunţă în favoarea obiecţiei lui Gleason, dar ideea lui Jackson fusese percepută de juriu. La petrecerea respectivă participaseră doar cei trei. Cu colţul ochiului, Amelia îl văzu pe Willard Strong şoptindu-i ceva avocatului. Gleason dădu ferm din cap, ca şi cum îl sfătuia să tacă. Se cutremură gândindu-se ce i-ar fi putut spune, fiindcă era sigură că nu era ceva prea plăcut la adresa ei. Jackson continuă:

— Cred că juriul este de acord că am stabilit că inculpatul, soţia lui şi fostul dumneavoastră soţ au venit beţi la ziua de naştere a fiului dumneavoastră. Puteţi să ne descrieţi ce s-a întâmplat după aceea?

Amelia încercă să rememoreze scena şi văzu din nou în faţa ochilor rânjetul insolent al lui Jeremy.

— I-am cerut lui Jeremy să plece. Veniseră deja alţi oaspeţi, erau în curte. Mi-era jenă pentru Jeremy, pentru mine însămi.

— Cum a reacţionat când i-aţi cerut să plece?

— A devenit agresiv. A spus că avea dreptul să-şi vadă fiul de ziua lui de naştere şi că n-aveam să-l opresc să facă acest lucru. Gleason se ridică.

— Onorată instanţă, obiectez. De ce este relevantă această mărturie pentru acest proces?

— Ajung şi la relevanţă, răspunse calm Jackson.

— Se respinge, spuse judecătoarea, dar îi ceru lui Jackson să se grăbească. Acesta dădu din cap şi se întoarse către Amelia.

— Ca să nu consumăm timpul şi răbdarea avocatului apărării, ne puteţi spune cum s-a rezolvat această confruntare?

— I-am spus lui Jeremy că nu era într-o stare potrivită pentru a se afla în jurul copiilor. Sau al oricărei alte persoane. I-am cerut să plece. A refuzat. Aşa că am ameninţat că voi chema poliţia. L-am ameninţat şi că voi obţine un ordin de restricţie, care să-l împiedice să se mai apropie de copiii noştri.

— Cum a reacţionat la această ameninţare?

— M-a înjurat. M-a făcut în toate felurile. Mi-a spus că băieţii erau sânge din sângele lui şi că nimic nu avea să-l împiedice să fie cu ei. A făcut o scenă cumplită. Prietenii lui Hunter de la grădiniţă, părinţii lor, Hunter însuşi auziseră urletele jignitoare ale lui Jeremy şi intraseră să vadă despre ce era vorba. Nu avea să uite niciodată frica pe care o citise în ochii fiului ei atunci când îşi privise tatăl dezlănţuit. Grant, cel mic, avea doar un an şi jumătate. Începuse să plângă.

Amelia îşi privi mâinile reci, umede, pe care şi le încleştase inconştient în poală. Se obligă să se relaxeze, amintindu-şi că fiilor ei nu avea de ce să le mai fie vreodată teamă de Jeremy.

— Doamnă Nolan? Ea ridică privirea şi îşi îndreptă umerii.

— Doamnă Nolan, repetă Jackson, ce făceau Willard şi Darlene Strong în acest timp? Ea aruncă o privire către banca apărării şi simţi animozitatea vădită a lui Strong.

— Domnul Strong îl aţâţa pe Jeremy.

— Puteţi fi mai clară?

— Spunea lucruri de genul „*N-aş lăsa-o niciodată pe Darlene să-mi vorbească aşa*”.

— A spus că ar suferi fizic dacă…

— Obiectez, onorată instanţă, protestă Gleason. Procuratura sugerează din nou răspunsul.

— Se aprobă. Jackson îşi ceru scuze, destul de nesincer în opinia Ameliei. Apoi se întoarse către ea.

— Vă amintiţi de o ameninţare clară formulată de domnul Strong la adresa soţiei sale? Ea închise ochii o clipă, dar când îi deschise privi direct către boxa juriului.

— Jeremy mă apucase de braţ. Aici, adăugă ea aşezându-şi mâna aproape de umăr. Mă zguduia. Domnul Strong a spus: „*O laşi să scape prea uşor*. *Dacă Darlene m-ar ameninţa în halul ăsta*, *ar fi ultimul lucru pe care l-ar face vreodată*”.

Afirmaţia cutremură sala de judecată. Dură ceva timp până ce spectatorii începură să respire din nou. Se auziră picioare foindu-se, haine foşnind în timp ce oamenii se aşezau mai bine pe scaun, cineva tuşi. Dawson observă că şi juraţii fuseseră la fel de impresionaţi. Păruseră transfiguraţi de Amelia Nolan sau cel puţin de povestea ei. Lem Jackson nu era naiv. Prelungi tensiunea privindu-i pe fiecare în ochi, după care se întoarse la masă şi luă în mână un dosar, răsfoindu-l ca şi cum căuta o notiţă. Dawson se îndoia că ar fi avut nevoie de vreo hârtie. Era doar o manieră plauzibilă de a trage de timp înainte ca afirmaţia pertinentă a martorei sale să îşi facă pe de-a întregul efectul asupra juraţilor.

Înainte ca el să poată adresa o altă întrebare, Amelia Nolan ceru un pahar cu apă. În timpul acestei scurte pauze, judecătoarea îi invită pe toţi să se ridice şi să se dezmorţească. Dawson profită de timp ca să trimită două mesaje. Primul îi era adresat lui Headly.

Fosta lui Wesson depune mărturie. *De mare efect*. *Ai folosit Viagra*? *Vreau detalii picante*.

Al doilea mesaj fu trimis unei experte în cercetări care lucra la *News Front* de când fusese publicat primul număr al revistei, în urmă cu treizeci de ani. Era deşirată, slăbănoagă şi întotdeauna mirosea a ţigări, deşi susţinea că se lăsase de fumat, însă Dawson avea încredere în viteza ei, în precizia ei şi, mai ales, în discreţia ei. În fiecare an de Crăciun o corupea cu o cutie de şapte kilograme de cireşe trase în ciocolată şi cu o sticlă de vin la fel de dulce.

Glenda, *scumpo*: *Amelia Nolan din Georgia*? *De ce „onorabil”*? *Urgent nevoie de informaţii*, *te rog*. Folosi o aplicaţie ca să adauge inimioare şi flori la sfârşitul

mesajului. Abia apucase să apese pe butonul de trimitere, că judecătoarea lovi în masă cu ciocănelul şi le indică tuturor celor care se ridicaseră să se aşeze la loc. Când totul fu în ordine, îl invită pe Jackson să continue interogarea martorei.

Procurorul era pregătit. Puse dosarul la loc pe masă şi se apropie de boxa martorilor. Când i se adresă, avea un ton sobru.

— Doamnă Nolan, cum s-a încheiat scena pe care aţi descris-o?

— Unul dintre părinţi a sunat la 911.

— Şi a intervenit poliţia?

— Au venit doi poliţişti în câteva minute. Dar Jeremy şi soţii Strong plecaseră înainte ca ei să ajungă acolo.

— Au plecat fără vreun alt incident?

— Grant plângea. Hunter se lipise de unul dintre taţii de acolo. Cred că spaima lor l-a deranjat pe Jeremy. Şi şi-a dat seama că văzuseră toţi cum mă apucase de braţ, cum mă scuturase. Cred că i-a fost ruşine. Cred. Nu ştiu. În orice caz, mi-a dat drumul. Când domnul Strong i-a spus că trebuia să facă ceva cu mine şi cu „*gura mea mare*” – am citat – Jeremy i-a spus să tacă şi să-şi vadă de treaba lui. Cu o înjurătură. Apoi a deschis uşa din faţă şi l-a împins pe domnul Strong pe verandă. Domnul Strong l-a înjurat şi cred că ar fi ripostat dacă…

— Obiectez.

— Se aprobă. Jackson întrebă repede:

— Domnul Strong a ripostat când domnul Wesson l-a împins?

— Nu. Abia se ţinea pe picioare. A coborât scările clătinându-se şi aproape că a căzut Jeremy a luat-o pe doamna Strong de mână şi a tras-o după el. Jeremy şi domnul Strong s-au împins şi s-au lovit cu furie în timp ce se îndreptau către maşina lui Jeremy, care era parcată la colţ. Am închis uşa şi n-am văzut mai multe. Când a venit poliţia, plecaseră. Jackson se întoarse din nou la masă ca să-şi consulte notiţele, probabil fără să fie nevoie. O lăsa

pe martoră să respire şi îi dădea juriului timp să-şi închipuie scena şi antagonismul evident dintre cei doi aşa-zişi prieteni. Doamna Nolan sorbi din paharul cu apă. Chiar dacă Dawson stătea în spatele sălii, putea vedea că îi tremura mâna. Jackson se apropie de ea, încruntându-se şi băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Părea jenat, ca şi cum regreta direcţia pe care avea să o ia interogatoriul.

— Doamnă Nolan, v-aţi mai întâlnit odată cu Willard Strong, aşa este?

— Da.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— Anul trecut, pe 3 mai.

— Din nou ţineţi minte data exactă.

— Da. Ea plecă privirea, iar o şuviţă rebelă îi alunecă pe obraz. Absentă, ridică mâna şi o aşeză după ureche. Dawson se întrebă dacă era un gest nervos, specific circumstanţelor, sau dacă era mai degrabă un obicei inconştient. Miza pe a doua variantă.

— Doamnă Nolan, de ce vă amintiţi atât de clar această dată?

Când ea ridică privirea ca să răspundă la întrebare, Dawson îşi dădu seama că şi el, la fel ca aproape toţi oamenii din sala de judecată, inclusiv inculpatul, se aplecase în faţă, în aşteptarea răspunsului. Femeia îşi drese delicat vocea.

— Ştiu că în ziua aceea au dispărut doamna Strong şi Jeremy.

CAPITOLUL 3

Jackson o rugă să descrie ziua respectivă.

— Începuse ca orice altă zi din timpul săptămânii. Am lăsat băieţii la grădiniţă, la Episcopia Saint Thomas, şi am plecat la serviciu.

— Lucraţi la Muzeul de Război Collier?

— Sunt custode. Sunt specializată în Războiul Civil.

— Lucraţi cu normă întreagă?

— Da, dar muzeul îmi acordă multă flexibilitate, care e foarte bine-venită, având în vedere că îmi cresc copiii singură.

— Pe 3 mai s-a întâmplat ceva neobişnuit, care să vă atragă atenţia?

— Nimic. Nimic înainte să primesc telefonul de la grădiniţă. S-a întâmplat puţin după ora unu. Eram cu directorului muzeului, George Metcalf, în biroul lui.

— *George, e o tinichea.*

— *Fă-i pe plac, Amelia. Fă-mi mie pe plac.*

— *N-are nicio valoare. Nici pe piaţa liberă, nici pentru muzeu.*

— *Poate că aşa e.*

— *Nu poate. Aşa e.*

— *Bine. E puţin mai mult decât o tinichea. Armata Confederată a înmânat sute…*

— *Mii.*

— *Mii de astfel de medalii. Dar ea e valoroasă pentru Patterson Knox. E o moştenire de la un stră-stră-stră-stră ceva, iar el a fost botezat după acest strămoş. Nu trebuie să-ţi reamintesc că…*

— *Dar o vei face.*

— *Că Patterson Knox ne-a sponsorizat cu peste o* sută de mii de dolari anul *trecut. Doamna Knox este…*

— *Membră în Consiliul de Administraţie. Nu sunt proastă, George. Înţeleg. Numai că abordăm problema din două puncte de vedere diferite. În calitate de custode, am*

misiunea de a proteja integritatea muzeului.

— Asta e o prioritate şi pentru mine.

— Da, dar ca director trebuie să ai şi grijă de oamenii care ne susţin. Mi-e silă că trebuie să expunem ciurucuri numai ca să ne asigurăm că un sponsor important donează în continuare.

— Înţeleg. Dar…

— Nu contează. Ştiu să recunosc o situaţie fără ieşire. Nu mă declar învinsă, dar recunosc că e inutil să mai discutăm. Cred că ai câştigat disputa chiar dinainte ca ea să înceapă. Totuşi, eram datoare să încerc.

— Nu mă aşteptam la altceva de la tine. Pune medalia domnului Knox undeva într-un colţ.

— Cu o placă metalică frumos luminată, în care să lăudăm generozitatea lui şi a doamnei Knox?

— Nu trebuie să fie prea mare.

Amelia continuă:

— Tocmai ne încheiaserăm întâlnirea când mi-a sunat telefonul. Am recunoscut numărul grădiniţei şi am răspuns imediat. Era doamna Abernathy, directoarea. Era foarte supărată.

— De ce?

— Un bărbat venise la grădiniţă, dăduse năvală în biroul dumneaei…

— Obiectez. Se declară din auzite. Lem Jackson combătu. Judecătoarea îi dădu dreptate, iar Amelia fu invitată să continue.

— Bărbatul voia să ştie dacă Jeremy fusese la grădiniţă în ziua aceea. Nu fusese, dar doamnei Abernathy îi fusese greu să îl convingă. Într-un sfârşit plecase, dar numai după ce ea îl ameninţase că va chema poliţia. Jackson reaminti juriului că şi doamna Abernathy depusese mărturie în acest sens şi că îl identificase pe bărbatul înfuriat în persoana lui Willard Strong. Apoi o întrebă pe Amelia dacă fostul ei soţ obişnuia să-i viziteze pe Hunter şi pe Grant la grădiniţă.

— Nu. Din câte ştiu eu, n-a fost niciodată acolo, nici măcar în zilele de vizită. Divorţul nostru se pronunţase. Având în vedere incidentul de la ziua de naştere, vizitele lui la băieţi erau supravegheate. Nu îi convenea acest lucru şi spera ca restricţia să fie revocată. Dar, între timp, o respecta.

— Telefonul pe care l-aţi primit de la directoarea grădiniţei v-a îngrijorat, doamnă Nolan?

— E puţin spus. Când mi l-a descris pe bărbatul respectiv, l-am recunoscut pe Willard Strong. Voiam să mă duc imediat la grădiniţă. Dar doamna Abernathy m-a asigurat că Hunter şi Grant erau în biroul dumneaei, că erau în siguranţă şi că nu ştiau nimic despre incident. Cu toate acestea, am vrut să mă asigur că sunt bine. Doamna Abernathy s-a oferit să mi-i aducă personal acasă. Am plecat imediat de la muzeu.

— Aţi vorbit cu cineva?

— Am încercat să dau de Jeremy. Voiam să ştiu ce se întâmpla. L-am sunat de mai multe ori pe mobil, dar îmi intra direct mesageria vocală. L-am sunat şi la serviciu. Mi s-a spus că sunase în dimineaţa aceea şi spusese că e bolnav. Nimeni de la firma de construcţii nu îl văzuse şi nu ştia nimic de el din ziua precedentă.

— V-aţi dus acasă?

— Da.

Muzeul nu era prea departe de casa Ameliei, însă i se părea că dura o eternitate să parcurgă distanţa. Străzile îi erau cunoscute, deci putea conduce fără să trebuiască să se concentreze. Însă asta însemna că tot felul de gânduri negre îi dădeau târcoale. Relaţia lui Jeremy cu Willard şi Darlene Strong era fără îndoială şubredă, iar posibilitatea ca acest lucru să îi pună copiii în pericol în orice fel era cumplită. Oare până la urmă trebuia să obţină un ordin de restricţie? Trebuia să ceară instanţei să i se refuze lui Jeremy toate drepturile de vizitare până ce avea să-şi rezolve problemele? Poate că o măsură aşa de drastică avea să-i arate cât de autodistrugător devenise

comportamentul lui.

Poate că dacă i se interzicea să-şi mai vadă copiii avea să se trateze, avea să apeleze la un specialist înainte să-şi distrugă viaţa. Acestea erau gândurile care i se învălmăşeau în minte în timp ce se îndrepta către Jones Street, care părea absurd de liniştită. Trotuarele erau umbrite de stejari enormi.

După ce se mutase din casa în care ea şi băieţii trecuseră prin atâtea momente nefericite, închinase această casă în oraş. Curtea cu gard înalt era un loc în care băieţii se puteau juca în siguranţă. Vecinii aveau grijă unul de altul. Până ce avea să se hotărască unde se stabilea, era un popas confortabil şi comod.

*Spre dezamăgirea ei, doamna Abernathy nu ajun*sese *încă. O luă către aleea îngustă şi merse pe lângă clădire, spre locul de parcare din spate. Cobori repede, urcă scările şi descuie uşa din spate, care dădea direct în bucătărie. Alarma începu să sune. Era neobişnuit de zgomotoasă şi abia la a treia încercare reuşi să introducă secvenţa corectă de numere pentru a o decupla.*

Alarma se opri, dar urechile îi ţiuiau în continuare. Era singurul sunet care se auzea mai tare decât acea tăcere nesfârşită care îi spărgea timpanele. Toate simţurile ei erau exacerbate la o capacitate de o mie de ori mai mare decât cea normală. Fiindcă nu percepea nicio mişcare şi niciun sunet, absenţa stimulilor era cumplit de deranjantă. O făcea să-şi dea seama cât de goală ar fi fost viaţa ei fără copii. Tânjea acum după agitaţia celor doi copii mici, care uneori o scotea din sărite. Voia să le audă râsetele, să le simtă mirosul de copil mic, să îi ia în braţe, să simtă pe obraji pupicii lor lipicioşi. Se îndreptă către chiuvetă, dădu drumul la robinet şi luă un pahar de pe etajeră. Îl umplu cu apă şi bău cu sete. Gândindu-se că directoarea avusese cu siguranţă timp să ajungă la ea, se uită la ceasul de pe sobă, apoi, părându-i-se că auzea o maşină pe stradă, *se întoarse. Când paharul îi alunecă din mână, se sparse pe podea, lovindu-i picioarele cu bucăţi de sticlă. Willard Strong se afla la mai puţin de un metru de*

ea. Ţinea în braţe o carabină cu ţeava dublă. Cu o mână sprijinea mânerul cu cealaltă cartuşele.

— Dacă ţipi, te omor. Uşa din spate era întredeschisă. Bărbatul întinse calm mâna în spate şi o închise.

Amelia îşi muşcă buzele şi respiră adânc. Îşi ţinu suflarea câteva secunde, apoi expiră încet. Jackson o privi îngrijorat.

— Aveţi nevoie de o clipă, doamnă Nolan? Ea dădu din cap, apoi murmură:

— Nu, sunt bine. Nu se simţea bine, dar asta nu mai conta. Nu voia să tragă de timp. Voia să depăşească situaţia, să termine cu totul, ca să îşi poată continua viaţa. Nici nu-şi mai amintea cum era să aibă control complet asupra propriei vieţi, să poată lua decizii fără să îl implice pe Jeremy în vreun fel sau altul. Dispăruse din viaţa ei de mai bine de un an, dar tot îi domina gândurile şi îi dicta felul în care îşi petrecea zilele. Însă după ce totul avea să se termine…

— Domnul Strong a folosit chiar aceste cuvinte? întrebă Jackson. „*Dacă ţipi, te omor*”? Amelia se concentră din nou şi încuviinţă.

— V-aţi simţit în pericol?

— Da. Ameninţarea părea reală. Mă privea fix şi respira greu. Îşi încleşta şi îşi descleşta degetele în jurul mânerului puştii. Părea agitat. Furios. M-am temut pentru viaţa mea. Jackson lăsă că vorbele ei să îşi facă efectul şi se îndreptă către masa unde erau expuse dovezile care fuseseră deja prezentate.

— Aceasta e puşca cu care a venit la dumneavoastră? întrebă el apropiind arma de boxa martorilor, ca ea s-o poată observa.

— Aşa se pare. Ţin minte modelul sculptat pe mâner. Procurorul ceru să se consemneze că identificase probă A, carabina cu care fusese împuşcată în inimă Darlene Strong.

— Inculpatul v-a mai spus şi altceva? întrebă el în

timp ce punea puşca la loc pe masă.

— M-a întrebat dacă soţul meu era acolo. I-am spus că nu şi i-am reamintit că Jeremy nu mai era soţul meu. El a spus: „*Dar ea încă e nevasta mea şi el – se uită repede spre juraţi, apoi încheie – el se culcă cu ea*”. I-am spus că nu ştiam nimic despre asta, că nu era treaba mea şi că indiferent ce s-ar fi întâmplat între ei, Jeremy nu avea să vină la mine.

— Şi ce a răspuns la asta?

— A râs. Dispreţuitor. L-a făcut laş pe Jeremy şi a spus: „*Poate că vine, acum că ştie că sunt pe urmele lor. Să vedem*”. Amelia făcu o pauză ca să-şi şteargă palmele umede de poala fustei. M-a luat de braţ. Descrise în continuare cât de brutal o obligase să străbată toată casa, să îl caute pe Jeremy prin camerele de la ambele etaje, nedând importanţă faptului că ea îi tot repeta că Jeremy nu s-ar fi refugiat la ea în casă.

— Când ne-am întors la parter, era şi mai supărat şi nervos ca înainte. Transpira mult şi înjura în permanenţă. Făcu o pauză, aşteptând o obiecţie din partea avocatului lui Strong, care rămăsese nemişcat şi o privea fix, ca şi cum s-ar fi gândit la contraatac. Strong o privea cu răutate. Se uită repede din nou la Jackson.

— Vă ţinea în continuare de mână?

— Da. Am crezut că în momentul acela avea să mă omoare. Dar atunci… continuă ea înghiţind în sec, amintindu-şi teama care o cuprinsese. Am auzit o maşină parcând în faţă. Uşi de maşină trântite. Băieţii mei râzând şi strigând entuziasmaţi, strigându-mă pe nume în timp ce alergau către casă. Am auzit-o pe doamna Abernathy spunându-le să aibă grijă la trepte.

— Ce a făcut domnul Strong când i-a auzit?

— A pornit spre uşa din faţă.

— Era încuiată?

— Da, dar mi-era teamă că avea să o deschidă şi avea să se afle faţă în faţă cu copiii mei. Sau mă gândeam că putea să tragă prin uşă.

— Şi ce aţi făcut?

— M-am proptit bine pe picioare şi am încercat să-i opresc înaintarea.

— V-aţi aşezat între el şi uşa din faţă. Ea aprobă.

— Nu m-am gândit la asta şi n-am planificat nimic, doar am reacţionat.

— Aţi reacţionat la ceea ce aţi considerat că e un pericol mortal pentru copiii dumneavoastră. Înghiţi din nou în sec.

— Da. L-am implorat să nu le facă nimic. Eram aproape isterică. Disperată. L-am întrebat ce avea să facă. M-a împins cu suficientă putere încât să mă trântească la podea. Eram îngrozită că avea să doboare uşa din faţă. Dar n-a făcut-o, spuse ea încet uitându-se către acuzatul care o privea încruntat. Spera că, deşi Willard Strong era un bărbat feroce şi o privea duşmănos, ştia cât de recunoscătoare îi era că îi cruţase pe copii.

— Ce a făcut, doamnă Nolan?

— A trecut pe lângă mine, răspunse ea privindu-l din nou pe Jackson. A trecut prin bucătărie şi a ieşit pe uşa din spate, pe unde şi intrase.

— Când l-aţi întrebat disperată ce are de gând să facă, v-a răspuns?

Amelia îşi umezi buzele uscate şi se uită către cei doisprezece oameni care aveau să hotărască vinovăţia sau nevinovăţia lui Willard Strong.

— A spus: *„Îi voi găsi şi când o să-i găsesc, o să-i omor*".

Lemuel Jackson avea suficientă experienţă încât să ştie să se oprească în glorie. Îi spuse judecătoarei că nu mai avea întrebări pentru doamna Nolan.

Judecătoarea îi consultă pe ambii avocaţi. Interogatoriul apărării avea să dureze cu siguranţă ceva timp. Având în vedere că era târziu şi că se apropia un sfârşit de săptămână prelungit, fură de acord că discuţia se putea amâna până după Ziua Muncii. Judecătoarea îi spuse doamnei Nolan că se putea retrage. Un aprod o

conduse pe o uşă laterală.

— Avocatul apărării o va interoga pe doamna Nolan începând cu ora nouă, marţi dimineaţă, atunci când se va relua procesul. Vacanţă plăcută.

Se auzi zgomotul ciocănelului, iar Dawson fu primul care ieşi din sală. Peste câteva minute, telefonul lui vibra, semnalând primirea unui mesaj. Se duse într-un loc destul de retras şi deschise mesajul. Era de la Glenda, cercetătoarea, care îi cerea să o sune. Forma repede numărul, vrând să profite de ajutorul ei cât timp se simţea generoasă. De îndată ce îi răspunse, o întrebă:

— Te-ai hotărât, în sfârşit, să te măriţi cu mine? Te rog spune-mi că eşti gata să-mi accepţi propunerile.

— Să mă pupi în fund, Dawson, răspunse ea sec.

— Zi când şi unde. Ea pufni, însă el îşi dădu seama că de fapt beneficia de unul dintre rarele ei zâmbete.

— Eşti pregătit?

— Uimeşte-mă.

— Amelia Wesson, născută Nolan, este fiica lui Beekman Davis Nolan – cunoscut ca Davis, fost membru al Congresului SUA, actualmente decedat, care şi-a reprezentat districtul timp de treizeci şi doi de ani.

— Aha.

— Dacă ai fi fost atent, ai fi auzit de el. A fost membru într-o grămadă de comitete şi consilii, a prezidat o audiere pentru congres în 1994 şi alta în 1998. O lege privind siguranţa publică, deja adoptată, îi poartă numele fiindcă el a scris-o şi a introdus-o. Era agreat şi admirat de ambele orientări politice.

— De ce parte era?

— Provenea dintr-un stat care de regulă votează cu conservatorii, dar nu se ţinea întotdeauna de linia partidului. Era un mare patriot, însă întotdeauna se manifesta împotriva conservatorilor înrăiţi, în special atunci când era vorba de probleme de libertate personală. Avort. Căsătorii homosexuale. Lucruri de gen.

— Avea duşmani?

— Avea critici. Dat viziunea mai liberală i-a câştigat şi admiratori de partea cealaltă a baricadei. Era o pasăre rară, aproape pe cale de dispariţie în politică: un om integru. Chiar şi cei care nu erau de acord cu el îl admirau. Nu a putut fi influenţat de lobbyişti şi niciodată nu s-a dezis de credinţele sale. Eroul lui era Jefferson şi cita deseori din el. Apropo, vrei ca gloaba de Harriet să ştie despre toate astea?

— Încă nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Te tot afuriseşte.

— Probabil pentru că m-am luat de cele cinci kilograme în plus. Glenda chicoti.

— Ai grijă. Am auzit că se ocupă de voodoo. Ştii ce a făcut azi? Mai ţii minte portretul predecesorului ei, care era atârnat în hol? A pus să-l dea jos. A zis că el nu mai e şi că a început un nou regim. De parcă aveam nevoie să ne reamintească. Nenorocita!

Dawson îi împărtăşea sentimentele, dar cu cât vorbea mai puţin despre Harriet, cu atât era mai bine pentru starea lui de spirit. Readuse conversaţia la subiectul lui Nolan.

— Şi viaţa personală a politicianului?

— Curată ca lacrima. A rămas văduv la jumătatea anilor 1990.

Erau căsătoriţi de când lumea şi nu s-a mai recăsătorit. Fără scandaluri. Fără fete dezbrăcate ieşind din biroul lui, fără băieţei la duş. Bea ocazional în societate, nu fuma. Pe hârtie, era un sfânt.

— Ai găsit ceva despre fiică?

— Amelia. Al doilea prenume, Ware. Numele astea din sud mă termină, mormăi ca pentru ea. Născută în mai 1981, deci are…

— Exact 32 de ani.

— Ştiu să fac o scădere, îl repezi ea. A mers la Vanderbilt. Activează în mai multe organizaţii şcolare. A lansat singură o acţiune de strângere de alimente şi haine pentru victimele uraganului din Alabama şi a mers

personal să se asigure că produsele ajung unde trebuie. A ajuns la ştiri la televiziunea naţională. Bla, bla. A absolvit summa cum laude cu o specializare în istorie. Şi-a făcut masteratul în timp ce lucra la un muzeu în Boston. Apoi a mai lucrat încă doi ani la un muzeu în Baltimore. Dar când tatăl ei s-a retras din viaţa publică…

— Ştii de ce s-a retras?

— Nu a precizat vreun motiv anume. A anunţat că nu are de gând să mai candideze. Nimic ieşit din comun sau suspicios. Era doar obosit, presupun. Se apropia de 70 de ani.

— Bine.

— Oricum… Unde eram?

— Când s-a retras tatăl ei…

— Da. S-a întors în Savannah şi a devenit asistenta lui. I-a fost însoţitoare, secretară, om bun la toate. Împreună au sponsorizat strângeri de fonduri pentru numeroase acţiuni caritabile.

— În timpul ăsta a fost şi măritată cu Jeremy Wesson?

— Să vedem… da, pentru câţiva ani, da. Politicianul a murit la începutul lui 2010. Acum doamna Wesson lucrează…

— Foloseşte numele Nolan.

— …drept custode la…

— Muzeul de Război Collier. E specializată în…

— Auzi, dacă eşti aşa de deştept, de ce m-ai pus să caut toate prostiile astea? Pe care, dacă e să despicăm firul în patru, le-ai fi putut găsi şi singur.

— Dar eu nu mă pricep şi tu eşti expertă.

— Expertă pe naiba. Nu vrei să-ţi pierzi timpul.

— Nu vreau să-mi pierd timpul, recunoscu el.

— Timpul tău e mai valoros decât al meu?

— Nu, tu eşti nepreţuită şi nu m-aş putea descurca fără tine. Ştii asta.

— Da, da, bombăni ea. Am găsit poze cu doamna Nolan. Merită cel puţin nota opt.

— Mai degrabă un nouă. Şi cincizeci de sutimi.

— Pe Dumnezeu, Dawson, sper că nu m-ai pus să muncesc atât doar fiindcă ţi s-au aprins călcâiele după o femeie. Nu am de gând să fiu matroana nimănui.

— Îţi jur, sunt informaţii vitale pentru un articol.

— Unul despre care nu vrei să afle Harriet.

— Încă nu, răspunse el privind în jur şi dându-şi seama că aproape nu mai era nimeni pe coridor. Trebuia să se grăbească, însă mai avea câteva întrebări pentru Glenda şi îi era teamă că dacă nu le adresa cât încă era destul de agreabilă, nu avea să le rezolve.

— Ştii unde locuieşte acum?

— Ultima adresă pe care am găsit-o a fost strada Jones din Savannah. După tot ceea ce se întâmplase, se îndoia că încă mai locuia acolo.

— Unde locuia politicianul? Glenda îi spuse.

— Am găsit poze pe un site. Stejari cu muşchi spaniol. Coloane albe. O verandă mare. O Tară (Numele moşiei unde locuieşte protagonista celebrului roman Pe aripile vântului) tipică.

— Mai locuieşte cineva acolo acum?

— Nu ştiu.

— Vezi dacă poţi afla. Şi găseşte-i şi adresa actuală.

— Ştii că începe minivacanţa.

— Dar mă iubeşti. Ştii că mă iubeşti.

— În visele tale. Surâzând, Dawson se îndreptă către lift.

— Orice altceva mai poţi găsi, ţi-aş fi foarte recunoscător. Sună-mă, te rog, scrie-mi, trimite-mi un e-mail. La orice oră.

— Şi eu am o viaţă, să ştii. Nu contează că nu e mare lucru de capul ei.

— Încă ceva. Cum a murit bătrânul Nolan?

— În sfârşit! De-abia aşteptam să întrebi.

— De ce?

— Fiindcă am lăsat ce e mai bun pentru la sfârşit.

Jurnalul Florei Stimel-23 ianuarie 1978

Ziua de azi a fost cumplită, fiindcă s-a supărat Carl pe mine.

Ar fi trebuit să nu fiu atât de proastă încât să-l contrazic. Nu a prea fost în apele lui în ultima vreme şi ştiu că e din cauza armelor pe care ar fi trebuit să punem mâna, dar n-am făcut-o. Nişte distribuitori de droguri din Cuba au pompat bani (cred că au o grămadă, fiindcă toată lumea din Miami pare să se drogheze cu ceva!), iar tipul care trebuia să ne vândă armele le-a vândut în schimb cubanezilor. Asta la scos din sărite pe Carl şi de trei zile e într-o stare groaznică. Voia să se ducă după cubanezi, să îi omoare şi să ia armele, dar Quirty (încă nu-i ştiu numele adevărat) la convins să n-o facă. I-a zis că ar fi fost nebun să se lege la cap cu cubanezii, că ăia îţi taie gâtul de cum te văd. Carl a spus că dacă îi împuşti, n-au nicio şansă să-ţi taie gâtul. Era în sevraj.

Dar Quirty a făcut rost de nişte marfă bună (probabil a cumpărat-o chiar de la cubanezi) şi la mai liniştit un pic pe Carl. Cel puţin Quirty şi cu mine l-am făcut să înţeleagă că n-are sens să se răzbune.

Nu voiam să intrăm în război cu cubanezii sau cu oricine altcineva. Întotdeauna mă tem pentru Jeremy. Oricând îi spun asta lui Carl, râde şi îmi zice că nimeni n-ar îndrăzni să ridice mâna asupra copilului lui. Dar nu cred că cubanezilor le-ar fi teamă de Carl şi probabil şi Carl ştie asta, fiindcă n-a împuşcat pe nimeni. S-ar putea să fie nervos şi din cauza asta. E plictisit, atâta tot. De la afacerea cu banca din Louisiana, când a fost împuşcat Jim, ne-am dat la fund. La ştiri au spus că hoţul a murit pe loc, împuşcat de poliţie. Dar Carl n-are încredere că ziariştii spun adevărul. Zice că sunt nişte marionete care doar repetă ceea ce poliţiştii şi politicienii vor să ajungă la publicul prost.

Carl spune că dacă Jim a trăit chiar şi puţin timp după ce a fost împuşcat ar fi putut să vorbească, ar fi putut

să le spună ceva despre noi. Aşa că ne-am ascuns într-o parcare de rulote din Mississippi, la un tip pe care Jim nu-l ştia. Aşa, chiar dacă ne-ar fi dat de gol, nu aveau cum să ne prindă.

M-am bucurat că am rămas pe loc, fiindcă şi Jeremy, şi eu am răcit. Tusea lui a fost mai rea ca a mea. Bunica mea îi zicea tuse măgărească. Nici nu s-a pus problema să-l ducem la medic. Nici măcar nu l-am întrebat pe Carl dacă puteam, că am ştiut ce ar răspunde. Omul care ne-a găzduit în casa lui mobilă, Randy, îl idolatrizează pe Carl. Carl e eroul lui. A fost drăguţ cu noi chiar dacă tusea lui Jeremy trebuie să-l fi ţinut treaz toată noaptea, cum ne-a ţinut pe Carl şi pe mine. Poate că de asta, nu din bunătate, i-a cumpărat Randy o sticlă de sirop de tuse lui Jeremy, fără ca eu să-i fi cerut. După câteva *zile, Jeremy a fost mai bine. N-a mai fost atât de plângăcios şi a început să mănânce. Asta a fost bine fiindcă, zisese Carl, era timpul să mergem. Am condus până în Florida şi nu ne-am oprit până n-am ajuns acolo. Al şaselea simţ al lui Carl spunea că ce era mai greu trecuse şi că era în regulă să rămânem pe loc o vreme. Miami e în regulă, cred, dar nu-mi place casa asta. Şoarecii îşi bat joc de mine că am tupeul să le pun capcane. Le aud cum se închid toată noaptea. Urăsc sunetul ăsta! Când vine dimineaţa o să trebuiască să golesc capcanele de cadavrele minuscule.*

Oricât i-aş urî cum mişună prin întuneric, urăsc şi să-i văd morţi. Însă oricâţi aş prinde, vin alţi zece care le iau locul. Iar gândacii suni cam la fel de mari ca şoarecii. Nu-mi place nici de prietena lui Quirty. E perfidă şi vicleană, îmi aminteşte de o pisică pe care am avut-o când eram mică. Rămăsese fără un ochi şi deja eram speriată din cauza asta. Însă sărea pe mine fără să-mi dau seama şi muream de frică. M-am bucurat în ziua când s-a ghemuit sub casă şi a murit Oricum, prietena asta a lui Quirty se tot fâţâie şi se expune, mai ales în faţa lui Carl. Cel mai rău lucru s-a întâmplat ieri, când Jeremy s-a împiedicat de o sticlă de ojă roşie, când ea îşi făcea pedichiura. Nici n-apucase să cadă vreo picătură pe podea, că am ridicat-o

imediat. Dar l-a ciupit de mână pe Jeremy, i-a răsucit pielea şi l-a durut chiar rău. M-am aruncat asupra ei şi a trebuit să ne despartă bărbaţii. Cred că aş fi omorât-o dacă nu m-ar fi oprit Carl. Ciupitura i-a lăsat lui Jeremy o vânătaie pe mână şi l-a enervat şi asta pe Carl. Starea lui de spirit s-a înrăutăţit, aşa că azi, când m-a văzut cu aparatul, a izbucnit.

La un moment dat, când puneam o capcană pentru şoareci, am găsit un Polaroid vechi într-un dulap. Quirty a zis că-l pot folosi ca să-i fac câteva poze lui Jeremy. Carl nu m-a lăsat niciodată să fac poze, dar voiam cel puţin o poză cu Jeremy mic. Cred că mirosul m-a dat de gol. Chimicalele din aparat miros ca naiba atunci când scoţi pozele şi n-au apucat să se usuce. Carl a venit glonţ şi m-a prins în flagrant A luat aparatul şi la izbit de marginea mesei din bucătărie de mai multe ori, până ce la distrus complet. Jeremy s-a speriat de toată harababura şi a început să plângă. Carl a rupt poza pe care o făcusem şi mi-a zis să nu mai fac vreo poză vreodată. După scandal, Quirty a zis că poate ne-a expirat timpul Am stabilit că o să plecăm mâine. Nu-mi va părea rău să părăsesc casa asta plină de şoareci şi pe târfa aia nenorocită. Cel puţin aici în sudul Floridei vremea e bună. Toată iarna trecut-o am petrecut-o în Minnesota şi aproape că am îngheţat. Dar n-o să mă plâng oriunde am merge, atât timp cât Carl ne ţine împreună. Mi-e frică să mă întreb ce o să se întâmple când Jeremy va creşte suficient încât să înţeleagă că suntem proscrişi şi că nu trăim ca alţi oameni. Visez la ziua când vom avea o viaţă normală şi vom fi ca alte familii. Dar asta nu se va întâmpla niciodată, aşa că aş face bine să nu mai visez. Carl tot spune chestii care mă sperie, cum că stilul nostru de viaţă e greu pentru un copil, cum că Jeremy va trebui să meargă la şcoală peste câţiva ani. Când Carl începe să vorbească despre viitor – şi ştiu cum e când îi intră ceva în cap – mi-e groază că îl va lăsa pe Jeremy baltă undeva. Mă gândesc din nou la Golden Branch. La ziua aceea cumplită. Cea mai rea zi din viaţa mea de până acum.

Travaliul a fost greu. Credeam că o să mor. Apoi toate împuşcăturile!

Doamne, ce teamă mi-era! *Când Carl s-a aplecat deasupra mea şi mi-a spus că ceilalţi erau morţi şi că trebuia să plece în secunda aceea, n-am putut să-mi cred urechilor. Sângeram. Mă durea în ultimul hal. Dar era foarte serios. Mi-a zis că dacă rămânea, avea să fie ucis sau prins. Voiam asta*?

Tot restul vieţii mele a fost hotărât în clipa aceea. Fiindcă, să spun drept, nici eu nu voiam să fiu ucisă sau prinsă. Cred că asta mă transformă într-o laşă de ultimă speţă, într-un om de ultimă speţă.

*Era frig şi ploaie. Îmi amintesc că fugeam prin pădurea umedă în care ascunsese Carl maşina. Îl ţineam pe Jeremy lipit de mine, mi-era teamă că o să mă împiedic şi o să cad cu el sau că o să plângă şi o să ne dea de gol. Încă mi-era oarecum teamă că Carl o va lua înainte şi ne va lăsa dacă nu ţin*eam *pasul cu el. Ar trebui să-i fiu recunoscătoare cerului că ne-a luat. Chiar şi după ce am plecat, tot am plâns din cauza asta. Chiar şi azi, şi oricând mă gândesc la dimineaţa aceea, plâng de nu mai ştiu de mine.*

CAPITOLUL 4

— Te rog, mami?

— Poţi să intri din nou după ce mănânci ceva.

— Încă cinci minute?

— După ce mănânci.

— Încă un minut?

Proptindu-şi mâinile în şold, Amelia îl privi pe Hunter, băieţelul de şase ani. Primi drept răspuns un „Bine” foarte posomorât, în timp ce copilul venea spre mal.

— Tocmai începeam să ne jucăm. Îi înfăşură umerii cu un prosop de plajă şi cu un colţ al acestuia îi şterse apa sărată de pe faţă.

— Este interesant că întotdeauna vă cer să vă opriţi chiar când începeţi să vă jucaţi. Care ajunge primul la umbrelă?

Porni în direcţia locului de popas de pe plajă, unde Grant deja scotocea prin coşul de picnic. Încetini ca să îl lase pe Hunter s-o depăşească şi zâmbi văzând cum alergau picioruşele puternice. Nisipul cald îi ardea tălpile, însă briza era extrem de plăcută. Inspiră profund aerul sărat şi surâse, fericită să se afle acolo, pe insula de pe mare, locul ei preferat din univers. Sala de judecată şi mărturia din ziua precedentă păreau foarte îndepărtate. Dumnezeu se binecuvânteze pe judecătoare fiindcă îi lăsase cinci zile la dispoziţie până la interogatoriul apărării. Se hotărâse să nu se mai gândească la proces sau la amintirile neplăcute pe care i le stârnea acesta şi, în schimb, să se bucure de ultimele zile oficiale de vară împreună cu copiii. Care, la momentul respectiv, se ciondăneau pentru un sandviş cu unt de arahide şi jeleu.

— Eu îl vreau pe ăsta. Grant, care tocmai împlinise patru ani, strânse la piept sandvişul învelit în folie, încercând să-şi împiedice fratele să îl apuce. Dându-şi jos pălăria de paie cu boruri largi, Amelia se ghemui sub umbrela de plajă şi se aşeză pe pătură.

— Hunter, lasă-i lui Grant sandvişul şi alege altul.

Sunt toate la fel.

— Exact la fel, spuse Stephanie DeMarco alăturându-li-se şi aşezând o mică ladă frigorifică între băieţi, ca să îi mai potolească. Cine vrea un Capri Sun?

Amelia o angajase pe fata de douăzeci de ani ca să fie bona copiilor ei pe timpul verii respective, iar decizia fusese ideală pentru toată lumea. Stef, aşa cum prefera să i se spună, era studentă şi specializarea ei era pedagogia preşcolară. Crescuse în Kansas, pe uscat, iar cele trei luni petrecute pe o plajă la Oceanul Atlantic reprezentau pentru ea un rai. Avea recomandări impecabile.

Fiindcă Stef locuia cu ei şi era disponibilă aproape non-stop, Amelia putuse locui toată vara în casa de vacanţă de pe insula Sfânta Nelida, în loc să tot facă naveta între uscat şi insulă în timpul săptămânii. Stef îi ţinea pe băieţi ocupaţi în timp ce Amelia lucra la biroul de la etaj timp de câteva ore în fiecare zi. Dacă era necesară prezenţa ei la muzeu, avea cine să aibă grijă de copii în timp ce ea se ducea şi se întorcea de la Savannah cu feribotul. Mulţumindu-i lui Stef pentru băuturi, Amelia se gândi din nou că avuseseră mare noroc cu acea tânără. Băieţii o adorau, însă, fără să fie prea severă, impusese reguli stricte privind baia, ora de culcare şi comportamentul în timpul zilei îi ţinea ocupaţi şi îi distra cu proiecte educaţionale şi cu multă, multă joacă. Între cele două femei se născuse o relaţie agreabilă, mai degrabă de amiciţie decât între angajator şi angajat, în timp ce îi întinse Ameliei o sticlă de ceai cu gheaţă, Stef dădu din cap cu amuzament.

— N-o să înţeleg niciodată de ce mai vii la plajă, dacă tot te acoperi din cap până-n picioare. Arăţi ca Lawrence al Arabiei. Amelia nu se supără, ci râse compătimindu-se, în timp ce aranja tivul umed al rochiei largi.

— Mă bronzam şi eu când eram mai tânără.

— Ştiu că nu-ţi face bine. Însă mie îmi place bronzul la nebunie. Amelia evalua formele voluptuoase ale lui Stef, cu greu acoperite de cele două piese ale costumului de

baie.

— Bronzul te prinde de minune, spuse ea, iar Stef râse. După prânz şi după ce Amelia îi dădu din nou pe băieţi cu loţiune de plajă, aceştia îşi luară găletuşele şi lopăţelele şi se îndreptară spre apă.

— Să nu intraţi în apă înainte să vin şi eu, strigă ea.

— Vrei să îi preiau eu? întrebă Stef.

— Mulţumesc, dar nu prea au stat cu mine în ultimele zile. Stau eu cu ei dacă te duci tu la magazin.

— Sigur. Am văzut lista pe blatul din bucătărie. Am adăugat folie de plastic. Te-ai mai gândit la ceva?

— Becuri. Becul de pe terasa din spate s-a ars. Şi nu te grăbi. Am fost plecată mult săptămâna asta. Tu meriţi ceva timp pentru tine, iar eu am nevoie de timp de calitate cu băieţii.

— Mulţumesc, şefa. O salută pe Amelia în timp ce se îndrepta către dunele care despărţeau casa de plajă. Amelia li se alătură lui Hunter şi lui Grant şi intrară în apă împreună.

— Mi s-a părut că mingea asta e spartă, observă ea în timp ce o arunca spre Hunter. Ultima dată când văzuse mingea cu dungi colorate, era aruncată dezumflată într-un colţ al terasei.

— S-a reparat.

— I-ai mulţumit lui Stef fiindcă a făcut asta?

— N-a făcut-o ea. Pur şi simplu s-a reparat, spuse el. Apoi adăugă: Ia uite mami! Execută o scufundare, pe care o imită şi Grant, însă ieşi din apă tuşind. Se jucară în apă până ce li se zbârci pielea, apoi se întoarseră pe mal, unde Amelia superviza construcţia unui castel de nisip, cu turnuri şi cu un şanţ de împrejmuire, pe care ea îl umplu cu apă din mare.

— Şanţurile se foloseau ca să apere castelele de inamici.

— Şi de dragoni, spuse Grant. Hunter îşi dădu ochii peste cap.

— Nu există dragoni, prostule.

— Ba da!

— Hunter, nu-ţi face fratele prost, spuse Amelia. Niciodată. Ai înţeles?

— Da, doamnă. Dar spune-i că dragonii nu sunt adevăraţi.

— Ei bine, adevăraţi sau nu, spuse ea, şanţul ăsta îi ţine la distanţă.

Mai târziu se aşezară pe pătură la umbra umbrelei, în timp ce ea le citi din două cărţi de poveşti. Înainte s-o termine pe a doua, Grant adormise cu capul în poala ei. Hunter se întoarse pe burtă şi îşi aşeză capul pe mâinile împreunate. Şi el adormi în câteva clipe. Amelia lăsă cărţile şi se uită la cele două iubiri ale vieţii ei. Părul lui Hunter era negru şi creştea în cârlionţi dezordonaţi, la fel ca părul tatălui lui. Părul lui Grant era mai drept şi mai deschis la culoare, ba chiar împrumutase ceva din tenta ei de roşcat. Amândoi aveau ochii albaştri, un dar genetic. Se bucura că nu trebuia să-i privească în ochi şi să-l vadă pe Jeremy.

Deşi, odinioară, găsise ochii aceia negri extrem de atrăgători. Parcă în altă viaţă o privise cu dragoste şi adoraţie. Chiar fusese în altă viaţă.

Ultima dată când se uitase la ea, ochii lui erau plini de ură şi furie.

Îndepărtând gândurile nedorite, se întinse pe spate şi adormi cu o mână pe fiecare copil, ca să le simtă respiraţie dulce.

La cină aveau spaghete. În timp ce mâncau, Amelia îi spuse lui Stef despre mingea de plajă.

— Ce bizar, spuse tânăra în timp ce îl ajuta pe Grant să răsucească pastele pe furculiţă. O aruncasem, dar ieri a apărut reparată şi umflată.

— Cum s-a întâmplat asta? Nu s-a vindecat de la sine.

— Poate Bernie, spuse Stef ridicând din umeri, mai interesată de mizeria pe care o făcea Grant decât de misterul mingii de plajă. Când terminară, Stef începu să

strângă masa.

— Dacă speli tu vasele, le fac eu baie băieţilor, îi spuse Amelia.

— Eşti sigură? Faţă de baie, spălatul vaselor e un fleac. Amelia zâmbi.

— Aşa e. Dar mi-a fost dor de ei săptămâna asta. Chiar şi când eram cu ei, am fost cu mintea în altă parte. Stei se întoarse de la chiuvetă şi spuse şovăind:

— Pe prima pagină a ziarului local e un articol despre proces. Vorbeşte despre mărturia ta. Ţi l-am adus în caz că vrei să-l citeşti.

— Nu, mulţumesc. Am şi închis televizorul în timpul ştirilor. Ştiu tot ce trebuie sau ce vreau să ştiu despre asta. Îi îndemnă pe băieţi să urce la etaj. Aceştia protestară, dar în curând îi convinse să se dezbrace şi să intre în cadă. Îngenunche ca să supravegheze procesul de săpunire, care ieşea de sub control de cele mai multe ori. Chiar înainte să bage mâinile în apă, întinse maşinal mâna ca să îşi dea jos ceasul. Nu îl avea la mână. Deşi nu era un model scump, bătut cu diamante, era ultimul cadou pe care i-l dăduse tatăl ei înainte să moară şi îl preţuia numai din acel motiv. Privindu-şi încheietura goală, încercă să-şi amintească unde îl dăduse jos. Când pregătea cina? îl pusese în geanta de plajă înainte să intre în apă cu băieţii? Nu-şi amintea să fi făcut aşa ceva. Gândurile îi fură întrerupte de un jet de săpun albastru care ajunse pe cămaşa ei.

— Hei! Destul. După ce terminară baia, era aproape la fel de udă ca ei. Îi puse să se spele pe dinţi, îi îmbrăcă în pijamale şi le ascultă rugăciunile. Când stinse lumina, era deja epuizată. Stef o aştepta în bucătărie cu un pahar rece de vin alb. Amelia îl acceptă recunoscătoare.

— Nu-mi găsesc ceasul de mână. L-ai văzut?

— Nu, dar o să mă uit după el.

— Sunt sigură că va apărea, spuse Amelia sorbind vinul şi oftând de plăcere. Cred că vrei o mărire. Stef râse.

— Salariul e bun, dar mi-ar plăcea să ies câteva ore în seara asta, dacă e în regulă.

— Sigur. Poţi să iei maşina mea.

— Mulţumesc! Apreciez asta. Mi-e cam teamă să merg cu bicicleta pe întuneric.

— Unde te duci?

— După cum bine ştii, opţiunile sunt limitate. Singurul sat de pe insulă avea doar câteva construcţii înghesuite lângă puntea pentru feribot: un magazin general, un ghişeu de închiriat bărci care avea şi două pompe de benzină şi un rezervor de momeală vie, o agenţie imobiliară care era deschisă doar la sfârşitul săptămânii, când insula primea vizitatori de pe uscat, o cafenea şi barul Mickey's.

După ce la cafenea se servea cina, barul rămânea deschis, iar asta era singura tentativă de viaţă de noapte de pe insulă.

— La Mickey'se întrebă Amelia. Stef aprobă.

— Te întâlneşti cu cineva? Stef râse şi spuse ironic:

— Poate.

— Cu acelaşi tip?

— Poate. Amelia râse.

— Are vreun nume?

— Dirk.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează pe bărci. Nu ştiu mai multe.

— E locuitor permanent? Poate îi ştiu familia. Stef dădu din cap.

— E prima vară pe care o petrece aici.

— Când o să-l cunosc şi eu?

— Să vedem cum merg lucrurile. O să fii în regulă dacă rămâi singură? întrebă ea schimbând subiectul.

— Sigur. Am rămas singură aici de când aveam 18 ani şi în sfârşit l-am convins pe tata să mă lase.

— Da, dar ai avut o săptămână grea.

— Sunt bine. Poate că o să fac o baie lungă. Asta o să mă ajute să mă relaxez. Mulţumesc, adăugă ea ridicând paharul de vin.

— M-am gândit că-ţi va prinde bine. Stef îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşa din spate, neuitând să ia inelul de chei al Ameliei din cuier. Amelia o urmă ca să încuie uşa. Observând becul aprins pe terasă, ea spuse:

— Mulţumesc pentru că ai schimbat becul. Stei se opri pe drumul către maşină. Se uită la Amelia, apoi la bec, apoi iar la Amelia.

— Nu l-am schimbat eu. Poate că becul doar nu era bine fixat şi şi-a revenit de la sine.

După ce Stef plecă, Amelia rămase în prag, cu o mână pe clanţă şi cealaltă pe piept, fiindcă inima începuse să îi bată repede şi cu putere. Becul n-avea cum să nu fie bine fixat. Nu îşi revenise de la sine. Fiindcă atunci când observase că se arsese, chiar ea îl dăduse jos.

De parcă problemele cu becul şi cu mingea de plajă n-ar fi fost de ajuns să-i pună nervii la încercare, era supărată şi din cauză că nu-şi găsea ceasul. Răsturnă conţinutul genţii de plajă în spălătorie şi luă la rând fiecare obiect. Verifică pervazul de deasupra chiuvetei de la bucătărie, unde îl punea uneori înainte să spele vasele. Băgă mâna şi în gunoi. La etaj, căută bine prin baie, în dormitor şi în coşul cu rufe murdare. Coşul o răsplăti cu o bucată de Lego, cu cu nimic altceva ce nu-şi avea locul acolo. Se aşeză pe marginea patului şi reconstrui dimineaţa acelei zile. Îşi aducea aminte că îşi luase costumul de baie, îşi trăsese rochia pe cap, apoi îşi prinsese ceasul la încheietură în timp ce îşi lua în picioare papucii.

Trebuia să-i fi căzut undeva pe plajă. Îi verifică pe băieţi, care dormeau duşi, apoi coborî din nou, luă o lanternă şi o aprinse în timp ce cobora treptele din faţă.

Puntea de lemn care lega casa de plajă era puţin mai lată de jumătate de metru. Scândurile erau vechi şi uzate. Nu îi lăsa pe băieţi să meargă pe ele cu picioarele goale, de teamă să nu se zgârie, deşi tălpile propriilor ei picioare fuseseră tăbăcite pe aceleaşi scânduri în fiecare vară de care-şi aducea aminte. Pe vremea când mama ei era în

bucătărie, fredonând vreun cântec, în timp ce descojea piersici proaspete pentru prăjitură. Pe vremea când tatăl ei o avertiza, de pe balansoarul de pe verandă, să aibă grijă la meduze.

Stuful de pe plajă foşnea în bătaia brizei. Luna încă urca, dar chiar dacă ar fi fost sus pe cer nu ar fi luminat foarte tare. Era o semilună foarte firavă, ceea ce tatăl ei numea „cornul lunii”. Valul de nostalgie şi de dor care o cuprinse era mult mai puternic decât mareea blândă. Spuma dantelată care rămânea pe nisip când valurile moi se îndepărtau sticlea în lumina lanternei. Străbătu întinderea de nisip, căutând o sclipire de aur, acea legătură preţioasă, tangibilă cu tatăl ei.

Folosind casa ca punct de plecare, se întoarse şi porni în direcţia opusă, urcând puţin mai mult pe plajă, unde nisipul era mai uscat. Repetă traseul lent, în zigzag, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de mai de fiecare dată – într-un final se văzu nevoită să recunoască inutilitatea căutării. Dacă pierduse ceasul pe plajă, probabil fusese luat deja de valuri. Totuşi, căută cu atenţie în zona unde îşi stabiliseră cartierul general în ziua respectivă, îngenunche acolo unde avuseseră umbrela. Scormoni cu degetele în nisip. În final se ridică în picioare şi-şi frecă tristă încheietura goală. Dintre toate lucrurile pe care le putea pierde, de ce tocmai acela? Mama ei spunea întotdeauna că lacrimile nu ar trebui irosite pe obiecte neînsufleţite. Totuşi, ceasul avea o enormă valoare sentimentală pentru ea şi, deşi putea cumpăra altul, acela era de neînlocuit. Oftând cu părere de rău, privi către întinderea de apă, apoi din nou către lună. Îi era dor de mama ei, însă aceea era o durere familiară, fiindcă se dusese de multă vreme. Pierderea tatălui ei, însă, rămânea o rană deschisă. În clipa aceea se simţi foarte însingurată.

Dar nu singură. Cuprinsă de o teamă subită şi inexplicabilă, se întoarse repede şi privi în urma ei. Locuitorii sezonieri şi turiştii plecau de regulă înainte de Ziua Muncii, aşa că toate celelalte case de pe plajă, inclusiv cea a vecinului ei, Bernie, nu aveau luminile

aprinse. Nu se vedeau focuri de tabără. Era o barcă ancorată la mal, dar la ceva distanţă şi nu avea aprinse decât luminile de siguranţă. Briza nu aducea cu ea zgomote de la vreo petrecere. Totuşi, avea senzaţia că nu e singură. Şi acest sentiment, nu vântul uşor ce se stârni dintr-odată, fii cel care îi făcu pielea de găină. Recunoscătoare că avea lanterna, se ridică şi o luă pe punte, mişcându-se repede, astfel că atunci când ajunse la treptele terasei practic fugea şi gâfâia. Închise bine uşa din faţă şi puse zăvorul. Apoi străbătu fiecare cameră de la parter, verificând-o. Nu ştia însă să spună de ce.

Simţindu-se cam prostuţă pentru panica nejustificată, îşi impuse să-şi revină în fire. Chiar şi aşa, îşi turnă încă un pahar de vin şi îl luă cu ea atunci când urcă.

Băieţii erau cum îi lăsase. Îşi termină vinul în dormitor, în timp ce se pregătea de culcare. Însă nu adormi. Abia mai târziu, când o auzi pe Stephanie intrând şi închizând încet uşa dormitorului ei, se relaxa suficient şi închise ochii.

— Cioc, cioc! Fără să mai aştepte răspuns, uşa din spate se deschise, Iar în prag apăru un cap cu păr alb.

— E cineva acasă?

— Bernie!

— Bernie! Amândoi băieţii săriră de pe scaun şi se grăbiră să-şi salute vecinul. Fură imediat intrigaţi de sacul cel mare pe care îl transporta. Cu lăcomie făţişă, Hunter întrebă:

— Ne-ai adus ceva?

— Poartă-te frumos, tinere, îl mustră Amelia. Bernie râse.

— Nu-i nimic. De fapt, chiar le-am adus ceva. Dar mai întâi trebuie să-şi termine micul dejun. Amelia îl privi recunoscătoare în timp ce băieţii se întoarseră la masă şi atacară castroanele cu cereale.

— Cafea?

— Mulţumesc, dar rămâi acolo. Îmi pun eu.

Avea o problemă la un şold, iar la celălalt deja fusese

operat. În timp ce bărbatul se îndrepta către dulap ca să-şi ia o cană, Amelia observă că şchiopăta mai puternic decât de obicei. Îşi turnă cafea şi apoi se aşeză la masă alături de ei.

— Mi-ai rănit sentimentele, îi spuse ea. El suflă în cafea.

— De ce?

— Am crezut că poate ai plecat acasă cât timp am fost eu în Savannah. Bernie locuia în nordul statului Michigan.

— Fără să-mi iau la revedere? Niciodată.

— Azi-noapte nu era aprinsă lumina.

— Ieri am împachetat şi am făcut curăţenie toată ziua. M-a terminat. M-am culcat devreme.

— Compania care se ocupă de închirieri are oameni care fac foarte bine curăţenie după ce pleci. Nu trebuia să faci tu singur.

— Ştiu, dar am şi eu fixurile mele. Nu-mi place ca oamenii să-mi vadă mizeria.

— Ar fi trebuit să ne spui mie şi lui Stef, ca să te ajutăm.

— Mi s-a părut că vă distraţi de minune pe plajă. Nu v-aş fi întrerupt jocul.

— Grant, şterge-te la gură, te rog. Amelia dădu ochii peste cap când băiatul folosi mâneca tricoului pe post de şerveţel. Bernie chicoti, îl întrebă când intenţiona să plece.

— Într-o zi, două. Trebuie să mă întorc şi să mă pregătesc pentru iarna lungă.

— Ai putea să mai rămâi. Şi mai bine, te-ai putea muta permanent aici.

— Casa mea e acolo, spuse el melancolic. Ştii cum e. El şi soţia pe care o avusese timp de multă vreme, despre care vorbea frecvent, locuiseră în casa respectivă din ziua în care se căsătoriseră. Ea murise în urmă cu mai mulţi ani, însă lui continua să-i fie dor de ea şi refuza să se mute din oraşul în care era îngropată şi în care într-o zi el avea

să fie înhumat alături de ea.

— Ei bine, mă bucur că n-ai plecat înainte să ne luăm la revedere, spuse ea întinzându-se peste masă şi mângâindu-i mâna.

— Hei, Bernie, făcu Stef în timp ce trecea prin bucătărie cu un maldăr de rufe de spălat. Arăţi fantastic în dimineaţa asta! îmi place cămaşa. Rozul aprins al cămăşii se asorta cu o dungă de pe bermudele în culori la fel de ţipătoare.

— Mulţumesc. E nouă. Amelia îşi ascunse zâmbetul în ceaşca de cafea. Flirturile lui Stef îl făceau întotdeauna pe bătrân să se fâstâcească. După ce duse rufele la spălătorie, fata se întoarse în bucătărie şi arătă către sacul cel mare pe care îl lăsase pe blat.

— Ce e asta?

— Un cadou de rămas-bun pentru băieţi.

— Putem să-l primim acum? întrebă Hunter împingând castronul gol către Amelia, ca să-l poată verifica. Am terminat micul dejun.

— Da, mami, te rugăm, interveni şi Grant.

— Da, cred că se poate. Bernie părea la fel de nerăbdător ca ei să deschidă sacul şi să le dezvăluie surpriza. Băgă mândru mâna în sac şi scoase o cutie. Pe aceasta se afla o imagine a unui zmeu sub forma unei nave de piraţi. Era un obiect complicat, cu mai multe pânze.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Amelia. Chiar zboară?

— Putem să îl facem acum, Bernie? El privi către Amelia.

— Le dai voie?

— Desigur, spuse ea râzând. Dar luaţi-vă sandalele, strigă ea după băieţii care o zbughiseră afară pe uşa din spate.

— Am eu grijă, spuse Stef urmându-i afară. Bernie se opri şi se uită din nou la Amelia.

— Poate ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Dar l-am văzut într-un magazin pe Tybee şi m-am gândit imediat la

ei. Sper că nu te superi.

— E foarte drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Şi mulţumesc pentru că le-ai reparat mingea. El o privi întrebător.

— Nu ai lipit-o tu?

— Nu. Cred că a fost Stef. Amelia zâmbi forţat.

— Fugi la distracţie. Râzând ca un adolescent, bărbatul ieşi şi el. Încercă, dar nu reuşi să se convingă că şi pentru minge, şi pentru becul de pe terasă exista o explicaţie logică, îşi impuse să nu se mai gândească, aşa că strânse masa şi puse vasele în maşina de spălat. Apoi luă ultima ceaşcă de cafea, ieşi pe terasă şi se aşeză într-un balansoar. Zmeul fusese deja ridicat. Stef alerga în locul lui Bernie, care făcea gesturi ample şi dădea instrucţiuni. Băieţii fugeau pe lângă Stef şi se uitau la zmeu atât de încântaţi încât se împiedicară unii de alţii şi căzură toţi trei pe nisip. Nava piraţilor se prăbuşi în apă. Se ridicară râzând. Bernie trase zmeul spre el şi în curând era din nou în aer. Amelia simţi un nod în gât din cauza emoţiilor amestecate: era bucuroasă că îşi vedea băieţii jucându-se aşa de fericiţi, dar era tristă fiindcă alături de ei erau o bonă şi un vecin în vârstă, nu tatăl lor. Într-o zi, poate mai curând decât şi-ar fi dorit, aveau s-o întrebe despre el. Ştiau că murise, dar, desigur, erau prea mici ca să cunoască circumstanţele. La un moment dat, aveau să vrea să ştie. Păstra o poză cu Jeremy pe noptiera dintre paturile lor, dar se îndoia că o vedeau vreodată. Făcea parte din mobila camerei şi atât. Vorbeau despre el din ce în ce mai rar, mai ales Grant care era atât de mic încât aproape că nu şi-l amintea.

Majoritatea amintirilor se refereau la ţipete, uşi trântite, respiraţie mirosind a alcool. În poza din camera lor purta uniforma de marină şi afişa o expresie rigidă, însă nobilă. Prima dată când o văzuse, îl necăjise pe Jeremy în legătură cu ea.

— Pari foarte, foarte hotărât.

— Sunt, spusese el cu gravitate exagerată. Foarte,

foarte hotărât să mă culc cu tine şi să fii femeia mea.

— Dacă aşa se pune problema, am să capitulez fără luptă. Râseseră, se sărutaseră şi făcuseră dragoste. Viaţa era frumoasă. Viitorul părea promiţător. Avea să le povestească băieţilor despre acest aspect al personalităţii tatălui lor, despre capacitatea lui de a face glume şi de a râde. Avea să le vorbească despre lunile dinaintea nunţii lor, când o curtase cu drăgălăşenie, cu o dorinţă autentică de a fi plăcut. Fusese intimidat de conacul în care crescuse ea, fusese uimit de numărul de politicieni şi demnitari care erau prieteni cu ea şi cu tatăl ei. Eforturile lui de a se încadra în această lume o câştigaseră cu totul. Prietenii şi colegii ei fuseseră impresionaţi de munca lui în Irak. Când era cazul, dădea dovadă de o politeţe care îi fermeca şi pe oamenii cu cele mai multe prejudecăţi. Când ajunseseră la altar, era deja acceptat cu tot sufletul în lumea lor. Când avea să le vorbească băieţilor despre el, avea să pună accentul pe aceste vremuri bune. Desigur, la un moment dat trebuia să le spună şi despre lucrurile rele. Avea să aştepte să mai crească, astfel încât să înţeleagă, dar nu atât de mult încât ei să afle totul dintr-o sursă mult mai crudă. Aceste gânduri îi aduseră lacrimi în ochi. Clipi ca să-şi limpezească privirea şi observă, cu coada ochiului, o sclipire. Întoarse capul ca să vadă ce era şi pentru câteva clipe privi fără să înţeleagă. Apoi se sprijini de speteaza balansoarului, se dădu încet jos şi străbătu veranda, până ce ajunse la colţul balustradei. Acolo se afla ceasul ei, cu catarama desfăcută, cu brăţara întinsă de-a lungul balustradei de lemn, ca şi cum cineva l-ar fi aşezat acolo cu mare grijă. Ştia foarte clar că nu ea îl pusese acolo. Se sperie atunci când Stef ajunse pe terasă.

— Băieţilor le e sete. Se distrează de minune, deşi mi-e teamă pentru şoldul lui Bernie. Vii şi tu? făcu o pauză şi întrebă: S-a întâmplat ceva?

Amelia luă ceasul şi se întoarse către ea.

— Mi-am găsit ceasul.

— Super! Unde era? Nu acesta era răspunsul pe care

îl aştepta Amelia. Dacă Stef întreba unde îl găsise, atunci nici ea nu îl pusese pe balustradă.

Dawson se uită la ecranul telefonului care suna. Headly. Răspunse fără chef.

— Hei.

— Cum merge treaba?

— De ce mă întrebi pe mine? Tu iei Viagra. Headly pufni.

— N-am nevoie.

— Dacă aşa spui tu.

— Unde eşti?

— În camera mea.

— Şi ce faci?

— Frec menta.

— Lucrezi la articol?

— Încă n-am un articol.

— Ai auzit mărturia Ameliei Nolan.

— Iar marţi o să aud interogatoriul apărării. Până atunci nu prea am ce face, nu-i aşa?

— O ciornă?

— M-am convins să nu fac asta. Nu vreau să scriu ceva doar ca să şterg totul şi s-o iau de la capăt dacă avocatul apărării îi demontează mărturia.

— Ceea ce e improbabil.

— Totuşi.

— Deci doar freci menta.

— Mă uit cum creşte iarba.

— Vreun indiciu cu privire la adresa actuală?

— Ultima de care a putut afla Glenda era casa de pe Jones Street. După cum bănuiam, nu mai locuieşte acolo.

— Poate s-a mutat în conacul tatălui ei.

— Nu. Glenda a aflat că l-a donat statului. Acum e închis, dar e posibil să se deschidă primăvara viitoare, ca muzeu. Societatea istorică analizează problema.

— Ei bine, trebuie să locuiască undeva, spuse Headly

nerăbdător.

— Oriunde ar locui, e un mare secret. Un aprod a condus-o afară din sala de judecată. Presupun că acelaşi o va aduce şi marţi dimineaţa la nouă. Pe perioada mini-vacanţei doamna vrea să nu fie deranjată şi cine ar putea-o învinui?

— La naiba! Speram că ai vorbit deja cu ea.

— De parcă ea ar vorbi cu mine.

— De unde ştii că n-ar face-o?

— Fiindcă nu vorbeşte cu presa.

— Toate canalele de ştiri sunt pline de articole despre proces. Am urmărit totul pe internet.

— Atunci ar fi trebuit să observi că nu e nicio declaraţie de-a ei, în afara afirmaţiilor făcute în timpul mărturiei. Procurorul…

— Lemuel Jackson. Înţeleg că e foarte apreciat.

— A ţinut o scurtă conferinţă de presă în faţa tribunalului, imediat după ce s-a suspendat şedinţa de miercuri. Am ascultat de la distanţă. Nu a spus nimic despre doamna Nolan, decât că mărturia ei a fost foarte relevantă. Nu s-a mai întâmplat nimic de atunci. Mare plictiseală. Uite, ăsta e raportul la zi. Dar treaba ta? Ceva de la Knutz?

— Despre Wessonii din Ohio? Nu încă. Vacanţa asta nenorocită.

— Hmm. Anunţă-mă când afli ceva. Acum trebuie să plec.

— Dacă nu faci altceva decât să freci menta, care-i graba?

— Trebuie să fac pipi. Dawson închise, aruncă telefonul pe masa aglomerată şi se duse în baie. Cel puţin nu-l minţise pe Headly că trebuia să plece. După ce termină, zăbovi o clipă în faţa chiuvetei, uitându-se la bărbatul nepieptănat din oglindă, cu ochi întunecaţi şi încercănaţi. Se propti cu putere de marginea chiuvetei şi se întrebă în gând ce naiba făcea aici, de ce se omora cu asta, de ce trebuia să-i pese vreun pic de Jeremy Wesson.

Nu ajunse la nicio concluzie satisfăcătoare, aşa că porni robinetul cu apă rece şi se stropi de mai multe ori pe faţă, apoi se şterse şi îşi ridică fermoarul în timp ce se întorcea în cameră.

Acolo scoase o exclamaţie de uimire şi tresări. Amelia Nolan se afla la câţiva metri de el, cu un spray cu piper îndreptat direct către faţa lui.

— Spune-mi acum cine eşti. Fiindcă după ce dau cu ăsta n-o să mai poţi vorbi ceva vreme.

CAPITOLUL 5

Bărbatul ridică mâinile, cu palmele îndreptate spre ea.

— Jur că nu sunt periculos.

— Pe naiba nu eşti. Cu mâna liberă, Amelia făcu semn către masa din spatele ei, unde erau expuse toate dovezile incriminatoare. La dracu'! Pe masă erau împrăştiate zeci de fotografii cu ea şi băieţii ei jucându-se pe plajă. Făcuse pozele cu telefonul mobil, le mărise pe laptop şi le imprimase. Pe pervaz se afla binoclul prin care îi urmărise. Mai ales pozele pe care i le făcuse ei singură îl făceau să fie vinovat. În unele părea gânditoare şi puţin tristă, în altele, râdea de năzdrăvăniile copiilor, iar părul desfăcut părea o aură în bătaia soarelui care îi mângâia pe plajă. Surprinsese şi un moment mai intim, când ea stătea pe marginea apei în costumul de baie, ţinându-şi pe cap cu o mână pălăria de paie. Soarele bătea din spate, iar costumul era absorbit de silueta închisă la culoare, iar formele din profil se conturau foarte clar. Acum era îmbrăcată mult mai lejer, în rochia de plajă, iar pe dedesubt avea un costum de baie din două piese. Picioarele goale erau pline de nisip, deci trebuia să fi venit direct de pe plajă. Nu-şi mai luase pălăria atunci când hotărâse să dea buzna în casa de alături, cea pe care o închiriase el în urmă cu două zile. Se simţea ca un voyeur şi n-o putea învinovăţi fiindcă se supărase.

Însă supărarea era amestecată cu furie. Mâna care ţinea spray-ul cu piper nu era foarte fermă.

— Cine eşti?

— Mă numesc Dawson Scott. Al doilea prenume este Andrew. Verifică şi singură. Am portofelul chiar acolo, spuse el arătând către masă. Nu-şi luă ochii de la el, însă luă portofelul şi îl deschise, înăuntru găsi permisul de conducere de Virginia. Şi nenorocita de legitimaţie de presă pentru armată. Mâna ei căzu într-o parte, ca şi cum portofelul era dintr-odată mult prea greu.

— Eşti un reporter jalnic. El zâmbi vag.

— De fapt, sunt destul de bun. Ea aruncă portofelul la loc pe masă, apoi îşi şterse mâna pe rochia de plajă, ca şi cum ar fi atins ceva murdar. Spray-ul încă era îndreptat către el. Dawson făcu semn către spray.

— O să îl foloseşti?

— Încă nu m-am hotărât.

Probabil că el credea că nu are curaj. Avea. Era jurnalist, însă asta nu era cu mult mai bine decât dacă ar fi fost un pervers care le făcea poze potenţialelor sale victime. De asemenea, o opţiune nu o excludea pe alta.

— Pentru cine lucrezi? Sau eşti un golan independent care vinde poze cui oferă mai mult?

— O să las mâinile jos, bine? spuse el în timp ce proceda în acest mod. Cred că se vede că nu sunt înarmat. Neînarmat şi derutant, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurţi, al căror şliţ era închis doar pe jumătate. Cu talia periculos de joasă. El era pe jumătate dezbrăcat, deci de ce se simţea ea atât de expusă? Amelia apucă mai bine spray-ul şi îşi aşeză degetul mare pe buton.

— Răspunde la întrebare.

— Am uitat-o.

— Pentru cine lucrezi?

— Sunt reporter la *News Front*. Se simţi uşurată şi destul de impresionată. Şi-l închipuise lucrând la o publicaţie de o speţă mult mai joasă, eventual la un tabloid, nu la o revistă serioasă, cu ştiri adevărate. Îl examina din cap până în picioare, de la părul blond lung până la tălpile goale şi ajunse la o concluzie nu foarte flatantă.

— Nu arăţi într-atât de respectabil.

— Nici tu nu arăţi ca un custode de muzeu, râse el. Nu că m-aş plânge.

Era gata să riposteze şi să-i spună „*Nu face pe şmecherul*”, dar nu voia să se răspundă flirtului lui nici măcar într-o măsură atât de mică. Încă era din cale-afară de furioasă şi la fel de înspăimântată ca atunci când îşi

găsise ceasul şi îşi dăduse seama că trebuia să o fi spionat cineva. După ce descoperise ceasul, coborâse pe plajă şi ajutase la manevrarea zmeului până ce Bernie anunţase că nu mai putea şi se întorsese la el acasă să se odihnească. Le promisese că va veni la cină în seara aceea. Apoi ea şi băieţii se jucaseră în apă în timp ce Stef termina treburile prin casă. La prânz, Stef adusese coşul de picnic pe plajă, la fel ca în ziua anterioară. După ce mâncaseră şi se întinseseră pe pătură, relaxându-se, Amelia avusese din nou aceeaşi senzaţie, că era urmărită. Îşi pusese palma deasupra ochilor, ca să n-o orbească soarele şi scrutase orizontul înspre răsărit. Aceeaşi barcă era încă ancorată la mal, dar era prea departe ca să reprezinte vreun pericol. Se uitase din nou spre casă, apoi spre casa lui Bernie, apoi la şirul de case din direcţia satului. Nu îi sărise nimic în ochi. Apoi se întorsese către casa de lângă ea, dar din cealaltă parte, ultima din şir. Chiriaşii pe termen lung plecaseră în duminica precedentă. Dar dacă se uita mai bine…

Vorbind cât de calm putea, îi spusese lui Stef că avea ceva de făcut înăuntru şi o lăsase cu băieţii sub umbrela de plajă. Intrase în casă doar cât să poată lua sprayul cu piper din sertarul noptierei. Ieşise prin spate şi intrase în casa învecinată printr-o uşă de geam glisantă, care nu era încuiată. Sperase să-l prindă în flagrant pe voyeur – nu găsise un cuvânt mai bun. Dacă nu ar fi trebuit să se ducă la baie, era sigură că l-ar fi găsit la fereastră. Când el ieşise din baie, trebuise să se abţină să nu tresară. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar nu la asta. Nu la el. Nu arăta ca un bărbat care avea nevoie de perversiuni pentru a-şi satisface dorinţele sexuale. Nici nu corespundea imaginii unui scriitor, fiindcă scriitorii erau oameni distraţi, cu mâini delicate, cu un soi de paloare. Oameni mult mai blânzi, mult mai firavi.

— Documentele de identitate ar putea fi false, spuse ea.

— Nu sunt.

— O să te caut pe Google.

— Chiar te rog. Poţi să foloseşti laptopul meu. Observă laptopul şi imprimanta de pe masaj în mod evident instrumente de lucru, dar ignoră oferta pe care o primise.

— Cum m-ai urmărit aici?

— Două lucruri nu dezvălui niciodată. Unul e o sursă care doreşte să rămână anonimă. Al doilea felul în care urmăresc… Bine, bine, spuse el repede când ea se pregătea să apese pe spray. E o cercetătoare la revistă. O cheamă Glenda. De fiecare Crăciun îi dăruiesc o tonă de bomboane şi vin. Ea mă ajută.

— Casa mea a fost cumpărată acum mai bine de douăzeci de ani.

— În iunie 1985.

— Printr-o firmă…

— Warehouse, LLC. Vrei să ştii şi preţul de cumpărare? Văzându-i expresia uluită, spuse: Glenda ar putea găsi şi un ac în carul cu fân. În zeci de care cu fân.

Ultima replică fu spusă cu un soi de zâmbet care nu făcu altceva decât s-o enerveze.

— Ai închiriat casa asta?

— Ce altceva aş fi putut să fac? Să intru prin efracţie?

— Nu m-ar surprinde nimic.

— Saint Nelida’s Island Rentals. Am vorbit cu o doamnă drăguţă. Casa era liberă. Am carte de credit.

— De cât timp eşti aici?

— De când s-a suspendat procesul pentru minivacanţă.

— Numai de miercuri?

— Am venit după ce s-a întunecat.

— Hmm.

— Ce?

— Nimic. Credeam că eşti aici de mai mult timp.

— De ce?

— Nu contează, spuse ea făcând un gest vag. Nu

contează de cât timp eşti aici, te-ai chinuit şi ai cheltuit bani degeaba. Nu dau interviuri. Niciodată.

— N-a fost degeaba, spuse el arătând spre încheietura ei. Ţi-ai găsit ceasul. Ea privi către ceasul de la mână.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc?

— Ieri vă priveam prin binoclu, în timp ce construiaţi castelul de nisip. După ce tu şi copiii aţi intrat înăuntru, am văzut ceva sclipind în nisip. Mai târziu am coborât să văd ce e şi ţi-am găsit ceasul.

— Şi de ce n-ai bătut la uşă şi nu mi l-ai înapoiat aşa cum ar face orice om normal? Orice om care nu e un reporter ce spionează din umbră.

— Fiindcă nu eram pregătit să afli că sunt aici.

— Şi când intenţionai să-ţi faci cunoscută prezenţa?

— Nu sunt sigur, făcu el gânditor. Dar mă bucur că ştii.

— Sunt sigur că te bucuri. Diseară ai putea să aprinzi luminile, în loc să orbecăi prin întuneric. El simţi ironia, dar nu comentă.

— M-ai văzut azi-noapte căutând pe plajă? înainte ca el să poată răspunde, ea continuă: Sigur că m-ai văzut. Şi becul?

— Am observat că e stins. Era întuneric în spatele casei. M-am gândit…

— Îţi mulţumesc pentru grijă.

— Cu plăcere.

— Şi pentru ceas, spuse ea, deşi nu-i convenea că trebuia să-i mulţumească. Înseamnă mult pentru mine.

— De ce? Nu era pregătită să răspundă la o întrebare atât de personală. Părând să-i citească gândurile, el spuse:

— Bine, dacă întrebarea asta e prea grea, atunci alta. Cum m-ai recunoscut? M-ai recunoscut, nu-i aşa? adăugă susţinându-i privirea şi făcând un pas către ea.

Amelia se dădu înapoi.

— Cum te-aş fi recunoscut?

— Nu ştiu, dar m-ai recunoscut. Dacă nu m-ai fi recunoscut, acum m-aş zvârcoli pe podea, înecat şi aproape orb. Cel puţin ai fi sunat la poliţie şi ai fi raportat că te hărţuiesc.

— Mă hărţuieşti.

— Ştiu sigur că nu te-am mai văzut niciunde înainte de miercuri după-amiază, când ai depus mărturie. Eram în colţul sălii de judecată, pe rândul din spate. Nici n-ai aruncat o privire în direcţia aceea.

— Nu te-am văzut acolo.

— Atunci…?

— Te-am văzut după ce s-a ridicat şedinţa, recunoscu ea reticentă. Ca să evităm implicarea presei, domnul Jackson m-a dus la un birou de la etajul al treilea ale cărui ferestre dau către partea din faţă a tribunalului. Mă uitam de la geam în timp ce el se adresa reporterilor. Tu erai la distanţă, te rezemai de un stâlp.

— M-ai observat? De la etajul al treilea?

Îi oferi acelaşi zâmbet, iar de data asta o enervă şi mai rău.

— Am crezut că eşti un om al străzii. Neras. Păr încâlcit. De asta te-am recunoscut când ai ieşit din baie. Aproape că-mi doresc să fi mers înainte şi să fi folosit spray-ul. Asta meritai pentru că m-ai urmărit aici, spuse ea privind recipientul şi apoi coborând mâna. În fine, eşti avertizat. Nu te apropia de mine sau de prietenii mei. Dacă te apropii, chiar o să chem poliţia. Când ea se întoarse să plece, el întrebă:

— Dacă tot eşti aici, pot să-ţi pun câteva întrebări?

— N-ai auzit ce ţi-am spus? Fără interviuri. Niciodată.

— Doar informaţii generale.

— Nu.

— Fata. Rudă cu tine? întrebă el făcând un semn spre fereastra prin care se vedeau Stef şi băieţii jucându-se cu paletele şi cu o minge. Amelia ezită, dar nu vedea o problemă în a-i răspunde.

— Nu mi-e rudă. Am angajat-o ca bonă pentru vara asta.

— Şi bătrânul care a ridicat zmeul?

— Prieten de familie. Închiriază în fiecare vară casa de alături. Şi nu o să scoţi mai mult de la mine. Se întoarse să plece, dar el o opri din nou cu o întrebare:

— Ce-ar fi atât de rău dacă am avea o discuţie calmă, ca între vecini?

— În timpul căreia speri că o să uit de mine, o să las garda jos şi o să-mi dezvălui cele mai adânci şi întunecate secrete?

Dawson se încruntă, arcuindu-şi sprâncenele decolorate de soare.

— Ai secrete adânci, întunecate?

— La revedere. Se mişcă repede şi se strecură între ea şi uşă, dar ridică din nou mâinile.

— Uite, înţeleg de ce nu poţi să ai încredere în mine.

— Ah, îţi mulţumesc pentru înţelegere. Nu că mi-ar păsa dacă mă înţelegi sau nu. Intenţionezi să le publici? făcu ea cu dezgust privind către poze. Să le vinzi unui tabloid?

— Sigur că nu, răspunse el, părând jignit.

— Atunci de ce le-ai făcut?

— Ca să… Când el nu putu să îi ofere o explicaţie, ea trecu pe lângă el. Sau încercă. El se deplasă, vrând să-i blocheze din nou ieşirea.

— Ai fi vorbit cu mine dacă aş fi venit la tine, arătând ca un om al străzii şi m-aş fi prezentat ca reporter la *News Front*? Exact, spuse tot el după o jumătate de secundă. Deci, în loc să te sperii…

— Pur şi simplu m-ai speriat.

— Te-ai speriat?

— Sigur că m-am speriat, exclamă ea.

— De ce?

— De… nu ştiu Am simţit…

— Ce?

— Ceva. Am crezut…

— Ce?

— Mi-era teamă că…

— Că ce?

— Nu ştiu! Nu-mi mai pune întrebări.

— Cu asta mă ocup. Făcură o altă mişcare paralelă şi el îi bloca din nou ieşirea.

— Dă-te la o parte.

— Încă o întrebare. Una? Te rog? Luându-i tăcerea drept aprobare, întrebă: Cum ai descoperit că sunt aici?

— Am văzut că se reflecta soarele printr-un obiect din fereastră.

— Cred că erau lentilele binoclului.

— Ţine minte să ai grijă la asta data viitoare când mai spionezi pe cineva.

— Când ai simţit că te urmăreşte cineva?

— Sunt două întrebări.

— Ai simţit asta numai de când am venit eu sau şi înainte?

Deschise gura ca să spună ceva, dar se opri. Privi către plajă pe deasupra umărului lui şi îşi aminti de senzaţia stranie care o cuprinsese în noaptea precedentă.

— Senzaţia a fost suficient de puternică încât să-mi dea fiori, şopti ea ca şi cum ar fi vorbit singură. După o clipă, privirea ei o întâlni din nou pe a lui. Ochii lui erau căprui-deschis, cu licăriri aurii. Ochi de tigru. Iar intensitatea acelei priviri chihlimbarii o făcu să se trezească din amorţeala de o clipă.

— Trebuie să plec. O să se întrebe unde sunt. O lăsă să treacă, dar îi mai spuse:

— Îmi cer scuze că te-am speriat. Ai trecut prin foarte multe. Nu vreau să îţi mai fac şi eu necazuri.

— Atunci nu o face, spuse ea fără să se întoarcă. Stai departe de mine şi de copiii mei.

De îndată ce soţul ei intră pe uşa din spate, Eva Headly îl întrebă unde fusese.

— Niciunde, răspunse el trecând pe lângă ea şi luând-o pe hol, către birou. Ea îl urmă.

— Ai plecat acum nu ştiu cât timp, Gary. N-ai răspuns la telefon.

— Îmi ţii socoteala? Acum nu mai pot să ies fără să-ţi cer voie?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Headly ştia mai bine ca oricine că Eva, care avea chipul şi atitudinea unei sfinte în cea mai mare parte a timpului, nu putea fi domolită prea uşor atunci când o enerva cineva.

— Te întâlneşti cu alta? El o privi neîncrezător.

— Ei bine, se întâmplă, să ştii. Bărbaţii de vârsta ta…

— De vârsta mea? Acum sunt o categorie? De la 65 de ani până la moarte?

— Nu schimba subiectul. Femeia îl privi fix. El fu primul care cedă.

— Nu ţi-am spus unde mă duc fiindcă nu voiam să ne certăm.

Ea se aşeză pe braţul tapiţat al canapelei şi îl privi în aşteptare, ca şi cum era gata să-l asculte. El bombăni ceva şi se întoarse spre bar.

— Vrei ceva de băut?

— Nu. Şi nici tu nu bei nimic până nu-mi spui ce se întâmplă. Unde ai fost? Bărbatul se aşeză în scaun şi îşi trecu mâinile pe faţă.

— M-am dus la Dawson.

— Nu e acolo.

— De asta m-am şi dus. Se aştepta ca ea să izbucnească şi să-l certe fiindcă se băga în intimitatea lui Dawson, dar ea îl surprinse.

— Sunt sigură că ai avut un motiv bun, doar ştii că e în Savannah.

— Oare e?

— Nu e? Oftă.

— Nu ştiu. Ar trebui să fie, dar mă minte, Eva. Ne minte. Minte pe toată lumea, cred.

— În legătură cu ce?

— Nu sunt sigur. Cu ceva. Cu totul. Am vorbit cu el mai devreme şi părea bine, dar conversaţia a fost ciudată. După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că răspunsurile lui nu prea se potriveau cu întrebările pe care i le puneam.

— Ai simţit că nu e sincer cu tine?

— N-am simţit, ştiu asta.

— De ce ar minţi?

— Poate are vreo legătură cu asta, spuse el scoţând un flacon din plastic maro din pantaloni şi întinzându-i-l. Medicamente împotriva anxietăţii. Eva deschise flaconul şi se jucă cu câteva tablete.

— Ştiam că ceva nu e în regulă. Mai întâi ne evită două săptămâni. Apoi când apare, arată ca o sperietoare de ciori. Pastilele astea explică totul. E tratat împotriva anxietăţii şi nu vrea să ştim.

— Sunt de acord cu absolut tot ce ai spus, în afara ultimei părţi. Mi-a confirmat că nu doarme. Dar nu merge la medic pentru anxietate. Vezi că nu este nicio etichetă pe cutie? Medicamentele astea sunt luate de altundeva.

Concluzia o nelinişti aşa cum îl neliniştise şi pe el.

— Ai mai găsit în apartamentul lui ceva ce ar trebui să ne îngrijoreze?

— Nu. Şi m-am simţit vinovat că am fost acolo şi i-am umblat prin lucruri.

— Numai fiindcă îţi pasă. Ororile pe care le-a văzut în Afghanistan l-au afectat mai mult decât vrea să recunoască, inclusiv în faţa propriei persoane. Să vorbim cu el despre asta, să insistăm să meargă la medic?

— Ar deveni defensiv şi ar nega că are nevoie de un medic. Ştii că nu-l întrece nimeni la autosuficienţă.

— Şi, desigur, tu nu te pricepi deloc la asta. El o privi şi zâmbi sfios.

— Am fost tare morocănos în ultima vreme, nu-i aşa?

— Nu, ai fost un idiot, ca de obicei. Dar nu ştiu ce m-

aş face fără tine, spuse ea ridicându-se, apropiindu-se de spătarul scaunului lui şi sărutându-l pe frunte. Cât despre Dawson, ştie că vom fi întotdeauna aici pentru el, ştie cât de mult ne pasă de el şi că, orice am face sau am spune, e spre binele lui.

— Asta este problema, Eva. Asta mă termină. Ştiam că abia dacă mai rezistă şi în loc să-l ajut să treacă peste asta l-am trimis să îi caute pe Carl Wingert şi pe Flora Stimel.

CAPITOLUL 6

— La bar e un tip care arată foarte, foarte bine şi care se tot uită la tine.

Amelia întoarse capul în direcţia indicată de Stef şi întâlni privirea fixă a lui Dawson Scott. Se întoarse repede, dar observă că toată lumea de la masă se uita în partea aceea.

— Băieţi, spuse ea lovind uşor masa ca să le atragă atenţia. Terminaţi de mâncat, vă rog. E târziu. Stef îşi dădu părul pe spate şi spuse:

— Mă întorc imediat. Înainte ca Amelia se poată opri, tânăra îşi părăsi scaunul şi porni în direcţia barului.

— Unde se duce, mami?

— Putem să mergem şi noi?

— Nu! Mâncaţi. Grant, stai pe scaun, te rog. Hunter, întoarce-te şi termină-ţi hamburgerul. Orice se întâmpla la bar îi captase atenţia şi lui Bernie. Ca să îl readucă cu picioarele pe pământ, ea îl mustră cu blândeţe.

— Te-am văzut transportând cutii la maşină în după-amiaza asta. Chiar ar trebui să ne laşi să te ajutăm. El se lansă într-o diatribă împotriva şoldului la care avea probleme.

— Am programare la chirurgul ortoped de îndată ce ajung acasă. Amelia murmură ceva cu simpatie şi încercă să urmărească tot ceea ce spunea în legătură cu chinurile bătrâneţii, dar era curioasă să afle ce se întâmpla în spatele ei. Îşi dădu seama atunci când Bernie se opri din vorbit şi se uită fix peste umărul ei. La ceva înalt. De vreo doi metri, dacă aproxima corect.

— Acesta este vecinul nostru, anunţă Stef. Stă în casa de alături. Singur. Ameliei nu-i scăpă din vedere felul în care Stef accentuase ultimul cuvânt şi o enerva să ştie că probabil nu-i scăpase nici lui. Nu avu ce face decât să se întoarcă şi să se prezinte şi ea.

— Bună seara. Amelia Nolan. Tonul ei era politicos, dar rece. Spera că îl va descuraja.

— Dawson Scott. El îi întinse mâna. Ea o privi câteva secunde iar apoi i-o strânse scurt, cu reticenţă. Stef continuă prezentările:

— El e Bernie Clarkson, vecinul Ameliei din partea cealaltă.

— Bună seara, Bernie, spuse el întinzându-se peste masă ca să îi strângă mâna şi atingându-i cu ocazia asta umărul Ameliei. Tare frumos aţi mai ridicat zmeul astăzi. Chipul bătrânului se lumină.

— Ai văzut asta?

— Greu de ratat.

— E greu şi să ridici un zmeu.

— Din fericire, v-au ajutat cei doi mari piraţi. Spre disperarea Ameliei, Dawson ocoli masa ca să îi salute pe cei doi copii, care se ridicaseră din scaune şi îl priveau cu curiozitate pe străinul cel înalt. El îngenunche în faţa lor.

— Bună. Eu sunt Dawson. Cum te cheamă?

— Hunter. Dawson şi Hunter bătură palma.

— El e fratele meu, Grant. E mai mic ca mine. Grant, nevrând să rămână mai prejos, îşi împinse fratele într-o parte ca să se apropie de Dawson.

— Ce maşină ai?

— Maşină? Păi, cât sunt aici, conduc o maşină închiriată. Îi spuse lui Grant modelul, iar copilul păru foarte dezamăgit. Nu făcu decât un Of! complet lipsit de entuziasm. Dawson întoarse capul şi privi către Amelia, ca şi cum ar fi întrebat-o „*Ce-am zis*?”

— Îi plac mult maşinile, explică ea sec. Îi plac maşinile rapide…

— Sexy.

— Ah, înţeleg, spuse el, părând amuzat de intervenţia jucăuşă a lui Stef. Întorcându-se spre băieţi, îi întrebă dacă le plăcea să se joace cu maşinuţe de jucărie. Aceştia dădură din cap cu putere.

— Şi mie. Aveam colecţie când eram de vârsta voastră.

— Trebuie să le ţinem strânse şi în cutia lor, îl informă Grant. Altfel mama ni le ia şi le pune undeva sus, unde nu putem ajunge. Dawson aprobă solemn.

— Şi mama mea făcea asta. Dar e o idee bună. Nu ţi-ar plăcea ca cineva să se împiedice de maşinile tale şi să se lovească, nu-i aşa?

— Ai câine? întrebă Hunter.

— Nu.

— Dar îţi plac câinii, nu-i aşa?

— Oh, da. Câinii sunt grozavi. Dar eu sunt foarte mult plecat de acasă din cauza serviciului. Un câine s-ar simţi singur. Hunter se uită acuzator la Amelia.

— Nici noi n-avem. Mama spune că poate o să ne luăm un câine când se liniştesc lucrurile. Dar nu ştiu când o să se întâmple asta. Amelia se ridică în picioare atât de repede, încât îşi lovi şoldul de marginea mesei, iar paharele şi tacâmurile zăngăniră.

— Băieţi, a trecut ora de culcare. Luaţi-vă la revedere. Mi-a făcut plăcere, domnule Dawson.

— Scott.

— Poftim?

— Dawson Scott.

— Ah, îmi cer scuze, vă urez o şedere plăcută pe insulă.

În timp ce băieţii îşi luau la revedere fără chef, ea îşi luă poşeta de pe spătarul scaunului, apoi îi conduse în jurul meselor şi pe uşa cafenelei. Stef şi Bernie îi urmară. Micul grup aproape ajunsese în parcarea din spatele clădirii, când auzi ceva în spate. Dawson alerga către ei. Amelia o rugă pe Stef să o ia înainte.

— Aşază-i pe băieţi în maşină. O să văd ce vrea. Pentru prima dată în vara respectivă, Stef păru puţin surprinsă de solicitarea Ameliei, dar făcu ceea ce i se ceruse şi îi îndemnă pe băieţi să meargă mai departe. Bernie îi urmă şi el, dar zâmbi cunoscător către Amelia şi îi făcu cu ochiul Era lăudabil felul în care Dawson Scott reuşise să se aranjeze. Încă nu se răsese, dar nu-i stătea

rău. Nici părul lung nu-i stătea rău. Oarecum. Se schimbase într-o pereche de pantaloni scurţi de culoare kaki, mai prezentabili şi o cămaşă neagră de in cu mânecile suflecate până la coate. Şi mirosea bine. Dar niciuna dintre aceste calităţi nu o făcu să fie mai binevoitoare faţă de el.

— Ţi-am spus să nu te mai apropii de noi.

— Bona ta m-a invitat la masă ca să vă cunosc. Dacă aş fi refuzat, ar fi fost evident că vă evit, nu? Plus că ar fi fost nepoliticos. Nu aprofunda subiectul, fiindcă el avea dreptate.

— Ce vrei?

— Un interviu.

— Vezi-ţi de viaţa ta, spuse ea întorcându-se.

— Stai, era o glumă. Nu de asta am venit după tine.

— Dar?

— Ai mereu cu tine spray-ul cu piper?

— Nu. Am doi copii curioşi care ar putea da de el atunci când caută altceva în poşeta mea.

— Deci unde-l ţii?

— Unde mi-ar fi la îndemână dacă ar intra cineva peste mine.

— Nu ţi-a fost la îndemână când Willard Strong te-a surprins în bucătărie în după-amiaza aceea?

— Nu. Dar chiar dacă ar fi fost, avea un pistol încărcat şi degetul pe trăgaci.

— Atunci dacă nu ai tot timpul cu tine spray-ul cu piper, la ce ţi-e de folos?

— Te-a speriat un pic azi, nu-i aşa? El zâmbi amar.

— Ah, m-ai prins cu asta.

— Oricum, am epuizat subiectul. La revedere.

— Unde lucra Jeremy? Schimbarea subită a subiectului o surprinse.

— Ai zis că ai sunat la serviciu, spuse el Unde lucra?

— Doamna cu acul în carul cu fân n-a reuşit să afle?

— Mi-e mai simplu să te întreb pe tine. Nevăzând

niciun motiv pentru a ascunde informaţia, îi dădu numele firmei de construcţii.

— Sunt specializaţi în clădiri comerciale. Spaţii mari. Şcoli, fabrici, centre medicale. Jeremy era inginer electric.

— Bine.

— Era foarte bun, spuse ea, urând faptul că părea că se apără.

— Cum a ajuns la asta de la puşcaş marin?

— Deci ţi-ai făcut temele.

— O parte. Mai am de lucru.

— Jeremy avea o diplomă în domeniu. După ce a ieşit din marină, şi-a depus candidatura la firmă, a îndeplinit cerinţele şi…

— Domnul Nolan i-a pus o vorbă bună. Amelia se crispa.

— Bine, asta a fost o glumă proastă.

— Chiar a fost proastă. La revedere.

— Încă ceva.

— Nu cred.

— Nu e nici măcar o întrebare.

— Mă aşteaptă la maşină, domnule Scott.

— Uită-te sub preşul de la uşă.

— Ce?

— Ţi-am lăsat ceva acolo.

— Sub preş?

— Pozele.

— Ah, pozele. Ce cavaler, făcu ea privindu-l ucigător. Ai putea scoate altele apăsând o tastă pe laptop. Sau ai putea face mai multe.

— Nu o să fac. Promit. Ştiu că te-au deranjat.

— Poze cu mine şi cu copiii mei, făcute de un străin. Sigur că m-au deranjat. Mai ales că nici nu mi-ai explicat de ce le-ai făcut.

— Nu ţi-am explicat?

— Nu. Şi te-am întrebat.

— Ah. Le-am făcut ca să te pot studia.

— Pentru cercetare?

— Nu, ca să te pot cunoaşte.

— Nu vreau să mă cunoşti. Poate că se deplasaseră luminile de pe punte şi reflectaseră apa. Sau poate că privirea lui chiar coborâse asupra buzelor ei, în timp ce spunea cu voce joasă şi incitantă:

— Păcat. Neavând încredere că i-ar putea da o replică de efect, se întoarse şi plecă fără să mai spună vreun cuvânt.

Stef cobora în timp ce Amelia urca obosită.

— Ce-a fost asta?

— Ce anume?

— De ce l-ai gonit aşa?

— Pe cine? Stef îşi puse mâna în şold.

— Serios?

— Nu l-am gonit. Ar fi vrut să adauge că nu trebuia să se justifice în faţa nimănui, cu atât mai puţin faţă de o angajată, dar ar fi părut răutăcioasă, aşa că renunţă.

— Le-am spus băieţilor să aibă grijă cu străinii. Dădeam un exemplu.

— Nu e un străin. E chiriaşul de alături.

— Oricine ar putea închiria casa de alături.

— Ai dreptate. Dar dacă tipul ăla s-ar fi uitat la mine aşa, crede-mă…

— Aşa cum?

— Ca şi cum voia să te sărute din cap până în picioare.

— Stephanie! Tânăra râse.

— Ce voia atunci când a venit după tine?

— M-a întrebat când… când se ia gunoiul. Stef făcu ochii mici.

— Bine, nu-mi spune. Era timpul să schimbe subiectul.

— Băieţii au adormit?

— Voiau să le citeşti o poveste, dar au picat de îndată

ce au pus capul pe pernă.

— Mulţumesc. Trebuia să mă ocup de ceva în birou. Să răspund la nişte e-mailuri.

„Să mă uit sub preş".

— Pot să iau din nou maşina? Plătesc benzina.

— Te întâlneşti cu Dirk?

— Aha.

— Poţi să îl inviţi aici într-o seară. Stef strâmbă din nas.

— Nu cred. Nu prea s-ar încadra într-un tablou de familie. Nu e genul.

— Oh? Ce gen e?

— Nu merge. Are tatuaje. Barbă. Este mai bătrân ca mine.

— Cu cât? Ea râse.

— Cred că instinctul mă sfătuieşte bine. Te-ai uita o dată la el şi n-ai fi de acord. Dar nu-i nicio problemă. Nu sunt atât de moartă după el. La sfârşitul săptămânii viitoare o să mă întorc în Kansas, iar Dirk o să fie o amintire de vară.

După ce Stef plecă, Amelia urcă scările şi intră în dormitorul băieţilor. Îi sărută pe fiecare, apoi se aşeză pe marginea patului lui Hunter şi îi privi dormind. De regulă în astfel de momente simţea pace şi o stare de bine.

În seara aceasta, nu se gândi decât la cât de vulnerabili erau, cât de mici şi de inocenţi, cât de mult depindeau de protecţia ei. De multe ori trebuise să-i apere de temperamentul întunecat al lui Jeremy, de beţia lui, de nemulţumirile lui privind munca ei la muzeu. După ce se întorsese din Afghanistan pentru a doua oară, serviciul ei fusese unul dintre primele lucruri care stârnea o ceartă.

Voia ca ea să-l aştepte acasă atunci când venea de la serviciu în fiecare zi şi nu aproba niciun eveniment sau întâlnire la care trebuia să participe seara. Protesta din ce în ce mai mult că trebuia să rămână acasă cu băieţii până ce, în sfârşit, ea începuse să se scuze faţă de George

Metcalf fiindcă nu putea să asiste la evenimente legate de serviciu. Însă serile petrecute acasă, împreună, nu erau nici pe departe idilice. Nu putea spune ceva fără să îl enerveze sau să îl scoată de-a binelea din sărite. Agitaţia şi zgomotul băieţilor îl iritau în ultimul hal.

La început, Jeremy fusese un tată mândru şi drăgăstos pentru băieţi. Avea poze cu el răsfăţându-i. Atunci părea fericit şi mulţumit. Era jucăuş şi îi uimea cu trucuri, de exemplu când le scotea monede de după urechi. Le aducea dulciuri şi mici cadouri, iar ea îl lăsa fiindcă nu fusese acolo mare parte din copilăria lor. Dorinţa de a-i răsfăţa era de înţeles. Însă după a doua misiune, interacţiunea lui cu ei devenise imprevizibilă. Era prea irascibil şi nerăbdător ca să poată fi un tată implicat. Tăticul indulgent devenise un bărbat nervos de care băieţii se temeau, iar teama lor îl irita, ceea ce făcea ca timpul pe care îl petreceau împreună să fie din ce în ce mai puţin. În final, ajunsese să-i fie teamă să-i lase singuri cu el. Acesta era unul dintre principalele motive pentru care plecase. Era mai important să-şi apere copiii decât să salveze o căsnicie eşuată. Neliniştită de aceste amintiri, îi sărută din nou pe băieţi, apoi intră în dormitor. Acum că ştia că e urmărită, se asigură că trage jaluzelele înainte să se dezbrace.

Casa era mare şi pustie, iar Dawson ocupa foarte puţin din ea. Nici nu făcea suficient zgomot încât s-o umple, aşa că auzea fiecare scârţâit de lemn, fiecare picătură ce curgea din vreun robinet, fiecare lovitură inexplicabilă.

Alesese unul dintre dormitoarele de la etaj, numai fiindcă ferestrele dinspre apus îi permiteau să observe în voie casa Ameliei. De acolo o văzu pe Stef urcându-se în maşina Ameliei şi îndreptându-se către sat. La puţin timp după aceea, o văzu pe Amelia intrând în dormitor, ducându-se direct la ferestre şi trăgând jaluzelele hotărâtă, ca şi cum ştia că o urmăreşte. Voia ca el să ştie sigur că îi bloca nu numai vederea, ci şi accesul în viaţa ei. Peste câteva minute, lumina din cameră se stinse. Cu o

mână sprijinită de pervaz, privi în continuare casa prin fereastra deschisă. Briza oceanului era înmiresmată şi umedă. Pe pielea goală, se simţea ca respiraţia unei femei. Ca un sărut suav. Scrâşni din dinţi şi îşi scarpină fruntea, înjurându-se pentru cât de prost era. Ar fi trebuit să îşi asculte primul impuls şi să îl sune pe Headly, să-i spună să se ducă naibii cu procesul lui cu tot, să se ducă naibii şi Jeremy Wesson şi oricine-or fi fost părinţii lui, el venea acasă.

Dar o privise o dată pe Amelia, iar enervarea lui se transformase în conştientizare acută. Dezinteresul se transformase în curiozitate avidă. Voia să ştie tot ce s-ar fi putut despre ea. Nu, nu chiar tot. Ar fi putut să trăiască foarte bine fără să ştie despre relaţia ei personală cu fostul soţ. Fiindcă de fiecare dată când şi-o închipuia în pat cu Jeremy Wesson, cu Wesson sau cu orice bărbat deasupra ei, în ea, îi venea să tragă pumni. Partea proastă era că Headly se aştepta ca el să răscolească prin viaţa lui Wesson. Ani importanţi din această viaţă fuseseră petrecuţi cu Amelia. Dacă făcea asta pentru Headly şi dacă o făcea bine, nu avea cum să omită rolul activ pe care îl jucase ea.

Examina încă o dată casă, apoi se duse în pat şi se întinse pe spate. Pastilele pe care le luase mai devreme îşi făceau efectul. Combinaţia dintre ele şi băutura cu care se delectase îl făcea să se simtă ameţit. Poate că în seara aceea avea să doarmă pentru prima dată fără să mai aibă acel coşmar". *Te rog*, *Doamne*". Închizând ochii, se obligă să îndepărteze imaginile înspăimântătoare care îl bântuiau de fiecare dată. Îşi imagină în schimb chipul Ameliei. Reuşise în sfârşit să-i vadă ochii de aproape şi văzuse că erau de un albastru intens, foarte intens.

Gestul cu care îşi dădea părul după ureche era de fapt un tic, aşa cum bănuise de când o văzuse în sala de judecată. Obişnuia şi să-şi muşte buza de jos.

Acest gând îi provocă o reacţie fizică de dorinţă neţărmurită.

Timp de săptămâni întregi nu reuşise să doarmă noaptea, fusese mereu agitat ziua, iar nervii îi fuseseră încordaţi din cauza amintirilor şi a coşmarurilor neîncetate despre război. Poate că această intensă reacţie fizică nu se datora decât unei nevoi cumplite de linişte. La fel ca majoritatea bărbaţilor, unul dintre primele locuri unde ar fi căutat-o ar fi fost trupul unei femei. Nu îi putea vindeca boala, dar îi putea calma temporar simptomele. Însă dacă avea nevoie numai de linişte, nu ar fi fost orice sâni la fel de moi? Nu ar fi putut uita, indiferent între picioarele cui s-ar fi aflat? Mâna unei femei nu ar fi fost o baghetă magică la fel de eficientă ca orice alta, iar gura unei femei la fel de copleşitoare ca oricare alta? Aşa crezuse. Îşi petrecuse toată viaţa de adult crezând acest lucru. Indiferent dacă o relaţie sexuală dura câteva luni sau câteva ore, obţinea fix ceea ce îşi dorise şi nu mai mult decât investise. Nonşalanţa lui obişnuită nu se aplică în acest caz. Nu în ceea ce o privea pe Amelia Nolan. Nu, acum era altfel. Nu era vorba de o dorinţă fizică pe care şi-ar fi putut-o domoli cu uşurinţă. Era altfel. Era prima şi singura dată. Era iadul. Spera că şi Jeremy Wesson ardea în propriul său iad.

CAPITOLUL 7

— Mami!

— Mami! Trebuie să vii să vezi asta! Amelia era în birou şi îi scria un e-mail lui George Metcalf, atunci când năvăliră băieţii lăsând în urmă dâre de nisip şi înghiontindu-se în grabă. Erau transpiraţi şi roşii la faţă.

— Ce naiba? Trecuseră mai puţin de zece minute de când îi auzise ieşind din casă şi luând-o spre plajă.

— A aterizat o navetă spaţială?

— Nu, e şi mai tare. Trebuie să vii să vezi, făcu Hunter luând-o de mână şi încercând se tragă de pe scaun.

— Stai aşa. Unde e Stef?

— E jos. Vino.

— Bine, o să vin, promit. Lăsaţi-mă să termin…

— Nu! Trebuie să vii acum, spuse Grant sărind pe vârfuri. Vino să vezi.

— Dacă e atât de fantastic, presupun că e-mailul mai poate să aştepte.

Râzând, îi lăsă pe fiecare să o ia de câte o mână şi să o tragă afară din cameră, pe scări, iar apoi pe uşa din faţă. Se opri din râs atunci când se uită dincolo de dune. Stef, zveltă, bronzată şi tânără, vorbea cu Dawson Scott, cel care arăta „*foarte*, *foarte bine*”. Purta slip de plajă, îşi ascunsese părul cu ajutorul unei şepci purtate invers. Spusese ceva care o făcuse pe Stef să-şi dea capul pe spate şi să râdă.

— Mai repede, mami! Hunter o trase mai tare de mână şi coborâră treptele împreună. Când ajunseră la punte, băieţii o lăsară şi ţâşniră înainte. Era prea uluită ca să le mai spună să aibă grijă să nu se înţepe. Când se apropie, înţelese ce anume provocase tot entuziasmul. Era vorba de un dragon sculptat în nisip. Avea colţi şi solzi şi gheare şi un trup care se încolăcea vreo patru metri. Nu era greu de înţeles cine fusese sculptorul. Băieţii ei dansau în jurul lui ca aborigenii care venerau un idol. O pusese într-o situaţie extrem de dificilă. Nu le putea strica

distracţia băieţilor şi, la naiba, el ştia asta. Se forţă să zâmbească şi se apropie de dragon.

— Dumnezeule! îşi împreună mâinile şi le aşeză sub bărbie, ca şi cum era complet captivată. Băieţii o crezură. Amândoi râdeau văzându-i aparenta încântare.

— Nu e mortal, mami?

— Cu siguranţă este! Nici nu ştiu ce să spun. Această ultimă replică îi fu adresată lui Dawson, a cărui privire era ascunsă de o pereche de ochelari de soare. Simţi că el o privea îndeaproape şi că îi măsura reacţia din spatele lentilelor întunecate.

— Dawson l-a făcut! spuse Grant.

— Serios?

— Da, şi a zis că poate să facă şi alte lucruri. O să construim o navă de luptă.

— Şi un castel pentru dragon, adăugă Grant. Abia se abţinea să nu scrâşnească din dinţi.

— Aha. Stef, care o observase cu atenţie pe Amelia pe tot parcursul scenei, bătu din palme.

— Înainte să ne apucăm de toate aceste proiecte, ar trebui să ne mai dăm cu loţiune de plajă. Băieţii începură să protesteze, dar îi luă de umeri şi îi ghidă către casă.

— Hai. Cu cât terminăm mai repede, cu atât vă puteţi întoarce mai iute. Hunter făcu stânga împrejur.

— Dawson, o să mai fi aici? El ezită şi privi către Amelia, dar văzând că nu spune nimic, zâmbi către băieţi.

— Sunt prin zonă.

— Să nu pleci! strigă Grant peste umăr în timp ce Stef îl îndemna să meargă pe punte. Nici ea, nici Dawson nu vorbiră decât după ce grupul se îndepărtă destul de mult. Apoi el spuse încet:

— Nu am vrut decât să le fac o surpriză. M-am gândit că termin înainte ca ei să iasă. M-au găsit făcând retuşurile finale.

— Te-am rugat, mai frumos decât ar fi trebuit, să nu te apropii de noi.

— Casa mea şi a ta au deschidere la aceeaşi plajă.

— Dar tu ai ales locul ăsta pentru… pentru dragonul tău. De ce era atât de ideal? De parcă n-aş şti.

— N-o să le iau un interviu copiilor, Amelia. Simţi un nod în stomac auzindu-l că îi foloseşte prenumele, pe un ton atât de jos şi de enervant de rezonabil însă nu spuse nimic, nevrând ca el să ştie că îşi dăduse seama.

— Nu văd de ce ar fi rău să petrec ceva timp cu ei, spuse el.

Ea dădu la o parte o şuviţă care scăpase de sub pălărie şi îi flutura peste buze.

— O să-ţi spun eu de ce e rău. Pe lângă faptul că nu ştiu nimic despre tine.

— Nu e adevărat.

— Bine, ai o legitimaţie. Asta nu spune ce fel de persoană eşti.

— Sunt… Ridică mâna ca să îl oprească.

— În al doilea rând, Grant e prea mic să-şi amintească mare lucru, dar Hunter îşi aminteşte că bunicul lui a murit. Apoi…

— Şi-au pierdut tatăl.

— Aşa e.

— Deci ar fi benefic să petreacă ceva timp cu un bărbat, nu crezi?

— Cu siguranţă. Dar nu cu un bărbat despre care nu ştiu aproape nimic. Nu cu un vânzător de iluzii care azi e aici şi mâine pleacă. Nu cu un bărbat care le intră pe sub piele doar ca să ajungă la mine şi să scrie un articol mare, suculent pentru revista lui.

— Nu de asta…

— Scuteşte-mă. Ştiu deja că eşti un mincinos. Dawson îşi şterse nervos ochelarii de soare.

— Mincinos? Ce vrei să spui?

— Hei, Dawson! strigară băieţii sărind peste dune şi târând după ei lopăţelele şi găletuşele. Hunter fii primul care ajunse la ei.

— Putem să construim acum nava de luptă? Grant ţopăia din nou.

— Nu, mai întâi să construim castelul. Dawson, încă privind-o supărat pe Amelia, se încruntă ca şi cum i-ar fi cerut voie.

— Am de ales? făcu ea. Le spuse băieţilor să înceapă să-şi umple găleţile cu nisip ud. Când ei o zbughiră, el îşi puse la loc ochelarii şi îi zise:

— Noi doi n-am terminat discuţia asta.

— Nici pe departe n-am terminat-o.

Se întoarse în birou şi termină e-mailul chiar dacă nu era nimic urgent, fiindcă George avea să îl citească abia după vacanţă. Anexase o propunere pentru o nouă expoziţie, la care se gândea de ceva timp. Se aştepta ca ideea să nu fie prea bine primită. Era nevoie de diplomaţie, dar şi de o mână fermă ca să îi convingă pe George şi pe consiliul de administraţie că achiziţia ar fi viabilă şi importantă pentru muzeu. Dorise să conceapă documentul cât avea încă mintea limpede. Dar acum venise de la plajă enervată şi supărată şi foarte hotărâtă să îl oblige pe Dawson să păstreze distanţa faţă de familia ei. După ce pierdu timpul vreo oră, se hotărî că era suficient de calmă încât să se întoarcă pe plajă şi să observe cum el o submina şi îi subjuga copiii. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi, din bumbac alb şi un tricou roşu şi se hotărî să nu se schimbe în costumul de baie. Îşi luă pălăria şi se alătură distracţiei de pe plajă. Distracţia era chiar în toi. Nava de luptă era splendidă. Stef îi făcea botezul cu o sticlă cu suc de mere. Hunter fii primul care o observă şi strigă:

— Hei, mami! Am botezat-o după tine. Băiatul îi arătă mândru numele scrijelit pe laterala navei. Ea se aplecă să analizeze literele: USS Amelia.

— Ai scris tu asta?

Hunter dădu din cap mândru. Amelia îşi trecu degetele prin părul încurcat, plin de apă sărată şi nisip.

— Mulţumesc, îmi place la nebunie. A fost foarte

drăguţ din partea ta.

— Dawson a zis să-i spunem aşa.

— Oh, făcu ea privind către el, dar neputându-i desluşi expresia, fiindcă stătea în bătaia soarelui. A fost drăguţ din partea lui.

— Putem să mergem în apă acum?

— Nu sunt îmbrăcată pentru asta. Stef?

— Acum! le spuse băieţilor că aveau să se întreacă până la apă şi porniră. Grant plonja, apoi strigă:

— Dawson, vii?

— Într-o clipă.

— Dacă ai nevoie să te duci la baie, nu e nicio problemă să faci în ocean, numai nu într-o piscină. El chicoti.

— Mulţumesc. O să ţin minte. Amelia se retrase sub umbrelă şi se aşeză pe unul dintre scaunele de plajă. Dawson îşi recupera tricoul de pe burta dragonului, scutură nisipul de pe el şi şi-l trase pe cap. Era o ţesătură decolorată, deşirată, cu gâtul şi mânecile decupate, formând găuri mari, care se întindeau spre piept. El o urmă, iar materialul subţire se lipi de pieptul umed. Degeaba încercase să fie cuviincios. Gambele şi pulpele îi erau pline de nisip. Când ajunse la umbrelă, se uită la scaunul gol de lângă ea, apoi la pătură, dar se hotărî să nu-şi încerce norocul, sau cel puţin aşa presupuse ea şi se aşeză pe nisip, chiar în afara conului de umbră. Ea rupse tăcerea.

— În dimineaţa asta, înainte să se scoale restul, te-am căutat pe Google.

— Serios?

— Mi-a luat ceva timp să citesc totul. Impresionant.

— Mulţumesc.

— Nu mi-ai spus că ai petrecut mai multe luni în Afghanistan.

— Nu m-ai întrebat. Până la momentul respectiv, se uitase la băieţi şi la Stef cum se jucau în ocean cu un delfin

gonflabil. Acum se uită la el.

— Aşa e. Tu eşti cel care pune întrebări. El îşi ridică genunchii la piept şi-şi propti mâinile pe picioare.

— Poţi să mă întrebi orice. Deşi era furioasă, simţea şi o oarecare curiozitate.

— Unele dintre articolele tale se refereau la anumite schimburi de focuri. Ai fost chiar acolo, în bătaia puştii?

— Nu foarte des. De câteva ori. Dacă bătălia era foarte problematică, armata nu îmi permitea accesul. Intervievam trupele atunci când se întorceau, răspunse el încruntându-se gânditor. Problema cu războiul e că de cele mai multe ori nu îţi poţi da seama unde o să aibă loc lupta. Se poate declanşa în holul unui hotel, pe o şosea, la un punct de verificare bine păzit. Şi nici duşmanul nu sare întotdeauna în ochi.

— Dar când puteai, erai în mijlocul acţiunii.

— Acolo erau subiectele. I se păru corect să îi recunoască calităţile.

— Articolele tale sunt foarte sensibile. Oamenii despre care scriai par foarte reali pentru cititor.

— Mă bucur să aflu asta. Chiar sunt reali. Poveştile lor merită să fie spuse.

Făcu o pauză ca să îl studieze. Îşi scosese ochelarii de soare, aşa că avea ochii aproape închişi, în încercarea de a bloca lumina soarelui. Dar era atent la ea.

— L-ai cunoscut pe Jeremy în Afghanistan? îşi dădu seama că întrebarea îl surprinse.

— Nu. Cum aş fi putut să-l cunosc? Tocmai m-am întors acum două săptămâni.

N-am auzit de el până ce n-am aflat de procesul în care era judecat Willard Strong.

— De la cine?

— Nu îmi pot dezvălui sursele.

— Ce comod.

— Întreabă-mă altceva. Amelia se jucă cu tivul prosopului de baie de pe scaun.

— De ce nu m-ai abordat pe căi normale?

— Aş fi putut să dau de tine?

— Prin muzeu. Prin Lemuel Jackson. Pe internet cel puţin. Oricine poate fi găsit. Şi Glenda? Ea m-ar fi găsit. Schiţă un zâmbet, dar şi-l reprimă rapid.

— Ai fi fost de acord cu un interviu?

— Ştii răspunsul la asta. Aş vrea un răspuns la întrebare, te rog.

— De ce nu te-am abordat direct?

Sincer să fiu, nu eram sigur că vreau să scriu un articol despre Jeremy. Mi s-a spus să vin aici, să asist la proces, să văd despre ce e vorba. Prin a treia zi eram destul de plictisit, eram pregătit să las totul balta, să mă duc acasă şi să găsesc un subiect care să mă intereseze mai mult. Însă m-am răzgândit şi m-am hotărât să rămân cel puţin încă un pic. Să fac un pas înainte, spuse el ridicând din umeri. Ştii restul.

— Te-am prins în timp ce făceai un pas înainte.

— Nu sunt chiar mândru de felul în care am ieşit ieri din baie şi mi-am dat seama că fusesem prins cu pantalonii în vine la propriu. Ea rezistă farmecului zâmbetului lui vag.

— Întotdeauna ai răspunsurile pregătite, nu-i aşa?

— Nu întotdeauna, nu.

— Nu mi se pare. Toate răspunsurile tale sunt pline de modestie, sunt gândite aşa ca să fie dezarmante, sunt convinsă. El redeveni serios.

— Nu mi-am „gândit” răspunsurile, Amelia, iar tu pari oricum, dar nu dezarmată, în clipa asta. De fapt pari foarte determinată şi montată. Chiar atât de supărată eşti că mă joc cu Hunter şi cu Grant?

— De ce şi-ar pierde un adult timpul în felul ăsta?

— Nu mi se pare că e o pierdere de timp.

— Mai rău. Recunoşti că ai un alt motiv. Oare care-o fi?

— Crezi că-mi plac băieţeii? Ea nu spuse nimic.

— Şi ţie ţi-am făcut la fel de multe poze. Amelia îşi reaminti de una dintre fotografii şi simţi un val de căldură.

— Asta ar trebui să mă consoleze?

— Ar trebui să înţelegi că nu sunt un ciudat.

— Poate. Dar nu înseamnă că nu eşti un oportunist perfid.

El coborî capul şi îşi privi picioarele goale, pline de nisip. Sau poate se uită la ale ei, fiindcă degetele lor goale se aflau foarte aproape. În orice caz, ridică privirea după un răstimp.

— Nu mă cunoşti, aşa că nu te învinuiesc deloc fiindcă al bănuieli. De fapt, admir faptul că eşti foarte protectoare şi ai grijă pe cine laşi în preajma copiilor tăi. Dar nu le-aş face niciodată rău şi nu ţi-aş face rău nici ţie. Te rog să mă crezi.

Cuvintele lui erau convingătoare şi tulburătoare şi se supără pe ea însăşi fiindcă înclina să îl creadă.

— De ce ar trebui să cred după ce m-ai minţit într-un asemenea hal?

— Cu ce anume?

— Cu pozele. Ce fel de joc e ăsta?

— Joc?

— Mi se pare că e un joc. Toate lucrurile astea ciudate pe care le-ai făcut ca să te apropii, ca să te joci cu mintea mea. Mi-ai dat înapoi ceasul pierdut, ai pus becul pe terasă, ai reparat mingea.

— Mingea?

— Şi acum pozele. De ce îţi ceri scuze cu asemenea sinceritate şi îmi spui că mi le-ai dat înapoi, când în mod clar n-ai făcut-o?

— Nu înţeleg. De-a dreptul exasperată, ea îi explică:

— Aseară când am ajuns acasă nu am găsit nimic sub preş. După cum ştii prea bine. Dawson rămase nemişcat şi o privi fix preţ de câteva clipe. Apoi spuse încet:

— Îţi jur, am strâns toate fotografiile şi le-am pus sub preşul de la uşă.

Jurnalul Florei Stimel-5 iunie 1980

De săptămâni întregi tot vreau să deschid jurnalul şi să scriu despre asta. Până acum nu mi-am putut găsi cuvintele". N-am putut face altceva decât să plâng. Am plâns în prostie. Când nu plâng stau şi mă uit în gol, fără să mă pot mişca. Nu-mi pasă cum arăt, dacă sunt curată sau nu, dacă mi-e foame sau somn. Nu-mi pasă dacă se termină lumea. Chiar mi-am dorit asta. Acum ştiu ce înseamnă când se zice că o persoană e în altă lume. Ştiam că o să vină şi ziua asta. Am avut ani la dispoziţie ca să mă pregătesc pentru ea, dar nu m-a ajutat. Nu eram deloc pregătită. Pe măsură ce se apropia data, chiar şi Carl a devenit mai melancolic şi mai liniştit, ca şi cum s-ar mai fi gândit. Totuşi, ştiam că n-o să se răzgândească, aşa că nici măcar n-am încercat să-l conving.

Dar eu nu l-am putut lăsa pe Jeremy cu uşurinţa cu care a făcut-o el şi când am început să-l rog să îl lase să rămână cu noi, s-a înfuriat. Aşa că nu l-am mai rugat. Nu făceam decât *ca despărţirea să fie mai grea pentru toţi.*

Desigur, înţeleg care e scopul o să fie cel mai bine pentru Jeremy. Dacă n-aş fi crezut asta, m-aş fi luptat cu Carl până în pânzele albe. Jeremy trebuie să meargă la şcoală. Îi va face bine să aibă prieteni şi să facă ce fac şi ei. Baseball şi alte lucruri. Dar, totuşi, când a trebuit să-i dau drumul pentru ultima oară am crezut că am să mor. Nicio mamă nu ar trebui să treacă prin asta.

Randy e o bună alegere să îi fie tată. Ne-a ajutat atunci în Minnesota. Cred că s-a ataşat de Jeremy atunci, fiindcă Jeremy era bolnav şi tuşea cumplit. Randy are un suflet bun şi încă îl venerează pe Carl. Îi împărtăşeşte ideile, dar spune că nu are „tupeul" să facă lucrurile pe care e dispus să le facă Carl pentru cauza noastră. Am crezut că o să leşine atunci când Carl la rugat să îl crească pe fiul nostru. A spus că ar fi onorat. Chiar a plâns un pic şi a spus că se simţea ca şi cum ar fi primit o mare funcţie. Am crezut că pe Carl o să-l pufnească râsul, dar nu a râs. I-

a spus lui Randy că juca un rol important, că era la fel de Haiduc ai Dreptăţii ca toţi cei care aveau pistoale. Doar că nu combătea pe frontul de luptă. Randy s-a însurat de când am stat cu el în Minnesota. Patricia e şi ea de-a noastră, fiindcă urăşte poliţiştii şi tot ce are legătură cu guvernul. Iată povestea ei: tatăl ei vitreg a abuzat de ea şi a sfârşit prin a o omorî pe mama ei atunci când ea l-a înfruntat. A mers la închisoare. Patricia a fost dusă la un orfelinat.

Înţeleg că n-a fost deloc bine pentru ea. Nu vorbeşte despre tot ce i s-a întâmplat, dar chipul i se înăspreşte şi i se înrăieşte oricând se deschide subiectul. (*De regulă e drăguţă.*) *Este pe cont propriu de la 15 ani, când a fugit de la orfelinat. Nu vorbeşte nici despre ce a făcut ca să supravieţuiască, dar nu îi port pică, fiindcă uite câte am făcut eu. Oricum, la cât de firavă e, se pricepe să aibă grijă de propria persoană. Nişte oameni pe care-i cunoaşte Carl le-au făcut acte false. Au identităţi noi. Vor purta numele Wesson, pe care Carl la ales din cartea de telefon. Au închiriat o casă într-un oraş din Ohio.*

Patricia, care e şi deşteaptă foc, merge la şcoală să înveţe să fie grefieră. Am râs de ne-am prăpădit. Ce ironie. Ea o să stea în sala de judecată şi o să noteze ce spun avocaţii, poliţiştii şi judecătorii, iar noi o să încălcăm toate legile posibile. Sau aproape. Însă un asemenea loc de muncă va fi o acoperire bună. Randy ar putea vinde cuburi de gheaţă eschimoşilor fiindcă e tare dulce la vorbă. Lucrează la o reprezentanţă de maşini. Colegii îl plac. Nimeni n-ar crede că blândul Randy creşte copilul lui Carl Wingert şi al Florei Stimel, infractorii căutaţi de FBI! Carl le-a zis să meargă la biserică, să fie credincioşi. Randy a acceptat, dar Patricia nu prea. Spune că nu vrea nimic de la un Dumnezeu care a obligat un copil să treacă prin ce a trecut ea. Dar în final a fost de acord să se prefacă, fiindcă ştie că asta îi va face să pară oameni normali, iar Carl spune că asta e cel mai important. Vor să se înscrie şi în asociaţia de părinţi atunci când îl vor înscrie pe Jeremy la grădiniţă, în toamnă. Mi se rupe sufletul că nu voi fi acolo

să îl văd în prima zi de şcoală. Sper să nu plângă. Carl spune că nu va plânge. Îi spune „bunul meu soldăţel”, fiindcă şi atunci când îl îmbrăţişam de rămas-bun îi tremura buza de jos, dar nu a vărsat o lacrimă.

Ştie că Carl are planuri mari pentru viitorul lui. Înţelege de ce nu putem locui împreună. Ştie fiindcă i-am spus asta destul de des că, deşi va locui cu Patricia şi cu Randy şi se va preface că e băieţelul lor, eu sunt mama lui adevărată şi Carl e tatăl lui adevărat o să le spună Patriciei şi lui Randy mami şi tati, dar e sânge din sângele nostru. Nimic nu va schimba asta vreodată. Îl iubim.

Sper că va creşte înţelegând cum trebuie să stea lucrurile. Nu sunt sigură că eu înţeleg.

CAPITOLUL 8

Băieţii avuseseră o zi atât de plină, încât practic adormiseră la masa de seară şi nu avură nimic împotrivă să se culce devreme. După ce îi băgă în pat, Amelia îşi luă un pahar de vin pe terasă şi se aşeză pe un balansoar. Stef i se alătură după câteva clipe.

— Bucătăria e în ordine. Dacă nu mai ai nevoie de ceva, mă duc să mă culc.

— Azi nu te duci la Mickey's?

— Sunt frântă.

— Şi eu. Somn uşor. Stef ezită în prag.

— Eşti bine?

— De ce n-aş fi? Dându-şi seama că avusese un ton destul de tăios, reformulă: Sunt bine.

— Eşti supărată pe mine că l-am încurajat pe Dawson să stea cu noi?

— Nu pot să fiu supărată. Băieţii s-au distrat de minune. Le-a făcut bine să se afle în preajma unui bărbat.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar bărbatul ăsta te cam deranjează, nu-i aşa?

Se întoarse către tânără, pregătită să-şi apere punctul de vedere. Însă înclină capul, recunoscând încet:

— Puţin.

— Dintele ăla strâmb e tare drăguţ. Amelia observase incisivul uşor încălecat. De fapt făcea ca zâmbetul lui să fie şi mai interesant.

— Şi mi-ar cam plăcea să-l muşc de umăr.

— Eşti incorigibilă, Stef.

— Ce, ţie nu? Dacă ar fi fost obligată să răspundă, Amelia ar fi trebuit să recunoască: Dawson Scott era un bărbat atrăgător. De mai multe ori decât şi-ar fi dorit, privirea îi alunecase de la romanul pe care îl citea la umbra umbrelei către golfuleţul unde se juca el cu băieţii. Aceştia stătuseră pe capul lui toată ziua. Şi lui părea să îi placă. Însă…

— E ceva în neregulă cu el. Amelia nici nu-şi dădu seama că gândise cu voce tare, până ce Stef nu tresări.

— O, la naiba. E însurat? Amelia râse.

— Nu. Vreau să spun, nu ştiu dacă e însurat sau nu. N-am…

— Ssst! Uite-l că vine. Amelia se întoarse şi îl văzu apropiindu-se de terasă. Când se apropie de prima treaptă, bărbatul spuse:

— Te-am văzut aici. M-am gândit să vin cu o ofertă de pace fiindcă ţi-am monopolizat copiii toată ziua. Avea în mână o sticlă de vin desfăcută şi două pahare. Se încruntă văzând paharul de vin din mâna ei.

— Dar văd că am ajuns cam târziu.

— Mă duc la culcare. Noapte bună amândurora. Stef intră şi închise uşa din faţă. Peste câteva clipe, lumina de pe terasă se stinse. Amelia şi Dawson se priviră în întunericul subit, iar când ea îl văzu schiţând un zâmbet nu se mai putu abţine şi izbucni în râs.

— E o fire romantică.

— Vrei să plec? Se gândi, apoi îl întrebă:

— Ce culoare e vinul?

— Roşu. Îi întinse paharul.

— Dacă tot te-ai deranjat, toarnă peste ăsta.

— Am găsit sticla într-un dulap. Nu garantez pentru calitatea lui.

— Garantez eu pentru ăsta. O să fie mai bun amestecat cu altul. El urcă treptele, îi umplu paharul, apoi îşi turnă şi lui. Se aşeză în balansoarul de lângă ea şi gemu.

— Mâine mă vor durea toate oasele. Hunter şi Grant m-au călărit toată ziua. Amelia îşi trecu degetele pe marginea paharului.

— Mi-e greu să spun asta, după câte s-au întâmplat, dar mulţumesc că petreci timp cu ei.

— Cu plăcere.

— Le-au plăcut tare mult luptele corp la corp. Eu

încerc, dar… Se întrerupse şi ridică din umeri. Dawson îşi întinse picioarele.

— Mamele nu-s luptători buni. Le e prea teamă să nu se lovească cineva. Ea zâmbi.

— Desigur, ai dreptate. Făcu o pauză să ia o gură de vin şi apoi adăugă: Tu ai copii?

— Nu.

— Eşti însurat?

— Nu.

— Stef era curioasă.

— Hmm, făcu el sorbind din pahar. Pot să îţi spun ceva?

— Despre Stef?

— Despre copii. Îi făcu semn să continue.

— Nu ştiu prea multe despre copii, dar în opinia mea de amator te-ai descurcat tare bine cu ei.

— Mulţumesc.

— Nu fac pipi în piscine. Ea râse.

— Spun „te rog” şi „mulţumesc”. Şi chiar dacă eu am fost cel care a sugerat să boteze nava după tine, au fost foarte încântaţi.

— Nu puteam să am copii mai buni.

— Hunter e cel mai grijuliu. Are momentele lui de exuberanţă, dar în principiu e serios. De parcă îşi dă deja seama că e cel mai mare şi că are responsabilităţi, pe care le acceptă chiar dacă nu e corect. Grant, spuse el, făcând o pauză ca să zâmbească, e foarte emotiv. E impulsiv, capricios, se implică pe deplin în toate.

Pun pariu că o să intre în mai multe necazuri ca fratele lui mai mare.

— I-ai analizat foarte mult.

— Sunt curios în legătură cu oamenii, în legătură cu ceea ce îi motivează. E un defect profesional. Observ îndeaproape şi îmi analizez observaţiile. Văzând că ea doar dădea din cap aprobator, adăugă: Oamenii dezvăluie prin tăcere la fel de multe lucruri ca prin cuvinte.

— Serios? Trebuie să ţin minte asta.

— La naiba. Am dezvăluit un secret profesional şi tocmai mi-am dat cu stângul în dreptul? De acum înainte o să fii permanent în gardă?

— Nu există un „de acum înainte”. El aşteptă puţin.

— Bine. Dar marţi dimineaţă o să fiu în sala de judecată, la interogatoriul apărării.

— Poţi să fii, poţi să nu fii. E problema ta. Am spus clar că nu dau interviuri.

— Aşa e, ai spus. Aşa că ar fi mai bine să te întreb acum, cât pot. Ea nu-l slăbi din ochi.

— Ce să mă întrebi?

— Cum te-ai simţit lângă un bărbat care suferea de sindrom de stres posttraumatic? După ce rosti întrebarea, nu o privi în ochi. Şi în clipa aceea, ea ştiu.

— Asta era, nu?

— Asta era ce?

— Nu ai luptat în război, dar l-ai adus acasă cu tine. Dawson o privi adânc, apoi se ridică din balansoar şi se îndreptă către balustradă. Lăsă jos paharul de vin şi apucă lemnul cu atâta putere încât părea că încearcă să îl smulgă. Se lupta să îşi stăpânească furia. Numai Dumnezeu ştia ce alte emoţii erau controlate cu atenţie. Primul ei instinct fu să intre în casă şi să blocheze uşa. Poate că ar fi făcut-o dacă el nu şi-ar fi plecat brusc capul, într-un gest de înfrângere. Îşi descleştă o mână de pe balustradă şi-şi pieptănă părul cu degetele. Şi-l lăsă pe spate pentru câteva clipe, după care îi dădu drumul şi puse mâna la loc pe balustradă. Ea se întrebă dacă era nimerit să continue conversaţia. Dar el nu avusese nicio jenă în a interveni în viaţa ei. De ce ea n-ar fi trebuit să se bage în a lui? în plus, din cauza experienţei personale cu Jeremy, care avusese o suferinţă similară, era interesată de afecţiunea respectivă, în legătură cu acest lucru îi scrisese lui George Metcalf. Considera că muzeul trebuia să aibă o expoziţie referitoare la acest efect invizibil al războiului, să îi acorde aceeaşi importanţă precum celorlalte consecinţe

ale conflictelor armate.

— Am simţit ceva în legătură cu tine, spuse ea încet, dar până acum n-am ştiut despre ce era vorba. Ai fi putut să întrebi despre aventura lui Jeremy cu Darlene Strong, despre prietenia relativă dintre el şi Willard, despre scena crimei, despre probabilitatea să fi fost sfâşiat de câini. Dar în locul tuturor acestor lucruri picante, trauma lui a fost singurul aspect care te-a interesat, îi dădu timp să răspundă. Când el nu spuse nimic, continuă: Astăzi, pe plajă, când am vorbit despre război, n-ai dezvoltat subiectul. Te-am felicitat pentru articolele pe care le-ai scris. Majoritatea bărbaţilor ar fi folosit asta ca pretext să se laude şi să încerce să mă impresioneze cu experienţele lor.

— Atât de mulţi bărbaţi încearcă să te impresioneze?

Tonul lui părea jignitor, dar îşi muşcă buzele şi nu zise nimic.

— Ieri am observat sticlele goale de băutură din bucătăria ta. Şi flacoanele cu medicamente.

— Din păcate, milioane de persoane beau alcool şi iau medicamente.

— Aşa e. Nu asta te-a dat de gol. Ci ochii. Ei se întoarse încet şi o privi.

— Ochii tăi nu au nimic de-a face cu un om atletic, în formă, spuse ea încet. Sunt ochii unui om dependent de pastile, sau ai unui om care e grav bolnav şi care are mari dureri, sau ai unui om care suferă de insomnie. Par bântuiţi de amintiri ce nu vor să dispară. El rămase nemişcat şi nu spuse nimic.

— La ce medic mergi? Nimic.

— Mergi la medic sau la consiliere? În final, cu vocea răguşită, el întrebă:

— Soţul tău a fost la medic?

— Nu, şi de asta a devenit fostul meu soţ. Trecură mai multe clipe de tăcere. În final, el se sprijini din nou de balustradă, încrucişându-şi braţele şi picioarele.

— Subiectul ăsta e mult mai interesant decât sticlele

mele goale de whisky. Cum v-aţi întâlnit tu şi Jeremy? Când ea nu îi răspunse, continuă: Despre orice am vorbi în seara asta, să ştii că nu voi scrie în articol. Dacă scriu articolul, încă nu m-am hotărât. Oricum, nimic din ceea ce-mi vei spune acum nu va fi publicat dacă nu eşti de acord.

— Cum pot să am încredere în tine?

— Îţi promit. Ochii lui trişti fură mai convingători decât promisiunea. Amelia îşi drese vocea şi înghiţi în sec.

— Ne-am cunoscut la o nuntă. Eu şi mireasa fuseserăm colege. Mirele era un ofiţer de marină pe care Jeremy îl ştia de la Parris Island. Arăta foarte bine în uniformă.

Am dansat, am băut şampanie împreună, ne-am simţit bine. Peste o săptămână m-a invitat în oraş şi am acceptat. Am ieşit împreună timp de şase luni, ne-am logodit şi ne-am căsătorit la zece luni de când ne cunoscuserăm.

— Hmm.

— Ce? El înclină capul într-o parte.

— Te-a atras masculinitatea lui?

— Masculinitatea?

— Tu, o fată bogată…

— Ce jignire.

— Dar acesta e adevărul. Tu ai crescut în puf, ţi-ai făcut poze cu preşedinţi, ai primit cea mai bună educaţie din lume. Jeremy în schimb a fost la război în Irak, stătea îmbrăcat numai în uniformă şi era instructor de tras cu puşca la Parris lsland.

— Glenda?

— De fapt informaţiile astea le-am găsit singur. Ideea e, ce anume te-a atras la el? Din punctul de vedere al cuiva din exterior, nu prea păreaţi să vă potriviţi.

Multe persoane din exterior crezuseră acelaşi lucru.

— Cred că eram polurile opuse care s-au atras.

— Ce fel de pretendent a fost?

— Înfocat.

— Serios?

— Da. Putea fi teribil de drăguţ şi de romantic.

— A sculptat iniţialele voastre pe scoarţa unui copac?

— Da. El râse.

— Glumeam.

— Eu nu. A făcut asta odată. De ce te surprinde?

— Fiindcă nu se potriveşte cu acel Jeremy care te-a înşelat culcându-se cu soţia prietenului lui. Înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă: Şi domnul Nolan? Ce părere avea despre ginerele lui?

— În primul rând, tata voia ca eu să fiu fericită.

— N-am întrebat asta. Fiindcă el îi promisese că nu va publica nimic, se hotărî să fie foarte sinceră.

— La început tata a fost îngrijorat de diferenţele dintre noi pe care le-ai expus şi tu. Jeremy nu semăna cu băieţii cu care mai ieşisem.

— Presupun că erau băieţi de familie bună.

— În cea mai mare parte. Medici, avocaţi, bărbaţi care aveau să preia o afacere de familie de tradiţie.

— Înţeleg. Jeremy era mai puţin cizelat.

— Dar era onest. Era respectuos. Tatii a ajuns să-l placă foarte mult şi se înţelegeau bine. Dawson ridică paharul şi agită puţin vinul.

— Cum erau părinţii lui Jeremy?

— Muriseră când ne-am cunoscut.

— Fraţi, surori?

— Nu avea rude. E o poveste tragică. Foarte rar vorbea despre asta. Ambii lui părinţi muriseră într-un incendiu la câteva săptămâni după ce el terminase liceul.

— Dumnezeule.

— Da, a fost cumplit. Casa lor şi tot ce era în ea fusese distrus. Toată viaţa lui de până în clipa aceea dispăruse. Nu avea nicio fotografie, nicio amintire din copilărie sau din adolescenţă.

— Hm, făcu el, luând o pauză ca să asimileze ideea. Aţi avut o căsătorie fericită?

— La început.

— Fără certuri serioase? Infidelităţi?

— Nu. Cel puţin eu i-am fost fidelă. Cred că şi el a fost până la Darlene Strong.

— Când a fost mobilizat în Afghanistan?

— În vara lui 2007.

— Nu era cam bătrân?

— Era un foarte bun specialist. Era nevoie de el.

— Ce părere avea despre misiune?

— Era foarte nerăbdător. Chiar dacă mai fusese în Irak, tot voia să meargă. Recunosc că eu nu m-am împăcat aşa de bine cu gândul. Mi-era teamă pentru el şi nu voiam să piardă atât de multe evenimente din copilăria lui Hunter. Avea numai câteva luni când a plecat Jeremy.

— Ce ghinion. Ea zâmbi vag.

— Cred că şi eu mi-am spus asta de câteva ori. Dar am încercat să îl ţin la curent prin scrisori. Nu voiam să-l fac să se simtă vinovat că trebuia să ne părăsească.

Nu îi convenea neapărat momentul, dar se bucura să plece. Mai mult, era dispus să se sacrifice, fiindcă o considera o datorie sfântă.

— Faţă de ţara lui.

— Da.

— Iubea America? Era patriot?

— Desigur.

— Nu a dezaprobat niciodată războiul sau motivele Americii pentru acest război, n-a spus niciodată nimic de rău despre guvern?

— Era puşcaş marin. Şi oricum, de ce m-ai întreba asta?

— Nu vreau să sugerez nimic. Numai că sunt subiecte uzuale în vremurile astea, spuse el privind în pahar, dar fără să bea. Când s-a întors acasă… o încuraja el să continue. Ea respiră adânc.

— Am observat imediat că era schimbat. Părea să se bucure că se întorsese, dar nu mai râdea la fel de mult. Îl

vedeam privind în gol şi când observa că eram acolo făcea o glumă forţată. Plânsul bebeluşului îl enerva, mai ales când…

Se uită scurt la el, apoi îndepărtă privirea.

— Când voia să aibă parte de toată atenţia mea. Implicaţia sexuală zăbovi acolo, între ei. Amelia aşteptă altă întrebare. Nu sosi niciuna. Pentru o clipă lungă doar se uitară unul la celălalt. Apoi ea îşi aminti ce spusese el, despre cât de multe lucruri dezvăluia tăcerea.

— Mă simt groaznic că spun asta acum, adăugă ea încet, ca şi cum ar fi vrut să nu i se observe reticenţa. Dar m-am simţit aproape uşurată când a plecat în a doua misiune. Tensiunea din casă a plecat odată cu el. Hunter a devenit un copil mai vesel, mai fericit. Ceea ce a fost bine, fiindcă la câteva săptămâni după ce plecase Jeremy am descoperit că eram din nou gravidă. El îşi schimbă poziţia, rezemându-se din noii de balustradă şi dădu capul într-o parte, astfel încât acum o privea din profil. Femeia observă că mesteca în sec, dar nu ştia dacă de consternare sau doar fiindcă se gândea, într-un final o privi din nou.

— Ţi-a povestit vreodată despre condiţiile de acolo?

— Doar foarte sec”. *E cald*”. S-*a făcut frig*”. *„Azi am făcut duş pentru prima dată într-o lună*”. Lucruri de genul ăsta.

— Nimic mai precis? Ea dădu din cap.

— Comanda o trupă de puşcaşi. Mai mult nu ştiu. În cea mai mare parte a timpului nici nu putea să-mi spună unde e. Probabil că nu mi-ar fi spus nici dacă n-ar fi fost secret. Nu voia să mă îngrijorez.

— Aveai un copil şi încă unul pe drum.

— Iar cu Grant am avut nişte greţuri cumplite. El râse, dezvelindu-şi dintele strâmb.

— Serios?

— Cu Hunter, nici măcar o dată. Cu Grant, am vomitat de mai multe ori pe zi timp de şase luni.

— Ţi-am spus că o să intre în necazuri. Ea râse.

— Ce simţ de observaţie. Treptat, zâmbetele lor se

stinseră, iar el reveni la conversaţia despre Jeremy, pe care ea o găsea terapeutică. Când mai vorbise cu adevărat cu cineva despre asta? Nu vorbise cu tatăl ei, pe care nu voise să-l împovăreze cu nefericirea ei. Nu vorbise cu vreo prietenă. Nu vorbise cu nimeni. Poate că îi era mai uşor să se descarce de faţă cu un străin pe care nu avea sa el mai vadă niciodată. Sau poate că îi era uşor să vorbească cu Dawson fiindcă el putea înţelege starea lui Jeremy. Ipoteza era rezonabilă, dar neliniştitoare. Nu voia să creadă că el putea fi la fel de instabil cum ajunsese Jeremy.

— Aş vrea ca Jeremy să îmi fi spus prin ce trecea. Dacă mi-ar fi spus, poate lucrurile s-ar fi încheiat altfel.

— Te referi la momentul când s-a întors din a doua misiune?

— Lucrurile s-au înrăutăţit rapid. La început am crezut că îi e dor de frontul de luptă, de tovarăşi, că îi era greu să se obişnuiască cu viaţa de civil. Spunea că îi place la noul loc de muncă, dar nu se împrietenise cu niciun coleg. Era din ce în ce mai retras şi mai antisocial. Acasă, tensiunile se înteţeau. Acum copiii erau doi. Jeremy nu suporta planşetele lui Grant, sporovăială lui Hunter. Se certa cu mine pentru orice prostie. Bea prea mult, adăugă ea după o pauză. Uneori îşi pierdea cunoştinţa. Dawson o privi cu coada ochiului.

— Eu nu mi-am pierdut niciodată cunoştinţa.

— N-ar trebui să ajungi acolo.

— Nici nu intenţionez. După o clipă, ea continuă:

— Jeremy obişnuia să plece fără să-mi spună unde se duce sau cât timp avea să fie plecat şi se supăra dacă îl întrebam. Îi era greu să adoarmă, iar când adormea avea coşmaruri. Nu voia să vorbească despre asta. L-am rugat să apeleze la un specialist. Oricând îi sugeram asta, ne certam. Refuzurile lui dădeau naştere unor noi conflicte. Era din ce în ce mai nervos pe mine şi pe copii. Lui Hunter ajunsese să-i fie teamă de el, mai ales când Jeremy… El aşteptă câteva clipe înainte s-o îndemne să continue.

— Când Jeremy ce? Ea privi paharul pe care încă nu-l

golise.

— Devenea agresiv.

— Vrei să spui violent. Amelia ridică capul şi îl privi.

— Te rog, Dawson, spuse ea, folosindu-i prenumele pentru prima dată. N-aş vrea să afle nimeni asta. De dragul copiilor mei. El îi căută privirea.

— Nenorocitul te-a lovit. Nu-i aşa? Ea lăsă din nou capul jos.

— Lucrurile deveniseră insuportabile. Într-o seară a ajuns acasă aproape de dimineaţă. Când a intrat în pat, mirosea a parfum şi a sex. I-am zis să plece de lângă mine. A refuzat, aşa că am plecat din pat, A venit după mine, m-a apucat de braţ şi mi-a tras una peste faţă. Soldatul frumos, atrăgător, romantic care îi câştigase inima se transformase într-un om pe care nu îl cunoştea şi cu care nu avea nimic de-a face. Era un străin rău, în al cărui temperament nu avea încredere. Toate trăsăturile noi şi cumplite pe care le dobândise se manifestaseră în noaptea aceea. Chiar şi acum îi putea citi furia în ochi, putea simţi palma plină de ură pe care o primise peste faţă, putea să simtă gustul fricii.

— Ai sunat la poliţie? Dădu din cap.

— Am aşteptat până ce şi-a pierdut cunoştinţa, i-am trezit pe băieţi, am ieşit din casă şi m-am dus la tata. Când m-a văzut cum arăt, a devenit livid. Mi-a fost teamă că va face ceva nesăbuit şi abia am reuşit să-l ţin să nu se ducă după Jeremy şi să-l omoare în bătaie. Fiindcă l-am convins să nu facă asta, mi-a cerut să depun plângere la poliţie. Dar nu voiam decât să fiu cât mai departe de el, să divorţez cât mai curând. M-am mutat în casa din Jones Street şi am depus actele de divorţ în aceeaşi săptămână. Jeremy a contestat, dar când şi-a dat seama că e inutil a vrut să obţină custodia copiilor. A tras de timp, a provocat întârzieri intenţionate. Am mers înainte. Ai auzit la tribunal cum s-a rezolvat totul. Amelia termină paharul de vin, apoi îl privi.

— Lung răspuns la o singură întrebare: cum a fost

viaţa mea cu el. Dawson se întoarse în balansoar, îşi depărta genunchii, îşi sprijini coatele pe coapse şi îşi încleşta mâinile. Apoi se întoarse către ea.

— E o poveste urâtă, Amelia.

— Pe care ai promis că n-o vei scrie.

— Am promis şi mă voi ţine de cuvânt. Apoi se uită dincolo de balustradă, către dune şi către plaja care se întindea cât vedeai cu ochii. Nu se auzeau decât scârţâitul balansoarelor şi foşnetul mării. O privi din nou, iar ea ştiu care avea să fie următoarea întrebare dinainte ca el s-o rostească.

— Cine a luat fotografiile de sub preş?

— Nu ştiu, şopti ea cu vocea frântă.

— Aseară, m-am uitat cum v-aţi urcat toţi patru în maşină. V-aţi oprit şi l-aţi luat pe Bernie de la el de acasă. De îndată ce v-am pierdut din vedere, am adus aici pozele şi le-am pus acolo, spuse el arătând către preşul de iută. Apoi m-am urcat în maşină şi am venit în sat. Când am ajuns la Mickey’s nu aveam cum să fiu cu mai mult de cinci minute în urma voastră.

— Ne-ai văzut plecând din parcarea cafenelei. L-am lăsat pe Bernie la uşa din spate. Când ne-am dat jos din maşină, am rugat-o pe Stef să îi ducă pe băieţi sus şi să înceapă pregătirile de culcare. Am venit direct aici şi m-am uitat sub preş.

— Cineva le-a luat cât timp eram toţi în sat.

— Dar cine? îşi umezi ea buzele. Poate cineva de pe plajă te-a văzut lăsând ceva şi… El dădu din cap dinainte ca ea să termine propoziţia.

— Plaja era pustie. M-am asigurat.

— Dar cineva trebuie să te fi văzut.

— Exact. Cineva m-a văzut fiindcă cineva stă la pândă.

— În afară de tine.

— În afară de mine. Spune-mi despre minge. Ea îşi aminti de uimirea lui atunci când adusese vorba mai

devreme.

— Nu-i nimic.

— Atunci de ce nu-mi spui? îi spuse.

— A reapărut miraculos după ce a fost aruncată spuse el. Lipită şi umflată. Sunt sigură că există o explicaţie, continuă ea foindu-se nervoasă în scaun.

— Există. Cineva ţine cu tot dinadinsul să ştie orice se întâmplă în viaţa ta.

— Nu cred asta.

— Ba crezi. Ieri, când mai aveai puţin şi mă jupuiai de viu, mi-ai spus că ţi-e teamă, că ai simţit…

— Ieri eram supărată şi nervoasă, vorbeam fără să ştiu de mine, încercam să te fac să te simţi prost fiindcă mă spionai.

— Deci doar spuneai prostii?

— Da!

— Amelia. Ea se ridică de pe scaun şi se duse la balustradă, cum procedase şi el mai devreme. El o urmă şi se aşeză aproape de ea, suficient de aproape încât ea să-i simtă căldura trupului.

— Ţi-e teamă că încă trăieşte, nu-i aşa? Ea se întoarse spre el.

— Nu!

— Chiar dacă negi asta faţă de mine, n-o să-ţi fie mai puţină teamă. Şi nici n-o să dispară cu totul.

— L-a omorât Willard Strong.

— Nu i-au găsit niciodată trupul.

— Dar au găsit dovezi.

— De ce gen?

— Sângele lui în padocul câinilor. O bucată de scalp… mai spuse ea îngropându-şi chipul în palme. Dumnezeule, omul e acuzat de un lucru atât de cumplit încât mi-e groază să mă şi gândesc.

— Sunt de acord. Dar întrebarea e dacă Jeremy a avut aceeaşi soartă ca Darlene.

— Bine. Poate că nu. Dacă nu, Willard a aruncat

trupul lui Jeremy undeva în mlaştină. L-a scufundat. Sau l-a aruncat în mare. Există crocodili.

Vocea ei părea să îl roage să accepte măcar una dintre posibilităţile pe care le enumerase. Însă el doar o privi cu un amestec de scepticism şi simpatie, care erau la fel de enervante.

— Atunci unde e? întrebă ea.

— Aş vrea să ştiu.

— De ce ar dispărea?

— Din acelaşi motiv pentru care oricine alege să dispară. Să scape de necazuri. Sau de lege. Să înceapă o altă viaţă sub o altă identitate.

— Bine, să spunem că ai dreptate. De ce nu ar pleca departe, foarte departe? De ce ar rămâne în apropiere şi ar risca să fie recunoscut? E o infracţiune să-ţi înscenezi moartea, nu-i aşa? Nu i-ar fi teamă să nu fie prins? Dacă ar fi vrut să dispară, de ce ar rămâne prin preajmă şi m-ar spiona?

— Ca să te facă nervoasă şi să-ţi fie teamă, ca pedeapsă fiindcă l-ai părăsit. Ea dădu puternic din cap.

— Nu i-a păsat că am plecat Atunci când s-a pronunţat divorţul, nici nu mă mai iubea. Îi iubea doar pe copii. Numai pe ei îi voia. Dându-şi seama de ceea ce spusese, înghiţi în sec şi ridică privirea, ca să se uite la Dawson. El aprobă cu o mişcare lentă a capului.

— Nu, spuse ea aproape scâncind.

— Ţi-a trecut prin minte asta, Amelia. Ştiu că ţi-a trecut prin minte. Ea îşi umezi buzele şi găsi rapid o explicaţie.

— Dacă Jeremy i-ar fi vrut pe băieţi, i-ar fi putut răpi oricând. Chiar înainte să-i cunoască pe Willard şi pe Darlene Strong.

— Ar fi putut face asta. Dar mai mult ca sigur ar fi fost prins şi acuzat de răpire. Dacă i-ar lua acum, nimeni n-ar bănui un mort. Simţi că era neapărat necesar să îl combată.

— Nu încerci decât să mă sperii.

— De ce aş face asta?

— Ca să mă faci să spun lucruri care ţi-ar face povestea să pară mai interesantă, mai misterioasă.

— Ştii că nu e adevărat.

— Atunci de ce eşti aici? Ţi-am spus că nu aş coopera pentru niciun articol pe care ai vrea să-l scrii. De ce nu pleci şi nu ne laşi în pace? Nici măcar nu erai atât de interesat de povestea lui Jeremy Wesson. Ai zis că erai gata să o respingi şi să treci la ceva mai interesant. De ce n-ai făcut asta?

— Foarte bine. Vrei să ştii de ce?

El îşi trecu mâinile pe sub părul ei, pe ceafă în jos şi o trase în faţă până ce trupul ei se lipi de al lui, până ce picioarele lui le înconjurau pe ale ei, fără ca feţele să li se atingă însă complet.

— De ce n-am lăsat baltă toată povestea asta? repetă el trecându-şi degetele pe buza ei superioară. Fiindcă tu ai intrat în sala aceea de judecată. O ţinu acolo câteva clipe, străbătându-i trăsăturile feţei cu privirea fierbinte, ca şi cum încerca să se hotărască ce anume să sărute mai întâi. Apoi înjură în şoaptă şi-i dădu brusc drumul. Înainte ca ea să-şi poată reveni pe de-a întregul, el plecase, iar ea era singură.

CAPITOLUL 9

A doua zi, vremea ploioasă îi ţinu pe toţi înăuntru. Sechestraţi în casă, băieţii deveniră agitaţi, plictisiţi şi nemulţumiţi Niciuna dintre activităţile sugerate de Stef nu fu întâmpinată cu entuziasm. Mai rău, nu era semnal la televizor, aşa că nici asta nu era o opţiune. Prânzul se transformă într-un conflict cu privire la cine era de vină pentru vărsarea laptelui lui Grant. Fiecare dădea vina pe celălalt, susţinând că fusese împins. Ca să prevină un război între fraţi, Stei se oferi să îi scoată pe afară fiindcă se mai oprise puţin ploaia.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, îi spuse Amelia. Suficient cât să-şi consume un pic energia. În timp ce îşi luau tenişii, Hunter întrebă dacă îl puteau invita pe Dawson să vină pe afară şi să se joace.

— Nu. Cu siguranţă nu.

— De ce?

— Nu cred că e acasă.

— E aici. Are maşina acolo.

— Rabla aia.

— Grant! Unde ai auzit asta?

— Hunter a zis.

— N-am zis!

— Bine, bine. Oricine ar fi spus-o, nu e frumos să vorbeşti aşa. Să nu mai spui asta. Şi staţi departe de casa domnului Scott.

— De ce? îi place de noi.

— Probabil că lucrează.

— Dar, mami…

— Hunter, am spus că nu. În timp ce îi conducea la uşa din faţă, îi spuse în şoaptă lui Stef:

— Dacă iese, adu-i înăuntru.

— Bine, făcu Stef. Nu înţeleg de ce, dar bine. Amelia nu avea nici măcar un aliat, însă încă era comandantul acestui mic grup, deci, indiferent dacă celorlalţi le plăcea

sau nu, nu mai aveau nimic de-a face cu vecinul lor. Coborî în spălătorie şi se ocupă de mormanele de rufe spălate care aşteptau să fie împăturite, dându-şi seama că într-o săptămână trebuia să împacheteze hainele ca să se întoarcă în Savannah. Nu aştepta cu nerăbdare momentul Băieţilor nu le plăcea apartamentul în care se mutaseră după ce plecaseră din casa de pe Jones Street, însă după întâlnirea cu Willard Strong nu mai putuse locui acolo. Hunter şi Grant îşi doreau o casă cu curte ca să poată avea un câine şi adevărul era că de când îl părăsise pe Jeremy cei doi copii nu mai avuseseră un cămin. Intenţiona să caute o casă imediat după ce avea să se încheie procesul Slavă Domnului că acel capitol tumultuos din viaţa ei era pe cale să se încheie. Afară de cazul în care teoria lui Dawson Scott era corectă, şi Jeremy încă era în viaţă.

Deşi se hotărâse să nu se mai gândească la această posibilitate neliniştitoare, nu reuşise. Fiindcă posibilitatea ca Jeremy să-şi fi înscenat moartea îi trecea prin cap mult prea des. Din ce în ce mai mult în ultima vreme. Dawson susţinuse această posibilitate. Acum nu-şi putea îndepărta presimţirile sumbre, oricât şi-ar fi dorit.

După o noapte agitată, se trezise în zori, gândindu-se la barca ce fusese ancorată la mal în ultimele zile. Se dăduse jos din pat, se dusese la fereastră şi scrutase neliniştită orizontul. Apa era tulbure, din cauza vremii potrivnice, iar valurile erau mai mari ca de obicei. Barca după care se uita nu mai era acolo, nu putea vedea decât barca unui culegător de crevete şi o navă petrolieră, cu care era deja obişnuită. Se întorsese în pat, sperând să mai tragă un pui de somn, dar era prea nervoasă ca să poată adormi la loc, în parte din cauza stării ei generale de nelinişte, dar şi fiindcă îşi reamintise de senzaţiile pe care i le stârnise îmbrăţişarea lui Dawson. Mintea ei refuza să îndepărteze această amintire. Simţi atingerea degetului lui pe buze, îi auzi şoapta răguşită: „*Fiindcă tu ai intrat în sala aceea de judecată*” şi îşi aminti de apăsarea caldă a trupului său. Agitaţia pe care o simţea era desigur nepotrivită, fiindcă nu putea face nimic şi, după felul

misterios în care o privise Dawson, chimia dintre ei nu îl bucura nici pe el mai mult. Fu fericită că apărură copiii, care se dăduseră jos din paturile lor ca să urce în al ei. Îi strânse la piept, pe fiecare cu câte un braţ, îi dezmierdă, le sărută părul răvăşit simţindu-se foarte recunoscătoare că erau ai ei. Ai ei. Pentru totdeauna.

Avea să-i apere cu viaţa ei… şi avea să omoare pe oricine încerca să i-i ia. Acum, la mai puţin de o oră după ce ieşiseră afară, o rafală bruscă de ploaie puse capăt excursiei pe plajă. Năvăliră înăuntru prin uşa de la spălătorie, uzi leoarcă şi zgribuliţi. Lui Hunter îi intrase nisip în ochi şi plângea. Grant avea buzele vinete de frig.

— Stef, te rog schimbă-l pe Grant în nişte haine uscate cât îi curăţ ochiul lui Hunter. Auzind ce i se pregătea, copilul începu să urle. Amelia se întrebă dacă ziua putea să devină şi mai rea.

Dawson privi cum Stef şi băieţii alergau către casă prin ploaie. Îi urmărise cum se jucau, însă crezuse că cel mai bine pentru toată lumea era ca, de acum înainte, să nu mai apară în peisaj. Când se îndepărtă de la fereastră, îşi verifică telefonul mobil şi văzu că avea semnal, ceea ce nu prea se întâmplase în toată dimineaţa. Ştiind că trebuia să dea telefonul cât încă putea, formă numărul casei lui Headly. Îi răspunse Eva. Când îi auzi vocea, fu vizibil uşurată.

— Eşti bine? Gary a tot încercat să dea de tine.

— Nu prea e semnal.

— În Savannah?

— S-a schimbat vremea. Nu ştiu cât timp o să mai am semnal. Gary e pe-acolo?

— Da, şi este la fel de morocănos ca tine. Pe bune, voi doi… Nu termină propoziţia, dându-i de înţeles că amândoi îi puneau răbdarea la încercare. Headly luă telefonul şi începu acuzator:

— Te-am sunat de trei ori.

— Bună şi ţie.

— De ce n-ai răspuns la telefon?

— După cum i-am explicat Evei, nu prea este semnal pe aici.

— Şi unde mai exact e acest aici?

Dawson îşi duse mâna la ceafa pe care o simţea cam încordată.

— Ultima dată când am vorbit, n-am fost complet sincer cu tine.

— Serios? făcu Headly sarcastic. Se părea că nu avea să scape prea uşor.

— A fost adevărat tot ce ţi-am spus. Doar că am omis câteva lucruri.

— De exemplu unde eşti. Ce e zgomotul ăla?

— Ploaia. Toarnă cu găleata. Sunt pe insula Sfânta Nelida.

— A existat o sfântă Nelida?

— Se pare că da. E o insulă pe mare în largul coastelor Georgiei, puţin mai la sud de Savannah, se ajunge doar cu feribotul, are nouă kilometri lungime şi trei lăţime.

— Mulţumesc pentru lecţia de geografie. Sunt pregătit pentru ştii şi câştigi. Ce cauţi acolo?

— Am închiriat casa de lângă cea pe care o deţinea politicianul Nolan. Se auzi un pufnet de surpriză, urmat de o scurtă tăcere.

— Nu trebuie să întreb mai multe, nu-i aşa?

— E aici cu copiii şi cu o bonă.

— Ştie că eşti acolo?

— Da.

— Ştie de ce? Dawson omise câteva detalii, dar îi explică lui Headly:

— Ştie despre *News Front*, ştie că am venit să scriu despre proces şi să văd dacă merită să îi dedic un articol, ştie că am urmat-o pe insulă sperând să obţin un interviu. Nimic despre tine sau despre celelalte lucruri.

— Cum a reacţionat la ideea unui articol?

— Nu a fost deloc de acord. Mai are puţin şi o să îşi

scrie pe frunte că nu are voie să se apropie niciun străin.

— No poţi învinui. A trăit aproape toată viaţa într-un glob de sticlă, mai întâi din cauza tatălui ei, acum a soţului.

— Fostul soţ. Fostul soţ mort.

— Se pare că adjectivele astea sunt foarte importante pentru tine. Dawson îi ignoră insinuarea.

— Încerc să-ţi spun că femeia e foarte în alertă. Îşi protejează la maximum copiii.

— I-ai văzut?

— Desigur.

— De ce desigur?

— Pentru că cele două case dau la aceeaşi plajă. Băieţii se joacă pe plajă. Construiesc castele de nisip, fac baie în ocean. Ieri m-am dus pe acolo şi m-am jucat puţin cu ei. Dawson se opri şi înghiţi în sec, refuzând să mai spună ceva până ce Headly nu avea să pronunţe ceva mai elocvent şi mai inteligibil decât un mormăit. După o tăcere prelungită, Headly întrebă:

— Cu cine seamănă?

— Amândoi au ochii albaştri ca ea, spuse Dawson, dar imediat după ce rosti cuvintele îi veni să-şi dea palme. Nu ştiu cu cine seamănă, pufni el. Seamănă cu nişte copii.

— Bine, nu-i nevoie să-mi dai în cap.

— De asta nu ţi-am zis din prima. Ştiam că o să mă sâcâi cu întrebări.

— Ar putea fi nepoţii lui Carl Wingert. Nu e normal să fiu curios? Dawson nu răspunse la întrebare.

— Ea cum e?

— Ea e… îi trecură prin minte zeci de adjective, dar nu vru să i-l spună pe niciunul lui Headly.

— Inteligentă. Hotărâtă. Fermă. Stăpânită. Protectoare. Modestă.

— Tocmai ai descris-o pe învăţătoarea mea din clasa a treia, care era fată bătrână.

— Bine, e… Foarte atrăgătoare. Tocmai bună de

sărutat. De făcut dragoste.

— E frumoasă, spuse Headly. Am văzut poze.

— Atunci de ce-mi ceri să ţi-o descriu?

— În ce stare e, psihic vorbind?

— E speriată?

— De tine?

— Că ar putea fi viu.

— Jeremy.

— Da, spuse el, nemaiavând încotro şi trebuind să-i explice de unde ştia asta. Am convins-o să purtăm o conversaţie normală, am aflat câte ceva despre viaţa lor împreună. Îi povesti lui Headly pe scurt, iar apoi îl informă despre ce îi spusese Amelia în legătură cu părinţii lui Jeremy.

— Ce a aflat prietenul tău Knutz despre ei?

— Încă nu mi-a mai zis nimic, pufni el sceptic. Dar, dă-o-ncolo, un incendiu care i-a omorât pe amândoi şi a distrus toate amintirile familiei?

— Mă gândeam că ţi se va părea suspect. Şi mie mi se pare. Knutz trebuie să verifice. Un incendiu cu doi morţi trebuie să fi ajuns la ştiri. Poate că în anunţurile din ziare era vreo poză cu domnul şi doamna Wesson. Dacă erau într-adevăr Carl şi Flora, asta înseamnă că sunt morţi de ani de zile, eu umblu după cai verzi pe pereţi, căutarea ta s-a încheiat şi gata.

— Nu dacă fiul lor şi-a înscenat moartea şi e încă viu. Dawson înjură în şoaptă.

— Nu te supăra pe mine, spuse Headly. Nu mi-a trecut numai mie prin cap. Şi soţia lui, fosta lui soţie, ţi-a spus asta.

— Nu, eu am spus asta. Ea a respins posibilitatea.

— Dar ai spus…

— Protesta prea mult.

— Aha. Ceea ce ţi-a dat de înţeles că se gândise şi ea la asta.

— Da, oftă el. Cu toată stăpânirea de sine, cred că e

speriată până-n măduva oaselor.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Îi e teamă să creadă asta. Dar totuşi o crede.

— Ce atmosferă e între voi?

— Nu cred că o să mă felicite de ziua mea. După ce se gândi o clipă, Headly spuse:

— O să verific chiar eu victimele acelui incendiu. Dar e duminică şi e minivacanţă, aşa că nu ştiu cât de departe o să ajung până marţi, când se întoarce toată lumea la serviciu. Ce o să faci între timp?

— O să aştept până se reia procesul. Am să rămân până ce se pronunţă verdictul, cred. După aceea, nu ştiu. Harriet mă tot sună, dar eu nu-i răspund. Poate că m-a concediat deja.

— Poate că nu e un lucru rău.

— Poate.

— În rest, ce mai faci?

— M-am bronzat mult ieri.

— Dormi mai bine?

— Oceanul mă adoarme, într-adevăr. Uite, semnalul a scăzut la o liniuţă. Dacă se întrerupe convorbirea… Headly pufni din nou, dându-i lui Dawson de înţeles că ştia că evită subiectul, dar n-avea de gând să irosească un semnal firav ca să îl bată la cap mai mult decât era nevoie.

— Să nu te superi dacă nu dai de mine, spuse Dawson. Când veneam de pe uscat, căpitanul feribotului mi-a spus că pe insulă semnalul e slab şi dacă e vreme bună. Când vine furtuna, adio. Puţin după opt seara, un fulger opri alimentarea cu electricitate în casa Ameliei şi se făcu întuneric.

— Mami? spuse Grant speriat.

— Nu-i nimic. Vorbele ei se pierdură în bubuitul tunetelor. Din fericire, erau adunaţi toţi în jurul mesei din bucătărie şi se jucau Şerpi şi scări. Dacă ea şi Stef nu ar fi fost în preajmă, băieţii ar fi fost mult mai speriaţi. Grant se dădu jos de pe scaun şi se urcă la ea în poală. Stei se

întinse peste masă şi îl luă pe Hunter de mână.

Amelia crezuse că după-amiaza nu avea să se încheie vreodată. Reuşise să-i scoată lui Hunter nisipul din ochi, dar plânsese tot timpul. Ca să-l liniştească, le pregătise lui şi lui Grant cacao cu lapte şi fondant. Le scosese acuarelele şi foi de hârtie, aşa că îi ţinuse ocupaţi pentru o vreme. Hunter picta un peisaj marin în care apăreau ea, el, fratele lui, Stef şi o siluetă înaltă, fără tricou, cu păr blond până la umeri şi o şapcă de baseball.

— E Dawson, spuse el cu mândrie. O să pictez o navă de luptă şi o să i-o fac cadou. Nevrând să provoace o altă traumă, nu îi spuse că, mai mult ca sigur, nu avea să-şi mai revadă eroul. Ea şi Stef prelungiră cina cât mai mult posibil, încercând să omoare timpul până ce aveau să culce copiii. Stabiliseră că aveau să se mai joace o tură şi apoi aveau să urce la etaj. Iar acum se luase lumina.

— Nu e nicio problemă, spuse ea veselă. Avem o lanternă în sertarul cel mare de jos, adăugă încercând să se ridice, dar Grant se agăţă de ea.

— Nu, mami, ia-mi în braţe. Îl luă cu ea şi scoase lanterna din sertar. O aprinse.

— Vezi? Asta e o aventură. Grant, poţi să mă ajuţi să verific tabloul electric. Poate că fulgerul doar a oprit siguranţele. Dar după ce mişcă fiecare siguranţă fără succes, Grant spuse întristat:

— Nu e lumină.

— Nu e, dar avem lanterne. Strânse lanternele din toată casa, dar trebuiră să le ţină aprinse mereu ca să stăpânească frica băieţilor. În curând lanternele începură să pâlpâie, iar apoi se stinseră una câte una.

— Tocmai am consumat ultimele două baterii, îi mărturisi lui Stef. O să avem nevoie de mai multe până dimineaţă.

— Poate mai are Bernie câteva. Amelia se duse la fereastra de deasupra chiuvetei şi privi afară.

— E complet întuneric la el în casă. Poate că doarme.

— Mai avem un vecin, spuse Stef şovăind. Amelia

privi către casa lui Dawson.

— Rabla lui nu e acolo, mormăi ea. Unde ar putea fi într-o noapte ca asta? întrebă ea, inexplicabil de enervată. Stei se oferi să aducă lumânări.

Trebui să ia cu ea singura lanternă care mai funcţiona, aşa că Amelia şi băieţii rămaseră la masa din bucătărie, pe întuneric. Le sugeră să vadă de câte ori puteau cânta Un elefant se legăna înainte ca Stef să se întoarcă, dar îşi pierdeau vocea de fiecare dată când în bucătărie strălucea un fulger şi bubuia un tunet. După câteva minute, Stei se întoarse în bucătărie cu patru lumânări şi trei candele. Aprinzând o lumânare cu parfum de vanilie, spuse veselă:

— O să înceapă să miroasă tare frumos.

Cu lumânarea aprinsă, Amelia stinse lanterna. Grant scânci.

— Aprinde-o din nou.

— Trebuie să păstrăm baterile, iubitule. El îşi lipi obrazul de pieptul ei.

— E un bebeluş! făcu Hunter.

— Hunter!

— Nu sunt un bebeluş! Amelia îl mângâie pe păr.

— Ei bine, oricum e ora de culcare. După ce închizi ochii şi o să adormi, nici no să-ţi mai dai seama că e întuneric. Şi când o să te trezeşti…

— Nu! plânse el. Nu vreau să mă duc la culcare fără lumina aprinsă.

Amelia sperase în zadar la un miracol, dar, aparent, acesta nu avea să sosească.

— Trebuie să mă duc în sat după baterii. Dar când încercă să se ridice, Grant începu să plângă şi se agăţă de ea.

— Nu, mami! Nu pleca.

— Trebuie să mă duc eu, spuse Stef.

— Nu trebuie deloc. Am condus pe insula asta pe timp de furtună ani de zile. Pentru tine poate fi periculos

dacă nu cunoşti bine drumul. Uneori se inundă.

— L-am parcurs de destule ori încât să mă învăţ cu el. În plus, nu cred că băieţii te-ar lăsa să pleci. Amelia recunoscu că Stef avea dreptate şi, deşi fără chef, fii de acord. Stef îşi luă poşeta şi cheile de la maşină.

— Dacă tot te duci, ia şi ceva de mâncare neperisabil. E posibil să nu avem frigider şi cuptor o bună bucată de vreme. Dacă au picat liniile, durează ceva până vin să repare aici. Repară mai întâi pe uscat.

— Dacă mai e nevoie de ceva, sună-mă. Dacă poţi, adăugă Stef verificându-şi telefonul. Deocamdată nu am semnal.

Trecu o jumătate de oră, timp în care Amelia spuse toate glumele pe care le ştia şi pe care băieţii le auziseră deja de zeci de ori. Le spuse şi povestea celor trei purceluşi, iar apoi îi îmbie la un concurs să vadă care putea sufla cel mai tare. Niciunul dintre băieţi nu intră în joc. După încă treizeci de minute, o sună pe Stef. Îi intra direct mesageria vocală. Furtuna urla în continuare, fără să dea semne că se va opri. Băieţii erau din ce în ce mai neliniştiţi, parţial fiindcă simţeau că şi ea era din ce în ce mai nervoasă. Atunci când auzi deschizându-se uşa de la spălătorie, aducând o rafală de vânt, aproape că ajunsese la capătul puterilor.

— Slavă Domnului, tresări ea. Stef?

Dar în bucătărie, şiroind de apă, cu părul lipit de cap, nu intrase bona.

— Dawson! Băieţii care se înghesuiseră să stea la ea în poală o abandonară şi fugiră către el, înconjurându-i picioarele cu braţele şi împiedicându-l să înainteze. O privi pe Amelia în lumina slabă a lumânării.

— Eram pe drum spre casă şi am observat că nu ai lumină. Hunter îl trase de tivul cămăşii ca să-i capteze atenţia.

— S-a luat lumina, şi lui Grant i-a fost frică, dar mie nu mi-a fost. Mi-a intrat nisip în ochi, dar s-a rezolvat. Ţi-am pictat o navă de luptă. Grant, ca să nu rămână mai

prejos, îl informă că lumânările făceau ca lucrurile să pară vălurite. Făcu un gest demonstrativ cu mâna. Hunter vorbi peste fratele său:

— Mama a zis că dacă ne ducem la culcare şi închidem ochii n-o să ştim că e întuneric, dar eu cred c-o să ştim.

— Iar azi ne-a spus că dacă nu ne oprim din plâns o să-şi smulgă părul, dar nu şi l-a smuls. Dawson zâmbi.

— Asta e bine. Are un păr foarte frumos. Se uită din nou la Amelia, care se ridicase cu faţa spre el, mustrându-se în gând fiindcă se simţea uşurată şi bucuroasă să îl vadă.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici. Suntem în regulă. O aşteptăm pe Stef să se întoarcă din sat. S-a dus după provizii.

— De acolo vin şi eu. Mă îndoiesc că se va întoarce prea curând, dacă se mai întoarce în seara asta. Nu e curent pe niciunde. Numai magazinul şi cafeneaua au generatoare. Oamenii stau ori într-o parte, ori în alta. Sper că şi ea va rămâne acolo. Drumul e impracticabil.

— Am încercat s-o sun, dar…

— Nu e semnal la telefon.

— Şi ai spus că drumul e impracticabil?

— Apa din golf s-a revărsat pe la jumătatea drumului…

— Da, de regulă aşa se întâmplă când plouă prea mult.

— Da. Până în drum.

— Atunci cum ai ajuns aici? El ezită şi apoi spuse:

— Cu hotărâre. Tonul aspru cu care rostise acest cuvânt o făcu să simtă fluturi în stomac.

— Apreciez că ai venit să vedem ce facem. Suntem bine, dar mi-ar fi de folos nişte baterii dacă ai în plus.

— Şi mai bine, casa mea are un generator. E inclus pe lista de facilităţi pe care am luat-o de la biroul de închirieri împreună cu cheia. Dacă se ia curentul,

generatorul porneşte automat, menţine în funcţiune frigiderul, încălzirea şi câteva circuite. Dawson se uită la lumânarea care licărea pe masă şi la ce rezerve îi mai rămăseseră.

— Astea nu vor dura prea mult. E greu de crezut că Stei se va întoarce în seara asta şi ar fi periculos chiar şi să încerce. Amelia se mută de pe un picior pe altul.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ştii ce vreau să spun. Ea ştia şi dădu din cap.

— Nu pot face asta.

— De ce nu?

— Fiindcă… fiindcă nu vreau să te deranjăm.

— Nu e niciun deranj. E o casă mare, cu mai multe dormitoare, deja pregătite să fie ocupate. Se priviră timp de câteva clipe. În final spuse:

— Ştii că nu ăsta e motivul.

— Da. Ştiu motivul. Aseară. Chiar înainte să plec. Ea îşi înclină capul.

— Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu asta.

— Ba sigur că trebuie.

— Bine, poate că trebuie. Dar ai griji mai mare decât persoana mea şi nu trebuie să le spun cu voce tare. Chiar vrei să rămâneţi complet singuri într-o casă în întuneric?

— Mami, despre ce vorbiţi?

Îl privi pe băiatul cel mai mare care, Amelia tot uita, era prea isteţ pentru vârsta lui. Simţise tensiunea dintre ea şi Dawson, dar nu o putuse înţelege. Amelia îl văzu încruntat de îngrijorare şi se înmuie. Când se uită din nou spre Dawson, bărbatul îşi întinse mâinile în lateral, cu palmele spre ea. Era un gest subtil, dar semnificativ, care îi arăta că nu reprezenta o ameninţare.

— Dawson ne-a rugat să petrecem noaptea la el, fiindcă are lumină. Ultimele cuvinte nu fură auzite din cauza chiotelor de bucurie.

— Putem, mami?

— Putem să mergem acum?

— Pot să-mi iau câteva maşini?

— Hai să lăsăm maşinile pentru altă dată, îi spuse Dawson lui Grant. Aş sugera să mergem chiar acum, aşa cum sunteţi, înainte să se înteţească furtuna.

— Putem, mami?

— Presupun că… Fiindcă nu aveau nevoie să audă mai mult, ieşiră în goană din bucătărie şi năvăliră către spălătorie.

— Nu deschideţi uşa înainte să vin eu! Scrise un bilet pentru Stef pe un şerveţel, spunându-i unde erau şi îl fixă pe masă cu ajutorul solniţei, apoi stinse lumânarea, lăsând camera în întuneric total.

— Uite, ia-mă de mână. În clipa aceea ştiu că îi încredinţa mult mai mult decât mâna ei.

CAPITOLUL 10

Deşi băieţii se grăbeau să plece, Amelia luă pentru fiecare câte un schimb de haine din rufele împăturite pe masa din spălătorie. Dawson parcase cât mai aproape de uşa din spate, dar tot avea să le fie imposibil să ajungă la maşină fără să se ude. El nu se îngrijora pentru propria persoană. Nu avea cum să se ude mai rău decât era deja. Alergară până la maşină într-o goană nebună. Băieţii chicoteau de amuzare şi de emoţie atunci când se urcară pe bancheta din spate.

— Dintr-odată, nu mai sunt la fel de morocănoşi şi de temători ca înainte, observă ea, atunci când Dawson se aşeză la volan.

— Acum e o aventură.

— Le-am spus mai devreme că o să avem parte de o aventură. Nu m-au crezut.

— A sta pe întuneric e o aventură foarte diferită de a fugi prin ploaie.

— Aşa e. Dar diferenţa adevărată eşti tu. Afirmaţia îl făcu să tresară, dar nu era momentul să se gândească la asta. Porni maşina, iar anvelopele se învârtiră înainte să se poată deplasa. După ce o luată din loc, ea remarcă întunericul ce domnea în casa lui Bernie.

— Te deranjează dacă ne oprim să vedem ce face?

— Deloc. De fapt, ar trebui să vină cu noi. Parcurse distanţa scurtă, ieşi din maşină şi fugi până la uşa din spate a lui Bernie, găsind puţin adăpost pe sub streşini. Bătu de trei ori înainte să apară Bernie, purtând o pereche de chiloţi largi şi un tricou alb, papuci şi şosete negre în picioare. Îşi freca ochiul stâng. Părul alb era din cale-afară de încâlcit. Fiindcă se văzuseră o singură dată, bătrânul păru uluit să îl vadă, însă îşi aminti numele lui.

— Domnul Scott?

— Îmi cer scuze dacă eraţi în pat.

— Citeam. Ca în taberele de cercetaşi, spuse el arătând lanterna. Ce cauţi pe afară?

— Amelia e cu mine. Ea şi cu băieţii vor rămâne în casa mea în seara aceasta, făcu el un semn către maşină. Bernie îl privi surprins, apoi se aplecă şi privi către maşină. Făcu cu mâna, deşi pasagerii abia se vedeau în spatele ferestrelor înceţoşate, şiroind de ploaie.

— Şi Stef?

— A rămas blocată în oraş.

— Ah. Înainte ca bărbatul să tragă o concluzie greşită, Dawson explică:

— Băieţilor le era teamă. Casa închiriată de mine are un generator. Lumină.

— Ah, desigur.

— Credem că şi dumneavoastră ar trebui să veniţi.

— Nu, sunt în regulă aici.

— V-aţi simţi mai confortabil.

— Aici e perfect şi am o grămadă de baterii de rezervă. Un fulger lovi în apropiere, şi Dawson se feri instinctiv. Când îşi reveni, observă că Bernie îl privea curios.

Jenat de felul în care reacţionase, se justifică:

— A fost foarte aproape.

— Ar fi bine să-i duci pe Amelia şi pe copii la adăpost.

— Nu pot să te conving să ni te alături? Sunt dormitoare mai mult decât suficiente, iar noaptea ar putea fi lungă.

— Mulţumesc. Apreciez invitaţia, dar sunt bine.

— Cel puţin te rog să vii la micul dejun. Bernie zâmbi.

— Dacă insişti. Dawson îi ură noapte bună şi se avântă înapoi în ploaie. Atunci când intră în maşină o udă şi pe Amelia, dar ea păru să nu bage de seamă.

— E bine?

— Cred că l-am trezit. Părea în regulă. N-a vrut să se deplaseze.

— I-ai explicat de ce facem asta? Dawson îşi puse mâna pe inimă.

— Ţi-am apărat reputaţia în mod explicit.

— Mulţumesc că te-ai dus să vezi ce face.

— Pentru nimic. Drumul era cumplit, însă ajunseră la uşa din spatele casei fără să întâmpine vreun necaz.

— Staţi aşa, băieţi, lăsaţi-mă să vă ajut pe trepte. Ar putea fi alunecoase. Ieşi şi deschise uşa din spate de pe partea şoferului, îi luă pe băieţi de câte o mână şi îi conduse repede, dar cu grijă pe cele trei trepte din lemn, descuie uşa din spate, apoi îi împinse înăuntru. Când apăsă întrerupătorul, se aprinse lumina. Se rugase ca generatorul să funcţioneze într-adevăr în timpul unei pene de curent.

— Wow! exclamă Hunter. Uite ce model de navă!

Modelul era expus pe masa lungă care despărţea bucătăria de camera de zi.

— Mai întâi scoateţi-vă pantofii şi lăsaţi-i aici lângă uşa din spate, ca să nu murdăriţi podeaua. Apoi puteţi să vă duceţi să vă uitaţi la navă. Dar să n-o atingeţi. Nu-i a mea. Ieşi din nou, vrând s-o ajute pe Amelia, dar ea coborâse deja. Apărând hainele pe care le avea în braţe, ea încerca să-şi facă drum pe lângă băltoacele adânci. El coborî pe trepte şi o luă de braţ.

— Mă întorceam după tine. Ar fi trebuit să mă aştepţi.

— Sunt bine. De îndată ce trecu pragul uşii din spate, ea îşi eliberă braţul.

— N-am mai fost în casa asta de când au renovat-o proprietarii. E… El se postă în faţa ei, blocându-i vederea.

— O să te retragi de fiecare dată când mă apropii de tine?

— Nu m-am retras.

— Ei, ba nu. Ridică bărbia o secundă, însă clipa de sfidare fu scurtă, iar ea îşi coborî privirea undeva spre al doilea nasture al cămăşii lui.

— Eşti suficient de inteligent încât să înţelegi cât de jenantă e situaţia asta pentru mine.

— Din cauză că aproape ne-am sărutat. Afirmaţia nu fu pusă pe un ton de întrebare, iar ea nu îi răspunse, ci

privi fix în faţă, până ce tăcerea dintre ei se transformă în tensiune. Într-un final îl privi din nou.

— Virtutea ta e în siguranţă în preajma mea, spuse el. Bine? Ea aprobă.

— Bine? repetă el. Chiar dacă ea aprobă pentru a doua oară, el simţi că nu era convinsă pe de-a întregul. Cu siguranţă el nu era.

Hunter şi Grant nu auziră discuţia fiindcă îi fascinase casă, aşa cum îi fascinau toate lucrurile legate de Dawson. Casa era mobilată cu gust şi avea tot felul de facilitaţi, însă îi lipseau căldura şi personalitatea casei Ameliei, care fusese cumpărată strict pentru a fi folosită de familie şi nu fusese închiriată niciodată.

De-a lungul timpului se strânseseră obiecte personale, fotografii de familie, semnele şi cicatricele unei vieţi care transformă o casă într-un cămin.

Totuşi, nu părea că băieţilor ei le-ar fi dor de cămin. Erau încântaţi, mai ales de setul de paturi suprapuse din dormitorul de la etaj în care îi conduse Dawson.

— Fiecare dintre voi poate dormi în patul de sus.

— Aveţi grijă pe scări, îi atenţiona Amelia când începură să urce.

— Aş vrea ca asta să fie mereu camera noastră, spuse Grant. Hunter declară că îşi dorea să locuiască acolo pentru totdeauna. Amelia zâmbi.

— Bine, înainte să udaţi cuverturile, coborâţi să vă schimbaţi. Coborâră şi se duseră să inspecteze baia alăturată.

— Chiar de cealaltă parte a holului e o cameră pentru tine, spuse Dawson.

— Mulţumesc, dar o să dorm într-unul dintre paturile de jos. El privi cu îndoială către paturi.

— Eşti sigură? Camera cealaltă…

— N-are sens să deranjăm două camere. Deşi părea că vrea să îşi susţină punctul de vedere, nu o făcu.

— Bine. O să mă duc să mă usuc. Fă-te comodă. Peste

o jumătate de oră şi simţindu-se mult mai în largul ei, Amelia coborî scările slab iluminate de luminile de veghe ce fuseseră amplasate din trei în trei trepte. Îşi uscase părul cu prosopul şi se schimbase în hainele pe care le luase cu ea. În grabă şi în întunericul spălătoriei luase primele obiecte pe care pusese mâna, iar acestea se dovediseră a fi o pereche de pantaloni de pijama de bumbac şi un hanorac de lână. Nu se potriveau, dar nu i se părea că ar conta prea mult. Când ajunse pe ultima treaptă, Dawson o întrebă:

— E totul în regulă? Căută cu privirea şi îl depista în semiîntuneric, tolănit pe un scaun. Lampa de la cotul lui lumina foarte slab.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, spuse el. Asta este singura priză din cameră care funcţionează, iar lustra nu merge. Lustra din bucătărie fusese oprită. Dacă ar fi fost pornită, ar fi luminat şi camera de zi. Preferă să nu deschidă subiectul. Nici nu spuse nimic în legătură cu dispariţia sticlelor de băutură şi a flacoanelor de pastile pe care le putuse vedea foarte clar în bucătărie atunci când sosiseră.

— Nu era pahar în baie, spuse ea. Am venit să iau un pahar, în caz că băieţii se trezesc la noapte şi îi se face sete.

— Vino să stai jos. Înainte să ascund dovezile incriminatoare ale viciilor mele, ţi-am turnat un whisky. Mâna lui dreaptă atârna peste braţul scaunului, în palmă avea un pahar. Altul se afla pe masă, lângă lampă. Conţinutul chihlimbariu reflecta lumina. Când ea ezită, el spuse:

— Nu am decât bourbon. E în regulă?

— Tatăl meu era un sudist autentic. Ce crezi? El zâmbi.

— Probabil ţi-a pus şi în biberon. Făcu un semn cu capul către scaunul de lângă el.

— Vino. Când am ajuns la tine păreai destul de extenuată. Asta te va relaxa şi te va ajuta să dormi. *„Îi*

spuse păianjenul muştei", se gândi ea. Dar totuşi i se alătură.

Scaunul era moale, pufos şi reconfortant, îşi ridică picioarele şi le ghemui lângă ea. Observându-i şosetele cu dungi, Dawson remarcă:

— Fantastice.

— Mi-e teamă că vestimentaţia mea lasă mult de dorit. El o analiză din cap până în picioare şi păru să vrea să spună ceva, însă se răzgândi.

Luă paharul de whisky de pe masă şi i-l întinse.

— Bea. Amelia luă o gură şi oftă în timp ce băutura îi răspândea în corp o căldură plăcută. Lăsându-şi capul să se rezeme de pernuţă, oftă din nou.

— Dumnezeule, ce zi.

— Nici a mea n-a fost prea bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Probleme de serviciu, făcu el dând cu mâna într-o parte şi sorbind din pahar.

— Ai fost în sat?

— N-am vrut să rămân fără provizii.

— De baterii?

— De băutură, răspunse el ridicând paharul ca şi cum ar fi vrut să toasteze. Aproape că nu mai aveam.

— Mulţumesc că o împărţi cu mine.

— Cu plăcere. Mirosea a parfum. Avea părul uscat, pieptănat astfel încât să nu îi cadă pe faţă, ceea ce făcea ca şuviţele decolorate de soare să se distingă de cele mai întunecate de dedesubt. Avea o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou care, la fel ca cel de pe plajă, era deşirat aproape complet. Cel puţin mânecile acestuia îi acopereau parţial bicepşii apetisanţi. Lumina lămpii îi reliefa trăsăturile feţei, evidenţiind unghiurile ascuţite, genele ţepoase, părul roşiatic de pe picioare.

Dinţii ei se loviră de pahar atunci când sorbi în grabă.

— Pot să-ţi pun o întrebare? spuse el. Una inofensivă.

— Ciocolată sau vanilie? Şi una, şi alta. Prefer piersica. El râse.

— Nu chiar aşa de inofensivă. Ea cântări argumentele pro şi contra pentru a-l lăsa să se mai amestece în viaţa ei şi mai exact în viaţa ei cu Jeremy şi, în final, fu de acord măcar să audă întrebarea.

— Apoi o să mă hotărăsc dacă vreau să răspund sau nu. El aşteptă câteva clipe, apoi o întrebă dacă avea vreo poză cu părinţii lui Jeremy.

— Cu părinţii lui? Nu.

— Dacă ai avea, mi-ai arăta-o?

— Ţi-aş răspunde degeaba, fiindcă nu am.

— Ai văzut vreuna vreodată?

— Nu, fiindcă, dacă mai ţii minte, totul a fost distrus în incendiu.

— Te-a dus vreodată în Ohio ca să-ţi arate oraşul natal, să-ţi arate locul unde se afla casa care a ars, să vizitaţi cimitirul unde erau îngropaţi părinţii lui?

— Au fost incineraţi. Nu le-a păstrat cenuşa. Nu era sentimental sau nostalgic. Mi-a spus că atunci când a plecat din Ohio a plecat definitiv şi nu a simţit niciodată dorinţa să se întoarcă, nici măcar la întâlniri aniversare.

— Ţi-a spus de ce?

— Amintirile erau prea triste. Le-a făcut faţă rupând orice legătură.

— Nu avea nimic, absolut nimic care să-l lege de părinţii lui? Nimic care să arate cum fuseseră ei, cum fusese copilăria lui?

— De ce insişti asupra acestui aspect?

— Mă interesează.

— Dar de ce? A rămas în trecut. Şi ce legătură are copilăria lui cu orice altceva?

— Poate că niciuna. Poate că are foarte mare legătură. Părinţii lui l-ar fi putut influenţa în feluri de care nici măcar nu eşti conştientă.

— Nu cred.

— Ba sigur că da.

— De unde ştii?

— Fiindcă asta fac părinţii.

— Ai tăi au făcut asta?

— Da, spuse el terminând whisky-ul şi punând paharul pe masă. Aşa cum şi tu îi vei influenţa pe Hunter şi pe Grant, aşa cum tatăl tău te-a influenţat pe tine.

De la lucruri simple, precum ingredientele pe care le pui într-un sandviş, la lucruri mai puţin simple. Religie. Cultură. Cum să votezi. Orice lucru pe care îl crezi sau îl gândeşti, toate reacţiile tale, tot comportamentul tău au fost determinate parţial de cine şi ce au fost părinţii tăi.

— Conflictul dintre genetică şi mediu nu e o controversă nouă.

— Nu cred că e vorba de un conflict. Cred că este o combinaţie.

— De ce te interesează atât de mult combinaţia lui Jeremy?

— Fiindcă atunci când scriu despre cineva, vreau să ştiu lucrurile astea. Recunoscuse că observa oamenii cu atenţie, încercând să afle ce anume îi motiva. După articolele pe care le citise Amelia pe internet, Dawson nu se limita la asta atunci când scria despre o persoană, ci le prezenta cititorilor să-i o radiografie a minţii şi a sufletului acesteia. Ceea ce o deruta.

— Ai să scrii despre mine?

— Nu ştiu încă.

— Dacă o vei face, o să mă diseci şi o să mă expui ca să mă vadă toată lumea?

— Ca să fac asta, ar trebui să ştiu lucruri despre tine.

— Deja ştii.

— Nu destul. Nici pe aproape.

— Ce ai mai putea să vrei să ştii?

El o privi în ochi o clipă îndelungată, iar asta ar fi trebuit s-o avertizeze ce anume urma. Nu se întâmplă. Fu complet nepregătită.

— Vreau să ştiu despre sinuciderea tatălui tău.

CAPITOLUL 11

Pentru câteva secunde fii prea uluită ca să se mişte, apoi ţâşni de pe scaun şi vru să iasă din cameră. Dawson o prinse chiar când punea piciorul pe prima treaptă. Îi strânse braţul cu mâna şi o întoarse ca să o privească în ochi.

— Dă-mi drumul!

— Calmează-te.

— Du-te dracului!

— Vorbeşte încet. O să-i trezeşti pe copii.

— Fii sigur că o să-i trezesc pe copii, făcu ea smulgându-se. Îmi iau copiii şi plecăm departe de tine şi nu-mi pasă dacă trebuie să ajungem la Savannah înot!

Îl împinse şi se eliberă din strânsoarea lui, apoi se întoarse şi începu să urce scările. Pe a treia treaptă, şosetele îi alunecară. Căzu în faţă, se prinse de treapta de deasupra, dar se lovi rău la un genunchi. Îşi apucă genunchiul şi se aşeză pe treaptă, legănându-se de durere.

— La naiba! Eşti bine?

Se aşeză pe treaptă lângă ea, cu chipul la acelaşi nivel cu al ei. Îngrijorarea lui părea neprefăcută, ceea ce nu făcu decât să o înfurie şi mai mult. Îşi puse coatele pe genunchi şi privi în jos.

— Pleacă de lângă mine. Desigur, el nu plecă. Rămase acolo, tăcut, nemişcat, cât timp rămase şi ea. În final, când ea îşi reveni, îşi coborî mâinile şi îşi şterse palmele umede de lacrimi pe pantalonii de pijama. Se uita oriunde, dar nu la el şi observă paharul răsturnat în faţa scaunului unde stătuse ea.

— Am răsturnat paharul. S-a vărsat bourbonul.

— Mă doare-n fiind. Vulgaritatea era neaşteptată, şi ea înţelese imediat că el o folosise intenţionat ca să-i domolească furia. Avusese succes. Amelia râse sau se strădui să nu râdă. El făcu semn către genunchiul ei.

— Aş putea să-l sărut, ca să te simţi mai bine.

Zâmbetul lui şiret îi alungă cu totul enervarea. Râse din nou, involuntar, apoi dădu din cap exasperată.

— Ah, Dawson.

— Ce?

— Nici măcar n-am vrut să-mi placă de tine.

— Atunci suntem chit. Nici eu n-am vrut să-mi placă de tine. Afirmaţia lui o surprinse, iar acest lucru se văzu. Dawson se aplecă în spate, îşi rezemă coatele pe treapta pe care stătea ea şi îşi întinse picioarele lungi.

— Nu mi-a convenit când mi s-a impus subiectul ăsta.

— Ţi s-a impus?

— Da. Într-un fel în care nu-l puteam refuza.

— De ce? El se strâmbă şi închise un ochi.

— E complicat. Nu-i spuse de ce. Amelia îşi frecă absentă genunchiul lovit.

— Din punctul de vedere al unui reporter, povestea lui Jeremy are multe elemente incitante. De ce nu ai fost interesat?

Dawson privi în depărtare ceva vreme, apoi răspunse încet.

— Am văzut oameni făcuţi fărâme. Am văzut oameni riscându-şi viaţa ca să salveze un camarad rănit, ce nu avea nicio şansă să rămână în viaţă. Am văzut oameni care se puneau în pericol ca să salveze un străin. Chiar un duşman. După toate actele incredibile de vitejie la care am asistat, m-a dezgustat ideea că un puşcaş marin decorat ar fi putut veni acasă după tot ce trăise şi supravieţuise şi şi-ar fi putut lăsa viaţa – o viaţă al naibii de bună, din punctul meu de vedere să se ducă la gunoi. Nu-l cunoşteam pe Jeremy Wesson, dar nu-mi plăcea de el. Încă nu-mi place, adăugă privind-o. Dar îl pot înţelege. Şi asta mă dezgustă cu adevărat.

— Stresul post-traumatic?

El ridică din umeri. Fiindcă era prima dată când recunoştea că suferea de aşa ceva într-o anumită măsură, Amelia deveni suspicioasă şi circumspectă.

— Asta e pe principiul *„dacă spun eu, spui şi tu”*?

— Ce să spun şi ce să spui?

— Propria slăbiciune. Tu mi-ai spus-o pe a ta. Acum te aştepţi să ţi-o dezvălui şi eu pe a mea?

— Slăbiciunea ta fiind tatăl tău? Atunci când ea nu răspunse, el întrebă:

— Chiar crezi că sunt atât de manipulator?

— Dacă n-ai fi, de ce te-ai referit la moartea lui ca fiind o sinucidere? Medicul legist a declarat că a fost o supradoză accidentală.

— Ştiu asta. Dar au existat zvonuri şi speculaţii.

— Pe care le-am anihilat ameninţând că voi da în judecată pe oricine avea să publice sau să difuzeze aşa ceva. Nu au fost dezvăluite niciodată, nici măcar de presa de mare scandal. Deci cum ai… Se opri. Ah. Glenda din nou.

— E cea mai bună în domeniul ei.

— Aşa că acum sunt obligată să vorbesc cu tine despre asta.

— Nu, nu eşti.

— Sigur că sunt. Cum aş putea să demontez părerea greşită pe care o ai despre moartea tatălui meu dacă n-aş vorbi despre asta?

— Poţi să mă laşi să am o părere greşită. Acest lucru nu era de dorit, iar el ştia.

— Cel puţin îmi dai cuvântul tău că orice îţi spun nu va fi publicat?

— Da. Poate că fu mişcată de intimitatea situaţiei sau de farmecul său masculin sau de sinceritatea din ochii lui. Însă, indiferent de motiv, în clipa aceea ştiu că poate avea încredere în el.

— N-o să cred niciodată că tata a făcut asta intenţionat, mai ales ştiind că eu, eu şi băieţii, aveam să îl găsim.

— Dumnezeule.

— Trebuia să ajungem la el la trei, după ce îi luam de

la grădiniţă. Ora decesului a fost stabilită în jur de două. Nu mi-ar fi făcut una ca asta. Sunt convinsă. Să dea buzna băieţii, să-l vadă prăbuşit pe birou? făcu Amelia dând hotărâtă din cap.

Nici într-o mie de ani nu ne-ar fi lăsat să avem o asemenea amintire. Şi asta presupunând că avea vreun motiv să-şi ia viaţa, că nu exista nicio dovadă, îi plăcea viaţa şi o trăia la maximum.

— Cancer incurabil? Probleme financiare? Probleme cu femeile? Un scandal politic pe cale să iasă la lumină?

— Nimic. Îţi jur, Dawson. Aş şti.

— Ai şti?

— Da.

— Taţii nu le spun fiicelor chiar totul, mai ales lucrurile urâte.

— Aş fi ştiut dacă ceva ar fi fost în neregulă.

— Bine.

— Spui că bine, dar te văd că eşti sceptic, încercă ea în continuare să îl convingă. Era după-amiaza liberă a menajerei lui. Asta explică supradoza. Deci pot să cred că doar a făcut o greşeală şi că ea nu a fost acolo ca s-o prevină.

Dawson se încruntă cu îndoială.

— Cam multe pastile ca să fie înghiţite din greşeală.

— Spune cineva care ia o grămadă.

— Da, răspunse el la fel de sec. Dar ştiu că nu trebuie să iau o sticluţă întreagă deodată. Amelia îşi duse mâna la tâmple şi le masă cu vârful degetelor, dându-şi seama că erau îngheţate.

— Ne iubea la nebunie pe mine şi pe băieţi. Era extrem de devotat. O să mor cu convingerea că moartea lui a fost un accident tragic, nu o sinucidere. Jeremy… Tot ce ţinea de el a fost cumplit, spuse ea dând din mână, inclusiv felul în care a murit. Se uită la el, gândindu-se că poate avea să o contrazică în această privinţă. Nu o făcu.

— Dar aş trece bucuroasă încă o dată prin tot ce am

trecut cu Jeremy, aş îndura orice, dacă l-aş avea din nou pe tata. Numai cât să-l întreb dacă a făcut-o intenţionat şi, dacă da, de ce? L-aş întreba cum m-a putut părăsi cu asemenea cruzime?

Ochii lui Dawson părură să ardă cu un foc interior care era pe cale s-o mistuie şi pe ea. După o clipă lungă, el se relaxa, se ridică şi îi întinse mâna.

— E târziu, iar tu eşti cu siguranţă extenuată. O lăsă doar cât să se ducă să ia un pahar din bucătărie, apoi urcară scările împreună.

— Ce-ţi face genunchiul?

— Mâine o să fie vânăt.

— Ai nevoie de nişte şosete antiderapante.

— O să îi scriu lui Moş Crăciun. Când ajunseră la dormitorul unde dormeau băieţii, ea deschise uşa şi se uită înăuntru.

— Cred că nici măcar nu s-au mişcat.

— Eşti o mamă bună, Amelia. Tonul lui părea extrem de sincer, iar când ea se întoarse să îl privească văzu că şi pe chipul lui se putea citi aceeaşi onestitate.

— Mulţumesc.

— Nu i-ai părăsi niciodată, nu-i aşa?

— În niciun caz.

— Dar el? El i-ar părăsi? Jeremy. Crima lui i-ar fi lăsat pe Hunter şi pe Grant orfani. Înscenarea morţii ar fi însemnat un cu totul alt fel de abandon. La fel de crud ca sinuciderea.

— Mulţumesc pentru găzduire, spuse ea crispată. Noapte bună.

Dawson intră în dormitorul lui, închise uşa şi se rezemă de ea, lovindu-se uşor cu capul, ca şi cum ar fi încercat să îşi revină în minţi. Dacă uşa ar fi avut zăvor, s-ar fi încuiat. În seara aceea o apărase pe Amelia şi pe familia ei de furtună, dar şi de orice pericole necunoscute. Dar ce sau cine avea s-o apere de el?

Durerea pe care o simţea rememorând moartea

tatălui ei aproape că îi clintise hotărârea de a n-o mai atinge vreodată. Nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla dacă mai punea mâna pe ea, chiar dacă n-ar fi avut alt scop decât acela de a o consola.

Se duse la fereastră. Vântul încă mugea, ploua cu găleata, iar fulgerele sporadice dezvăluiau norii groşi. Furtuna încă nu se terminase. Se uită către casa Ameliei.

Maşina nu era. Stef nu era. În timp ce Amelia îi pregătea pe băieţi pentru culcare, se dusese înapoi în bucătărie şi-şi luase pastilele şi o sticlă de bourbon. Acum se aşează pe marginea patului şi se doftorici cu două tablete şi două guri de whisky. Se dezbrăcă şi se băgă în pat. Fulgerele luminau tavanul Tunetele bubuiau. Era o noapte ameninţătoare, dar nu trebuia să-şi facă griji pentru Amelia, Hunter şi Grant în seara aceasta erau în siguranţă. Probabil de asta reuşi să adoarmă mai repede decât de obicei. Coşmarul îi dădu pace în cea mai mare parte a nopţii. Dar nu făcea decât să îi aţâţe subconştientul, să dea târcoale şi să îi facă mai mult rău, fiindcă, atunci când izbucni, fii parcă mai crâncen ca oricând.

— Dawson! Hei, omule, aici!

Se întoarse în direcţia vocii Soarele strălucea orbitor, iar pe creasta dealului se desluşea silueta unui soldat. Dawson îşi puse mâna la ochi ca să vadă mai bine, îl recunoscu pe Hawkins şi îi făcu cu mâna.

— Dawson?

— Dawson, hai sus.

— Vin acum.

— Nu te aştept oricât. Vrei un subiect, mişcă-ţi fundul încoace.

— Stai să-mi iau laptopul.

— Acum, omule, n-auzi? Dawson.

Urca panta neiertătoare, dar din când în când îşi *pierdea echilibrul pe nisipul şi pietrişul alunecos. Urcarea părea să nu aibă sfârşit. Hawkins devenea din ce în ce mai nerăbdător şi îl îndemna să se grăbească. Atunci când ajunse în vârf abia dacă mai respira. Transpiraţia îi şiroia*

în ochi şi îl ustura, încercă să o şteargă, dar sarea îi rămase în ochi, aşa că abia dacă îl văzu pe Hawkins râzând. Apoi…

— *Nu*!

— Dawson.

Ca întotdeauna, îl trezi zgomotul care îi ricoşa în creier. Ţâşni în sus, transpirat leoarcă, încercând în zadar să-şi şteargă sudoarea din ochi cu mâna umezită de propria groază, cu gura încă deschisă în ţipătul care, ca întotdeauna, venea prea târziu. Aşa se trezise întotdeauna din acest coşmar, numai că acum Amelia era acolo, ţinând mâna pe umărul lui, iar el îşi dădu seama că era acolo de ceva vreme, că vocea ei se împletise cu cea a tânărului soldat zâmbitor dintr-un sat din Dakota de Nord. Dawson îşi trase genunchii la piept şi îşi ţinu capul în mâini încercând să-şi recapete răsuflarea. Teroarea se diminua, dar nu şi umilirea, pe care o simţi mult mai acut atunci când Amelia se aşează pe marginea patului. Îi conştientiza mila la fel de bine pe cât îi conştientiza apropierea.

— Strigai.

— Îmi pare rău că te-am trezit Du-te înapoi la culcare. Ea luă mâna de pe umărul lui, dar nu plecă. Ştiind că mai mult ca sigur arăta jalnic, îngrozitor, el îşi dădu părul pe spate şi folosi marginea cearşafului mototolit în jurul taliei ca să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă, gât şi piept.

— E întotdeauna acelaşi vis? întrebă ea.

— Da.

— Vrei să…

— Nu.

— Poate ar fi bine să…

— N-o să vorbesc despre asta.

— Cu mine sau cu nimeni?

— Cu nimeni.

— Nimeni nu te-ar judeca dacă…

— Eu m-aş judeca.

— N-o să scapi niciodată de asta dacă nu…

— O să mă descurc, bine?

— Cum?

— Lasă-mă în pace.

— Să faci ce? Să iei mai multe pastile?

— Poate.

— Ai o problemă, Dawson.

— Serios?

— Serios. Iar drogurile şi alcoolul nu sunt o soluţie. El îşi smuci capul către ea şi ripostă:

— Ce naiba ştii tu despre asta? Amelia tresări ca şi cum ar fi lovit-o. Dându-şi seama ce spusese, Dawson se afurisi în gând şi se apropie de ea, prinzându-i mâna în timp ce ea se îndepărta:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Nu o strânse tare, ca să n-o sperie, însă o întoarse ca să o privească în ochi. Se uită fix în ochii ei, cerându-i, mut, iertare sau cel puţin înţelegere. Ea rămase nemişcată.

— Te rog nu te uita aşa la mine. Apoi închise ochii şi îi duse mâna la buze. Îi sărută interiorul încheieturii, şoptind întruna că îi părea rău. Îşi aplecă încet capul, îi sărută degetul mare, iar în final îşi apăsă buzele în palma ei şoptind răguşit:

— Nu-ţi fie teamă de mine. Te rog. Îi atinse podul palmei cu vârful limbii.

Amelia scoase un sunet slab care îl făcu să ridice capul. Acum pe chipul ei se citeau confuzia şi nehotărârea. Respira uşor şi repede pe gură. Precauţia şi conştiinţa îl împiedicau se cuprindă în braţe. La naiba cu precauţia şi cu conştiinţa! O trase de mână, uşor dar ferm, până ce ea se aşeză din nou pe marginea patului. Făcu ochii mari atunci când degetele lui începură să îi exploreze fiecare trăsătură a feţei. Sprâncenele, pometii, nasul, buzele, maxilarul şi bărbia. Le atinse ca şi cum ar fi vrut să le înveţe pe dinafară. Fiindcă ea nu se opuse, îi dădu părul într-o parte şi îi adulmecă gâtul până ce îi simţi pe buze căldura pielii.

— Nu ţi-aş face rău niciodată… n-aş putea. Crede-mă. O sărută uşor pe gât. Apoi din nou. Ea îşi dădu capul pe spate. Considerând asta o încurajare, săruturile lui pe gâtul ei deveniră mai aprinse. Când ajunseră la ureche, era foarte conştient de ceea ce face, iar ea îi răspunse. Oftă, parcă vrând să se elibereze de tensiune.

Trupul ei se relaxa, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. Îşi puse mâinile pe umerii lui. El îşi îndepărtă capul şi o privi în ochi.

— Nu sunt ca el, Amelia. Nu sunt ca el îţi jur. Am totul sub control

— Nu mi-e teamă că-ţi vei pierde tu controlul, spuse ea cu voce joasă şi răguşită, iar el îşi dori s-o fi putut atinge, mângâia, gusta. Mi-e teamă că eu mi-l voi pierde.

Îi prinse capul în mâini şi o sărută puternic. Nu avea de ce să o ia cu ocolişuri, fiindcă se gândise să facă dragoste cu gura ei de când o văzuse în sala de judecată. Ea nu se retrase, ci îi răspunse la sărut cu căldură, masându-i umerii şi mângâindu-i părul. Reacţia ei fii o surpriză, dar şi o încântare.

O aşeză pe pat, iar sărutul deveni mai înfometat. În timp ce gurile lor se desfătau una cu cealaltă, el se aşeză deasupra ei. Cearşaful se dăduse într-o parte, aşa că nimic nu mai despărţea vârful sensibil al erecţiei lui de pantalonii ei subţiri de pijama. Contactul îl făcu să geamă prelung. Amelia se lipi de el seducătoare, cu mişcări dulci, feminine, însă copleşitoare. Ei nu fu la fel de subtil. Mâinile lui căutară nerăbdătoare, egoiste, lacome să îi simtă pielea. Băgă mâna pe sub talia lejeră a pantalonilor de pijama şi îi mângâie curbele şoldurilor. Ca răspuns, coapsele ei se mişcară, se desfăcură. El îşi făcu loc. Când sună la uşă era atât de ameţit de dorinţă încât prima dată nu îşi dădu seama ce se întâmplă. Când sună a doua oară, se îndepărtară şi se uitară unul la celălalt, respirând întretăiat, nevenindu-le să creadă că putea apărea cineva fix în acel moment. Dawson înjură furios şi se ridică. Amelia se dădu jos din pat şi îşi aranja hainele.

— Trebuie să fie Stef.

— Sau Bernie. Dawson îşi luă pantalonii scurţi de pe scaunul de lângă pat.

— L-am invitat la micul dejun, dar, Dumnezeule, abia a răsărit soarele.

Se duse la fereastra de unde se vedea partea din faţă a casei, sperând să vadă o persoană cunoscută. Nu văzu. Când se întoarse înspre Amelia, ea îi desluşise probabil temerile, fiindcă îşi duse mâna la gât.

— Ce?

— E poliţia.

CAPITOLUL 12

Îi verifică repede pe băieţi, dar aceştia nu fuseseră treziţi de sonerie. Când ea coborî, Dawson invita în casă un poliţist în uniformă şi un bărbat îmbrăcat în civil şi le spunea:

— E aici. Se prezentară drept poliţişti de la Biroul Şerifului din Chatham, Savannah. Insula Sfânta Nelida nu avea un corp propriu de poliţie. După ştiinţa Ameliei, niciodată nu fusese nevoie de aşa ceva. Bărbatul în uniformă era tânăr, bărbierit atât de bine încât avea obrajii înroşiţi. Se îmbujora până în vârful urechilor când, pe lângă bustul gol al lui Dawson, o văzu cât era de răvăşită.

Amelia înţelese că era cel mai puţin experimentat din echipă, probabil că era doar şoferul celuilalt bărbat, care se prezentă drept agentul Tucker, detectiv la biroul şerifului. Era burtos, rumen la faţă şi foarte protocolar. Amelia îl întrebă de ce o căuta. Bărbatul scoase un carneţel din buzunarul pardesiului.

— Aveţi o maşină cu numărul de înmatriculare Georgia… Deschise carneţelul şi citi numărul de înmatriculare. Ea confirmă că maşina îi aparţinea.

— Cunoaşteţi o femeie pe nume Stephanie Elaine DeMarco?

— Este bona copiilor mei. S-a întâmplat… A avut un accident?

— Nu, doamnă. Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că domnişoara DeMarco a fost găsită moartă în această dimineaţă. Ameliei i se înmuiară picioarele. Dawson şi poliţistul în uniformă se repeziră să o ajute, dar Dawson ajunse primul. O susţinu şi o conduse la scaunul cel mai apropiat, iar ea se prăbuşi.

— Moartă? făcu ea abia respirând. Stef e moartă?

— Condoleanţe, doamnă. Se întrebă dacă nu cumva visa. Sau dacă nu cumva cineva făcea o glumă proastă. Sau dacă nu cumva făcuseră o greşeală cumplită, îi greşiseră cumva identitatea. Se întâmpla, nu prea des, dar citise

despre astfel de cazuri. Orice era posibil, orice, dar nu ca Stef cea vibrantă, sănătoasă, amuzantă să fie moartă. Mintea ei refuza să accepte asta.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Pe scaunul din dreapta al maşinii a fost găsită o poşetă cu actele ei. Corpul a fost descoperit la câţiva metri.

— Descoperit de cine? întrebă Dawson. Unde?

— În parcarea din spatele cafenelei. Tipul care lucrează la Mickey's ducea gunoiul, a observat maşina şi s-a întrebat ce căuta acolo la ora asta. Apoi a văzut corpul în spatele tomberonului. Când eu şi partenerul meu am ajuns pe insulă, ni s-a spus că lucra pentru dumneavoastră. Numerele dumneavoastră erau pe telefonul pe care l-am găsit în poşeta ei. Am încercat să vă sunăm.

— Nu mi-am verificat telefonul în dimineaţa asta, dar ultima dată când m-am uitat nu aveam semnal. Suntem aici de aseară. I-am lăsat lui Stef un bilet ca să ştie unde suntem atunci când se va întoarce. Vocea Ameliei se sparse de emoţie, iar femeia suspină adânc. Dawson prelua explicaţia:

— Aseară s-a luat curentul pe toată insula. Casa aceasta are un generator de urgenţă. I-am invitat pe doamna Nolan şi pe copiii ei să stea aici până ce trece furtuna.

— Casa aceasta e a dumneavoastră?

— Am închiriat-o pentru această mini-vacanţă.

— Sunteţi Dawson Scott?

— Da.

— Mickey ne-a vorbit de dumneavoastră. De unde sunteţi, domnule Scott?

— Din Alexandria, Virginia. Dawson se duse la masa unde avea laptopul şi scoase o carte de vizită din buzunarul unei serviete de piele maro. I-o întinse agentului, care o studie cu atenţie înainte să o pună în buzunar.

— O cunoşteaţi pe fată?

— Am cunoscut-o în urmă cu câteva zile, împreună cu familia doamnei Nolan. Auzindu-şi numele, Amelia ridică iute capul şi îşi dădu seama că le urmărise conversaţia fără să fie de fapt atentă. Mintea ei încă încerca să înţeleagă ceea ce era de neînţeles.

— Aţi spus că Stef a fost *„găsită moartă”* lângă maşină. A fost lovită de fulger? Tucker se uită la ea şi la Dawson, dar răspunse adresându-i-se ei:

— Ancheta este în curs de desfăşurare.

— Dar ştiţi ce anume a omorât-o, deci de ce nu ne spuneţi?

Impertinenţa lui Dawson era în mod clar un afront pentru Tucker, însă Dawson îl fixă cu privirea până ce bărbatul cedă.

— A suferit o rană la cap. E posibil să fi fost lovită de obiectele luate pe sus de vântul puternic, dar nu e exclusă posibilitatea să fi fost implicată o altă persoană. Amelia nu putea vorbi deloc, aşa că Dawson fu cel care spuse cu voce tare îngrijorarea cea mai mare.

— Vreţi să spuneţi că e posibil să fi fost omorâtă?

— Medicul legist va stabili cauza morţii. Timp de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Apoi Amelia întrebă:

— Unde e acum?

— Corpul doamnei DeMarco e transportat la morga din Savannah.

— Părinţii ei au fost anunţaţi?

— Sunt pe drum, dar fiindcă trebuie să schimbe avioane din Kansas vor ajunge probabil după prânz.

— Cum au primit vestea? Nu mai contează, adăugă ea înainte ca Tucker să poată răspunde. Ştiu cum trebuie să o fi primit, oftă ea îndelung. Auzind paşi pe verandă, Dawson se apropie de uşă şi privi pe fereastră.

— E Bernie. Deschise uşa chiar atunci când Bernie, sosind la micul dejun, ridica mâna ca să bată. Avea în braţe un coş cu citrice. Pe chip i se putea citi îngrijorarea.

— Ce caută aici o maşină de poliţie?

Dawson se dădu într-o parte şi îi făcu semn să intre. Bărbatul îl salută pe poliţistul tânăr, îl privi pe Tucker din cap până-n picioare, apoi se uită la Amelia şi, văzându-i lacrimile, întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Ea respiră adânc.

— E vorba de Stef. Îi spuse cât putu înainte ca graiul să-i piară complet din cauza emoţiei. Atunci, Dawson fu cel care termină de explicat veştile proaste. Bernie deschise gura să spună ceva, dar nu fu în stare. Într-un final îngăimă:

— Era o tânără foarte drăguţă. Amelia îşi încrucişa braţele cutremurată.

— Mă simt răspunzătoare.

— Nu eşti, spuse brusc Dawson.

— Plecase să facă ceva pentru mine.

— Nu-ţi face asta. Ea dădu din cap, ca şi cum era de acord, dar pentru tot restul vieţii avea să regrete că o lăsase pe Stef să iasă pe furtună, într-o misiune care ar fi trebuit să-i revină ei.

— Unde sunt băieţii? întrebă Bernie.

— Încă dorm, spuse ea ridicându-se cu greu. Ar trebui să mă duc să-i scol.

— Merg cu tine, spuse Dawson. Nu va fi uşor să le spui.

— N-o să le spun. Nu chiar acum. Dar vreau să mergem în Savannah cât mai repede. Vreau să fiu acolo cu Stef la… Din cauza imaginilor care-i veneau în minte, nu reuşi să pronunţe cuvântul morgă.

— Vreau să fiu acolo când vor sosi părinţii ei.

— Te duc eu, spuse Dawson luând-o de braţ şi se îndreptară către scări.

— Hm, de fapt, domnule Scott, aş vrea să veniţi cu mine în sat. Cei trei se uitară către agentul Tucker, cate îşi îndreptă umerii şi făcu un pas către Dawson.

— Am venit aici nu numai ca s-o informez pe doamna Nolan de moartea bonei dumneaei, dar şi după

dumneavoastră.

— Pentru ce? Agentul zâmbi viclean către Dawson.

— Vreţi să le spun eu? Dawson nu răspunse, nici măcar atunci când Amelia se întoarse către el şi îi pronunţă numele încet, întrebător.

— Ce să ne spui? El nu-şi descleştă fălcile.

— Se pare că e ultima persoană care a fost văzută vorbind cu domnişoara DeMarco.

Cu mintea răvăşită, Amelia trecu pe pilot automat. Când îi trezi pe băieţi, aceştia erau morocănoşi şi fără chef, mai ales după ce aflară că Dawson nu era acolo.

Împreună cu Bernie, se întoarseră la ea acasă. Curentul încă nu venise, aşa că le dădu să mănânce biscuiţi şi portocalele pe care le adusese Bernie. Ea nu se putea gândi la mâncare. În timp ce vecinul ei supraveghea masa copiilor, Amelia urcă şi se spălă cu apă rece la chiuveta de la baie, în semiîntuneric. După ce se îmbrăcă, îi chemă pe băieţi ca să-şi schimbe hainele. Hunter protestă în legătură cu cămaşa pe care o alesese pentru el.

— Nu asta, mami.

— Nu poţi purta un tricou de plajă. Mergem la Savannah. Astăzi o să-i vizitaţi pe domnul şi pe doamna Metcalf.

— Cine sunt ăştia?

— Ştii, directorul muzeului. Îţi place de el. Nu mai ţii minte că face fluiere?

Fiindcă revenise semnalul telefoanelor, reuşise să îl contacteze pe George. După ce aflase de problema ei, el şi soţia lui fuseseră de acord să aibă grijă de copii cât timp era nevoie.

— Au nepoţi cam de vârsta voastră, spuse ea în timp ce îl îmbrăca pe Hunter cu cămaşa nedorită. O să fie acolo şi o să vă jucaţi cu ei.

— De ce nu putem să rămânem aici şi să ne jucăm cu Dawson?

— Da! De ce? scânci Grant.

— Fiindcă azi o să vă jucaţi cu noi prieteni, încercă ea să pară veselă. Familia Metcalf are piscină şi mi-au zis că pregătesc un grătar şi sandvişuri cu biscuiţi.

— Pun pariu că sunt nişte plicticoşi, mormăi Hunter. Grant nu voia să ştie decât dacă celorlalţi băieţi le plăceau sau nu maşinile.

— Nu ştiu, răspunse ea exasperată când o întrebă a treia oară. Încalţă-te. Apoi, văzându-le chipurile nedumerite, ea îi îmbrăţişa şi îi strânse la piept.

— Îmi pare rău că sunt atât de dură. Nu sunt supărată pe voi, vă rog să mă credeţi. Am multe probleme de oameni mari astăzi. Aşa că vă rog să faceţi ce vă spun şi să nu mai comentaţi, bine?

Băieţii promiseră că o vor asculta, dar tot întrebau despre absenţa lui Stef şi a lui Dawson. Înţelese că răspunsurile ei vagi aveau să-i liniştească doar pentru puţin timp, iar după aceea trebuia să le explice de ce Stef plecase fără să-şi ia la revedere, de ce nu se mai întorcea. Trebuia să le vorbească despre moarte. Din nou. Nu erau străini de moarte. Mai întâi bunicul. Apoi Jeremy. Acum bona. Era prea mult pentru două minţi de copil. Era aproape prea mult chiar şi pentru ea.

Fiindcă maşina era un element important pentru anchetă, îi fusese confiscată, aşa că Bernie se oferi să îi ducă la puntea de unde se lua feribotul. Îi aşeză pe băieţi pe bancheta din spate, cu un DVD player portabil între ei şi două perechi de căşti După ce porniră, Bernie o întrebă:

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu, Bernie. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Mintea ei încă încerca să desluşească tot ce se întâmplase de când o treziseră gemetele lui Dawson din timpul coşmarului. Puseul lui de furie, urmat de acea dulce rugăminte de iertare, apoi sărutul. Dorinţa lui şi răspunsul ei atât de clar. Soneria. Când agentul le dăduse marea veste, Dawson reacţionase cu un stoicism blazat. Înainte să plece, Tucker îi dăduse voie să urce să-şi schimbe hainele,

însoţit de ofiţerul în uniformă. Când Dawson nu-i mai putea auzi, agentul o întrebase pe Amelia ce se întâmplase în seara precedentă.

— La ce oră a ajuns domnul Scott la dumneavoastră?

— La opt şi jumătate. Poate nouă. Bernie interveni:

— Aşa e. S-au oprit la mine. De fapt m-au trezit. M-am uitat din instinct la ceas. Era opt şi cincizeci şi două de minute. Tucker luă notiţe. O întrebă pe Amelia dacă Dawson fusese în casă toată noaptea.

— Da.

— Sunteţi sigură?

— Am urcat pe la unsprezece. Ne-am luat rămas-bun la uşa dormitorului unde trebuia să dormim eu şi copiii. Nu l-am mai văzut până cu puţine clipe înainte să sosiţi. Speră că niciunul dintre bărbaţi nu observase căldura ce o cuprinsese.

— Dacă a plecat din casă pe timpul nopţii, eu nu mi-am dat seama. Dându-şi seama de ce era importantă ora, întrebă: De cât timp e Stef… înţelegând întrebarea pe care ea no putea rosti, Tucker le spuse că nu fusese stabilită cu exactitate ora decesului lui Stef în acea clipă, Dawson apăruse pe scări, urmat de tânărul poliţist în timp ce se îndrepta către uşa din faţă, Dawson întrebase, destul de sarcastic, dacă agentul voia să-i pună cătuşe.

— Nu e nevoie, domnule Scott. Nu vă arestăm. Vrem doar să vorbim cu dumneavoastră.

— Bine. Se întorsese către Amelia, dar ei îi era greu să îl privească în ochi. Îl auzi bombănind ceva ce nu înţelese, apoi deschise uşa din faţă şi ieşi în faţa celor doi poliţişti. Acum, în timp ce Bernie, cu mâinile pe volan, ocolea bălţile de pe drum, ea îşi încalcă promisiunea de a nu vorbi despre asta.

— De vreo săptămână Stef ieşea cu cineva.

— Cu Dirk.

— Ţi-a povestit despre el?

— Nu foarte multe. Lucrează pe bărci.

— Eu ştiu ceva mai mult. I-am spus să-l invite la noi, dar nu părea să vrea să ne facă cunoştinţă. Acum mi-aş dori să îi fi cerut mai multe informaţii despre el, dar era o femeie adultă. Nu mi s-a părut că era de căderea mea să intervin.

— Ştiu ce vrei să spui. Tonul lui dădea ceva de înţeles. La fel şi îndoiala de pe chipul lui.

— Bernie, ştii ceva ce nu spui? Orice ar fi, trebuie să anunţi poliţia. El se foi pe scaun, privi în oglinda retrovizoare să se asigure că băieţii nu îi auzeau, apoi o privi stingher.

— I-am văzut împreună.

— Pe ea şi pe Dirk? Bărbatul dădu din cap întristat Inima ei începu să bată mai tare.

— Dawson? El aprobă.

— Când? El se gândi o clipă.

— Joi?

— Cred că ai greşit ziua. Îl prinsese pe Dawson spionând vineri, iar Stef nu îl întâlnise decât în seara aceea, la Mickey’s.

— Nu, sunt sigur că a fost joi, fiindcă în ziua aceea mi-am făcut bagajele şi a început să mă doară şoldul. Fără să îl întrerupă, ea ascultă cu atenţie descrierea întâlnirii pe care o văzuse Bernie. După ce termină, făcu o pauză, apoi adăugă, jenat:

— Nu e mare lucru. Chiar deloc. Dar când am necăjit-o mai târziu în legătură cu asta şi am avertizat-o că părea mai bătrân pentru ea, doar a râs şi mi-a cerut să nu-ţi spun că îi văzusem împreună.

— De ce nu voia să ştiu?

— Nu era vorba de ea. Ci de el. El îi zisese să nu-ţi spună că se întâlniseră.

Ameliei îi era prea rău ca să poată răspunde. Bernie se opri la unul dintre puţinele semne de stop din sat şi o privi.

— Acum îmi pare rău că ţi-am spus.

— Trebuia să ştiu.

— Nu era treaba mea să mă amestec.

— Nu te-ai amestecat. Eu te-am rugat să-mi spui.

— E problema ta cu cine îţi petreci timpul.

— Am stat împreună doar din cauza circumstanţelor.

— Poate, spuse Bernie, dar cred că îţi place de el. Ea întoarse capul, ca el să nu-i poată vedea chipul.

— Ar fi bine să ne grăbim, altfel o să pierdem feribotul!

CAPITOLUL 13

Dawson ieşi din birourile administrative ale secţiei de poliţie printr-un coridor care dădea într-un hol mic. Fu şocat să o vadă pe Amelia acolo, singură. Stătea pe unul dintre scaunele de plastic aliniate la perete. Şi ea păru la fel de surprinsă să îl vadă. Făcu ochii mari, apoi privi în altă parte. El se apropie şi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Eşti bine? Ea întoarse capul şi îl privi acidă.

— În viaţa mea n-am avut o vacanţă mai frumoasă. Dawson înţelese că merita riposta, la cât de prostească fusese întrebarea.

— Hunter şi Grant?

— Sunt la George Metcalf şi la nevasta lui. Am vorbit cu ei la telefon acum câteva minute. S-au distrat, dar sunt pregătiţi să mă duc să-i iau. Şi nu ştiu când voi fi liberă să fac asta, spuse ea privind spre uşa de unde ieşise el. Poate ar fi chiar mai bine să-i las acolo peste noapte. Mâine-dimineaţă trebuie să fiu la tribunal.

— Sunt sigur că Lem Jackson i-ar putea explica situaţia judecătoarei.

— Când a aflat despre Stef de la televizor m-a sunat şi s-a oferit să ceară o amânare, dar i-am spus să nu o facă.

— Crezi că rezişti la un interogatoriu?

— M-am săturat să-mi fie teamă şi vreau să se termine cât mai repede.

El înţelegea că ea voia să scape de interogatoriu, dar se întreba cât de înţeleaptă era hotărârea. Părea epuizată.

— Le-ai spus lui Hunter şi lui Grant despre Stef?

— Nu ştiu cum să le spun lor, când nici mie nu-mi vine să cred. El aşteptă o clipă.

— Ştii că n-a fost lovită de vreun obiect luat de vânt. Ea înghiţi în sec şi şopti că da. În timp ce era „intervievat” de agentul Tucker şi de partenerul său, Dawson fusese informat în legătură cu constatările iniţiale ale medicului legist: Stef fusese ucisă de o lovitură la cap. Îi fusese

zdrobit craniul. După lovitură, se putea vedea că fusese nevoie de forţă.

— Tu cum ai aflat? o întrebă el. Ea îşi încrucişa braţele şi se ghemui.

— Când am ajuns la morgă, mi-au cerut să o identific. Autopsia se va face doar după ce au văzut-o şi părinţii ei, dar medicul legist a examinat rana. El mi-a spus cum a murit.

— Părinţii ei au venit?

— În urmă cu puţin timp. Au fost aduşi direct la morgă. Am vorbit cu ei. Sunt devastaţi. I-am lăsat să îşi plângă pierderea.

— M-aş aştepta ca şi tu să faci acelaşi lucru, spuse el. Să fii undeva unde să te poţi descărca.

— Acum că s-a confirmat că a fost ucisă, agentul Tucker m-a sunat şi m-a întrebat dacă pot să vin aici să răspund la câteva întrebări. Când am ajuns, mi s-a spus să aştept, arătă ea către poliţistul în uniformă care se ocupa de recepţie din spatele unei ferestruici. Asta a fost acum jumătate de oră. Locul faptei de pe insula Sfânta Nelida încă era împrejmuit, dar vreun şef stabilise că, având în vedere gravitatea crimei, ancheta trebuia supervizată direct de biroul şerifului, nu de secţia care se ocupa de insulă. Sediul poliţiei se afla lângă închisoarea locală, un complex mare, ca un complex industrial, înconjurat cu sârmă ghimpată. Poate că hotărârea de a concentra cazul aici fusese o tactică de intimidare. Dawson îşi petrecuse acolo toată ziua, răspunzând la întrebările detectivilor. Afară începuse să se întunece şi abia acum îi dăduseră drumul, dar îl avertizaseră că trebuia să rămână la dispoziţie pentru întrebări suplimentare. Ca să o ţină la curent pe Amelia, îi spuse toate astea.

— Tucker şi partenerul lui, un tip pe nume Wills… Tucker şi Wills sună a numele unei trupe de magicieni, nu-i aşa? în fine, când nu îmi puneau întrebări, singuri sau împreună, mă lăsau singur în camera de interogatoriu. Presupun că sunt o persoană interesantă. Au făcut pe

poliţistul bun şi poliţistul rău, iar situaţia ar fi putut părea înfricoşătoare dacă n-ar fi fost atât de evidentă. Poliţistul rău, Tucker, mi-a spus că au obţinut un mandat de percheziţie pentru casa de pe plajă. Amelia îl privi îngrijorată.

— Atât de gravă e situaţia?

— N-o să găsească vreo armă a crimei Doar că nu-mi place că firma de închirieri a trebuit să anunţe proprietarul că urmează să îi scotocească prin casă. Cred că numi vor da recomandări bune dacă o să vreau să mai închiriez vreodată.

— Cum poţi să glumeşti? El îşi trecu degetele prin păr.

— Fiindcă dacă nu o fac, o să mă enervez rău pentru că mă consideră suspect. Trebuie să ştii că n-am avut nimic de-a face cu asta. Amelia îi căută privirea şi spuse într-un final:

— Ora eşti mată a morţii coincide cu momentul când ai fost văzut vorbind cu ea în sat.

— Aşa e. Ceea ce nu e deloc bine. Dar le-am explicat detectivilor ce s-a întâmplat. Am dat de Stef la magazin. Avea plase. Erau grele fiindcă luase multe sticle de apă. Ploua cu găleata. M-am oferit să îi duc cumpărăturile la maşină şi i le-am dus. Am lăsat-o acolo şi m-am dus la docuri ca să alimentez maşina. Apoi m-am întors pe plajă. Mă aşteptam să fie în faţa mea şi am fost surprins când am ajuns la tine şi am văzut că nu e maşina. Mi-am închipuit că se dusese la Mickey’s, fiindcă spusese că ar fi vrut să vadă dacă aveau ceva mâncare de luat la pachet.

Restul îl ştii.

— Şi întâlnirea asta cu Stef ţi-a ieşit din minte? Chiar dacă am vorbit mult despre cât de improbabil era să se întoarcă prea curând, ai uitat să-mi spui că tocmai o văzuseşi? Dawson se pregătea să răspundă, când ea îl opri.

— Nu te deranja să inventezi o explicaţie. Ştiu de ce nu mi-ai spus. Nu voiai să ştiu că tu şi Stef eraţi… prieteni.

— Prieteni, spus pe tonul ăsta, sună a eufemism.

— Bernie v-a văzut împreună. La naiba. Îi venea să-şi dea palme fiindcă nu-i spusese mai devreme. Omisiunea îl făcea să pară la fel de vinovat cum sugera privirea ei aprigă.

— A fost ceva nevinovat. Scuza lui nu sugera nici pe departe ceva nevinovat şi în niciun caz nu reuşea să-i alunge bănuielile. Dawson respiră adânc.

— Joi după ce am sosit, ieşisem să alerg şi mă întorceam spre casă. Stef era cu bicicleta şi se întorcea de la magazin. Ne-am întâlnit, ne-am salutat. M-a întrebat unde stau, iar atunci când i-am spus a remarcat că suntem vecini şi mi-a spus să nu păstrez distanţa. Mi-a zis „*Poate că ne vedem mâine pe plajă*”. Şi ne-am despărţit.

— Ai ajutat-o cu coşul de la bicicletă.

— Aşa e. Cureaua se desfăcuse. Îi era teamă că o să cadă coşul cu toate cumpărăturile. Deci, da, am strâns cureaua. A durat maximum treizeci de secunde. Atâta tot.

— Dacă atâta tot, de ce aţi pretins că nu vă întâlniseräţi? Când te-am prins spionând vineri după-amiaza, m-ai întrebat cine este, deşi ştiai deja. Vineri seara, la Mickey’s, când te-a adus de la bar la masa noastră, nu a zis „*Acesta e vecinul nostru, care a fost drăguţ ieri şi m-a ajutat cu coşul de la bicicletă*”.

— Te-am întrebat cine e fiindcă atunci când ne-am întâlnit nu mi-a spus cu ce se ocupă la tine. Nu ştiam că nu e o rudă. La Mickey’s, presupun că a simţit ostilitatea ta vădită. Pot să presupun, dar doar să presupun că nu a vrut să te enerveze.

— Şi tu ai înţeles ideea şi te-ai prefăcut în continuare că era prima dată când vă vedeaţi.

— Ceva de genul. Amelia îl privi în continuare, iar el se întrebă dacă ştia şi despre cealaltă întâlnire. Indiferent dacă ştia sau nu, trebuia să-i spună tot adevărul.

— Am mai fost singur cu ea încă o dată.

— Când?

— Tot joi.

— În aceeaşi zi când v-aţi întâlnit?

— În seara aceea, târziu. Eu am venit ca să îţi las ceasul pe terasă. Când eram pe picior de plecare, a venit Stef cu maşina şi m-a văzut în lumina farurilor. A trebuit să îi explic. I-am zis că auzisem ceva şi că venisem că verific să nu fie cumva vreun intrus. Ceea ce n-a fost o minciună prea gravă. Îţi supravegheasem casă, în special noaptea târziu, din motive pe care le ştii deja.

— Te furişai pe lângă casa mea în miezul nopţii şi ei nu i s-a părut că e nici măcar un pic suspicios? N-a ţipat, n-a strigat, nu te-a întrebat ce naiba cauţi acolo?

— Nu era în stare să facă nimic. Băuse destul de mult. A trebuit s-o ajut să meargă de la maşină până la uşa din spate. M-a rugat să nu-ţi spun. Fiindcă nu voiam să ştii că stau în casa de alături…

— Spionând.

— I-am promis că nu o să afli asta niciodată de la mine, iar ea mi-a promis că nu va mai conduce vreodată în starea aceea.

— Aţi făcut un pact. Îşi dorea să poată nega, dar cam acesta era adevărul.

— Nu era nimic prea important.

— Serios? S-ar putea ca autorităţile să nu fie de acord. Ştiu ceva despre întâlnirile astea secrete dintre voi doi?

— Da, le-am spus. Răspunsul o linişti puţin, dar tot îl privea furioasă şi suspicioasă.

— Ai considerat-o o sursă excelentă de informaţii din interior despre mine? Sau o vedeai cu alţi ochi?

— La prima întrebare, răspunsul e nu. Mi-e teamă să mă gândesc ce ar putea însemna „*cu alţi ochi*”.

— Hai, Dawson, nu face pe nevinovatul. Era o tânără prietenoasă, căreia îi plăcea să flirteze şi care, întâmplător, arăta fantastic în special în costum de baie.

— Aşa e. Avea toate aceste calităţi. Dar avea şi jumătate din vârsta mea.

— Pentru ea nu conta asta. Spunea că bărbatul cu care ieşea era mai în vârstă. El tresări.

— Dirk e mai în vârstă?

— Ştii despre el?

— În noaptea când a venit beată i-a pronunţat numele. A zis că ea şi Dirk dăduseră gata o sticlă de Captain Morgan. Detectivii vor să-l interogheze, dar n-au reuşit să dea de el.

— Acesta e unul dintre motivele pentru care m-au chemat, spuse ea.

Vor să ştie ce ştiu despre el.

— Şi ce ştii despre el?

— Nici măcar nu îi ştiu numele de familie. Dawson ascultă din ce în ce mai îngrijorat cum Amelia îi povestea cât de puţine lucruri ştia despre misteriosul Dirk.

— Stef ţi-a spus de ce nu voia să vă cunoaşteţi?

— Am înţeles că nici pe el nu îl încânta prea tare ideea. Nu se încadra într-o „*scenă de familie*”.

— Ţi l-a descris fizic?

— Era mai în vârstă ca ea, dar nu mi-a spus cu cât. Tatuaje. Barbă.

— Hm.

— Te-ai încruntat la ce te gândeşti?

— Acest Dirk mi se pare mult prea misterios. Se ridică şi se duse la un avizier plin de afişe cu persoane căutate, care formau un colaj de chipuri sinistre. Un afiş ieşea, însă, în evidenţă, fiindcă persoana căutată avea imaginea unui înger cu bucle blonde. Nu împlinise încă 30 de ani, dar era căutată pentru jaf armat şi crimă.

Fusese oferită o recompensă de douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru informaţii care ar fi putut conduce la arestarea ei. Se considera că este înarmată şi periculoasă. Latura criminală a personalităţii unui individ nu era întotdeauna evidentă. Se întoarse către Amelia.

— N-am folosit-o pe Stef ca sursă de informaţii despre tine. Dar poate că altcineva a făcut-o. Cineva care voia să ştie ce faceţi tu şi băieţii tăi, care voia să ştie unde eşti şi cu cine. O persoană foarte interesată de activităţile

tale, de programul tău zilnic, de toate drumurile tale. Ea respiră adânc, îngrijorată, sugerându-i lui Dawson că, deşi nu răspundea, înţelegea mult prea bine la ce anume se gândea.

— E vorba de vârstă, spuse el încet.

— Nu ştim ce vârstă are Dirk.

— Hai să presupunem că vârsta corespunde.

— Să nu presupunem, zise ea ridicându-se în picioare. Bărbatul pe care mi l-a descris Stef nu seamănă deloc cu Jeremy.

— Tatuajele se fac uşor. Pentru barbă e nevoie de o săptămână-două. El lipseşte de cincisprezece luni.

— Crezi că nu l-aş recunoaşte pe bărbatul cu care am fost măritată, chiar dacă ar avea barbă?

— Tu l-ai recunoaşte, dar un observator ocazional, nu. În plus, nimeni nu-l caută pe Jeremy Wesson. Opinia publică e de părere că Willard Strong l-a dat la câini. Amelia se îndepărtă instinctiv de el, dar atunci când picioarele ei atinseră scaunul, se aşeză brusc. El îşi reluă locul lângă ea. Voia să îi mângâie obrazul, cel puţin s-o ia de mână. Se abţinu, fiindcă se temea să nu fie respins.

— Altceva mă îngrijorează. Amelia dădu din cap ca şi cum nu voia să audă ce are de spus, dar el nu se lăsă.

— Nu le-am spus asta detectivilor fiindcă am vrut să îţi spun ţie. Şi lui Headly. Avea încredere în instinctul lui Headly în această problemă, mai mult decât în intuiţia oricui altcuiva.

— Când am întâlnit-o pe Stef la magazin, purta o pelerină de ploaie. Am glumit în legătură cu modelul foarte strident. Roşu cu margarete galbene şi albe. Mi-a spus că îl luase din portbagajul maşinii tale.

— Este a mea. Jeremy şi cu mine am fost într-un weekend în Charleston. Vremea s-a stricat şi am avut repede nevoie de o pelerină de ploaie. Aceea a fost prima pe care am găsit-o. Nu aş purta aşa ceva în mod normal, aşa că o păstram în casa de pe plajă şi nu o purtam decât acolo, pe insulă.

— Ultima dată când am văzut-o, Stef stătea lângă maşina ta, purtând pelerina ta, cu…

— Nu.

— Cu gluga pe cap.

— Opreşte-te!

— Amelia…

— Nu mai spune nimic. Chiar atunci se deschise uşa de lângă recepţie şi intrară Tucker şi Wills.

— Ei bine, domnule Scott, făcu Tucker. Mă bucur să văd că încă sunteţi aici. Ne-aţi scutit de un drum.

— M-am întâlnit cu doamna Nolan. Tucker i-l prezentă pe partenerul său.

— Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Nolan, spuse Wills. Acesta era pe atât de înalt şi slab pe cât era Tucker de scund şi de îndesat. Avea atitudinea şi postura unui profesor cu experienţă. Era şi cel mai sensibil dintre cei doi şi observă cât de zguduită părea Amelia.

— Doamnă, vă simţiţi bine?

— Da, sunt bine. A fost o zi cumplită.

— Desigur. Ne dăm seama cât de greu v-a fost să veniţi aici la ora aceasta atât de târzie.

— Nicio problemă. Dacă pot ajuta, vreau să o fac.

— Vom discuta imediat cu dumneavoastră, răspunse el.

— Acum vrem să vorbim cu domnul Scott, spuse Tucker ridicându-şi cureaua sau cel puţin încercând şi rânjind către Dawson. Ne pregăteam să venim după dumneavoastră.

— Iată-mă. Deşi ştia că nu făcuse absolut nimic, Dawson avea un presentiment nefavorabil în legătură cu rânjetul detectivului.

— Cunoaşteţi un bărbat pe nume Ray Dale Huffman?

— N-am auzit niciodată de el.

— Sunteţi sigur? întrebă Wills pe un ton mai blând.

— Foarte sigur. Cine e?

— Un infractor cu antecedente, spuse Tucker. E

arestat. A auzit de la surse din interiorul închisorii – adevărul e că este fantastic cum funcţionează sistemul ăsta. În fine, o păsărică i-a şoptit că v-am interogat în legătură cu asasinatul domnişoarei DeMarco şi s-a oferit să negocieze.

— Ce să negocieze?

— Renunţăm la acuzaţia împotriva lui în schimbul unor informaţii despre dumneavoastră, spuse Wills.

— Îmi pare rău. V-a păcălit, habar n-am cine e. Rânjetul lui Tucker se lăţi.

— El nu spune asta.

— Mă doare undeva ce spune el.

— Ar trebui să te doară, făcu Tucker apropiindu-se şi privindu-l cu duşmănie. Fiindcă Ray Dale susţine că săptămâna trecută, într-o seară, pe River Street, v-a vândut o pungă plină cu droguri. Îl lăsară să dea un singur telefon. Îl sună pe Headly.

— Nu pot vorbi chiar acum. Avem invitaţi la masă. Vinul e la rece, friptura e pe grătar, iar Eva face salata.

— Bona Ameliei Nolan a fost omorâtă aseară. Dawson putea vedea cu ochii minţii cum Headly scotea fum pe nări.

— Stai aşa. În timp ce el îi anunţa pe Eva şi pe oaspeţi că aveau să întârzie cu cina, Dawson privi peste umăr. Cei doi detectivi nu îl puteau auzi, însă îl observau îndeaproape. Tucker îşi mângâia burta, aşa cum alţi poliţişti se jucau cu o minge, încercând să inspire teamă. Dawson nu ştia cât timp avea la dispoziţie, aşa că atunci când Headly reveni la telefon, îi spuse:

— Sunt contra-cronometru, aşa că te rog să asculţi şi să nu mă întrerupi.

Potrivit ceasului mare de pe perete, vorbi timp de o sută douăzeci şi opt de secunde, rezumând cât mai concis evenimentele din ultimele zile, completând cu fapte pertinente pe care le omisese intenţionat din conversaţiile anterioare. Când se opri, primul lucru pe care îl spuse Headly fu:

— Dumnezeule!

— Da. Chestia cu ceasul a speriat-o pe Amelia fiindcă avusese senzaţia că o urmăreşte cineva.

— Tu.

— Nu eu. Ţi-am zis, avea senzaţia asta dinainte să apar eu în scenă. Apoi pozele.

Îi spusese lui Headly şi despre ele, ignorând pufnetele care dezaprobau faptul că făcuse asemenea poze.

— Încă nu ştim ce s-a întâmplat cu ele. Nici pentru chestia cu mingea nu am găsit o explicaţie.

— Ai spus că fata, Stef, conducea maşina Ameliei şi îi purta pelerina.

— O pelerină neobişnuită. Avea gluga ridicată. Era întuneric. Ploua cu găleata. De la spate, ar fi putut fi confundată uşor cu Amelia.

— Iar Dirk s-a dat la fund. Dawson răsuflă.

— Asta e situaţia. Ce părere ai?

— Ştii şi fără să mă întrebi. Da, ştia.

— Amelia nu vrea să recunoască, dar îi e teamă că bănuiala mea se va adeveri.

— S-ar putea să nu avem dreptate, spuse Headly gândind cu voce tare. Poate că bona s-a certat cu cineva şi persoana respectivă a curăţat-o.

— E şi asta o posibilitate, sigur. Dar dacă Stef avea vreun duşman, ea nu a spus nimic. Nu ştim să aibă vreun duşman. Şi ştim cu siguranţă că Amelia are.

— Bine, dacă Jeremy ar fi viu, ce ar câştiga ucigându-şi fosta soţie?

— Copiii.

— La naiba, făcu Headly, ţi-am servit-o la fileu.

— I-a spus odată Ameliei că nimic nu-l va ţine departe de copiii lui.

— Apropo, am sunat la ziarul local din oraşul natal al lui Wesson, m-am recomandat de la FBI şi le-am cerut să-mi trimită anunţul mortuar pentru părinţii lui. Le-am zis că e de rău. O problemă de securitate naţională şi aşa mai

departe.

În fine, a ajuns în după-amiaza asta. Avea o poză cu două persoane cu aspect agreabil, la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a nunţii. Ea purta un corsaj cu trandafiri.

— Nu erau Carl şi Flora.

— Nici pe departe.

— Deci chiar dacă Jeremy e copilul lor natural, nu ei l-au crescut.

— Aşa se pare. Înainte să poată aprofunda problema, Tucker îl bătu pe Dawson pe umăr şi îi şopti:

— Şaizeci de secunde.

— Trebuie să închid, îi spuse el lui Headly.

— Nu e nevoie să te grăbeşti acum. Eva s-a supărat deja. Dar o să-i treacă. Tot timpul îi trece. Trebuie să-l găsim pe Dirk, adăugă el după o pauză.

— Da, în legătură cu asta... Mă gândeam că ai putea să vii încoace.

— În Savannah?

— Dacă Dirk chiar e Jeremy, o să vrei să te implici în operaţiunea de căutare şi captură, nu?

— Desigur. Mâine-dimineaţă la prima oră îl sun pe Knutz. O să-i spun să îşi strângă o echipă.

— E vreo şansă să ajungi aici în seara asta?

— În seara asta?

— Din două motive urgente. În primul şi în primul rând, Amelia are nevoie să o păzească cineva.

— Credeam că te ocupi tu de asta. Care este a doua urgenţă?

— Trebuie să-mi plăteşti cauţiunea.

Înainte să-i mulţumească lui Headly pentru că venise după el, în timp ce ieşeau din închisoare, Dawson îl întrebă dacă Amelia era în siguranţă.

— Imediat ce am închis telefonul, am vorbit cu Knutz. Are oameni pe care îi foloseşte ocazional pentru supraveghere, un fel de lucrători independenţi. Se ocupă cineva de Amelia. O fată, mi-a zis că e dintre cei mai buni

oameni ai lui. A urmărit-o pe Amelia de când a ieşit de la poliţie. S-a dus direct la apartament, a petrecut noaptea acolo fără incidente. A plecat azi de dimineaţă, la ora opt. În urmă cu vreo zece minute, spuse el uitându-se la ceas.

— Deci e în regulă?

— Tocmai ţi-am spus că da.

— Şi copiii?

— Nu erau cu ea.

— Probabil că i-a lăsat cu tipul de la muzeu şi cu soţia lui. A zis că s-ar putea să facă asta. Cred că a fost cel mai bine. Dar cineva ar trebui să supravegheze şi casa aia. Ei… Se opri când văzu că Headly îl privea curios.

— Ce?

— Pentru un puşcăriaş, îţi pasă cam mult de siguranţa unei văduve şi a copiilor ei.

— Dacă li se întâmplă ceva, voi o să fiţi de vină fiindcă nu le-aţi spus oamenilor că s-ar putea ca Jeremy să se fi întors.

— Alt om al lui Knutz păzeşte casa tipului de la muzeu, bombăni Knutz. E bine?

— De ce n-ai spus asta de la început?

— Ei bine, am fost cam ocupat să te scot din închisoare.

— Mulţumesc, apropo. Headly pufni.

— Nu mi-era teamă că o să mă acuze oficial, spuse Dawson.

Petrecuse o noapte incomodă în închisoare, dar din fericire nu împărţise celula cu

Ray Dale Huffman. Dacă s-ar fi apropiat de el, ar fi fost în stare să îl strângă de gât.

— Era o chestiune de timp până ce aveau să-mi dea drumul. Headly îi indică maşina pe care o închiriase la aeroportul din Savannah.

— Aşa zici tu?

— Nu aveau nicio dovadă. Headly debloca uşile maşinii. Intrară, iar Headly porni imediat motorul.

— Pentru posesia ilegală de droguri sau pentru crimă?

— Absolut nicio dovadă care să mă lege de uciderea lui Stef.

Headly rămase acolo, cu mâna pe schimbătorul de viteze, privindu-l, întrebându-l în tăcere despre cealaltă posibilă infracţiune.

— Bine, bine, am cumpărat nişte pastile de la Ray Dale. Ieri când m-am schimbat de haine a urcat în cameră cu mine un poliţist începător. Era un novice şi i-am distras uşor atenţia vorbind vrute şi nevrute. Am luat flaconul cu pastile de pe noptieră şi când m-a lăsat să mă duc la toaletă le-am aruncat şi am tras apa după ele.

— Câtă inteligenţă, spuse Headly ieşind din parcare şi bombănind supărat.

— Linişteşte-te, gata, spuse Dawson. Erau…

— Ştiu ce erau. Ţi-am găsit proviziile în apartament.

— Poftim? Ai intrat în apartamentul meu?

— Nu face pe indignatul cu mine. Nu eu sunt dependent de droguri.

— Nu sunt dependent.

— Nu? Atunci de ce îţi tremură mâinile? Sperase că nu va observa nimeni.

— Uite, aveam nevoie de ceva care să mă mai scape de tensiune.

— De care tensiune? Dawson dădu ochii peste cap, apoi spuse:

— Nu am luat nimic ce n-aş fi putut lua de la un medic.

— Atunci de ce nu le iei de la medic în loc să le cumperi de pe stradă de la indivizi cu nume dubioase? Dumnezeu ştie ce naiba mai conţin. Dawson se pregătea să protesteze, însă adevărul era că nu putea garanta integritatea farmaceutică a pastilelor pe care le luase. Singurul criteriu de control al calităţii era faptul că funcţionau. Efectul lor sedativ era rapid şi de scurtă

durată, dar chiar şi o clipă departe de coşmar merita riscul ingerării unor tablete de origine dubioasă.

— Am avut grijă, şopti el.

— Ai cumpărat doar de la traficanţi ilegali de droguri de mare clasă şi de încredere. Dawson nu reacţiona la sarcasmul naşului său, ştiind că era justificat.

Nu-şi putea motiva nesăbuinţa, aşa că nici măcar nu încercă.

— Prima la dreapta, apoi hotelul e a doua clădire pe stânga.

Când se mutase pe insulă, îşi luase doar lucrurile de care crezuse că va avea nevoie pe plajă şi nu plecase oficial de la hotel. Acum se bucură că luase această hotărâre. Îl lăsă pe Headly în hol în timp ce urcă să facă duş şi să-şi schimbe hainele. Coborî înapoi în cinci minute. Peste încă zece minute, intrau pe uşa tribunalului.

CAPITOLUL 14

Şedinţa începu la puţin timp după ora nouă. Judecătoarea spuse că spera ca toată lumea să fi avut o mini-vacanţă plăcută, apoi îl întrebă pe avocatul apărării lui Willard Strong dacă era pregătit să interogheze martora. Mike Gleason se ridică în picioare.

— Sunt pregătit, onorată instanţă. Amelia fii condusă înăuntru. Atunci când se aşează în boxa martorilor, i se reaminti că încă se afla sub jurământ.

Headly, care era aşezat pe bancă lângă Dawson, se încruntă.

— Ce i-ai observat mai întâi, inteligenţa, modestia sau stăpânirea de sine?

Dawson nu răspunse. Mike Gleason trăsese deja primul foc de armă întrebând-o pe Amelia dacă îşi făcuse o părere în legătură cu Willard Strong dinainte să-l cunoască.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Vreau să spun următorul lucru, doamnă Nolan. Soţul dumneavoastră se întoarce de la război. Suferă, în mod evident de sindrom post-traumatic. Ce faceţi? îl încurajaţi? îl îngrijiţi? Sunteţi blândă, răbdătoare, iubitoare? Nu. Îl părăsiţi şi îi luaţi copiii. Jackson se ridică imediat.

— Obiectez.

— De fapt, doamnă Nolan, nu e adevărat că prima dumneavoastră reacţie la orice îi distrăgea atenţia soţului dumneavoastră, inclusiv şi în special prietenia cu domnul Strong, a fost una de…

— Onorată instanţă…

— Gelozie puternică?

Judecătoarea lovi cu ciocănelul de câteva ori şi aprobă obiecţia lui Jackson. Aveau să urmeze multe altele. În pofida lor, Gleason făcea tot posibilul să pună sub semnul întrebării loialitatea şi integritatea Ameliei. Nemiloase şi egoiste fură cuvintele cu care el îi descrise

eforturile de a pune capăt căsniciei. Insistă asupra celor două momente în care îl văzuse pe inculpat, la ziua de naştere a lui Hunter şi atunci când venise la ea acasă, căutându-l pe Jeremy. Încercă să îi discrediteze relatările, să le întoarcă astfel încât ea să pară fie isterică, fie de-a dreptul rea.

Era o strategie prost aleasă. Amelia rămase calmă.

Nu se fâstâci nici atunci când sublinie ameninţarea imediată pe care Willard Strong o reprezentase pentru ea şi pentru copiii ei. Într-un final avocatul înţelese probabil că stăpânirea ei era mai convingătoare decât tot teatrul lui şi că nu reuşea decât să îi irite pe juraţi şi să îi facă să o simpatizeze chiar şi mai mult.

După o oră în care nu ajunse nicăieri, încheie destul de repede şi îi spuse judecătoarei că nu mai avea întrebări pentru ea. Amelia coborî, iar aprodul o conduse pe aceeaşi ieşire ca înainte.

— Să mergem, şopti Dawson, iar el şi Headly ieşiră pe uşa din spatele sălii de judecată. O prinseră din urmă pe coridor. Amelia avea telefonul în mână şi forma un număr atunci când îl observă apropiindu-se de ea. Lăsă mâinile jos.

— Ţi-au dat drumul din închisoare?

— Pari dezamăgită. Headly făcu un pas în faţă şi îi întinse mâna.

— Doamnă Nolan. Gary Headly. Ea îi strânse mâna, dar cu o vizibilă lipsă de căldură.

— Sunteţi avocatul lui?

— Vechi prieten de familie. Şi naşul lui. Dar vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău. Zâmbetul prietenos al bătrânului nu primi niciun răspuns. Dawson făcu semn către sala de judecată.

— Te-ai descurcat de minune.

— Nu era un concurs.

— Ştiu asta, ripostă el, la fel de furios ca ea. Voiam doar să spun că raţiunea a fost o metodă eficientă de a-i combate inepţiile.

— Mă bucur doar că s-a terminat cu asta. Acum vă rog să mă scuzaţi.

Amelia încercă să îi ocolească, dar Dawson făcu un pas într-o parte şi îi bloca drumul.

— Unde te duci?

— Să îmi iau copiii.

— Sunt bine?

— Nu. Nu sunt deloc bine, spuse ea dându-şi părul pe spate şi trecându-şi o şuviţă pe după ureche, ceea ce arăta în mod clar că era pe cale să-şi piardă stăpânirea de care dăduse dovadă în sala de judecată. Tot întreabă unde sunt şi când o să mă duc să-i iau. Simt că ceva nu este în regulă, dar nu ştiu ce, iar faptul că nu ştiu îi înspăimântă, mai ales pe Hunter, care e extrem de inteligent pentru vârsta lui. La un moment dat va trebui să le spun că bona pe care o adorau e moartă. Vocea i se frânse şi încercă să îşi mascheze emoţia tuşind uşor. Trebuie să plec.

De data asta Dawson nu încercă să o oprească fizic, dar o strigă pe nume. Ea se întoarse, însă avu în continuare o atitudine ostilă.

— Dacă tot mai cauţi un articol bun, de ce nu scrii despre tine însuţi?

— Eu nu sunt deloc interesant. Amelia râse caustic.

— Ah, nici pe departe. Eşti secretos, schimbător, o colecţie de contradicţii. Mai mult decât atât, eşti…

— Cum?

— Ca să ştiu clar, pastilele pe care le luai tu erau prescrise de vreun medic, nu-i aşa? Nu voia să recunoască asta cu voce tare, cu atât mai mult nu într-un tribunal însă dădu din cap, a negare.

— Mda, spuse ea încet, dar cu amărăciune. Se întoarse să plece, însă telefonul mobil, pe care încă îl avea în mână, vibra. Se uită la ecran şi răspunse imediat.

— Domnule agent Tucker? Ascultă pentru o clipă şi deveni palidă. Unde l-aţi găsit? Dawson fii lângă ea într-o clipită, şoptind:

— Dirk? Ea privi către el şi dădu din cap.

— Înţeleg, spuse ea la telefon. Vă rog să mă ţineţi…

— Scuzaţi-mă, doamnă Nolan, interveni Headly luându-i telefonul şi ducându-l la ureche. În timp ce se îndrepta hotărât către lift, Dawson îl auzi spunând:

— Domnule agent? Mă numesc Gary Headly. Sunt un prieten al doamnei Nolan. Şi agent FBI. Suntem pe drum. Vă rugăm să ne aşteptaţi.

Amelia se simţea dezorientată din cauza şocurilor de care nu înceta să aibă parte. Nu dormise aproape deloc, ba se învârtise de colo-colo, ba se zvârcolise în pat, uneori suspinând pentru ceea ce i se întâmplase lui Stef, ba tremurând de teamă că pe ea o vizase asasinul. Se ruga pentru siguranţa copiilor ei, îl implora pe Dumnezeu să-i apere. Îl dispreţuia pe Dawson Scott pentru minciunile, pentru jumătăţile de adevăr pe care i le spusese, chiar dacă trupul o trăda, amintindu-şi cu nelinişte goliciunea lui, excitarea lui vizibilă, săruturile înfometate şi propria ei reacţie. În zori, trebuise să depăşească toată această agitaţie şi să se pregătească pentru apariţia la tribunal. Fusese chiar mai uşor decât se aşteptase. Mike Gleason nu o slăbise deloc, însă, la fel ca toată lumea din sala de judecată, Amelia înţelesese că disperarea, nu convingerea îl făcuse să o atace într-un asemenea hal. Aproape că-i părea rău pentru Willard Strong, care asistase la felul în care propriul lui avocat îi făcuse mai mult rău decât bine.

Dar totul se terminase, iar ea nu trebuia să se mai gândească la asta. Voia să-şi ia copiii, să se întoarcă la casa de pe plajă, să facă baie în mare, să simtă briza în păr, să guste aerul sărat. Voia să râdă şi să se joace cu ei în nisip. Dar chiar dacă vedea cu ochii minţii cum aveau să se distreze, nu se simţea nici pe departe relaxată. Spectrul uciderii lui Stef îi umbrea bucuria că scăpase de proces. Trebuia să se gândească în ce fel avea să le explice copiilor absenţa subită a bonei, cum să le spună astfel încât să nu-i mintă, dar nici să nu-i facă să se teamă cumplit de moarte. Spera că de Dawson uitaseră deja, astfel încât să nu mai

trebuiască să vorbească şi despre el. Dar avea un stil să apară atunci când se aştepta mai puţin, aşa cum apăruse pe coridorul tribunalului. După noaptea petrecută în închisoare avea cearcăne şi părea nemâncat. Dar tot arăta incredibil de bine. Când îl văzuse, inima îi bătuse mai tare, deşi era hotărâtă să rămână impasibilă.

Situaţia devenise cu adevărat ciudată atunci când bărbatul mai în vârstă, care doar în urmă cu câteva clipe se prezentase drept prietenul şi naşul lui Dawson, îi luase telefonul şi începuse să-şi trâmbiţeze sus şi tare puterea. Acum, fără să aibă suficient timp la dispoziţie încât să digere toată această succesiune năucitoare de evenimente, intra în clădirea pe care, din păcate, o cunoştea din ce în ce mai bine, flancată de Dawson şi de Headly. Aşa cum i se ceruse, agentul Tucker îi aştepta în holul în care ea şi Dawson vorbiseră în seara precedentă. Prima dată i se adresă lui Dawson:

— Cred că vă simţiţi ca acasă. Dawson ignoră momeala şi nu răspunse. Tucker o salută politicos, apoi se întoarse către bătrân.

— Trebuie să fiţi agentul Headly. Headly îi strânse mâna şi îi arătă legitimaţia.

— Biroul şerifului lucrează la cazul DeMarco în colaborare cu poliţia din Savannah. Dacă avem nevoie de ajutor, o să apelăm la Biroul General al Procuraturii de la nivelul statului Georgia. De ce se amestecă Biroul federal în problema asta?

— Nu Biroul Eu. Sunt aici doar în calitate de prieten al doamnei Nolan.

— Hm, făcu agentul privindu-l cu scepticism pe Headly, apoi i se adresă ei. V-am sunat fiindcă m-am gândit că vreţi să ştiţi că pe Dirk îl cheamă Arneson. E în spate acum şi vorbeşte cu Wills.

— Unde l-aţi găsit? întrebă Dawson.

— Aici în Savannah. Într-un apartament care se închiriază cu săptămâna, dar destul de drăguţ.

— Stef mi-a spus că lucrează pe bărci, interveni

Amelia.

— Sisteme electronice, spuse Tucker. Sisteme sofisticate, moderne. Acum luăm legătura cu angajatorul lui actual, ca să îi verificăm declaraţia.

Cuvântul electronice îi vui în creier, fiindcă avea mare legătură cu domeniul de specializare al lui Jeremy. Văzu că şi Dawson pricepuse asta. El îi băgase în cap ideea că Jeremy putea fi viu, se putea da drept Dirk. Dacă acest lucru era adevărat, simpla idee că s-ar putea afla sub acelaşi acoperiş o făcea să îi vină rău.

— Avea acte de identitate? întrebă Headly.

— Permis de conducere de Florida, o asigurare pentru o furgonetă Ford din 2009, o carte de credit, un card de benzină. Toate în regulă, nimic expirat.

— A cooperat? întrebă Dawson.

— Mai mult sau mai puţin. Agenţii care l-au arestat spun că le-a dat ceva bătăi de cap. Probabil fiindcă e căutat de poliţia din Florida.

— Pentru ce?

— Parcare necorespunzătoare.

— Parcare necorespunzătoare? Detectivul îl privi nedumerit pe Dawson.

— Ce? Vă aşteptaţi la altceva?

— Dumneavoastră nu? Tucker ridică din umeri.

— Când agenţii i-au spus că nu asta era problema, a susţinut că nu ştie de ce vrem să vorbim cu el.

— A negat că ar fi cunoscut-o pe Stef? întrebă Dawson.

— Nu. Recunoaşte că au ieşit de câteva ori, dar jură că până să îi spună agenţii nici măcar nu ştia că e moartă.

— A fost şi la ştiri, spuse Dawson.

— Şi noi i-am zis asta. Afirmă în continuare că n-a auzit nimic. Are un alibi pentru noaptea în care a fost omorâtă. Spune că a lucrat împreună cu alţi câţiva bărbaţi la un iaht ancorat la docurile din sudul insulei Sfânta Nelida. Dar în ziua în care a fost ucisă domnişoara

DeMarco n-au fost pe insulă din cauza furtunii. Le era teamă că nu se vor putea întoarce, iar acolo nu aveau unde să rămână. Spune că la ora eşti mată a morţii ei juca pocher cu prietenii în apartamentul lui. Ne-a dat numele lor. Am încercat să dăm de ei, dar ne-a spus că ieri au plecat în New Orleans la o altă lucrare.

— Pocher toată noaptea cu prieteni care lipsesc dintr-odată? Agentul fu şi el o dată de acord cu Dawson.

— Înţeleg. Am vorbit cu căpitanul feribotului care merge pe Sfânta Nelida. După descrierea pe care i-am dat-o, a ştiut din prima despre cine vorbim. Spune că i-a luat şi i-a dus de multe ori. Dar nu-şi mai aminteşte dacă Dirk a călătorit cu feribotul în ziua de duminică. Din cauza vremii, era foarte concentrat la treaba lui, până ce au închis de tot serviciul de transfer. Nu poate spune dacă l-a transportat sau nu pe Dirk în ziua aceea, în plus, proprietarii acelui iaht se află în Carolina de Nord. Dirk avea acces la el şi ştie cum să-l piloteze, chiar şi pe vreme proastă, fiindcă el i-a instalat toate sistemele de siguranţă.

— Vreţi să spuneţi că e posibil să nu fi avut nevoie de feribot ca să vină pe insulă şi apoi să plece.

— Aşa e. Îl cercetăm cât de bine putem, spuse Tucker.

Recunoaşte că nu e stabilit într-un loc, că pleacă de la o lucrare la alta pe Coasta de Est. Adresa lui permanentă e o căsuţă poştală în Florida. Amelia, Dawson şi Headly se uitară unii la alţii. Dawson îl întrebă din nou pe Tucker.

— Are vreo cicatrice pe cap?

— Cicatrice?

— O bucată de păr lipsă. Ca şi cum ar fi suferit o rană gravă.

— La ce naiba vă referiţi? Înainte ca Dawson să fie obligat să explice de ce punea acea întrebare, interveni Headly:

— Doamna Nolan nu îl cunoaşte pe Dirk după nume, dar s-ar putea să îl recunoască dacă îl vede. În acest caz,

ar putea fi relevant pentru ancheta dumneavoastră. Poate să îl vadă puţin? Tucker le făcu semn către uşă.

— Orice ajutor e bine-venit.

— Nu vreau ca el să mă vadă, spuse ea.

— N-o să vă vadă. E într-o cameră de interogatoriu. Fereastra e unidirecţională.

Cei patru intrară pe uşa care dădea într-o încăpere mare, mobilată cu staţii de lucru despărţite prin pereţi interiori. La acestea erau aşezate câteva persoane, care se opriră din ceea ce făceau şi îi priviră cum traversau încăperea. Tucker îi conduse apoi pe un coridor pustiu. Făcură la stânga pe un alt coridor care părea să nu se mai termine, identic cu primul. Tucker, care mergea lângă Amelia, o întrebă:

— Domnişoara DeMarco părea să fie încântată de atenţiile lui?

— După părerea mea, da, răspunse Amelia. Întotdeauna aştepta cu nerăbdare să îl vadă.

— V-a spus vreodată unde se întâlneau?

— Mickey’s e singurul loc deschis noaptea pe insulă.

— Din acel motiv am început de acolo. Nici Mickey, nici vreunul dintre angajaţii săi nu-şi amintesc să o fi văzut acolo cu un tip care să corespundă descrierii lui. Amelia clătină din cap nedumerită.

— Nu ştiu unde altundeva şi-ar fi putut petrece timpul.

— Credem că pe iaht. E o navă foarte cochetă. Probabil a vrut s-o impresioneze. Dar când l-am întrebat dacă a invitat-o vreodată pe iaht, a negat Probabil fiindcă nu vrea să-şi piardă serviciul. Dacă se dovedeşte că alibiul nu este adevărat, o să cerem un mandat de percheziţie. Se scarpină pe obraz, absorbit de gânduri, apoi adăugă: în poşeta ei am găsit bani şi cărţi de credit. Nu a fost violată.

— Vă întrebaţi ce motiv ar fi putut avea Dirk, spuse Dawson.

— Dirk sau oricine altcineva. Un om care loveşte atât de puternic vrea, fără îndoială, să omoare. Dar nu am

stabilit de ce. Aproape am ajuns, continuă el făcându-le semn în ce parte să o ia. El o luă înainte şi se opri în faţa unei uşi cu o fereastră pătrată în partea de sus. Ca să ajungă acolo, Amelia parcurse ceea ce i se păru a fi cel mai lung drum din viaţa ei. Apoi, după ce se află în faţa uşii, timp de câteva clipe, nici n-avu curaj să se uite. Tucker o îndemnă să privească.

— Doamnă Nolan? îl recunoaşteţi? Ea respiră adânc şi se întoarse către fereastră. Bărbatul era aşezat la masă şi vorbea cu agentul Wills. Aşa cum îl descrisese Stef, avea barbă. Avea mâinile acoperite de tatuaje complicate, de la încheieturi până la mânecile scurte ale tricoului. Avea părul tuns atât de scurt încât abia dacă părea o umbră pe pielea capului. Amelia se rezemă de perete şi răsuflă.

— Nu e el. Dawson şi Headly se apropiară de fereastră ca să se uite şi ei. Tucker rămase uluit.

— Cine nu e? La cine vă aşteptaţi? Simţindu-se teribil de proastă, ea se bâlbâi.

— Am crezut… am crezut că dacă îl văd l-aş putea recunoaşte, dar, îmi pare rău, nu-l recunosc. Nu l-am mai văzut pe acest bărbat. Îmi cer scuze că v-am făcut să pierdeţi timpul, domnule Tucker. Dar vă rog să mă ţineţi la curent cu evoluţia cazului. Vreau să îl prindeţi pe cel care a omorât-o pe Stef.

— Îl vom prinde, spuse el arătând spre fereastră. Poate că l-am prins deja. Am prelevat mostre de pe hainele domnişoarei DeMarco şi din maşina dumneavoastră. Am trimis totul la laborator.

— În maşina mea au călătorit mulţi oameni. Am doi băieţi mici care iau cu ei tot felul de lucruri.

— Ştiu asta. Ne permiteţi să prelevăm mostre de păr şi de salivă de la toţi trei?

— Sigur că da. Se uită la Dawson.

— Şi de la dumneavoastră. Dawson ridică mâinile paşnic.

— Oricând.

— S-ar putea să nu fie necesar, spuse Tucker, pe un

ton destul de ranchiunos. Am să vă anunţ. Îmi pare rău că trebuie să treceţi prin asta, i se adresă Ameliei. Mai ales după, în fine, ştiu prin ce aţi trecut când… Cu soţul dumneavoastră. Aţi depus mărturie în procesul lui Strong în dimineaţa asta, nu-i aşa?

— Da. Acum s-a terminat. Nu ştiu dacă mă descurc să ies, adăugă ea după o scurtă pauză. Agentul înţelese şi reluară drumul pe coridoare. Tucker merse cu ei până la uşa holului. I-o deschise şi îi mulţumi din nou pentru că venise. Amelia nu ştia cum să plece mai repede şi se îndreptă către ieşire. Dawson ţinea pasul cu ea. Headly îi urma. Teoria lui Dawson pica. Posibilitatea ca Jeremy să fie încă în viaţă era foarte, foarte slabă. Dirk Arneson nu era o reîncarnare a lui Jeremy.

Jeremy n-o sedusese şi n-o omorâse pe Stef. Nu luase pozele de sub preşul de la uşă şi nu reparase mingea de plajă. Nu îi monitoriza orice mişcare. Nu reprezenta o ameninţare. Era mort. Era o prostie să creadă altceva. Atunci de ce nu se simţea uşurată?

Fiindcă, deşi problema ar fi trebuit să se rezolve din clipa în care îl văzuse pe Dirk Arneson, nu simţea că se rezolvase. Instinctiv, ştia că ceva lipseşte. Ceva vital. Simţea că se întâmplă ceva între cei doi bărbaţi, care vorbeau pe furiş, aşa că se opri chiar în clipa în care se pregătea să deschidă uşa. Îl auzi pe Headly întrebându-l pe Dawson:

— Eşti dezamăgit sau bucuros?

— Tu să-mi spui. Doar sunt obsesia ta. Amelia se întoarse brusc spre ei. Bărbaţii tresăriră şi tăcură. Îi privi atent pe fiecare, enervându-se din ce în ce mai mult cu fiecare ticăit al ceasului uriaş de la mâna lui Dawson. Îl privi fix în ochi şi spuse:

— E timpul să-mi explicaţi ce naiba se petrece.

CAPITOLUL 15

Dawson şi Headly o urmară în maşina închiriată de Headly, la un restaurant care se pregătea de servirea prânzului. Se formase deja o coadă de persoane care voiau mese, dar făcură rost de o măsuţă rotundă la bar, care era despărţit de restaurant. Era mai linişte, iar lumina era mai slabă. Întunericul le oferea intimitate şi se potrivea cu starea lor de spirit. Amelia şi Headly comandară ceai cu gheaţă.

— Bourbon cu gheaţă, îi spuse Dawson ospătăriţei, iar când ea se îndepărtă ca să le aducă comanda, observă cele două perechi de ochi care îl priveau dezaprobator. M-am lăsat de pastile. Mai slăbiţi-mă. Nimeni nu deschise gura înainte să li se aducă comanda. Headly îşi puse în ceai două pliculeţe de îndulcitor artificial.

Dawson se jucă cu gheaţa din pahar, apoi luă o gură. Observă că Amelia nu se atinse de pahar, ci îşi ţinea în continuare mâinile în poală, ca şi cum de asta i-ar fi depins viaţa. Era ca şi cum se pregătea pentru ce avea să urmeze, însă Dawson se îndoia că această precauţie era suficientă. Headly îşi propti coatele de marginea mesei şi se aplecă uşor către ea.

— Ai auzit vreodată de Golden Branch, Oregon?

— Nu.

— De schimbul de focuri de acolo din 1976?

— Schimb de focuri?

— Între mai multe organe ale legii şi membrii unei grupări radicale, numită Haiducii Dreptăţii.

— Cred că am auzit de ei. Terorişti interni?

— Exact. Am mers la Golden Branch ca să punem în aplicare mai multe mandate de arestare. A fost o catastrofă. Au murit şapte oameni. Doi oameni ai legii, cinci membri ai grupului. Primul care a murit a fost un ajutor de şerif. Se afla la mai puţin de un metru de mine când a primit un glonţ în gât.

Îi relată povestea pe care, timp de aproape patruzeci

de ani, o dezvăluise oficial şi neoficial mai multor oameni, în diferite momente. Pe tot parcursul istorisirii, Dawson privi chipul Ameliei, încercând să ghicească ce gândea.

Când Headly făcu o pauză să ia o gură de ceai, ea se uită la Dawson ca şi cum l-ar fi întrebat: „*De ce îmi spune toate astea*?" Dar când Headly continuă, fu din nou atentă la el şi nu îl întrerupse. După ce el încheie, Amelia nu spuse nimic timp de câteva secunde. Într-un final, îşi drese vocea.

— Cei doi… cuplul care a scăpat…?

— Carl Wingert şi Flora Stimel. Liderii. Cei mai răi dintre toţi. Nu au fost prinşi niciodată.

— Nici după atâta timp?

— Spre marea mea dezamăgire şi ruşine, spuse Headly. Oficial, FBI încă îi caută, dar… de mine nu mai are nevoie nimeni, făcu el zâmbind amar.

— Ce credeţi că s-a întâmplat cu ei?

— Numai Dumnezeu ştie. Timp de şaptesprezece ani nu li s-a atribuit nicio infracţiune, aşa că se presupune că au murit.

— Şi copilul? Headly îl privi pe Dawson, care îşi dădu brusc seama că inima îi bătea ca şi cum nu mai auzise niciodată povestea, ca şi cum de-abia aştepta să afle soarta personajelor implicate. Headly se întinse şi îşi aşează mâna peste a Ameliei, care începuse să împăturească şi să despăturească nervoasă colţurile şerveţelului de sub paharul aburit de ceai.

— În timpul anchetei asupra morţii fostului tău soţ, i-a fost găsit ADN-ul.

Ea respiră greu. În ochi i se citea sila. Îşi trase mâna de sub mâna lui Headly şi îşi încleşta palmele.

— Ştiu asta.

— Ceea ce nu ştii e că mostra de ADN a lui Jeremy a coincis cu una aflată deja în sistemul nostru de date, spuse încet Headly. Provenea din casa din Golden Branch. Ea îl privi câteva secunde şi, după ce încercă în zadar să spună ceva, întrebă:

— Cum se poate aşa ceva?

— Încă încercăm să ne dăm seama „cum”. Ceea ce ştim este că soţii Wesson nu erau părinţii lui naturali. La Golden Branch am găsit ADN-ul Florei Stimel. Ea a fost mama lui Jeremy.

— Nu puteţi fi sigur.

— ADN-ul nu minte.

— Mostrele lui Jeremy au fost prelevate la aproape patruzeci de ani, în altă parte a ţării. Dawson ştia că era inutil să susţină că biologia putea să greşească. Şi Amelia înţelegea asta.

— Chiar dacă fugarii erau părinţii lui, spuse ea mai puţin convinsă, ceea ce nu cred că e adevărat, Jeremy nu avea de unde să ştie.

— Cred că, mai mult ca sigur, ştia, spuse Headly. I-ai văzut vreodată certificatul de naştere?

— Originalul a fost distrus în incendiu.

— Aşa e. A folosit o copie ca să se înroleze în marină. Uşor de falsificat. Ţi-a spus vreodată că era adoptat?

— Nu.

— Ţi-a sugerat vreodată că nu ştia sigur cine îi erau părinţii?

— Niciodată. Subiectul acesta… Când ea se opri, Headly o întrebă cu blândeţe:

— Ce? Amelia se hotărî cu greu, dar într-un final spuse:

— Subiectul era unul tabu.

— Asta nu-ţi spune nimic? Dawson înţelese că ea se străduia să reziste întrebării logice adresate de Headly. Luptă cu singurul argument care îi mai rămăsese.

— Ce contează acum cine erau părinţii lui? Ar fi cu totul altceva dacă încă ar fi în viaţă. Dar nu mai e. Headly nu spuse nimic care să îi confirme sau să îi infirme acest lucru. Nici Dawson. Dar tăcerea lor era foarte sugestivă. Într-un final, Headly spuse:

— O să încerc să găsesc legătura – dacă a existat

vreodată una-între soţii Wesson şi Carl şi Flora. Dar au trecut zeci de ani. Urmele s-au răcit de mult. Potrivit rapoartelor pe care le-am citit în legătură cu acel incendiu, toată istoria soţilor Wesson, fie ea fictivă sau adevărată, e acum cenuşă. Iar eu nu mai am timp. Peste două săptămâni sunt oficial la pensie.

— Atunci de ce nu laşi totul baltă? El se uită la Dawson.

— Nu eşti prima persoană care mă întreabă asta, spuse el cântărindu-şi cu grijă răspunsul. M-am resemnat cu gândul că voi trăi ştiind că nu am reuşit să îi prind pe Carl şi pe Flora. Apoi am aflat despre fiul lor, Jeremy. Este o ştire nouă într-un caz amorţit. Ca om al legii, nu pot ignora asta.

— Chiar dacă e mort.

— O crimă fără cadavru? se încruntă el. Asta e o prăpastie, Amelia. O incertitudine enormă, pe care n-o pot ignora. Această poveste a început pentru mine în ziua aceea, în Oregon. N-o pot lăsa neterminată.

— Povestea, făcu ea întorcându-se către Dawson. Asta explică interesul tău.

Probabil mureai de curiozitate să afli ce ştiu despre povestea lui Jeremy, ceea ce face ca istoria să fie şi mai incitantă, nu-i aşa? Acum înţeleg de ce mi-ai pus toate întrebările acelea despre copilăria lui, despre părinţii lui.

— Speram ca răspunsurile tale să confirme o relaţie de sânge cu soţii Wesson.

— Sau încercai să stabileşti dacă era copilul natural al lui Carl şi al Florei?

— Nici eu nu vreau ca asta să fie adevărat.

— Ba sigur că vrei! Face ca articolul tău să fie mult mai interesant.

— Nu e…

— Tot timpul cât te-ai jucat cu Hunter şi cu Grant. Căutai semnele unor instincte criminale?

— Pentru Dumnezeu!

— Şi eu. Nu-i de mirare că ai fost aşa de… atent.

— Amelia… înainte ca el să mai poată adăuga ceva, ea îşi ridică mâinile, ca şi cum îi arăta că e suficient.

— Gata. Mi-a ajuns. Nu vreau să mai aud nimic, spuse ea ridicându-se. Pentru mine povestea s-a terminat în dimineaţa asta la tribunal. Toată nebunia asta cu Dirk… făcu ea nerăbdătoare. Mă simt o idioată că te-am crezut. Moştenirea lui Jeremy, oricare ar fi ea, este irelevantă. E mort. Nu vreau să am de-a face cu vânătoarea asta de fantome şi vreau să ieşi odată din viaţa mea, încheie ea ieşind pe uşă.

Headly se întoarse către Dawson.

— Rămâi aici? De ce nu te duci după ea?

— Fiindcă ies odată din viaţa ei.

— Dar…

— Şi n-am de gând să discut motivele cu tine, spuse el gândindu-se că, oricum, Headly le cunoştea deja. Ai auzit-o. Vrea să fie lăsată în pace şi, ca să fiu sincer, şi eu vreau acelaşi lucru. Împinse scaunul în spate şi adăugă: O să chem un taxi. Mulţumesc pentru băutură. Fiindcă maşina ei încă era reţinută de poliţie şi, având în vedere circumstanţele, n-o mai voia înapoi, Amelia conducea a doua maşină, un model mai vechi pe care îl moştenise la moartea tatălui ei. De regulă se simţea bine atunci când se afla în spatele volanului pe care îl mânuise el de atâtea ori. Însă acum, când ieşea din parcarea restaurantului, era atât de furioasă încât nu mai putea simţi nimic altceva. După chinul din dimineaţa aceea, se simţea ca şi cum ar fi fost sfâşiată în mii de bucăţele şi ştia că nu e în stare să fie „Mami”. O sună pe Molly Metcalf, blânda soţie a lui George şi o întrebă dacă putea să-i mai ţină pe băieţi.

— Trebuie să mă duc pe insulă şi să eliberez casa. O să termin mai repede dacă nu mi se încurcă printre picioare. Şi chiar nu sunt pregătită să răspund la întrebări despre Stef Ar trebui să mă întorc spre seară. Fusese asigurată că băieţii se jucau cu nepoţii lor, aşa că luă feribotul spre insulă. Trecu pe lângă Mickey’s şi observă

că parcarea din spatele clădirii încă era înconjurată de banda galbenă care semnala locul unei crime. Imaginea o făcu să suspine. Bernie se învârtea prin spatele casei şi îi făcu cu mâna văzând-o că se apropie. Ea trase pe dreapta şi coborî geamul. El închise portbagajul şi şchiopătă către ea.

— Ai venit fix la timp să ne luăm rămas-bun.

— De tot?

— Mă duc până în Charleston în după-amiaza asta. O să mănânc un terci cu creveţi. Mâine-dimineaţă plec devreme. Văd că băieţii nu sunt cu tine. Îmi pare rău că plec fără să-mi iau la revedere.

— Şi mie îmi pare rău. Voiam să-i aduc înapoi până la sfârşitul săptămânii, dar m-am răzgândit. Încă nu le-am spus despre Stef. Între timp, m-am gândit că ar trebui să îi ţin la distanţă de plajă, fiindcă aici se vor întreba de ce, brusc, nu a mai apărut.

— Poate că aşa e cel mai bine. Mai devreme am văzut doi poliţişti intrând în casa ta.

— M-a sunat agentul Tucker ca să mă întrebe dacă puteau să se uite prin camera lui Stef, să vadă dacă există ceva care să sugereze cine ar fi putut-o omorî.

Îi poveşti despre Dirk Arneson.

— Recunoaşte că o ştia pe Stef, dar susţine că are un alibi.

— Dawson Scott?

— L-au ţinut la închisoare azi-noapte, dar i-au dat drumul de dimineaţă. Tucker nu l-a exclus din ecuaţie, dar cred că vrea doar să fie mai catolic decât papa. Nu se prea agreează.

— Nu cred că a pus vreodată mâna pe Stef.

— Nici eu nu cred, spuse ea convinsă. El ezită, apoi adăugă:

— Şi voi doi?

— Nu există aşa ceva, Bernie. Amelia schimbă subiectul şi îi spuse că se oferise să îi scutească pe părinţii

lui Stef de o sarcină dezagreabilă.

— Le-am spus că o să-i împachetez lucrurile, apoi o să eliberez casa. Tot timpul mă întristez când trebuie să fac asta, mai ales că nu ştiu când o să mă întorc. Ziua de azi va fi deosebit de tristă.

— Vrei să rămân să îţi ţin companie? Aş putea pleca de dimineaţă.

Ea privi către casă. Părea cumplit de goală şi pentru o clipă se simţi tentată să îi accepte oferta.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să ajungi la terci şi la creveţi.

Se întinse şi îi mângâie mâna îmbătrânită, care se odihnea pe fereastra deschisă.

— Ai grijă pe drum.

— Ţi-am dat adresa mea de e-mail?

— Stef… spuse ea numele automat şi înghiţi în sec. A scris-o ea pe o foaie de hârtie.

— Ţinem legătura. Spune-le lui Hunter şi lui Grant că ne vedem la vară.

— Zmeul o să fie aici. După ce îşi luară la revedere, ea parcurse restul distanţei şi intră pe uşa din spate. Venise lumina, dar asta nu îndepărtă tristeţea pe care o simţea în timp ce străbătea camerele pustii. Nu se mai simţise atât de pierdută de când vizitase casa pentru prima oară după moartea tatălui ei.

Poliţiştii care percheziţionaseră camera lui Stef lăsaseră pe scări dâre de nisip. Dormitorul fetei nu mai era la fel de îngrijit ca înainte. Rămăseseră lucruri pe afară, altele fuseseră rearanjate. Timp de câteva minute, Amelia stătu pe pat şi plânse pentru prietena ei. Apoi, forţându-se să se achite de sarcina dezagreabilă, împături cu grijă toate hainele lui Stef în cele două valize. Îi împacheta şi toate celelalte obiecte personale, astfel încât părinţii ei să poată alege ce voiau să păstreze. După ce puse totul în valize, le duse la maşină şi le puse în portbagaj.

Maşina lui Bernie nu mai era acolo. Era complet singură şi aşa se şi simţea. Singurătatea o apăsa în piept,

însă începu să elibereze casa pentru iarnă. Mai târziu avea să vină o firmă de curăţenie care să lase totul lună, însă goli frigiderul şi cămara de toate alimentele perisabile, desfăcu paturile şi strânse rufele din mai multe coşuri într-un maldăr mare, pe care îl duse la spălătorie.

Era o activitate cu care era obişnuită, pe care o făcuse de zeci de ori. Astăzi, se simţea foarte deprimată. Ochii îi erau năpădiţi de lacrimi în timp ce mergea dintr-o cameră în alta pentru ultima oară, verifica să nu fi rămas vreo lumină aprinsă, vreun ventilator pornit, să nu curgă vreun robinet, să nu fie deschisă vreo fereastră. Conversaţiile cu Stef, râsul copiilor îi răsunau în minte.

Se duse în dormitorul ei, ca să vadă dacă nu cumva uitase ceva. Când merse să tragă jaluzelele, nu se putu abţine şi privi către casa învecinată.

Ştia care dintre ferestrele de la etaj aparţineau dormitorului lui Dawson. El o urmărise prin acele ferestre. Se gândi, însă, mai puţin la felul în care îi invadase intimitatea decât la sărutul de care avuseseră parte în dormitorul acela, pe pat, printre cearşafurile răvăşite care miroseau a ei. Trase repede jaluzelele, vrând să blocheze nu numai vederea, ci şi acea amintire erotică.

Ajunse pe ultima treaptă a scărilor, dar îşi dădu seama că îşi lăsase laptopul pe masa din camera pe care o folosea pe post de birou. Îşi lăsă geanta şi urcă din nou la etaj. Soarele apunea, iar umbrele se măreau atunci când Amelia intră în cameră şi se îndreptă spre masă. Ezită, dar, înainte să se convingă să nu facă asta, trase scaunul, se aşeză şi porni calculatorul. Vru să se oprească, însă intră pe internet şi căută numele Carl Wingert. După câteva clipe ajunse pe o pagină cu persoane căutate de FBI şi văzu chipul omului care fugise de justiţie timp de mai multe decenii, căutând în trăsăturile aspre ale acestuia orice asemănare cu omul pe care îl iubise şi cu care se căsătorise, dar de care apoi începuse să se teamă.

Nu găsi nimic. Nu văzu nicio asemănare între imaginea de pe monitor şi Jeremy. Dar poate că nu vedea

fiindcă nu voia. Oare o orbise disperarea? Respinse ideea că Jeremy, tatăl copiilor ei, putea fi copilul unor infractori. Al unor criminali. Pur şi simplu era imposibil. Dar Headly, agent FBI, care nu era nici pe departe prost, era convins şi avea probe de ADN care îi justificau opinia. Jeremy dăduse dovadă de un instinct violent. Îşi îngropa chipul în palme şi respiră adânc, rugându-se din tot sufletul:

— Dumnezeule, te rog, nu!

Harriet era din cale-afară de entuziasmată.

— I-a dat să-i mănânce câinii?

— Willard susţine că soţia lui era moartă când a găsit-o, spuse Dawson.

Era aşezat pe patul din camera de hotel şi se ciupi de nas până când îi dădură lacrimile. Numai o durere fizică îl putea face să suporte agonia conversaţiei telefonice.

— A murit împuşcată în piept, de la distanţă mică.

— Cu pistolul lui Willard. Ai spus că au fost găsite doar amprentele lui.

— Da, dar a jurat că n-a împuşcat-o el.

— Care e versiunea lui?

— Când a fost interogat, a recunoscut că băuse toată ziua în timp ce îi căuta prin Savannah şi prin împrejurimi pe cei doi amanţi. La un moment dat a renunţat şi s-a dus la locul pe care îl deţine în pădure, unde îşi ţine şi îşi antrenează câinii de luptă. Spune că era atât de beat încât nici măcar nu a putut ieşi din camionetă, ci a leşinat. Când şi-a venit în fire trecuseră câteva ore, era trecut de miezul nopţii. A observat imediat că nu mai avea arma pe bord. A ieşit, s-a împiedicat în întuneric, încercând să-şi dea seama încotro s-o ia. A ajuns la cabană şi a găsit o lanternă. A spus că animalele, citez, înnebuniseră. Aşa că s-a împleticit către cuşti, a făcut lumină cu lanterna, iar într-una dintre cuşti era Darlene. Ce mai rămăsese din ea. Arma era rezemat de cuşcă.

— Speră ca juriul să creadă asta?

— Nu ştiu ce speră. Asta a fost mărturia lui. A recunoscut că a comis mai multe infracţiuni participând la

lupte cu câini.

— Şi ce a avut de spus în legătură cu Jeremy Wesson?

— Habar n-are ce s-a întâmplat cu el.

Dovezile că ar fi avut aceeaşi soartă ca Darlene sunt neconcludente. O bucată de scalp cu păr în stomacul unui câine. Sânge în padoc.

— Asta nu e concludent?

— Aşa s-a exprimat medicul legist când a depus mărturie. Avocatul apărării a profitat de fapt şi i-a transformat spusele într-o mantră.

— Bine. Continuă.

— Willard a văzut rămăşiţele lui Darlene, s-a panicat, a fugit. Poliţia l-a găsit după câteva zile şi numai după ce a primit un indiciu anonim cu privire la locul unde s-ar putea afla. În tot timpul acesta, procesul digestiv…

— Jeremy se transformase în excremente de câine. Dawson se gândea de ce, dacă tot îl mâncaseră complet pe Jeremy, câinii nu o terminaseră şi pe Darlene. Dar nu pomeni despre asta. Ca un adevărat vampir, Harriet savura detaliile morbide ale poveştii.

— Willard jură că nu l-a văzut niciodată pe Jeremy, continuă el. Avocatul lui a încercat să convingă juriul că Jeremy a fost cel care a luat pistolul din maşina lui Willard în timp ce acesta îşi pierduse cunoştinţa, a omorât-o pe Darlene, i-a împins corpul în padocul câinilor, apoi a fugit înspre mlaştină şi nu a mai fost văzut niciodată. Poate chiar el a fost cel care a sunat şi a dezvăluit locul în care se afla Strong.

— Iubitul soţiei i-a înscenat crima bietului Willard.

— Avocatul lui nu a folosit cuvintele astea, dar cam asta e îndoiala pe care a încercat să o sădească.

— Are vreo şansă să fie achitat?

— Juriul mai face surprize câteodată. Dawson era pregătit de multă vreme să îşi încheie apelul telefonic obligatoriu. Cu cât interacţiona mai puţin cu Harriet, cu atât era mai fericit. În plus, era epuizat. Imediat după întâlnirea dezastruoasă cu Headly şi cu Amelia, se dusese

la tribunal. Dedicase mai multe zile procesului lui Willard Strong, aşa că trebuia să vină cu ceva care să îi justifice timpul şi cheltuielile. Altfel, avea să-i dea socoteală lui Harriet la întoarcerea în Washington. Când se ridică şedinţa, simţise tentaţia să se plimbe pe River Street până ce avea să găsească vreun individ de teapa lui Ray Dale, care să îl ajute să-şi refacă stocul de pastile. Rezistă tentaţiei. Agenţii Tucker şi Wills aveau să fie încântaţi să îl mai poată prinde cu ceva şi încă nu fusese exclus complet de pe lista suspecţilor pentru crimă. În plus, era o prostie să cumpere medicamente de pe stradă. Se distrugea singur. Nu avea nevoie de Headly sau de Harriet ca să înţeleagă asta. Aşa că se întorsese în camera de hotel şi fără să aibă alt sprijin decât un pahar de whisky răspunsese într-un final la zecile de mesaje pe care i le lăsase Harriet. Primele şaizeci de secunde ale conversaţiei fuseseră un atac fulminant la adresa lipsei lui de responsabilitate. Era adevărat că fusese interogat de poliţie în legătură cu asasinatul unei tinere? Cineva de la revistă văzuse asta pe internet. N-ar fi crezut dacă n-ar fi intrat pe site-ul respectiv şi n-ar fi citit cu ochii ei. Intervenise într-un final şi o ameninţase că va închide dacă nu tăcea.

— Dacă mai vorbeşti aşa cu mine, plec, Harriet. Şi vorbesc serios.

— De parcă-mi pasă.

— Bine. Poţi să-i explici noului tău şef de ce cel mai bun jurnalist al tău a vândut un articol senzaţional altei reviste. Aşa o făcuse să tacă, iar ea se calmase suficient încât să îi asculte explicaţia sumară, prescurtată pentru noaptea pe care o petrecuse în închisoare şi de ce se întâmplase asta.

— Am fost interogat împreună cu toate persoanele care fuseseră văzute împreună cu victima în ziua respectivă. Nu era tocmai adevărat, dar nici nu era complet fals.

— Partea cea mai rea e că de dimineaţă n-am apucat

să mă spăl pe dinţi. Apoi îi spusese despre ce voia să scrie.

— Trebuie să recunosc, credeam că faci pe viteazul, spuse ea. E un articol foarte bun, mai ales că Jeremy Wesson era veteran de război decorat.

— Asta este ideea. Eroul de război îşi găseşte sfârşitul acasă.

— Bine, bine. Mergi pe asta. Cum e Willard Strong?

— Pare un om rău. Brutal. Harriet percepu tonul de îndoială.

— Dar?

— Nu ştiu, spuse el gânditor. Nu mi se pare foarte inteligent. Asta a fost o crimă complexă.

— Nu crezi că ar fi fost în stare să o comită?

— Ar fi fost capabil să îi împuşte pe amândoi, asta da. Dar cred că instinctul lui ar fi fost să fugă cât îl ţineau picioarele ca să nu fie prins. Să rămână prin preajmă, să încerce să distrugă dovezile, mai ales într-un mod atât de ciudat… Mi se pare dubios. Exagerarea asta nu îi este specifică, e prea bine planificată. Mă gândesc că…

— Asta e problema ta, Dawson. Gândeşti prea mult. Analizezi prea mult. Nu toate articolele trebuie să se refere la psihologia subiectului, să ajungă până la punctul în care a început totul. Scrie articolul ca şi cum se referă la o crimă. O dată măcar, lasă în pace aiurelile psihologice. Scrie astfel încât să atragi atenţia, dă detalii morbide, scrie astfel încât să stârneşti sentimente din perspectiva eroului de război. Cititorii o să moară de drag. Scuză-mi jocul de cuvinte.

— Ha, ha. Am înţeles.

— Poţi să obţii un interviu cu el?

— Cu Willard? Numai după proces şi oricum nu sunt sigur.

— Dar cu Amelia Nolan? îl străpunse o senzaţie de dorinţă şi durere.

— Am încercat. Mi-a trântit uşa în nas.

— La propriu sau la figurat?

— Nu contează. Nu vorbeşte. Mai ales acum, că are de-a face cu altă tragedie.

— Uciderea bonei. Hmm. Ideea unei tragedii duble poate fi o altă perspectivă. Încearcă din nou. Foloseşte-ţi farmecul.

— Las-o mai moale. Deocamdată sunt frânt o să fac un duş, mănânc un burger, mă uit la un meci de fotbal. Dacă vrei mai multe detalii picante, va trebui să le citeşti în articol, la fel ca toată lumea. Dawson închise, puse telefonul pe vibraţii, apoi se prăbuşi pe pat şi îşi acoperi ochii cu braţul. Nu minţise, era într-adevăr epuizat.

Avea nevoie de somn, dar îşi promisese că nu va mai apela la pastile împotriva anxietăţii şi la somnifere. Whisky-ul îşi pierduse puterea amorţitoare, nu făcea altceva decât să îl ameţească pe moment, după care îl pricopsea cu dureri de cap şi de stomac. Aşa că trebuia să îşi găsească liniştea cu forţe proprii.

Dumnezeule, avea să reuşească. Însă atunci când închise ochii şi încercă să se gândească doar la norişori care pluteau peste munţi înzăpeziţi, la pâraie care susurau prin păduri încântătoare, mintea îi rămase fixată pe femeia care ieşise din viaţa lui în urmă cu câteva ore. Femeia pe care o voia în ultimul hal, dar pe care nu o putea avea. Headly îl întrebase de ce nu se dusese după ea. Răspunsul nu era suficient de clar? Ea nu îi permisese. Ei îi era de ajuns. El era un oportunist, un şarlatan care se infiltrase în familia lor, chiar momindu-i copiii, ca să obţină ceea ce dorea. Asta credea ea despre Dawson Scott.

Însă chiar dacă ar fi fost sincer cu ea de la început, chiar dacă i-ar fi spus totul, dacă i-ar fi câştigat încrederea şi poate chiar şi afecţiunea, tot ar fi lăsat-o să plece. Nu era un martir, dar nu era niciun nenorocit egoist. Ultimul lucru de care avea nevoie Amelia Nolan era un alt bărbat în viaţa ei care să se trezească urlând în fiecare noapte. Se lupta cu acea amintire umilitoare când simţi vibraţia telefonului. Îl ridică şi înjură când văzu numele lui Headly. Ar fi vrut să nu răspundă, dar nu ar fi făcut altceva decât

să amâne inevitabilul. Apăsă butonul.

— Mă pregătesc să fac duş. Te sun eu mai încolo?

— Nu. E urgent.

— Parcă gâfâi.

— Aşa e.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am bătut la cap.

— Pe cine?

— Pe oamenii de la secţia de poliţie, de la procuratură, l-am implicat şi pe Knutz. Slavă Domnului că i-am bătut la cap.

— Dacă îţi creşte tensiunea, Eva o să…

— Au găsit o amprentă pe pelerina de ploaie. Dawson îşi muşcă buzele.

— A fost o potrivire atât de fantastică încât îmi venea să sar într-un picior. Ghici a cui e amprenta.

— A lui Jeremy Wesson.

— Lasă duşul şi vino încoace.

CAPITOLUL 16

Împotriva dorinţei ei sau a raţiunii, Amelia fu captivată de afişul cu Carl Wingert. În 1970 se ridicase din tagma tâlharilor, a hoţilor mărunţi şi devenise un infractor notoriu când jefuise cu tupeu o bancă federală din Kansas City. Se întâmplase în plină zi, într-o după-amiază aglomerată de vineri. Nu purtase mască şi nu se deghizase în vreun fel, ca şi cum ar fi vrut să fie recunoscut, să îi fie recunoscută fărădelegea, îi executase pe directorul de bancă, pe casiera care îi dăduse toţi banii din sertar, apoi fusese complet neinspirată şi declanşase o alarmă, pe paznicul care încercase cu vitejie să îl anihileze, pe un poliţist care, cu totul întâmplător, aştepta la rând să îşi încaseze salariul.

Camerele de supraveghere surprinseseră numeroase imagini cu Carl în ziua aceea, fiindcă nu încercase deloc să le evite. Imaginile fuseseră mărite, îmbunătăţite şi erau singurele fotografii care puteau fi găsite cu acel infractor, cu excepţia fotografiilor şcolare, care arătau transformarea unui copil indiferent într-un nemernic care părea din ce în ce mai înfuriat pe măsură ce creştea. Renunţase la studii după al doilea an de liceu. Cele mai bune dintre aceste imagini exclusive cu care ca adult fuseseră alese pentru afişul cu persoane căutate, iar în timp ce le studia Amelia se întreba întruna dacă acest bărbat era, aşa cum susţinea Gary Headly, bunicul copiilor ei. Simpla posibilitate o neliniştea. Dar cel mai rău o neliniştea posibilitatea ca Jeremy să fi ştiut. Dacă ştiuse, îi ascunsese adevărul fiindcă îi era ruşine de originea lui şi voi să îi apere de necazuri pe ea şi pe copii? Sau motivul pentru care nu îi spusese nimic era unul mai sinistru? Era o perspectivă înfiorătoare. Îşi dădu seama brusc că în cameră se făcuse întuneric şi că singura lumină era cea a ecranului laptopului. Nu intenţionase să plece atât de târziu. Dar când se pregătea să împingă în spate scaunul de la birou, o surprinse un zgomot care venea de jos. Cunoştea fiecare colţ şi ungher al casei, fiecare treaptă

care scârţâia sub paşii cuiva, fiecare balama care scârţâia dacă nu era unsă regulat, ce sertare se blocau atunci când aerul era foarte umed. Numai o persoană care cunoştea casa atât de bine ar fi recunoscut felul în care se freca de podea uşa de la bucătărie, atunci când o deschidea cineva. Asta fu ceea ce auzi. Şi apoi tăcere. Asta fu ceea ce, mai mult chiar decât zgomotul uşii deschise, o făcu să se îngrozească. Închise repede laptopul şi toată camera, de fapt toată casa se cufundă în întuneric.

— Nu uita, poartă-te normal.

— Am înţeles.

— Vii doar ca să-ţi iei lucrurile din casa de pe plajă înainte să pleci acasă. Dacă e undeva pe aici şi o urmăreşte, asta trebuie să creadă.

— Am înţeles.

— Nu vrem să…

— La naiba! izbucni Dawson. Am spus că am înţeles. Headly îi dăduse instrucţiuni de când coborâseră de pe feribot. Dawson conducea maşina închiriată de Headly cu o viteză periculoasă. Bătrânul era în spate, pe banchetă.

După ei veneau două maşini de poliţie şi o maşină nesemnalizată cu patru agenţi FBI de la Savannah, inclusiv Cecil Knutz. Toţi conduceau fără faruri şi menţineau distanţa, astfel încât maşina lui Dawson să pară singura care circula pe drum.

— Până ce Amelia nu e în siguranţă, ultimul lucru pe care îl vrem…

— E să îi dăm de înţeles că îl aşteaptă artileria grea, spuse Dawson, citându-l pe Headly, care folosise analogia aceasta mai devreme, atunci când discuta planul cu echipa adunată în grabă, pe puntea feribotului.

— Dacă îşi dă seama că suntem pe urmele lui, nu mai are nimic de pierdut omorând-o, chiar dacă o va face numai ca să se retragă în glorie.

— Dacă îi face rău, eu însumi o să mă asigur că aşa se va întâmpla. O să-i zbor creierii.

— Vezi, despre asta vorbesc. Eşti jurnalist, nu poliţist.

— Scriitoraş.

— Ce?

— Aşa mi-a zis nenorocitul ăla de Tucker.

„O să-l lăsaţi pe scriitoraşul ăsta drogat să facă muncă de poliţie?” Lui Dawson aproape că îi venise să sară la beregata agentului şi să îi arate cât de periculos putea fi un scriitoraş dacă era provocat, însă ignorase insulta. Satisfacţia personală pe care ar fi obţinut-o în urma unei lupte corp la corp cu Tucker nu merita timpul preţios pe care l-ar fi pierdut. Trecuse deja o oră de Acord îl sunase Headly şi îi spusese despre amprentă. În acele chinuitoare şaizeci de minute, nimeni nu reuşise să dea de Amelia. Nu răspunsese nici la mobil, nici la telefonul fix din apartamentul din Savannah. Dawson avusese ideea să îl contacteze pe George Metcalf, care le confirmă că băieţii încă erau la ei. Amelia le spusese că avea să îşi petreacă după-amiaza la casa de pe plajă şi că era posibil să aibă treabă până seara. Casa de pe insulă nu avea telefon fix.

Poliţistul care păzise locul crimei din parcarea barului fusese rechemat la secţie şi se întorsese pe uscat când i se terminase tura. Cineva considerase că nu avea sens să fie înlocuit. Nimeni nu îşi asuma răspunderea pentru acea decizie regretabilă, astfel încât nimeni nu putea să se ducă la casa Ameliei, să vadă dacă era în siguranţă, să o avertizeze în legătură cu posibilul pericol şi să rămână cu ea până ce aveau să sosească întăriri.

— Tucker e un fanfaron, spuse Headly de pe banchetă. Lasă-l în pace. Dar nu uita că şi el, şi ceilalţi sunt poliţişti cu pregătire. Tu nu eşti. Participi la misiunea asta numai fiindcă poţi să urmăreşti împrejurimile fără să ne dai de gol în faţa lui Jeremy. Asta dacă e prin preajmă. Ar fi putut ajunge deja în Canada.

— Crezi că e în Canada? Headly nu răspunse. Dacă ar fi crezut asta, nu ar fi gonit s-o avertizeze pe Amelia cu privire la ultimele lucruri pe care le aflaseră.

— Casa lui Bernie pare părăsită, îi spuse Dawson în timp ce trecură pe lângă ea. Dumnezeule, e singură aici. E

o maşină la ea acasă, dar nu e aprinsă nicio lumină. Şi n-a răspuns la telefon.

— Mergi mai departe.

— La naiba. Frână şi ieşi din maşină aproape în fugă. Îl lăsă pe Headly în urmă şi alergă către uşa din spatele casei Ameliei. Era descuiată. O împinse şi se opri să asculte. Tăcerea era profundă şi cumplită. Dacă totul ar fi fost în regulă, luminile ar fi fost pornite şi ar fi fost semne de activitate. Privi în jur şi văzu că Headly venea după el, vorbind încet la telefon, descriind situaţia oamenilor din vehiculele care îi urmau. Dawson înţelese că oricum avea să se vadă care era scopul venirii lor acolo, aşa că dădu năvală în bucătăria Ameliei, aprinse lumina şi o strigă pe nume. Din bucătărie se duse în sufrageria de unde putea vedea camera de zi, uşa din faţă şi terasa. Nimic. Se grăbi către scări şi dădu peste geanta lăsată pe prima treaptă. Privi în sus. Amelia era sus, tensionată şi crispată, agăţată de balustradă.

Apoi, când îl recunoscu, se aşeză încet pe ultima treaptă. Dawson urcă treptele câte două o dată.

— Eşti bine? şopti că da, însă era evident că nu se simţea bine. Tremura şi privea îngrozită peste umărul lui, văzând cum casa i se umplea de oameni înarmaţi.

Ochii i se măriseră de şoc şi de uimire şi se uită din nou la Dawson. El îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Au găsit amprenta lui Jeremy pe pelerina de ploaie. Ea dădu încet din cap, ca şi cum se resemnase să recunoască ceea ce negase cu atâta vehemenţă. Apoi îl luă de braţ.

— Şi băieţii?

— Sunt bine. Poliţiştii păzesc casa familiei Metcalf.

— O să se sperie.

— N-o să ştie. Soţii Metcalf au fost informaţi, dar Headly a dat ordin ca poliţiştii să rămână invizibili. Fără maşini semnalizate, lumini sau lucruri de genul acesta.

— Toate astea sunt atât de… Nu putea găsi un cuvânt care să descrie în mod adecvat circumstanţele.

— Nu voiam să cred, spuse ea nenorocită. Nimic. Dar e adevărat, nu-i aşa?

Ochii i se umplură de lacrimi. Dawson o mângâie pe ceafă şi îi aşeză capul pe umărul lui. Jucându-se cu părul ei, îi şopti:

— Dacă aş putea face ca totul să nu fie adevărat, crede-mă că aş face-o.

Poliţiştii se răspândiră să examineze cu atenţie plaja şi împrejurimile.

Tucker şi Wills, agenţii FBI, Amelia, Headly şi Dawson se strânseră în sufrageria Ameliei. Ca să pună la curent pe toată lumea, Headly descrise pe scurt activitatea lui Carl şi a Florei şi dezvălui care era relaţia lor cu Jeremy. Îi informă de teoria că Jeremy o omorâse pe Stef, luând-o drept Amelia. Îi explică lui Tucker de ce fuseseră interesaţi să îl vadă pe Dirk Arneson.

— Ne-am gândit că poate Jeremy îşi luase altă identitate şi o folosea pe fată ca să obţină informaţii despre Amelia şi despre copiii lui.

— Şi de ce nu mi-aţi spus, în loc să faceţi atâta tărăboi? Headly îi aruncă un os.

— Privind în urmă, probabil că da, ar fi trebuit să o fac. Tucker păru îmblânzit.

Cecil Knutz era o persoană agreabilă, aşa cum îl descrisese Headly. Era cu câţiva ani mai tânăr decât Headly, dar îmbătrânise mai repede. Era mare şi chel, dar inteligent şi suficient de experimentat încât să conducă operaţiunea.

Dawson îi admiră atitudinea politicoasă şi respectuoasă de care dădu dovadă când o interogă pe Amelia. Ea îi poveşti despre căsătoria şi divorţul ei, dar, din păcate, nu îi putea oferi informaţii noi sau revelatoare.

— Pentru mine, Jeremy a murit în urmă cu mai bine de un an. Dacă e viu, habar nu am unde a fost sau unde e. Deşi în ultima vreme am simţit o prezenţă, ca şi cum cineva mă urmărea. Am zis că sunt prea sensibilă din cauza procesului lui Willard Strong, din cauză că trebuie

să vorbesc deschis despre lucruri pe care aş prefera să le uit. Le poveşti despre misterul mingii de fotbal şi despre setul de fotografii cu ea şi cu copiii care dispăruseră fără vreo explicaţie.

— Mi le-a adus un prieten când nu era nimeni acasă, dar nu mai erau acolo unde le lăsase. Dawson aprecie că nu le spuse că el era „prietenul”. Le poveşti şi despre o barcă pe care o observase.

— A rămas ancorată la mal timp de câteva zile. În afară de asta, nimic ieşit din comun. Însă în timp ce spunea asta se uită scurt la Dawson. Echipa discută dacă era cazul ca ea şi copiii să fie mutaţi într-o casă sigură până ce aveau să-l prindă pe Jeremy. Headly respinse ideea.

— În momentul de faţă, crede că e în siguranţă. Dacă Amelia e pusă sub protecţie, ar fi ca şi cum am da drumul la difuzoare în toată regiunea şi i-am spune lui Jeremy că suntem pe urmele lui.

— Asta presupunând că e viu, spuse Tucker. Încă nu s-a stabilit clar.

— De ce aveţi nevoie ca să stabiliţi clar? întrebă Dawson.

— De ceva mai mult decât de o amprentă rătăcită luată de pe o pelerină udă. Ar fi putut fi acolo de ani de zile.

— Nu e foarte probabil, spuse unul dintre agenţii FBI. Pe o suprafaţă cu un grad atât de redus de porozitate? S-ar fi şters sau cel puţin ar fi fost deteriorată până acum.

— Încă nu a fost prelucrată digital, susţinu Tucker. N-o să accept că e un fapt sigur că Wesson e viu până ce nu…

— O curăţă pe Amelia cum a curăţat-o pe bonă? făcu Dawson.

— De ce te interesează atât de mult să cred toate astea? Ca să nu te arestez pe dumneata? Wills interveni:

— Având în vedere toate evenimentele inexplicabile pe care le-a trăit doamna Nolan în ultima vreme, plus amprenta, care sunt de acord că mai trebuie analizată, îi

spuse el partenerului său, plus faptul că nu am găsit niciodată corpul lui Jeremy Wesson, cred că trebuie să procedăm ca şi cum ar fi viu. Dacă dăm dovadă de exces de zel, cel mai Rău lucru care se poate întâmpla e să părem o gaşcă de neisprăviţi care au presupus, fie şi pentru o clipă, că un mort ar fi putut-o ucide pe domnişoara DeMarco. Dar alternativă, aceea de a ignora această posibilitate, e mult mai riscantă pentru doamna Nolan şi pentru copiii ei. Chiar şi Tucker fu de acord că trebuiau luate măsuri de siguranţă. Headly prezentă un plan.

— Adevărul e că această casă e la fel de uşor de păzit ca oricare alta. Ne aflăm în capătul insulei. Pe o plajă deschisă nu sunt prea multe locuri unde te poţi ascunde. Jeremy nu poate ajunge aici pe apă – nici pe braţ, nici pe ocean – fără să-l vedem. Nu poate veni cu maşina fără să se urce pe feribot.

— Şi nu poate merge pe apă, chiar dacă se poate ridica din morţi.

Gluma lui Wills risipi tensiunea, dar afirmaţia lui sugera din nou că era convins că omul pe care îl căutau era Jeremy Wesson, care era viu şi teafăr. Înainte să îşi vadă fiecare de treaba lui, Tucker o făcu din nou lată.

— Dacă trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, îi spuse el lui Dawson, vă caut mai întâi aici?

Întrebarea şi insinuarea jenantă în ceea ce o privea pe Amelia îi făcu pe toţi să se oprească şi să tacă. Dawson văzu roşu în faţa ochilor şi ar fi vrut să-i tragă o mamă de bătaie. Însă Headly îi simţi furia şi spuse cu blândeţe, prinzându-l de braţ:

— Dacă aveţi nevoie să daţi de Dawson, puteţi apela întotdeauna la mine.

Toată lumea plecă, în afară de poliţiştii care trebuiau să păzească casa. Oameni de la biroul şerifului din Savannah fură trimişi să îi aducă pe Hunter şi pe Grant pe insulă. Amelia ceru ca soţilor Metcalf să li se permită să îi însoţească.

— Le va fi teamă de străini. Fură aduşi peste aproximativ o oră de doi poliţişti, dintre care unul era o femeie tânără. Soţii Metcalf erau oameni liniştiţi, care păreau puţin prea încântaţi că se aflau într-o asemenea situaţie.

Băieţii nu-şi mai încăpeau în piele de fericire. După ce fuseseră despărţiţi de mama lor timp de două zile, se bucurară foarte mult să o vadă şi vorbiră unul peste altul ca să îi atragă atenţia. Dawson îi privi de pe margine cum ea îi îmbrăţişa strâns, sărutându-le chipurile atunci când o lăsau, mângâindu-i ca şi cum voia să se asigure din nou că erau bine. Bucuria că îl găseau şi pe Dawson acolo era aproape la fel de puternică. Amelia îl prezentă soţilor Metcalf doar cu numele. Probabil aceştia îl considerară un poliţist îmbrăcat în civil, care fusese însărcinat cu paza familiei. În orice caz, nu întrebară de ce el rămânea atunci când ei şi cei doi poliţişti plecară. Băieţii îi făcură apoi turul casei, de la playstation până la bolul gol în care peştişorul lor îşi dăduse duhul la începutul verii. Turul se încheie în dormitorul lor, unde Amelia anunţă că era ora de culcare. Copiii protestară. Ajunseră la un compromis numai după ce Dawson fu de acord să le citească povestea de culcare. Asta se întâmplase în urmă cu vreo oră. Atât îi luase să îi adoarmă. Acum intra în bucătărie şi îi spuse Ameliei:

— Ah, singuri în sfârşit. Ea zâmbi amar.

— Ai uitat de poliţiştii de pe-afară.

— Un rău necesar.

— Băieţii s-au culcat până la urmă?

— Le-am citit două poveşti.

— Îţi mulţumesc că ai făcut asta.

— A fost plăcerea mea.

— Au întrebat de ce nu e Stef aici?

— Grant a amintit de ea în treacăt, dar nu au spus nimic mai mult.

— Sunt surprinsă că nu sunt mai curioşi.

— Sunt copii, ridică el din umeri filosofic. Pentru ei,

două zile înseamnă mult. Au fost distraşi.

— De prezenţa ta aici.

— Am umplut un gol.

— Mai multe. În timp ce punea în priză un ceainic electric, Amelia îl privi cu coada ochiului, probabil observând cât de stingher se simţea în bucătăria primitoare. Pe tejghea era o cutie de biscuiţi în formă de urs. Desenele băieţilor erau lipite pe uşa frigiderului cu magneţi care înfăţişau personaje Disney. Cărţile de bucate aliniate pe raftul deschis păreau folosite, nu numai de decor. Prin comparaţie, bucătăria din apartamentul lui era pustie. Ea îi făcu semn să se aşeze la masă.

— Stai jos. Am golit cămara astăzi, dar am găsit pliculeţe de ceai şi cacao într-o cutie. Nu-ţi pot oferi decât asta.

— Nu-ţi cere scuze. Nici frigiderul meu nu e vreun frigider poznaş, plin cu tot felul de bunătăţi.

— Ştii cântecele pentru copii?

— Mama îmi cânta tot timpul. Îmi amintesc de cântecul ăsta.

— Părinţii tăi locuiesc în Virginia? îi poveşti despre accidentul fatal.

— Ştii cum sunt părinţii, mereu îţi spun să ai grijă atunci când te urci la volan. Alor mei le era teamă să nu fac accident cu maşina mai mult ca orice altceva pe lumea asta. Ce ironie, nu? Chiar asta i-a ucis. Veneau acasă de la film, era o seară din timpul săptămânii, pe o stradă pe care conduseseră de mii de ori. Şoferul unei maşini ce venea din sensul opus a virat ca să nu calce o veveriţă ce trecea strada, a pierdut controlul şi i-a lovit din plin.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— Şoferul celeilalte maşini a scăpat. A fost distrus, desigur. Soţii Headly au suferit din cauza pierderii părinţilor mei aproape la fel de mult ca mine. Headly şi tata erau prieteni din şcoala primară.

— Deci n-a fost numai o figură de stil. Chiar este naşul tău?

— Este. M-a ţinut în braţe când m-au botezat, dar spune de multe ori că a fost degeaba. Ea râse uşor.

— E evident că sunteţi foarte apropiaţi.

— E ca un ghimpe-n coastă.

— Şi tata era aşa, dar sfaturile lui erau de obicei foarte înţelepte.

Văzând tristeţea care o cuprinsese, Dawson făcu o grimasă şi se întinse după haina pe care o agăţase mai devreme pe spătarul scaunului.

Scoase un baton de ciocolată din buzunar şi i-l arătă zâmbind.

— Am luat ăsta mai devreme din minibarul de la hotel. Am uitat de el până acum. Vrei să dăm cu banul?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

— Când ai mâncat ultima dată? Văzând că Amelia trebui să se gândească, adăugă: Aşa mă gândeam şi eu. Îţi va da energie. Îl împărţim. Ceainicul începu să fluiere. Dawson alese cacao, nu ceai. Când ea îi întinse cana, îi spuse:

— Îmi pare rău că nu am nimic mai tare. Nici măcar o sticlă de vin.

— Nu contează. Mi-ai stricat toată distracţia.

— Cu băutura? El ridică privirea şi o întâlni pe a ei.

— Mi-ai zis că alcoolul şi pastilele nu mă vor ajuta să-mi rezolv problema. După asta, nu şi-au mai făcut efectul.

— Nu cred că a fost din cauza a ceea ce am spus eu. Ţi-a venit ţie mintea la cap.

— Poate. Sau poate că noaptea petrecută în închisoare m-a făcut să văd lucrurile cu alţi ochi. Dar să nu te aştepţi că o să-i mulţumesc lui Tucker pentru asta. M-a urât din prima. Nu înţeleg de ce.

— Eşti mai înalt ca el cu un cap şi jumătate.

— Ah. Asta era? îmi venea să-l strâng de gât că te-a pus într-o situaţie jenantă, adăugă el pe un ton grav.

— Nu contează. Sunt sigură că toţi poliţiştii ştiu deja că atunci când m-au anunţat despre Stef eram împreună în

casa ta, în zorii zilei. Se întoarse la tejghea să-şi ia ceaiul, apoi se aşează în faţa lui. El desfăcu batonul de ciocolată, îl rupse în două şi îi întinse jumătate. Ea începu să ronţăie privindu-l gânditoare.

— Dawson, ce faci aici?

— Beau o cană cu cacao. Amelia îl privi întrebătoare. Neştiind ce să-i răspundă, se foi jenat. În final, o întrebă încet:

— Vrei să plec? Amelia băgă pliculeţul de ceai în apa fierbinte de câteva ori, iar apoi îl lăsă să alunece înăuntru.

— Ne cunoaştem de mai puţin de o săptămână. Eu sunt într-o situaţie de criză. Nu înţeleg de ce ai rămas prin preajmă, sau de ce… Sau de ce nu am nicio problemă cu asta, spuse ea circumspectă.

— Nici eu n-am idee. Dawson îşi dădu seama că răspunsul lui o surprinsese.

— Crede-mă, nu am plănuit asta.

— Asta?

— Tu, Hunter şi Grant, poveşti la culcare, făcu el privind către ursuleţul de pe cutia cu biscuiţi. Nu se compară cu o zonă de război, dar pentru un om ca mine e la fel de complicat

— Atunci de ce eşti aici?

Fiindcă acum era prea târziu să se retragă fără să aibă senzaţia că îi abandona. Ar fi trebuit să păstreze distanţa. Nu o făcuse. Acum era implicat până peste cap şi nu avea cum să mai dea înapoi fără să pară un măgar, în plus, nu voia să-i părăsească. Nu-i putea explica asta, fiindcă nu avea explicaţii nici pentru el însuşi. Doar că o dorea. Mai era şi asta. Însă o relaţie romantică ar fi fost mult prea complicată pentru amândoi. Viaţa ei era deja dată peste cap, a lui era vraişte. Nu era nici înţelept, nici onorabil nici măcar să îşi închipuie că face dragoste cu ea. Dar îşi închipuia. În permanenţă. Tuşi ca să îşi dreagă vocea.

— Ai nevoie de un prieten în momentele astea. Atâta tot.

Minţea, fiindcă nu era numai atât. Ea îl studie câteva clipe, apoi coborî privirea.

— Eu am nevoie de un prieten şi tu de un articol.

— Nu de asta sunt aici.

— Nu?

— Nu. Pe bune că nu. Amelia, spuse el citindu-i neîncrederea în ochi atunci când ridică privirea, n-am mai fost obiectiv din clipa în care te-am cunoscut. Ştii asta.

După câteva clipe în care se priviră în ochi, ea îşi făcu de lucru scoţând pliculeţul de ceai din cană şi luând o gură. Apoi îl observă cum îşi termină batonul de ciocolată şi soarbe din cacao.

— E cam multă ciocolată. N-o să te ţină treaz cafeina?

— Dacă am noroc. Ştii ce se întâmplă când dorm.

Îşi aminti de coşmarul lui, dar şi de ce se întâmplase după aceea: sărutul. Plutea acolo în aer, între ei, la fel de real ca aburul care se ridica din cănile cu băuturile fierbinţi. Atmosfera din bucătărie păru să devină tensionată, dar niciunul nu se uită în altă parte.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc că ai fost acolo când m-am trezit din coşmar, spuse el. Ea făcu un gest atât de vag încât oricine n-ar fi sorbit-o din ochi nici măcar nu l-ar fi văzut. Voia să îi spună de câte ori se gândise la sărutul acela, cât de mult voia să îl repete, cât de mult voia să o atingă din nou, acum. Să o ţină în braţe, să îi atingă pielea fină, să simtă răsuflarea ei pe faţă, să o simtă goală, caldă, mişcându-se sub el, să fie înăuntrul ei. Dacă ea i-ar fi ştiut gândurile indecente, dacă ar fi ştiut cât de greu îi era să se abţină, nu s-ar mai fi simţit atât de în largul ei. S-ar fi îndoit că era acolo doar în calitate de prieten. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la asta, să nu vrea ca lucrurile să stea altfel. I se părea corect ca şi ea să ştie.

— Dacă aş avea parte de tine după fiecare coşmar, aş avea zece pe noapte. Încă se priveau în ochi atunci când se auzi telefonul lui.

Tocmai la timp, fiindcă hotărârea lui de a nu o mai

atinge vreodată se evaporase. Dawson răspunse cu telefonul pe difuzor.

— Vezi că vin, spuse Headly. Nu trage. Fără să răspundă, Dawson închise.

— Mi-am amintit, îi spuse el, poate ar trebui să ţii spray-ul cu piper cu tine în permanenţă. Şi pentru Dumnezeu, telefonul – a fost o greşeală enormă că mi-am uitat telefonul. Nu ţi-am auzit apelurile. Telefonul şi spray-ul cu piper erau în geanta pe care o lăsasem jos. Dar dacă aş fi avut spray-ul, poate că te-aş fi nimerit direct în faţă. De ce nu ţi-ai anunţat prezenţa de cum ai intrat?

— În caz că Jeremy era aici cu tine, Headly nu voia să afle că am ajuns.

— Aproape că-mi doresc să se fi întâmplat asta, oftă ea.

— Nu, spuse el apăsat. Nu îţi doreşti asta.

— Măcar s-ar fi terminat deja.

— Aşa e. Dar probabil ai fi moartă.

Jurnalul Florei Stimel-16 aprilie 1984

Ieri am omorât trei oameni Aseară am sărbătorit şi ne-am distrat atât de mult încât toată lumea, în afară de mine, nu s-a trezit încă.

A fost o zi mare pentru noi, nu numai fiindcă jaful a avut succes (*peste 60.000 de dolari*), *ci şi fiindcă a avut loc în ziua de plată a impozitelor. A fost simbolic. Aşa îi dă Carl cu tifla guvernului federal. Nu îmi pare rău neapărat de cei doi bărbaţi care păzeau camionul blindat. Au fost neglijenţi şi, dacă te gândeşti un pic, i-au dezamăgit pe cei pentru care lucrau. După cum a spus şi Carl, dacă şi-ar fi făcut treaba cum trebuie, încă ar fi vii, banii încă ar fi acolo, iar noi am fi cei morţi. Niciunul dintre noi nu a fost rănit, doar că mi-am rupt o unghie când am împins-o pe ostatică în spatele camionului. Încă nu îi ştiu numele. La ştiri au spus că nu se va anunţa până ce nu îi va fi informată familia. Era o femeie de origine latinoamericană. Avea părul puţin cărunt. Poate că în tinereţe fusese*

frumoasă.

Purta cerceluşi de aur, în formă de cruce. Era speriată în ultimul hal şi atunci când am plecat de la locul faptei a început să plângă şi să bolborosească în spaniolă. Nu ştiu limba, dar cred că ne implora să n-o omorâm. Carl voia să scape mai repede şi tot ţipa la Mel să conducă mai repede. Carl era nervos fiindcă nu intenţionase să ia un ostatic, iar lui îi place să-şi respecte planul. Dar şoferul camionului blindat trebuie să fi declanşat o alarmă silenţioasă înainte să fie împuşcat de Carl, fiindcă a apărut din senin o maşină de poliţie, luându-ne prin surprindere. Femeia mexicană era o trecătoare nevinovată – aşa au spus la ştiri. Carl a apucat-o şi a împins-o spre mine şi mi-a zis să o duc în camion, în timp ce el îl ţinea la distanţă pe poliţist. Poliţistul a văzut că aveam un ostatic şi n-a tras. Însă Carl la împuşcat. E la spital în stare critică. La televizor i-au arătat pe toţi poliţiştii care au venit la spital să-şi arate sprijinul. Carl a râs şi a zis că e păcat că nu putem ataca spitalul să-i omorâm pe toţi deodată, ca să nu ne mai deranjăm mai târziu. În fine, revenind la femeia mexicană, nu a făcut ce îi zicea Carl. Tot plângea şi sporovăia, iar la un moment dat a devenit isterică şi a început să se văicărească în ultimul hal. Dar niciodată n-am auzit un zgomot mai puternic ca împuşcătura din camion. După ce Carl a împuşcat-o s-a lăsat o tăcere cumplită, dar urechile îmi tot ţiuiau. Cred că aşa li s-a întâmplat şi lui Carl, şi lui Mel, fiindcă nimeni n-a zis nimic pentru multă vreme. I-am lăsat cadavrul în camion şi ne-am urcat în altul. Cred că, fiindcă am atins-o, s-ar putea să ia de pe hainele ei probe cu care să ne prindă. De când am început asta, în urmă cu peste zece ani, poliţiştii au avansat mult din punctul ăsta de vedere.

Uneori aş vrea să renunţăm pur şi simplu, să îl luăm pe Jeremy, să mergem într-un loc liniştit şi drăguţ şi să fim o familie obişnuită. Jeremy e acum în clasa a treia. Are numai note foarte bune şi joacă baschet. Mă îndoiesc că-l voi vedea vreodată jucând, dar săptămâna trecută am vorbit cu el la telefon zece minute.

Carl spune că poate ne vom putea întâlni luna viitoare. Sper că aşa va fi, dar, după ziuă de astăzi, s-ar putea să nu vrea să rişte. Până acum, nimeni nu i-a ghicit pe Randy şi pe Patricia. Dacă te uiţi la ei, zici că sunt cei mai normali oameni din lume. Dar Carl spune că fix atunci când nu mai ai grijă eşti prins. Iar dacă am fi prinşi nu l-am mai vedea deloc pe Jeremy. Ne-ar închide pentru multă, multă vreme, dacă nu s-ar mulţumi pur şi simplu să ne execute.

Iar am deviat de la subiect. (*Nu mă gândesc decât la Jeremy*!). *Am lăsat trupul femeii în camionul pe care l-am părăsit. Când am ajuns la ascunzătoare, ne liniştiserăm deja şi am început să respirăm mai uşor. Cari a declarat că ziua a fost o victorie, mai ales după ce am numărat banii.*

Atunci a început petrecerea. Toată lumea s-a îmbătat. Eu am fumat şi am băut mai mult ca de obicei, fiindcă m-a deranjat felul în care Carl o omorâse pe femeia aceea numai fiindcă se văieta. Nu aveam nimic împotriva ei. Nu păzea ea camionul. Pur şi simplu a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Părea să aibă patruzeci şi ceva de ani, avea cu siguranţă soţ, copii, poate chiar şi nepoţi.

Mi-a părut rău pentru ei. Ei n-au sărbătorit aseară. Asta e prima misiune a lui Mel cu noi. Ne-a fost recomandat ca un şofer cu nervi de oţel. Şi-a respectat reputaţia şi ne-a scos de acolo, deci probabil Carl a considerat că merită o răsplată. Pe mine. *Urăsc când lasă alt bărbat să facă ce vrea cu mine. Fiindcă după aceea, când se trezeşte, Carl e supărat pe mine, de parcă ar fi fost ideea mea. Când de fapt mie nu îmi place niciodată. Mă simt murdară. Ca şi cum aş fi un gunoi. Şi mă gândesc că dacă asta e singura valoare pe care o am pentru el, ar putea să mă lase în urmă dacă am fi prinşi vreodată. Dar nu cred că m-ar lăsa. Nu m-a lăsat în urmă la Golden Branch, iar atunci eram convinsă că avea s-o facă. Totuşi, m-ar jupui de vie dacă m-ar prinde cu acest jurnal. Nu vreau să mă gândesc cât de furios ar fi. Ar putea să mă dea pe mâinile unuia ca Mel şi să nu mă ia niciodată înapoi.*

CAPITOLUL 17

Jeremy Wesson se scărpina alene în barbă în timp ce asculta ştirile locale la radio, care oferiră un scurt rezumat al mărturiei depuse de Willard Strong în ziua respectivă în sala de judecată. Willard nu îşi amintea câteva ore din ziua crimei, însă, în rest, amintirile şi presupunerile lui corespundeau felului în care se întâmplaseră lucrurile în ziua când Jeremy îi ucisese soţia cu puşca lui, în timp ce el dormea în furgonetă. Nu se ştia încă dacă juriul avea să creadă explicaţia lui Willard, dar acuzatul nu avea şanse prea mari. Jeremy nu avea nimic personal împotriva lui Willard, care fusese ales dinadins ca să joace un rol esenţial şi care servise bine acestui scop. Nu ar fi putut găsi un om care să se potrivească mai bine. Dacă Jeremy nu ar fi gândit totul de la început, Willard era un om atât de violent încât poate chiar i-ar fi omorât pe Jeremy şi pe Darlene fiindcă îl înşelau. Totuşi, era imposibil să se întâmple aşa ceva. Jeremy controlase totul de la început până la sfârşit. Condamnarea lui Willard avea să fie bomboana de pe colivă. Pentru toată lumea, în absenţa unor îndoieli rezonabile, Jeremy Wesson avea să fie mort, la fel ca biata Darlene. Misiunea de a regiza căderea lui Jeremy Wesson, ca testament al eşecului Americii, fusese planificată riguros şi desfăşurată cu meticulozitate. Ajunsese o persoană care avea, în aparenţă, tot ceea ce-şi putea dori cineva: o soţie frumoasă, un socru apreciat, doi copii perfecţi, un viitor luminos. Visul american se prăbuşise atunci când se întorsese de la război: afectat, cu tendinţe de autodistrugere, în cădere liberă. Avusese nevoie de ani de zile, iar unele dintre rolurile pe care trebuise să le joace erau mai uşor de adaptat şi de respectat decât altele. Fusese un bun puşcaş marin. Era un ţintaş înnăscut şi îi plăcea să îi instruiască pe ceilalţi. Se bucurase de tovărăşia colegilor săi, mai ales în timpul misiunilor în Orientul Mijlociu. Îşi făcuse prieteni de care, mai târziu, regretase că trebuia să se despartă. Desigur că nu crezuse toate balivernele privind servirea lui Dumnezeu

şi a patriei. Trebuia să se prefacă, dar fusese foarte convingător. Îi fusese mult mai greu să o curteze pe Amelia Nolan. Stinghereala lui nu fusese întru totul prefăcută. Se simţea mult mai acasă în barăcile militare decât într-o sală de bal. Randy şi Patricia îl învăţaseră reguli de comportament de bază, iar el participase la suficiente chermeze ale militarilor încât să ştie cum să se comporte în public. Însă familia Nolan trăia într-o societate rarefiată, care îl intimidase aşa cum nu îl intimidaseră niciodată inamicii. Normele politeţii sudiste nu erau scrise în nicio carte, însă toţi cei din cercul familiei păreau să le cunoască şi să le înţeleagă. Se gândise de multe ori dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se reorienteze. Poate că trebuia să mai coboare puţin ştacheta.

Totuşi, spre uimirea lui, stângăcia fusese unul dintre lucrurile pe care Amelia le îndrăgise la el. Era diferit de cavalerii cu care era obişnuită, iar acest lucru îi câştigase inima. Gafele lui o atrăgeau, în loc s-o îndepărteze. După ce înţelesese asta, Jeremy intrase în pielea personajului şi devenise un căţeluş care se străduia din răsputeri, care de-abia aştepta să îi între Ameliei în graţii.

Glonţul se întorsese oarecum împotriva lui, fiindcă acceptarea ei necondiţionată îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Puţin. Mult mai mult decât şi-ar fi dorit. Se aşteptase să nu simtă niciodată decât dispreţ pentru ea şi pentru tot ceea ce reprezenta: aristocraţia bogată, rapace, lacomă, crudă a Statelor Unite ale Americii. De multe ori îşi dorea ca ea să nu-l fi iubit atât de mult. Dacă ar fi fost critică şi ar fi avut prejudecăţi, dacă l-ar fi privit de sus, dacă ar fi fost nemiloasă atunci când se întorsese din război, nu extrem de îngrijorată, misiunea ar fi fost mai uşoară. Scopul fusese să o câştige, nu să-i frângă inima. Îşi dorise să îşi deteste socrul şi toate balivernele patriotice pe care le scornea acesta. Îi dispreţuise politica, dispreţuise guvernul pe care îl reprezenta, însă descoperise că îi era greu să simtă aceeaşi antipatie şi faţă de omul respectiv. Nolan era un domn corect generos. Cel mai greu îi fusese, însă, să se transforme dintr-un tată

iubitor într-o brută beţivă, abuzatoare, de care le era teamă copiilor. La început aceştia alergau către el cu braţele deschise, zâmbind cu gura până la urechi fiindcă venise acasă, iar la sfârşit ajunseseră să se ghemuiască într-un colţ atunci când el intra în cameră, să tresară atunci când el ridica vocea. Avea multe de recuperat faţă de ei. În curând avea să o facă. După toţi aceşti ani, mai avea câteva zile şi avea să îşi atingă scopul. Willard Strong avea să fie condamnat pentru uciderea lui Darlene şi, automat, şi a lui Jeremy Wesson. După aceea îşi putea duce războiul personal fără vreo teamă de pedeapsă. Putea să deschidă iadul în toate cele cincizeci de state, nimeni nu avea să caute un mort. Mai era o problemă care trebuia îndepărtată. Aflase cu stupoare că femeia găsită moartă în spatele barului nu era Amelia. Dumnezeule, încă nu-i venea să creadă că o confundase cu altă femeie.

În ziua furtunii, oceanul devenise atât de agitat încât se hotărâse să nu se mai întoarcă în Savannah şi ancorase barca la Sfânta Nelida. Nu fusese pe insulă prea des şi nu era îngrijorat că l-ar putea recunoaşte cineva. Chiar dacă se întâlnea cu cineva care îl cunoscuse pe Jeremy Wesson, tot era improbabil ca aceştia să vadă dincolo de barba groasă care îi acoperea partea de jos a feţei, dincolo de şapca pe care o purta ca să ascundă bucata lipsă de scalp pe care şi-o jupuise el însuşi şi pe care o aruncase în padocul câinilor. În plus, în cele cincisprezece luni de când era pe fugă, se îngrăşase vreo cincisprezece kilograme. Aşa că atunci când ancorase la docurile din Sfânta Nelida în timpul ploii torenţiale, nu considerase că era în pericol să fie descoperit. Stătea în cabina bărcii, bând o cană de cafea şi privind satul acoperit de apă, când, dintr-odată, o văzuse. Ploaia era ca o perdea şi era destul de întuneric. Poate că n-ar fi observat-o dacă n-ar fi fost pelerina. Pelerina aceea urâtă, stridentă pe care Amelia o cumpărase în Charleston era greu de ratat, chiar şi în lumina slabă reflectată de ferestrele magazinului general.

În cele patru sute şi ceva de zile de când îi lăsase pe câini să se bată pe rămăşiţele lui Darlene, aşteptase

momentul potrivit să o elimine pe Amelia din peisaj şi să îşi recupereze copiii. Ar fi fost o nebunie să îndrăznească să îi răpească pe Hunter şi pe Grant, fiindcă Amelia încă era un factor-cheie în procesul lui Willard şi apărea des la televizor. În plus, ştia că mărturia ei avea să ajute la condamnarea lui Willard şi nu voia să strice asta.

Însă în toate acele zile plictisitoare şi în nopţile singuratice, analizase mai multe scenarii, se gândise mult la cum avea să scape de ea atunci când avea să vină momentul. Căutase altă opţiune decât moartea, pentru că… Fără vreun motiv.

Îi era totuşi teamă să nu cumva să gândească prea mult lucrurile. Uneori, oamenii pierd oportunităţi fiindcă planifică prea mult. Atunci când îţi cade o pară mălăiaţă, ai practic obligaţia să accepţi cadoul din partea destinului, nu?

Avea să îi fie mult mai uşor să îşi recupereze copiii dacă mama lor ieşea din peisaj pentru totdeauna. Incorectitudinea acestei acţiuni putea fi analizată mai târziu. La momentul respectiv, trebuia să acţioneze. Pusese jos cafeaua, scosese un ciocan din cutia cu unelte şi îl ascunsese în propria pelerină. Un bărbat care alerga nebuneşte prin ploaie nu avea să ridice niciun semn de întrebare. Dar nu conta, fiindcă ajunsese în parcarea din spatele barului fără să îl vadă nimeni.

Se ascunsese în spatele tomberonului şi aşteptase. Dar, la naiba, atunci când ieşise din magazin, era însoţită de tipul acela, de tipul care se jucase pe plajă cu copiii lui, de străinul înalt şi deşirat cu care Amelia stătuse pe terasă în seara precedentă, pe balansoar, bând vin. Fugiseră la maşina ei cu capetele plecate. Îi auzea cum râdeau în timp ce evitau băltoacele. Bărbatul deschisese uşa din spate şi pusese jos cumpărăturile. Ea deschisese uşa din dreapta şi îşi aruncase poşeta pe scaun. Îşi luaseră scurt la revedere, iar el se întorsese înapoi în magazin. În timp ce se pregătea să intre în maşină, îi căzuseră cheile. Se aplecase să le ridice. Jeremy profitase de moment.

Nu se gândise la chipul ei, la ochii ei, la trupul cu care făcuse dragoste. Nu se gândise la blândeţea ei, la râsul ei muzical, la drăgălăşenia ei atunci când se încrunta a concentrare. Nu se gândise deloc la ea, ca om. Era o ţintă, la fel ca zecile de ţinte pe care le eliminase în Irak şi în Afghanistan, de la sute de metri distanţă. Trebuia să dispară. Atâta tot. Auzi sunetul, simţi pocnetul atunci când ciocanul zdrobi ţeasta, aproape nestingherit de gluga pelerinei. Fără să ştie ce o lovise, căzuse pe burtă în noroi. O apucase de gleznă şi o târâse în spatele tomberonului. Îi aşezase mai bine gluga pe cap, apoi fugise înapoi la barcă. Totul se petrecuse remarcabil de uşor şi de rapid. Nici măcar nu i se răcise cafeaua.

Dawson Scott se chema tipul care aproape că îi stricase planurile. Scria la o revistă. Jeremy aflase totul despre el în dimineaţa aceea, în timp ce mânca clătite cu cârnaţi la o haltă de pe 1 – 95. Era aşezat la tejghea, aşa că vedea televizorul montat sus pe perete. Purtătorul de cuvânt al poliţiei nu spusese prea multe, însă, atunci când reporterii insistaseră, declarase că Dawson Scott îşi petrecuse noaptea în închisoare şi încă era suspect pentru uciderea fetei. Jeremy abia se abţinuse să nu râdă zgomotos. Mai interogaseră încă o persoană. Jeremy nu-şi amintea numele, dar nu conta. Singurul lucru care conta era că nu îl căutau pe defunctul Jeremy Wesson. S-ar fi simţit foarte bine dacă nu ar mai fi rămas un lucru neterminat: trebuia să găsească altceva pentru Amelia. De abia aştepta ziua când avea să poată părăsi cabana cu pereţii mucegăiţi, cu patul înfundat, cu generatorul şubred şi cu plita care mirosea a propan chiar şi când nu era folosită. Toate lighioanele din Carolina de Sud se aciuau pe acolo. Nici măcar nu putea identifica cea mai mare parte a mizeriilor pe care trebuia să le mături de fiecare dată când se întorcea la cabană. Singura parte bună era că nimeni nu ştia de existenţa ei. Din acest motiv, atunci când opri aparatul de radio şi auzi zgomotul uşor, care sugera că cineva păşise pe terasă, acţiona din instinct. Trase de o sfoară murdară şi stinse singura lumină din tavan. Se

mişcă eficient, fără zgomot pe podeaua din lemn, îşi scoase pistolul de la brâu şi se lipi de zidul de lângă uşă.

Din obicei, avea mereu un glonţ pe ţeavă. Era pregătit să tragă. Îl ridică la înălţimea bărbiei, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Jeremy auzi clanţa mişcându-se uşor. Apoi, nimic. Dar chiar şi fără zgomotul acela metalic, aproape imperceptibil, ar fi ştiut că se afla cineva de cealaltă parte a uşii. Simţea o prezenţă care sugera pericol şi n-avea de gând să aştepte ca vreun poliţist să îl aresteze. Nici măcar să încerce. Apăsă pe clanţă, trânti uşa la perete şi întinse mâna cu pistolul. Vârful acestuia ajunse la un centimetru de fruntea celuilalt bărbat.

Jeremy răsuflă uşurat şi lăsă braţul jos.

— La naiba, tati. Mai aveam puţin şi te împuşcam.

Părând îngrijorat, Headly intră în bucătărie prin uşa spălătoriei. Privi în jur şi văzu ambalajul ce rămăsese pe masă.

— Mai ai ciocolată?

— Tocmai am terminat-o, spuse Dawson. Amelia se oferi să îi facă o cană cu ciocolată caldă.

— Ar fi minunat, mulţumesc. Cum te simţi?

Întrebă el trăgând un scaun de sub masă şi aşezându-se.

Întrebarea îi fusese adresată lui Dawson, care ridică laconic din umeri.

— Bine. De ce mă tot întrebi asta?

Headly deschise gura ca şi cum voia să răspundă, apoi se răzgândi. Se întoarse către Amelia şi o întrebă ce făceau Hunter şi Grant.

— Când au ajuns aici, erau tare agitaţi. Au adormit după două cărţi de poveşti.

— Sunt sigur că s-au bucurat că i-ai culcat tu.

— De fapt, Dawson le-a citit până au adormit. Headly privi din nou către Dawson şi se uită la el până ce acesta îl luă la rost:

— Ai dat năvală aici ca şi cum ar fi căzut cerul. Ce s-a

întâmplat?

— Barca pe care ai observat-o? spuse el către ea, dând din cap a mulţumire când îi întinse cana. Patrula pazei de coastă a observat-o fiindcă a rămas ancorată la mal timp de câteva zile. Dar spun că era doar un tip care pescuia. Nimic suspect. Nu a interacţionat cu alte nave.

— Cum se numea? întrebă Dawson.

— Vată pe băţ. Headly făcu o pauză ca şi cum aştepta ca vreunul din ei să spună ceva.

— Nimic? întrebă el privind-o.

— Din câte ştiu eu, Jeremy nu a mers niciodată cu barca şi nu era pasionat de pescuit.

— Unde e înmatriculată? întrebă Dawson.

— În Rhode Island. Dar proprietarul ei nu există. Amelia schimbă o privire cu Dawson, iar când se uită din nou la Headly, acesta continuă.

— Nu ştim dacă există vreo legătură între Jeremy şi Vată pe băţ şi nu vom şti până ce n-o vom găsi. Dar indiciile corespund. Barca a fost ancorată la mal, la o distanţă nu foarte mare de casa ta, pentru câteva zile, timp în care s-au întâmplat lucruri bizare şi te-ai simţit urmărită. Şi… Făcu o pauză şi sorbi din cana cu ciocolată.

— Era ancorată la docurile din Sfânta Nelida duminică seara.

— Foarte aproape de locul unde a fost omorâtă Stef, spuse Dawson.

— Tipul de la benzinărie a alergat să îi spună barcagiului că n-avea noroc dacă avea nevoie de combustibil. Nu era curent, aşa că pompele erau oprite.

— Cred că eu am fost ultimul client, observă Dawson.

— Aşa e. I-a confirmat asta lui Tucker. Oricum, barcagiul, singura persoană de la bord după câte a văzut benzinarul, a spus că aşteaptă să treacă furtuna.

— Benzinarul ştie la ce oră a plecat barca?

— Nu. A închis şi s-a dus la garsoniera lui din spatele magazinului de momeli. Spune că a citit ceva la lumina

lanternei, apoi s-a culcat. Vată pe băţ nu mai era acolo dimineaţa. Nu ştie mai mult. Dar mă îndoiesc că Jeremy a mai stat mult prin preajmă după ce a omorât-o pe fată. De fiecare dată când auzea vorbindu-se despre asta, Amelia tresărea. Se purta aşa cum trebuia, vorbea cum se cuvenea, dar oricând se vorbea despre faptul că Jeremy o omorâse pe Stef revenea brusc la cruda realitate, încă i se părea imposibil de acceptat.

Fusese o crimă de o violenţă atât de intenţionată, atât de nepăsătoare şi încerca să-şi închipuie că vinovat de asta era bărbatul cu zâmbet cald care îi jurase credinţă la nuntă, care îl ţinuse în braţe pe Hunter pentru prima dată cu o stângăcie înduioşătoare, care îl învârtea pe Grant în braţe până ce acesta chicotea de încântare. În mintea ei, aceste imagini, cu Jeremy soţ şi tată pe de o parte şi Jeremy ucigaş pe de altă parte, erau imposibil de îmbinat. Îi era greu să-şi închipuie că putea fi vinovat de asta chiar şi bărbatul de care fugise în noaptea în care o lovise. Câte chipuri avea Jeremy? Cine era adevăratul Jeremy? Avea să ştie vreodată? Voia să ştie?

Reveni în prezent, la Dawson, care îl întreba pe Headly de ce Tucker nu se deranjase să întrebe până acum ce bărci ancoraseră pe Sfânta Nelida în ziua de duminică.

— A întrebat. Au fost întrebaţi oamenii care locuiesc sau care lucrează pe lângă docuri. Tipul de la benzinărie i-a zis de Vată pe băţ, dar Tucker nu a mers mai departe fiindcă nu credea că e nevoie. Tu şi Arneson eraţi două opţiuni mai viabile.

— Cum arăta barcagiul? întreba Amelia.

— Plinuţ, cu o barbă mare.

— Jeremy nu era plinuţ.

— E tare uşor să te îngraşi şi să-ţi laşi barbă, spuse Dawson. Doar că durează mai mult, însă a avut timp. Headly îşi termină ciocolata caldă şi dădu cana deoparte, ca să se poată sprijini de masă.

— Amelia, trebuie să-mi spui absolut tot ce îţi aminteşti despre el.

— V-am spus.

— Nici pe departe. Trebuie să te gândeşti bine. Prieteni, duşmani, lucruri care îi plăceau şi care nu, temeri, fobii, oameni, locuri, lucruri, orice ţi-a spus vreodată, orice nume care i-a scăpat. O chitanţă găsită pe noptieră. Un carneţel de meciuri. Bileţele, bilete la film, itinerarii.

— Vorbiţi despre ani de zile, exclamă ea.

— Înţeleg asta. Dar s-a dovedit a fi incredibil de viclean.

Şi-a înscenat cu succes moartea timp de mai bine de un an.

Poate că te-a urmărit în tot timpul ăsta şi nici măcar n-ai ştiut că a fost acolo. Îşi vrea copiii şi…

— Nu aveţi de unde să ştiţi asta.

— Atunci de ce n-a plecat de mult din zonă? De ce a omorât o fată pe care n-o cunoştea, dacă nu ar fi confundat-o cu tine? Ea privi către Dawson, care spuse:

— Ştii care e părerea mea. Da. El deja îi explicase toate astea.

— Îţi vrea copiii, Amelia, spuse Headly cu blândeţe. Iar tu eşti un obstacol pe care trebuie să îl elimine.

— Mă speriaţi, făcu ea zgribulindu-se.

— Ar trebui să fii speriată, spuse Dawson. Trebuie să fii speriată. Fiindcă tipul ăsta nu glumeşte şi dacă vreodată ai îndoieli, aminteşte-ţi doar cu câtă cruzime le-a omorât pe Darlene şi pe Stef. Femei neajutorate. Cu sânge rece. Gândeşte-te la asta. Aminteşte-ţi cine a fost tatăl lui. Se gândi la fotografia lui Carl Wingert, care o fascinase într-un mod inexplicabil şi îşi aminti de cruzimea pe care o putea citi în trăsăturile lui. Şi-l amintise pe Jeremy aşa cum arăta în timpul unei crize şi, deşi nu se asemănau deloc la trăsăturile feţei, intensitatea răutăţii era aceeaşi.

— Desigur că voi face tot posibilul ca să-mi apăr copiii, spuse ea respirând resemnată. Headly păru satisfăcut.

— Dacă avem noroc, o să facă o greşeală şi o să se

dea de gol. Aşa s-a întâmplat cu amprenta. La fel ca în cazul lui Carl, chicoti el. Nenorocitul nu a lăsat niciodată vreo amprentă, ceea ce ne-a dat mari bătăi de cap tuturor celor care încercam să-l prindem. La sfârşitul anilor 1980 a folosit o bombă artizanală ca să arunce în aer un camion poştal. Era prima şi ultima dată când a folosit explozibili, fiindcă nu prea părea să se priceapă. A explodat de îndată ce Carl a pus-o în funcţiune. Mare mirare că nu l-a omorât. Nu şi-a pierdut decât degetul mare şi arătătorul. Pe unul dintre fragmentele bombei a rămas o amprentă a degetului mijlociu. Nu am…

Probabil îşi dădu seama că şi ea, şi Dawson îl priveau înmărmuriţi.

— Nenorocitul, sâsâi Dawson. Apoi se ridică de pe scaun atât de brusc încât îl răsturnă. Nenorocitul!

— Ce e? întrebă Headly.

— Ce mână? întrebă Amelia agitată. La ce mână a rămas fără degete?

— La stânga. Amelia îşi duse mâna la gură. Dawson vorbi în locul ei.

— E Bernie.

CAPITOLUL 18

— Nici nu-ţi pot spune cât de mult mă bucur că am scăpat de bătrânul ăsta nenorocit. Carl îşi trase pe cap tricoul roz, îl făcu ghem şi îl aruncă în coşul de gunoi. Îşi scoase din ochi o pereche de lentile de contact şi oftă uşurat.

— Urăsc porcăriile astea. Şi lentilele luară drumul tricoului. Nu mai avea nevoie de ele. Nu mai avea nevoie de Bernie. Jeremy scoase două beri din frigiderul ruginit, le desfăcu şi îi întinse una tatălui lui.

— Te aşteptam abia mâine.

— Voiam să plec de pe insulă abia mâine, dar lucrurile s-au complicat prea mult acolo. Îşi dădu jos bermudele în carouri şi îşi luă o pereche de pantaloni kaki, în timp ce îi povestea lui Jeremy despre poliţiştii care fuseseră la casa Ameliei în ziua respectivă.

— De ce eşti aşa nervos? Nu te căutau pe tine. Amuzamentul fiului său îl enervă.

— Nu am reuşit să scap atâta timp fiind neglijent. Dacă poliţiştii se apropie, eu mă îndepărtez cât mai mult şi cât mai repede.

— Te-ai dus la casa jurnalistului luni dimineaţă, când poliţiştii erau acolo.

— În mod normal nici n-aş fi călcat pe acolo. Dar te-ai apucat să omori pe cine nu trebuie. După ce mi-ai zis… apropo, nu trebuia să mă suni.

— Ţi-am explicat cum e cu telefoanele cu cartelă, tati. Nu pot fi urmărite.

— Nu am încredere în ele. Tehnologia asta este o prostie. Să nu mai foloseşti telefonul. În fine, te-ai lăudat că ai omorât-o pe Amelia. După câteva clipe, la uşa mea apare Dawson Scott, cu Amelia pe scaunul din dreapta al maşinii! A doua zi a trebuit să mă duc acolo să văd ce se întâmplase. Dacă îi spuneau că fostul ei soţ, presupus mort, îi omorâse bona?

— Un om mort nu poate fi bănuit de crimă.

— Ai fi putut fi identificat de tipul de la benzinărie.

— Nicio şansă. Am strigat unul la altul prin rafalele de ploaie timp de zece, hai cincisprezece secunde, apoi a fugit înapoi în magazin. Era la vreo douăzeci de metri de mine. Eu habar n-am cum arăta. Nici el n-o să-şi amintească mare lucru despre mine.

— Ar fi bine să fie aşa.

— Nu prea mai semăn cu un puşcaş marin îngrijit, ca scos din cutie, făcu el, bătându-se pe burtă.

— Şi barca?

— M-am ocupat.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Arma?

— Pe fundul oceanului.

— Fiindcă am ajuns prea departe ca să începem să facem greşeli.

— Nu mă caută nimeni. Este în regulă? Am luat de mâncare, dacă ţi-e foame, arătă el către un loc din spatele cabanei.

— Numai puţin. Trebuie să mă gândesc. Se aşezară şi îşi băură berile. Jeremy vorbi primul:

— Ce fac băieţii mei?

— Bine, ultima dată i-am văzut luni dimineaţă, când i-am dus pe ei şi pe Amelia la feribot. Când am vorbit cu ea în după-amiaza asta, încă erau acasă la tipul de la muzeu. Jeremy se juca gânditor cu un colţ desprins al etichetei de pe sticla de bere.

— Vorbesc vreodată despre mine?

— Nu din câte am auzit eu. Văzând durerea de pe chipul lui Jeremy, adăugă: Nu ai mai fost prin preajmă de mult timp. O să trebuiască să te cunoască din nou.

— Când putem să-i luăm?

— Mai întâi trebuie să ne ocupăm de Amelia. Jeremy se foi pe scaun.

— Că tot veni vorba de asta, de ce nu putem doar să-i

luăm pe băieţi şi să dispărem? De ce trebuie să moară?

— Fiindcă nu ar renunţa niciodată să-i caute, de asta. Ai fost însurat cu ea, ar trebui să ştii. Chiar după ce poliţia s-ar spăla pe mâini şi ar declara că e o cauză pierdută, ea nu s-ar da bătută. Are bani să angajeze oameni care să ne urmărească. Nu vreau să mă îngrijorez din cauza asta pentru tot restul vieţii. E mai bine să…

Făcu un semn elocvent, iar Jeremy înţelese.

— Cred că aşa e, mormăi el şi luă o gură de bere.

— Trebuie să terminăm cu asta repede.

— Ai dreptate. Dacă tot o facem, hai să scăpăm mai repede. Îi vreau pe copii. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât o să-şi amintească mai puţin de mine. Carl murmură aprobator, dar nu asculta decât pe jumătate.

— Ceva nu e în regulă, spuse el gândind cu voce tare.

— Ce anume?

— Cu situaţia asta, adăugă el terminându-şi berea, apoi se ridică şi începu să se plimbe. Am senzaţia că îmi scapă ceva, iar atunci când îţi scapă ceva eşti prins.

— Amelia nu bănuieşte că încă sunt viu, nu-i aşa?

— N-a zis nimic. Chiar şi când am văzut-o azi, era foarte supărată din cauza bonei, dar s-a comportat normal şi şi-a luat la revedere de la dragul de Bernie”. *Pe vara viitoare…*” Cam aşa. Se bucura că eliberează casa şi pleacă de pe plajă. Îi place tare mult locul ăla. Şi copiilor. Se joacă… Îi trecu un gând prin minte. Unde sunt pozele?

— În sertarul de jos al biroului.

— Nu e niciuna cu mine, nu?

— Nu. A fost primul lucru la care m-am uitat. Ştiu ce părere ai despre pozele cu noi. Mama mi-a zis că cel mai rău te-ai supărat pe ea atunci când ai prins-o că-mi făcea poze când eram mic. Nu atunci se supărase cel mai rău pe Flora, dar Jeremy nu trebuia să ştie asta. Găsi pozele – aparent făcute de Dawson Scott – în sertar, prinse cu o agrafă. Le duse la masă, ca să le poată întinde să le vadă mai bine.

— Mare prostie ai făcut să pui mâna pe ele, îi spuse lui Jeremy, care se aşează lângă el.

— Mă rodea curiozitatea. V-am văzut că plecaţi, l-am văzut că aleargă la casa ei şi că pune ceva sub preşul de la uşă. Era îmbrăcat, aşa că am presupus că se duce şi el să mănânce şi că nu se va întoarce pentru ceva vreme. Am avut timp mai mult decât suficient să mă întorc la Vată pe băţ. Carl tot era de părere că fusese o nesăbuinţă din partea fiului său să dea o fugă pe mal şi apoi înapoi la barcă.

Şansele să se întâmple ceva erau uriaşe. Şi pentru ce?

Pozele păreau suficient de inofensive, nu meritau riscul pe care şi-l asumase ca să pună mâna pe ele. Jeremy ridică o poză cu băieţii jucându-se în apă.

— Dacă tot le-a făcut, aş fi vrut să îi fi pozat mai mult pe ei şi mai puţin pe Amelia.

— De ce i-a pozat? întrebă Carl. L-ai verificat pe calculator?

— Nici n-a trebuit să sap prea mult. E cine spune că e, a câştigat premii. A scris despre războiul din Afghanistan pentru revista la care lucrează. Tocmai s-a întors de acolo.

— Atunci ce caută aici?

— În afară de a-i da târcoale Ameliei, vrei să spui, zise Jeremy ridicând o poză cu ea.

— Cred că sentimentul e reciproc, spuse Carl.

— Serios?

— E ceva între ei. A părut destul de rănită când i-am spus că îl văzusem cu Stef.

— Se culcă cu el?

— Îţi pasă?

— Nu chiar. Aş fi surprins, atâta tot. Ultima sarcină i-a omorât libidoul.

Carl nu era convins de indiferenţa lui Jeremy în ceea ce îi privea pe Dawson Scott şi pe Amelia, dar grijile lui în

legătură cu bărbatul acela erau mult mai accentuate.

— Mă surprinde faptul că ziaristul ăsta apare din senin, se mută în casa de lângă soţia ta şi se bagă în viaţa ei şi a copiilor.

— Chiar tu ai spus că cercetează povestea dintre mine, Darlene şi Willard.

— Asta am spus, dar…

— Ce altceva ar putea fi?

— Nu ştiu, bombăni Carl. Asta mă îngrijorează.

— E foarte logic să vrea s-o intervieveze pe Amelia ca să afle mai multe lucruri despre viaţa noastră împreună.

— Aşa e. Dar mi se pare că s-a dat prea mult peste cap ca să scrie despre un proces pentru crimă în îndepărtatul Savannah. Jeremy pufni în râs.

— Omul a mers până în Afghanistan ca să scrie articole. Carl se întoarse către Jeremy şi probabil că mânia i se citea pe chip, fiindcă zâmbetul amuzat al tânărului dispăru.

— Faci mişto de tatăl tău?

— Nu, tati.

— Crezi că m-am ramolit?

— Sigur că nu.

— Crezi că eşti mai deştept ca mine?

— Nu! Dumnezeule!

— Şi alţii s-au crezut mai deştepţi ca mine. N-au ascultat ce le-am spus şi ştii ce s-a întâmplat? Ori sunt morţi, ori se luptă pentru supravieţuire într-o închisoare nenorocită.

— Tati, eu…

— În ziua în care te crezi mai deştept decât mine…

— Nu cred asta.

— În ziua aceea cineva va pune mâna pe tine. Mâna stângă îi fusese mutilată, dar mâna dreaptă funcţiona perfect şi accentua ultimele cuvinte împungându-l pe Jeremy în piept cu degetul arătător. Carl îl privi grav preţ de câteva momente, astfel încât mesajul să-şi poată face

efectul, apoi îşi luă mâna şi se întoarse.

— Mi s-a făcut foame. Îşi făcură sandvişuri groase cu mezeluri şi brânză. Congelatorul nu era într-o stare prea bună, aşa că îngheţata era moale, dar savuroasă. Îşi continuară discuţia la o ceaşcă de cafea.

— Uite, fiule, spuse Carl, mă mai enervez câteodată. Ştiu că de-abia aştepţi să-ţi iei copiii înapoi. Şi eu sunt nerăbdător să fim toţi împreună.

— O să le placă la nebunie Columbia Britanică. Zilele pe care le-am petrecut acolo au fost cele mai frumoase din viaţa mea. Într-o vacanţă de vară, Carl fusese de acord să se întâlnească cu soţii Wesson după atâta timp, aşa începuse să le spună lui Randy şi Patriciei în apropiere de Vancouver. Închiriaseră o cabană pe un lac şi îşi petrecuseră zilele pescuind, relaxându-se, făcând grătare pe mal. Trebuia să stea două săptămâni. El şi Flora plecaseră după şase zile. Ea plânsese atunci când el o obligase să plece, însă el devenise neliniştit şi paranoic. Chiar şi patrulele din parc îl făceau să fie nervos. Niciodată nu era o idee bună să rămână prea mult timp într-un loc. Jeremy adăugă:

— Era vara dinaintea ultimului an de liceu. De atunci nu m-am mai simţit copil.

— A trebuit să te maturizezi la puţin timp după aceea. Jeremy îşi sorbi cafeaua şi căzu într-o tăcere care îi amintea lui Carl de Flora. Se ridică de la masă şi începu să se plimbe din nou. Privindu-l, Jeremy întrebă:

— Te doare şoldul?

— Nu.

— Atunci de ce ai figura asta?

— Încă am senzaţia că ceva nu e în regulă.

— Nu e în regulă?

— Ca şi cum nu ştiu totul. Lipseşte o componentă esenţială şi mă scoate din sărite.

— Ce-ar putea fi? Carl pufni.

— Naiba ştie. Mă gândesc.

CAPITOLUL 19

Cu siguranţă nu era cea mai urâtă imagine pe care o văzuse dimineaţa la prima oră. Dawson, cu spatele la ea, era aplecat deasupra blatului de bucătărie observând cum curgea în carafă cafeaua proaspăt măcinată.

— Nu se macină destul de repede?

El se îndreptă şi se întoarse ca să o privească în timp ce ea intra în bucătărie.

— Nici pe departe, iar asta e a doua cană.

— De cât timp eşti treaz?

— De câteva ore.

— Ore? Ai dormit vreun pic?

— Câteva minute.

— Canapeaua e prea scurtă pentru tine. Ar fi trebuit să dormi în pat când te-am invitat. Îi oferise şi camera lui Stef, însă o refuzase.

— Nu te-aş da afară din patul tău. În plus, nu canapeaua m-a ţinut treaz?

— Coşmarurile? Privirea lui zăbovi asupra ei, provocând senzaţii nebănuite oriunde poposea.

— O nelinişte generală.

— Şi la mine. El îşi arcui sprâncenele interesat. Amelia se duse repede la dulap şi îl deschise ca să îşi ia o cană pentru cafea, dar se opri atunci când el se apropie pe la spate, prinzând-o între el şi tejghea. Îi dădu părul într-o parte şi o sărută pe gât, în spatele urechii.

— Ce-am făcut ca să merit asta?

Ea îşi înclină capul spre umăr, în timp ce gura lui îi răsfăţa gâtul.

— Ce să meriţi?

— Două dimineţi în care apari proaspăt trezită, îmbujorată şi caldă, ca şi cum fie tocmai ai făcut dragoste, fie urmează să faci şi mă înnebuneşti fiindcă mă faci să vreau să fiu eu bărbatul care te face să arăţi aşa. Amelia nu se opuse atunci când el o întoarse şi o trase mai

aproape. Se simţea moale în braţele lui şi îşi dorea să îi simtă căldura. Unul dintre ei, poate că ea, gemu de dorinţă şi de încântare atunci când gurile lor se unirăîntr-un sărut înfometat. Se mişcară de mai multe ori, însă nu întrerupseră contactul până ce el nu se retrase ca să îi poată gusta buzele.

Săruturile dulci o gâdilau, o încântau şi o excitau, mai ales când îi simţea barba nerasă. Mâinile lui se mişcară pe spatele ei, atingerea lor nefiind temperată decât de silabele de dorinţă şoptite de buzele ei. Îşi coborî capul şi îi dădu într-o parte breteaua bluzei, ca să aibă acces la clavicula ei. Dar chiar dacă ea ofta de plăcere, îi murmură rugător numele.

— Hm?

— Nu putem.

— Ştiu. Dar nu se opri la claviculă. Coborî în continuare, sărutându-i uşor pieptul.

— Serios, spuse ea slab.

— Ştiu. Prin bluza de bumbac subţire, mâna lui îi prinse sânul şi îl ridică, făcându-l să se umfle. Îşi frecă obrazul aspru de el, apoi îşi îngropa capul în pielea mătăsoasă şi îl sărută cu gura deschisă. Plin de dorinţă, îşi făcu loc între coapsele ei. Senzaţia era atât de intensă încât ea gemu.

— Dawson, nu se poate. Vorbesc serios. Nu se poate. El se opri complet, apoi îşi înălţă capul şi o privi. Ochii îi ardeau de pasiune, dar dădu încet din cap, îi dădu drumul şi se retrase un pas. Rămaseră acolo, respirând întretăiat, privindu-se.

— Ţi-e teamă că oamenii care ne păzesc ne vor vedea? spuse el într-un final făcând un semn către fereastra de deasupra chiuvetei.

— Şi asta, da, dar… înghiţi ea în sec. N-aş face-o nici dacă n-ar fi ei acolo. N-aş face asta cu copiii în casă. Ştiu că e de modă veche, de modă foarte veche, dar mi-am impus să nu… Nu s-ar fi întâmplat nici în cealaltă dimineaţă. Mi-aş fi venit în fire înainte să ajungem atât de

departe. Îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă.

— Este o problemă. Ştiu că este. Dar trebuie să mă gândesc că băieţii sunt foarte impresionabili. Chiar şi… El o opri întinzându-se să-i aranjeze la loc breteaua, apoi îşi aşează mâinile pe umerii ei.

— Înţeleg.

— E foarte frumos din partea ta. El zâmbi în colţul gurii.

— Da, sunt o stâncă. Ea surâse.

— Ai fost de acord că trebuie să ne oprim. Zâmbetul lui dispăru şi îşi luă mâinile de pe umerii ei.

— Dar nu din cauza băieţilor.

— Nu? El clătină din cap.

— Atunci de ce? El privi în altă parte câteva clipe. Apoi, când îi susţinu din nou privirea, spuse:

— Fiindcă nu meriţi să ai parte de unul ca mine.

Dawson îşi luă şosetele şi cizmele din camera de zi pe a cărei podea le lăsase, lângă nenorocita de canapea şi le duse sus în baia băieţilor. Până ce termină de făcut duş şi se îmbrăcă, paturile acestora erau goale. Urmă zgomotele vocilor şi coborî în bucătărie, unde îi găsi pe toţi trei şi pe Headly adunaţi în jurul mesei.

— Uite, Dawson, gogoşi, chicoti Grant. În mijlocul mesei se afla o cutie mare, albă, din care Grant alese o gogoaşă cu glazură roz şi bombonele. I-o întinse lui Dawson.

— Grant, ar fi trebuit să-l laşi pe Dawson să aleagă el ce vrea, spuse Amelia. Glazura se întinsese, iar o parte dintre bombonele se desprinseseră acolo unde atinsese Grant gogoaşa, dar Dawson n-ar fi refuzat-o pentru nimic în lume.

— Fix cea pe care o voiam. Mulţumesc, amice, spuse el ciufulindu-l pe băiat în timp ce muşca cu poftă.

— El le-a adus, spuse Hunter, arătând către Headly. Îl cheamă domnul Headly.

Ager ca un şoim, Headly se lăsase pe spate în scaun şi sorbea din ceaşca de cafea cu o relaxare pe care Dawson o recunoştea ca fiind prefăcută. Nu-i scăpa nimic, probabil nici măcar urma vagă a sărutului de pe gâtul Ameliei.

— Mama nu ne lasă să mâncăm gogoşi la micul dejun decât uneori sâmbăta. Dar a zis că nu e nicio problemă fiindcă domnul Headly le-a adus deja.

— Atunci e un ospăţ, spuse Dawson lingându-şi degetele de glazură şi bombonele. Până în clipa aceea, el şi Amelia nu se priviseră în ochi. Nici asta nu îi scăpase lui Headly. Acum, fără să se uite prea mult la el, ea îi oferi lui Dawson cafea şi se pregătea să se ridice de la masă.

— Îmi iau eu. Îşi umplu o cană cu cafea şi se rezemă de tejghea ca să o bea, în timp ce băieţii îşi terminau gogoşile. După ce terminară, Amelia îi trimise să se spele pe mâini şi pe faţă.

— Fix de asta aveau nevoie, spuse ea, uitându-se chiorâş către Headly, în timp ce ştergea masa cu un burete umed. De energia pe care le-o dă zahărul. El râse.

— O să găsim mai târziu o metodă prin care să şi-o consume.

— Mulţumesc. Aş aprecia asta.

— Între timp, trebuie să vorbim toţi trei.

— Atunci ar trebui să îi ţin pe băieţi ocupaţi cu ceva, spuse Amelia.

Tot ceea ce împachetase în maşină în ziua precedentă fusese despachetat şi pus înapoi la loc. În timp ce le punea băieţilor un DVD în camera de zi, Dawson se aşeză lângă Headly la masă şi evalua stocul de gogoşi.

— Are vreuna cremă bavareză?

— Nu, îmi pare rău.

— Atunci e bună şi asta, spuse el alegând una cu o glazură simplă.

— Cum a mers azi-noapte? Întrebarea îl făcu pe Dawson să se zburlească.

— Cum a mers ce anume?

— Ai intrat în sevraj?

— Ţi-am spus că nu sunt dependent!

— Ai avut coşmaruri? Dawson dădu din umeri într-un gest care ar fi putut însemna orice sau nimic.

— Numai fiindcă n-ai dormit deloc. Dawson suportă în tăcere privirea lui Headly, care îi cerceta chipul secătuit şi cearcănele adânci.

— Dacă o să apari vreodată normal în faţa ei, s-ar putea să nu fie atrasă. S-ar putea să i se pară interesant efectul de zombie. Dawson îşi termină gogoaşa şi îl întrebă cu gura plină:

— N-ai lucruri mai importante de făcut decât să încerci să mă scoţi din sărite?

— Ce anume îţi provoacă coşmarurile?

— Nu ţin minte să-ţi fi spus că am coşmaruri.

— Dar nici n-ai negat. Dawson îşi încrucişa braţele şi nu mai spuse nimic. Dar Headly nu terminase:

— Când o să-mi spui ce ţi s-a întâmplat acolo? De ce ţi-e teamă să adormi? Dawson numără în gând până la zece, apoi se aşează mai bine în scaun, schimbând subiectul.

— Ai vorbit cu Eva?

— De dimineaţă.

— Cum e?

— Îngrijorată.

— Ştie că nu mănânci cum trebuie când nu eşti cu ea.

— Nu pentru mine, ci pentru tine.

— Atunci îşi face griji degeaba. De câte ori trebuie să vă spun că sunt bine? Headly respiră adânc, apoi răsuflă.

— N-ar fi trebuit să insist să vii aici. Dawson pufni în râs.

— Prea târziu.

— Ştiu. Headly îl privi atent, apoi se uită peste umărul lui, către camera de zi de unde se auzeau băieţii, certându-se în legătură cu ce film aveau să vadă.

— Ea cum e?

— A dormit singură, dacă asta mă întrebi.

— Nu asta întreb. Dawson ştia că, cu cât era mai defensiv, cu atât Headly avea să-i dea mai multe bătăi de cap, aşa că răspunse la întrebarea despre Amelia fără să caute vreo insinuare:

— E curajoasă. Cred că e mai rezistentă decât pare. Mai imună.

— Mi-e teamă că va avea nevoie să fie aşa. Înainte ca Dawson să poată întreba ce voia să spună cu asta, Amelia reveni alături de ei, respirând uşurată.

— Fiţi concis, domnule Headly. Buzz Lightyear n-o să-i ţină ocupaţi prea mult. Le-am promis că după film ne jucăm.

— Nu îi poţi învinui că vor să se joace afară.

— Vor să se joace cu Dawson. Headly se întoarse şi îl privi întrebător, aşteptând în mod evident un comentariu.

— Ar trebui să începi, zise el. Pierzi timp preţios. Headly pufni ca şi cum voia să spună că Dawson evita subiectul, dar asta avea să mai aştepte.

— Bine, iată cum stau lucrurile. Bernie a ajuns pe uscat cu feribotul aseară târziu.

— A spus că va conduce până în Charleston.

— Nu s-a dus acolo. Cel puţin nu cu maşina aceea. Au găsit-o într-o parcare publică la câteva străzi de docul feribotului. Niciun semn de el. O să fim atenţi la maşină, dar presupun că a abandonat-o.

— De ce crezi asta? întrebă Amelia. Nu ştie că i-am descoperit adevărata identitate.

— Plăcuţa de înmatriculare a maşinii era falsă. În Michigan nu se mai foloseşte modelul acela de ani de zile, dar puţini oameni de aici şi-ar da seama. Carl a modificat atât de bine anul expirării încât, de la distanţă, nici măcar nu se observă. Numărul seriei saşiului a fost zgâriat şi e ilizibil. Nicio amprentă în maşină. Nimic pe mânerele uşilor. A şters tot.

— Parcarea e supravegheată? întrebă Dawson.

— Nu. Sunt doar automate de parcare. Parchezi, bagi bancnote într-o cutie de metal sau foloseşti o carte de credit. Cutia îţi dă o chitanţă pe care o laşi pe parbriz.

Chitanţa lui era valabilă douăzeci şi patru de ore şi după ora înscrisă pe ea ştim că s-a întors pe uscat cu patruzeci şi şapte de minute înainte ca noi să începem operaţiunea de supraveghere a casei. Ne-a luat-o bine înainte.

— Camere de supraveghere?

— Sunt câteva la docuri.

A fost surprins coborând cu maşina de pe feribot. Atâta tot Cutiile şi genţile pe care l-ai văzut încărcându-le în portbagaj? îi spuse Ameliei. Erau goale toate.

Erau de faţadă.

— Cu siguranţă la fel şi problema la şold, remarcă acru Dawson. Interesantă idee, totuşi. Şi asta? întrebă el arătând în direcţia casei pe care o ocupase Bernie.

— Specialiştii încă strâng probe, dar n-am găsit nimic relevant până acum. E plin de amprente, desigur, dar mă îndoiesc că e vreuna a lui Carl.

— Doar nu stătea numai cu mănuşi de cauciuc.

— Pun pariu pe ce vrei tu că nu vom găsi o amprentă care să corespundă. Nu uita că nu avem decât o amprentă a degetului mijlociu de la mâna stângă.

— Păr în scurgerea de la duş?

— L-au luat. Celule de piele de pe aşternuturi. Dar nu vom avea ADN-ul lui Carl. Crede-mă, dacă ar fi fost uşor de prins, l-aş fi prins.

— Şi casa din Michigan? întrebă Amelia.

— Nu există nici casă, nici strada respectivă. Ea fu uimită.

— Dar i-am trimis felicitări de Crăciun. Nu s-au întors niciodată. Headly ridică din umeri.

— Nu ştiu decât că adresa nu există şi nu există nici adresa de e-mail pe care i-a lăsat-o domnişoarei DeMarco.

— Trebuie să existe înregistrări de când a închiriat

casă, spuse Dawson.

— Aşa ar trebui. Azi-noapte târziu l-am sculat din pat pe directorul biroului de închirieri, ca să respecte mandatul de percheziţie. La început a fost încăpăţânat, n-a vrut să dezvăluie informaţii personale despre un client recurent. Dar după ce i-am forţat mâna spunându-i că obstrucţionarea justiţiei este o infracţiune, ne-a spus că Bernie Clarkson îi plătea întotdeauna prin mandat poştal.

— Ca şi cum ar fi cumpărat de la piaţă?

— Chiar aşa. L-am întrebat pe tip dacă nu i s-a părut ciudat. Ştii ce a răspuns? „*Era din Michigan*”. Ca şi cum asta explica de ce nu plătea cu cartea de credit sau cu un cec. Oricum, nu avem cum să dăm de urma bătrânelului. Venea întotdeauna singur? o întrebă el pe Amelia.

— Da. Prima vară pe care a petrecut-o aici…

— 2009.

— Aşa e. Jeremy era plecat Grant era mic. Am rămas aici toată vara. Tata mai venea, mai pleca, dar am petrecut mult timp cu Bernie fiindcă eram amândoi singuri. Soţia îi murise de curând.

— Asta ţi-a spus ţie. Nu înseamnă că Flora e moartă. Ţi-a arătat vreodată o poză cu ea?

— Nu. Acum, că stau să mă gândesc, e ciudat. Vorbea cu afecţiune despre ea.

— Jeremy l-a întâlnit vreodată pe aşa-zisul Bernie?

— Nu. Chiar şi după ce s-a retras, venea rar pe aici. Nu-şi putea lua liber de la serviciu. O dată când a venit câteva zile, l-am invitat pe Bernie să ni se alăture la cină, dar s-a scuzat, spunând că nu voia să ne răpească timpul petrecut în familie.

— A refuzat fiindcă îi era teamă că vei observa vreo asemănare.

— Mă îndoiesc, spuse ea. În fotografia cu care de pe afişul pus de FBI nu văd nicio trăsătură de-a lui Jeremy.

— Nici eu n-am văzut vreo asemănare, spuse Dawson. Bernie m-a convins pe deplin.

— Nu te stresa prea tare, spuse Headly. Imaginea de pe afişul de la FBI e foarte proastă şi are mai bine de patruzeci de ani. Carl tocmai se lansase. Acum trebuie să arate cu totul altfel.

— Ca un septuagenar, spuse Dawson. Cu riduri, îmbătrânit. Părul i s-a rărit semnificativ şi e complet alb. Şchiopătarea putea fi falsă. Sau poate nu, adăugă el gândindu-se la altceva. În seara cu furtuna, când a deschis uşa, avea ochii negri şi şi-i tot freca. Am crezut că l-am trezit. Acum cred că probabil purta lentile de contact ca să-şi schimbe culoarea ochilor. Îl găsisem fără ele.

— Bernie şi Jeremy nu te-au lăsat să-i vezi niciodată unul lângă altul, îi spuse Headly Ameliei, fiindcă ai fi putut observa ceva. Poate nu arătau la fel, dar poate aveau nişte gesturi similare.

— Încă sunteţi de părere că Jeremy ştia cine e tatăl lui şi că erau…

— Înţeleşi? Absolut. Bernie a intrat în viaţa ta pe vremea când căsnicia ta începuse să meargă prost. Nu a fost o coincidenţă. A venit aici ca să te ţină sub observaţie cât era Jeremy în Afghanistan.

— Eram singură în tot timpul anului. Bernie locuia lângă mine doar în lunile de vară.

— Dar atunci când eşti în Savannah, ai un program mai clar, spuse Dawson înţelegând unde voia să ajungă Headly. Te ţii de o rutină care depinde de programul tău de serviciu, de grădiniţa băieţilor. Te vezi cu aceiaşi oameni, mergi în aceleaşi locuri, faci aceleaşi lucruri. Viaţa ta e practic sub control.

— Aşa e, spuse Headly. În oraş nu eşti la fel de liberă ca la plajă.

— Liberă? întrebă ea râzând uşor. Să fac ce?

— Să petreci noaptea în casa altui bărbat. Cuvintele lui Headly căzură ca o bombă. Amelia coborî privirea. Dawson rămase înmărmurit o clipă, apoi spuse:

— Tucker trebuie să se fi bucurat tare mult când ţi-a spus.

— Mă mir că nu mi-ai spus tu.

— Nu era nimic de spus. Amelia a rămas acolo doar din cauza penei de curent.

— Da, Tucker a zis că ai subliniat şi tu asta. De zeci de ori. În fine, spuse el privindu-i pe amândoi, sunteţi adulţi. Nu-mi pasă. Nu spun decât cum a părut pentru…

— Nenorocitul de Tucker.

— Nu. Pentru Jeremy şi pentru Carl. Dar să lăsăm asta o clipă. O să revenim mai încolo. Când Headly se opri ca să bea din cafea, Dawson se uită la Amelia cerându-şi scuze din priviri. Oricât susţinuseră contrariul, nimeni nu crezuse că noaptea petrecută împreună fusese complet nevinovată. Headly continuă:

— Au găsit barca ancorată la un doc public, destul de retras, pe un canal de pe insula Tybee. N-am fost acolo, dar am înţeles că e perfect pentru scopurile lui Jeremy Barcagiii vin şi pleacă. Nimeni nu le dă prea multă atenţie. I-a fost uşor să vină încoace să o spioneze pe Amelia sau să-şi vadă copiii jucându-se pe plajă. Ultima dată când a văzut cineva barca acolo a fost luni de dimineaţă.

— Poate că nu era el bărbatul din barcă, spuse Amelia.

— Oamenii lui Knutz lucrează la asta. Uite o chestie. Barca a fost spălată cu clor pe dinăuntru şi pe dinafară. Deci ori era condusă de un gras, cu barbă, obsedat de curăţenie şi cu mare respect pentru lege şi care acum a dispărut, ori Jeremy s-a asigurat că, dacă autorităţile fac cumva legătura între barcă şi crima de pe insulă, nu vor putea ajunge la el.

— Nu a fost atât de greu de găsit, spuse Dawson. Iar asta îmi spune că nu i s-a părut că e riscant ca barca să fie asociată cu crima.

— Sau poate, spuse Headly, ştie că nu va mai avea nevoie de ea şi a abandonat-o aşa cum şi-a abandonat şi Carl maşina.

— Oricum, Jeremy nu ştie că suntem pe urmele lui.

— Deocamdată, spuse Headly. Asta e bine. Cu cât el

şi Carl ştiu mai puţine, cu atât mai bine. Lui Dawson nu-i plăcu felul în care îl privea Headly atunci când spuse ultima parte a frazei.

— Ce e?

— Ar fi bine să îi inducem în eroare. Să ducem presa pe o pistă greşită, către un alt suspect, astfel încât Carl şi Jeremy să nu bănuiască nimic. Dawson se arătă cu degetul.

— Te referi la mine?

— Era o idee.

— Las-o baltă. Ce e cu Dirk Arneson?

— Nu e vinovat de nimic, decât că a folosit iahtul angajatorului lui drept cuibuşor de nebunii. Prietenii cu care a jucat pocher au fost găsiţi în New Orleans şi au fost intervievaţi. I-au susţinut alibiul. A fost eliberat şi i s-au cerut scuze.

— Bietul Tucker. Iar n-a nimerit-o.

— Nici lui nu-i place de tine. Şi dacă n-ar fi fost amprenta de pe pelerină, ar fi spus că sunt nebun de legat că acuz un mort de crimă. Dar amprenta există. Şi există şi legătura dintre Jeremy şi Carl Wingert, un criminal notoriu aflat în libertate.

Acum Tucker cercetează povestea lui Carl ca să se familiarizeze cu ea, dar practic lucrează împotriva noastră.

— Cum aşa? întrebă Amelia.

— Nu poate pricepe cum Carl cel cumplit s-a putut da atâţia ani drept Bernie cel blând. Până în prezent, n-avem nicio dovadă palpabilă că Bernie este de fapt Carl şi până nu găsim una, Tucker nu vrea să meargă mai departe.

— Îţi baţi joc de mine! exclamă Dawson.

— Spune că mulţi oameni în vârstă au degete lipsă fiindcă pe vremuri nu se practica lipirea lor la loc, ca acum. Are dreptate. M-a bătut la cap până ce am recunoscut că nu l-am văzut niciodată pe Bernie, aşa că nu îl pot identifica drept Carl. Şi nici pe Carl nu l-am văzut vreodată în carne şi oase.

— Atunci cum explică faptul că şi-a abandonat

maşina şi restul lucrurilor? întrebă Amelia.

— Nu au nicio explicaţie, doar că poate e ramolit şi a uitat unde a lăsat-o.

— Adresele false, absenţa unor date de identificare? întrebă Dawson.

— Este suspect, dar nu suficient. Presupun că nu ai o poză cu Bernie, spuse Headly întorcându-se spre Amelia.

— Nu.

— Mă gândeam. Carl nu s-ar lăsa fotografiat. Poliţiştii o să îmbătrânească digital poza din afişul cu Carl Wingert, să vadă dacă seamănă cu vecinul tău în vârstă, dar, deocamdată, au lăsat-o moale. În plus…

— Dumnezeule. Mai e ceva? Dawson se ridică de pe scaun şi începu să se învârtă prin bucătărie.

— În plus, Tucker nu înţelege ce motiv a avut Jeremy ca s-o omoare pe domnişoara DeMarco. Şi dacă tu crezi că a ridicat arma crimei convins că o va omorî, atunci, da, e o problemă.

— Dar nu credea că o omoară pe Stef. Credea că e Amelia.

— Tucker nu e convins de asta şi are nişte argumente puternice.

— De exemplu? întrebă Dawson.

— De exemplu, cum ar fi putut plănui Jeremy totul. De unde ar fi ştiut că Amelia va fi în sat în seara aceea?

— N-ar fi putut şti, spuse ea.

— Aşa e. Asta e problema. Chiar şi Knutz, care e de partea mea, nu e cu totul de acord când spun că a fost o crimă din impuls. Părerea mea? Jeremy s-a oprit la docuri aşteptând să treacă furtuna. A văzut-o pe domnişoara DeMarco, a confundat-o cu tine şi a profitat de ocazie.

— Era o noapte întunecată, furtunoasă, spuse Dawson iritat.

— Lor li se pare că teoria mea e doar o teorie. Detectivii specializaţi în omucideri lucrează cu fapte şi cu dovezi concrete. Noi nu avem aşa ceva.

— Doar amprenta, spuse Amelia.

— Dacă e o amprentă recentă – ceea ce nu se ştie încă – Jeremy a fost într-adevăr acolo.

— Atunci care e problema? întrebă Dawson.

— Spun încă o dată, motivul. Una e să o sperie pe Amelia lipind o minge de plajă, alta e să o omoare. Dacă Jeremy încerca doar să o facă să înnebunească, atunci când a văzut-o fugind prin ploaie, de ce n-a apărut pur şi simplu de după zid să facă bău!

— Sper că Tucker n-a spus asta.

— Undeva pe-acolo. Dar asta e reţinerea lor, spuse Headly întorcându-se către Amelia. De ce ar vrea Jeremy să te omoare? Acum, pentru mine, motivul e evident.

— Copiii, răspunse ea.

— Cu siguranţă. Ascultă-mă, spuse el ridicând mâinile înainte ca ea să poată continua. Părerea mea e că Jeremy şi Carl au fost foarte precauţi şi nu au vrut să acţioneze înainte să se încheie procesul lui Willard Strong. Aşteptau cu nerăbdare ca Willard să fie condamnat la moarte şi să se încheie toată agitaţia.

Aproape că ajunseseră acolo, numai câteva zile îi despărţeau de deznodământ când... în scenă apare un flăcău înalt, arătos. Făcu semn către Dawson, care înţelese că reveniseră la subiectul complicat al relaţiei dintre el şi Amelia.

— Apare de nicăieri, spuse Headly, iar tu începi să petreci timp cu el. Copiii sunt şi ei înnebuniţi, ceea ce nu are cum să îl şi încântat pe tatăl lor. Pentru Jeremy, noul bărbat din viaţa ta a fost un eveniment marcant. Ea îl privi pe Dawson stânjenită.

— Nu e în viaţa mea.

— Iar ei n-ar vrea să fie.

— Dar abia ne-am cunoscut.

— Uneori e suficient. După o tăcere scurtă, dar stingheră, el continuă: Cel puţin părea că se întâmplă ceva între voi doi. Jeremy trebuia să oprească asta.

— Asta înseamnă că Stef a murit din cauza mea. Din cauza noastră, adăugă privindu-l pe Dawson.

— Nu, făcu Headly sprijinindu-şi cotul pe masă şi mişcându-şi arătătorul.

Ascultă-mă. Faptul că Jeremy a perceput că eşti atrasă de Dawson a fost doar o scuză ca să acţioneze mai devreme, nu mai târziu. În final, orice s-ar fi întâmplat, indiferent dacă l-ai fi întâlnit pe Dawson sau nu, te-ar fi omorât. Dacă nu Jeremy, atunci ar fi făcut-o tatăl lui. Fiindcă, te rog să mă crezi, Amelia, omul e rău. Blândul şi drăguţul de Bernie a fost o mascaradă. Nu a existat niciodată. A fost doar Carl Wingert şi te-a păcălit cum nu se putea mai bine. În spatele şchiopătatului şi al semnelor de bătrâneţe, e un terorist care crede că meriţi să mori. Sunt la fel de convins de asta aşa cum cred că gravitaţia mă ţine pe planetă.

— De ce ar vrea să mor?

— Ca pedeapsă pentru că l-ai părăsit pe Jeremy.

— Jeremy a fost cel care a distrus căsnicia noastră. Nu eu am avut o aventură.

— Asta nu ţine de moralitate. Crezi că lui Carl îi pasă cine cu cine s-a culcat? Nu. E vorba de loialitate. Ţine foarte mult la asta. Dar şi asta e foarte important, este o chestiune unilaterală. Îl interesează loialitatea faţă de el. Nu clipeşte atunci când trebuie să lase pe cineva în urmă. Îşi salvează mai întâi propria piele. A făcut asta în repetate rânduri. La Golden Branch şi-a sacrificat unul dintre oameni ca să poată fugi şi, sincer, mă miră că atunci când a fugit i-a luat cu el pe Jeremy şi pe Flora, direct de pe patul de naştere. La un moment dat, în timpul unei operaţiuni de urmărire, unul dintre membrii bandei lui a încercat să se predea. A ieşit dintr-o cameră de motel cu mâinile ridicate. A fost ucis pe loc, dar nu de poliţie. Carl, din camera de hotel, l-a împuşcat în cap şi apoi a fugit în agitaţia care s-a creat.

Headly spunea lucruri grele, poate fiindcă voia să o facă să înţeleagă, dar Dawson se bucura că nu o cruţa pe

Amelia de realitatea crudă a personalităţii socrului ei. Şi Jeremy avea acelaşi sânge.

— Carl Wingert nu are conştiinţă, continuă Headly. Crede că acţiunile lui, oricât de detestabile ar fi, sunt justificate. Elimină orice persoană pe care o consideră neloială, iar tu, Amelia, nu ai fost loială. Sunt sigur că i-a otrăvit mintea lui Jeremy împotriva ta. Dar chiar dacă el încă venerează pământul pe care calci, chiar dacă e îndrăgostit nebuneşte de tine şi ar vrea să fie din nou împreună cu tine şi cu copiii, Cari nu-l va lăsa niciodată. O să te omoare.

— Atunci de ce n-a făcut-o ieri, când eram singură în casă?

— Fiindcă este prea deştept ca să completeze greşeala lui Jeremy cu încă una. Nu putea să te omoare şi apoi să dispară pur şi simplu. Ar fi fost prea evident.

Probabil că nu i-a surâs prea tare ideea, dar trebuia să joace în continuare rolul lui Bernie până ce putea pleca în siguranţă de pe insulă. Acum are timp să plănuiască altceva.

— Şi ce ar trebui să fac între timp? în timp ce el plănuieşte. Eu şi băieţii nu putem rămâne încuiaţi pe o perioadă nedeterminată.

— Nu va fi nedeterminată. Dawson se opri şi se uită fix la Headly, care era mai posomorât ca niciodată.

— Ce înseamnă asta?

— Tot ce ţi-am spus până acum?

— Da?

— Asta e vestea bună.

CAPITOLUL 20

— Sunteţi Harriet Plummer?

— Nu cu mine aţi cerut să vorbiţi? Cine e?

— Mă numesc Bernie Clarkson. Vă sun de pe insula Sfânta Nelida.

— De unde?

— De pe lângă Savannah. Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Plummer, dar v-a scris numele pe spatele cărţii de vizită.

— Cine? Dawson?

— Hmm… să vedem… o aveam chiar aici… Da, Dawson Scott. Înalt, cu părul lung?

— De ce v-a dat numele meu?

— Deci îl ştiţi? Scrie la revista dumneavoastră?

— Da.

— Bine. Atunci e bine.

— Ce anume e bine?

— Ceea ce vrea să facă.

— Fiţi atent, dacă sunteţi cumva reporter…

— Reporter?

— Conducerea revistei nu declară decât că Dawson a fost interogat de poliţie, dar a fost o formalitate, nu s-a ajuns la nicio concluzie şi a fost eliberat. Atâta tot. În regulă?

— Ştiu toate astea. Nu sunt reporter. Sunt doar un om obişnuit care vrea să ştie dacă domnul Scott e… hm, un om cu care se poate vorbi.

— Cu care se poate vorbi? Ar fi mai bine să începeţi cu începutul, domnule Clarkson.

— Ei bine, mă plimbam pe plajă. Fac asta de două ori pe zi. Mişcarea îmi face bine la şold.

— Aşa.

— Domnul Scott m-a abordat şi am început o conversaţie.

Părea un tip ca lumea. Am vorbit vrute şi nevrute, apoi m-a întrebat dacă poate să-mi ia un interviu.

— De ce ar vrea să vă ia un interviu?

— De asta vă şi sun, ca să vă întreb de ce ar vrea să-mi ia un interviu.

— Nu v-a spus?

— A spus că lucrează la un articol pentru revistă.

— Scrie despre procesul lui Willard Strong. Cunoaşteţi povestea?

— E un eveniment important în zonă.

— Dawson scrie un articol despre dubla ucidere a soţiei lui Strong şi a amantului ei.

— Jeremy Wesson.

— L-aţi cunoscut?

— Nu l-am cunoscut niciodată, dar o ştiu foarte bine pe fosta lui soţie. Amelia şi copiii ei îşi petrec vara în casa de lângă mine, pe insulă.

— Ei, poftim. Asta e legătura. Ultima dată când am vorbit cu Dawson, spera să poată obţine un interviu de la ea.

— De ce?

— Fiindcă de regulă o fostă soţie e o sursă foarte bună de informaţii cu privire la un anumit subiect. Dacă o cunoaşteţi bine pe fosta doamnă Wesson, este logic ca Dawson să vrea să vorbească şi cu dumneavoastră, probabil ca să ajungă cumva la ea. În regulă? Acum, dacă nu mai e altceva…

— Nu cred că aş vrea să-mi fie menţionat numele.

— Dacă îi cereţi lui Dawson să nu îl menţioneze, nu o va face. Sau vă va numi „*o sursă confidenţială*”.

— Nu aş vrea să îi rănesc sentimentele Ameliei vorbind pe la spatele ei.

— E foarte nobil din partea dumneavoastră dar vă asigur de integritatea jurnalistică a lui Dawson. Îşi tratează subiectele cu multă sensibilitate. Uneori cu prea multă sensibilitate, ca să fiu sinceră.

— De ce a vrut să scrie tocmai despre această crimă?

— Nu ştiu.

— Poate că o sursă din interior i-a furnizat date?

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi sau nu vreţi să-mi spuneţi?

— Nu ştiu. Şi dacă aş şti, nu v-aş spune.

— Atunci va trebui să îl întreb eu însumi.

— Mult succes. Nenorocita îi închise. După ce îi vorbise de sus, îi închisese telefonul în nas. La ce altceva să te aştepţi de la o femeie la conducere?

Carl aflase, însă, ceea ce voia să ştie. Dawson Scott venise în Georgia ca să scrie despre crima lui Willard Strong. Ceea ce Carl încă nu ştia era de ce. De ce un ziarist din Washington, tocmai întors din străinătate, era interesat de această crimă? Prin comparaţie cu articolele despre război, o crimă dublă în Georgia părea irelevantă. De ce îi captase interesul lui Dawson Scott?

Existau, desigur, mai multe explicaţii logice. Dar Carl nu avea încredere în logică. Aceasta se aplică prea rar într-o situaţie. Niciodată nu-şi pusese viaţa în pericol pe baza unor prezumţii logice şi nu avea de gând să schimbe asta acum.

— Intru! strigătul veni de afară. Se duse la uşă şi o deschise pentru Jeremy, care intră în cabană cărând mai mulţi saci cu alimente.

Un drum ar fi uşurat, fără îndoială, accesul, însă niciodată nu intenţionase să construiască unul. Drumurile îi duceau pe oameni în diferite locuri, iar Carl nu voia ca vreodată să dea cineva din întâmplare de ascunzătoarea lui dacă greşea direcţia sau pur şi simplu dacă urma drumul ca să vadă încotro merge.

Cumpărase proprietatea sub un nume care nu însemna nimic şi plătea în continuare impozitele ca să nu cumva să vină cineva să verifice. Îi plăcea şi îi era la îndemână să o aibă, dar era dispus oricând să plece de acolo şi să nu privească în urmă. Niciodată nu se ataşa de obiecte. De fapt, nu se ataşa de nimic.

Sentimentalismul te poate duce la pierzanie. După ce o omorâse pe Darlene şi îi înscenase totul lui Willard, Jeremy plecase pe jos de la locul faptei, urmând instrucţiunile lui Carl de a-şi acoperi bine urmele. Carl îl luase de pe şosea, îi dăduse nişte cremă antiseptică şi o bucată de tifon pentru rana pe care şi-o făcuse la cap şi îl dusese cât mai aproape de cabană. Jeremy parcursese restul drumului prin mlaştină pe jos. Cabana era ascunsă între mlaştină pe de o parte şi o pădure deasă pe de altă parte şi era atât de departe de cărarea bătătorită încât Jeremy se putuse ascunde acolo timp de cincisprezece luni.

În acest răstimp, îşi schimbase înfăţişarea. Îşi lăsase părul să crească suficient încât să acopere locul de unde şi-l smulsese. Rana se vindecase, dar tot arăta destul de rău. Îşi lăsase barbă şi luase în greutate. Carl îi aducea provizii o dată pe săptămână. Jeremy se mai plângea din când în când de izolaţie, de acoperişul prin care ploua, de semnalul prost de la televizor, pe care îl putea prinde doar cu o antenă camuflată într-o parte a acoperişului. Dar îndura toate aceste neajunsuri, ştiind că sacrificiile aveau să îi fie răsplătite recuperându-şi copiii.

El şi Jeremy construiseră cabana atunci când acesta din urmă se afla în cantonament la Parris Island. Deşi îi lipseau multe facilităţi, Flora o iubise fiindcă le permitea să îl vadă periodic pe Jeremy. Îşi dorise ca aceasta să devină casa lor permanentă.

Carl refuzase să locuiască permanent undeva, aşa că trebuia să se mulţumească doar cu vizite scurte. Timpul petrecut acolo cu Jeremy o făcuse fericită. Adevărul era că se bucura uşor de cele mai mărunte lucruri, de cele mai nesemnificative gesturi. Dar se întrista la fel de uşor, se neliniştea din cauza unor lucruri care nu puteau fi schimbate şi care ar fi trebuit uitate de mult. Acea trăsătură a ei îl scotea din pepeni. Jeremy intră.

— Ei bine? întrebă Carl. Ce-ai aflat?

— Maşina era încă în parcarea unde a lăsat-o „Bernie”. Nu m-am apropiat prea mult, dar mi s-a părut că

era o amendă de parcare sub ştergătorul de parbriz. În afară de asta, nu era alt semn că ar fi observat-o cineva. Carl se încruntă.

— Mi se pare ciudat că n-au ridicat-o. După cât timp se ridică maşinile parcate neregulamentar? Jeremy ridică din umeri, scoţând o cutie cu suc de portocale dintr-o sacoşă cu cumpărături şi bând direct din ea.

— Nu ai văzut vreun poliţist la pândă, supraveghind-o?

— Nu, dar în jurul parcării sunt mai multe clădiri industriale şi fiecare are destule etaje. Ar putea să supravegheze de la una dintre sutele de ferestre, dar nu cred, tati. Cine ar aştepta întoarcerea lui Bernie? Bernie e un nimeni, un factor inofensiv în toată povestea asta. Carl îşi privi circumspect fiul.

— Atunci de ce nu pari mai fericit?

— Au ajuns la barcă. Carl înjură.

— Era normal să urmărească orice barcă s-ar fi aflat duminică la docurile de pe Sfânta Nelida, se apără Jeremy. Cred că tipul de la benzinărie şi-a amintit numele.

— Un nume tâmpit. Nu-i de mirare că şi l-a amintit. Flora sugerase ca barca să fie botezată Vată pe băţ fiindcă o cumpăraseră în Ajunul Crăciunului. O folosiseră ca să fugă atunci când jefuiseră o biserică după slujba de la miezul nopţii, când cutiile milei erau pline. Proprietarul bărcii, un veteran înveninat al Războiului din Vietnam şi un adept înfocat al lui Carl, era şi el ateu. Fusese atât de încântat de jaful unei biserici, încât le oferise barca lui ca să îi ajute să fugă din Maryland. Îi dusese până la Cheile Floridei. Când avusese nevoie de o barcă, veteranul, care acum suferea de mai multe forme de cancer, dorise să îşi ajute din nou eroul îl învăţase pe Jeremy cum să navigheze şi să conducă o barcă, suficient cât să poată ajunge pe Sfânta Nelida de pe alte insule şi din alte porturi de pe coasta celor două Caroline, a Georgiei şi a Floridei. Obţinuse permisele de navigaţie sub nume false.

— Tipul de pe Sfânta Nelida poate că ar fi în stare să

mă descrie, spuse el, dar nu mă poate identifica drept Jeremy Wesson. În plus, ţi-am zis că am curăţat complet barca. Nu vor găsi la bord nicio urmă de-a mea.

— E suficient un fir de păr.

— Asta e o preocupare, însă una minoră. Încă îl au în vedere pe Dawson Scott.

— A fost eliberat.

— Da, dar anchetatorii *„reconstruiesc firul evenimentelor*", ceea ce mă face să cred că nu a fost exonerat pe deplin. Făcu un semn către pungile de plastic pe care le aruncase pe masă. Am luat un ziar. Crima a ajuns pe pagina cinci. Carl găsi ziarul în una dintre pungi, îl deschise la pagina respectivă şi parcurse textul. Jeremy îşi porni tableta.

— Dacă ai învăţa să navighezi pe internet, n-ai mai avea nevoie de ziare.

— Nu-mi plac calculatoarele.

— Când citeşti ziarele, ştirile deja s-au învechit. Pe internet afli în permanenţă cum stau lucrurile. Avuseseră conversaţia aceasta de multe ori. Cu excepţia armelor de foc, Cari ura tehnologia. Nu credea nimic din ceea ce vedea sau citea pe internet. Potrivit datelor din ziar, poliţia nu spunea mare lucru despre evoluţia anchetei.

Erau citate declaraţiile agentului Tucker. Folosea aceleaşi afirmaţii tipice pe care le folosea orice poliţist din ţară atunci când voia să spună, practic, că nu are nicio pistă. Dawson Scott cooperase cu forţele legii. Nu arestaseră pe nimeni, dar analizau dovezile. Urmau o pistă nouă, bla, bla. Carl ştia că oricând o pistă se dovedea a fi neviabilă, poliţiştii se aflau în impas şi minţeau spunând că au una nouă. Jeremy citise cu voce tare de pe site-ul ziarului, iar textul corespundea destul de mult cu ceea ce tocmai citise Carl.

— Aşa afli în permanenţă cum stau lucrurile? făcu el sarcastic.

— Dar aici avem şi o poză color. În ziar nu era nici măcar una alb-negru. Carl se uită pe tabletă peste umărul

lui Jeremy.

— Tucker e rotund ca o minge, remarcă el, arătând către agentul rotofei care era înfăţişat în centrul unui grup de poliţişti în uniformă. Apoi, când era pe cale să se întoarcă, exclamă:

— Stai! Dă-mi asta. Îi smulse lui Jeremy tableta din mână. Cum măresc poza? Apasă… Fotografia umplu ecranul. Carl se uită bine la un om din fundal. Deşi un poliţist cu pălărie de cowboy îi acoperea jumătate din faţă, Carl îl recunoscu imediat şi se înfurie. Scrâşni din dinţi şi dădu cu tableta de perete.

— Hei! Ce s-a întâmplat?

— Ştiam! Simţeam! Nu ţi-am zis că ceva nu e-n regulă?

— Ce? Ce ai văzut? Cu ură neţărmurită, Carl spuse:

— Gary Headly, agent special FBI.

Jurnalul Florei Stimel-Ziua de Crăciun, 1993

Sunt atât de supărată că îmi vine să mor. Aseară am furat de la o biserică şi sunt sigură că asta înseamnă că voi merge în iad. Desigur, ştiam deja că voi merge în iad fiindcă am omorât oameni. Mă rog, am ajutat să fie omorâţi oameni. Am fost de faţă când i-a omorât Carl şi cred că e acelaşi lucru ca şi cum aş fi făcut-o eu. Carl m-a pus să intru în biserică înainte să înceapă slujba de la miezul nopţii.

M-am uitat la oamenii care intrau. Mame, taţi, bunici. Unii dintre copii erau somnoroşi, fiindcă slujba a început la 11.15, mult după ora lor de culcare. Alţii erau entuziasmaţi şi nu stăteau locului. Cred că erau nerăbdători să ajungă acasă şi să se bage în pat, ca să poată veni Moş Crăciun.

M-a durut sufletul, fiindcă niciodată n-am putut petrece Ajunul Crăciunului cu Jeremy, nu am putut fi Moş Crăciun pentru el, iar acum e prea mare. E în ultimul an de liceu! Aş vrea ca măcar o dată să-i fi văzut chipul în dimineaţa de Crăciun, când îşi găsea cadourile sub brad.

Desigur, de multă vreme nu mai crede în Moş Crăciun. Acum crede în primul rând în tatăl lui. Crede că Carl e soarele de pe cer. Randy şi Patricia au avut grijă să ştie ce părere are Carl despre lucruri. Ei îi spun că oamenii precum Carl sunt suficient de deştepţi încât să vadă tot ce nu merge bine în ţară şi că de asta guvernul şi legea îi urăsc, că de asta le e teamă de ei şi vor să îi aresteze. Jeremy a înţeles. Mai mult chiar, a îmbrăţişat ideea. Mă bucură asta. Dar mă şi îngrijorează.

M-am luat cu altele. Aşa fac mereu când scriu în jurnal Mă gândesc la altele şi apoi… Uite. Iar am început. După ce la miezul nopţii s-a cântat „Noapte de vis" la lumina lumânărilor (şi eu aveam o lumânarea. Toată lumea avea. Oamenii de lângă mine habar n-aveau că stau lângă o proscrisă! Pun pariu că ar fi leşinat!)… Oricum, toată lumea s-a îmbulzit spre ieşire. Numai eu, nu. M-am dus la toaletă, pe care o depistasem dinainte să mă aşez în bancă.

A mai intrat o singură femeie. Şi-a terminat treaba repede şi a plecat. Probabil o aştepta familia. M-am urcat pe scaunul de toaletă în caz că venea vreun om de serviciu să verifice cabinele şi să vadă dacă a plecat toată lumea, dar luminile s-au stins cu mine încă înăuntru. Am mai aşteptat încă zece minute, aşa cum îmi spusese Carl, apoi am aprins lanterna şi am ieşit din baie. Ceea ce părea foarte drăguţ la lumina lumânărilor arăta înfricoşător în întuneric. Statuile şi toate celelalte. Dar am încercat să nu mă uit decât la cercul de lumină pe care îl proiectam pe podea. I-am lăsat pe Carl şi pe Henry să intre pe o uşă laterală. Nu s-a auzit nicio alarmă, dar Carl a spus că probabil era una silenţioasă. Henry a glumit şi a zis: „Cred că o aude doar Dumnezeu". Mie nu mi s-a părut amuzant. Carl a râs oarecum, dar era concentrat să spargă lacătul uşii.

Am luat sacoşele în care uşierii goliseră cutiile milei şi am plecat de acolo. Dar trebuie să fi avut o alarmă silenţioasă, fiindcă atunci când am ieşit din biserică un poliţist tocmai ieşea din maşină. A scos pistolul şi ne-a spus să ne oprim. Carl l-a împuşcat în piept. Cred că

Henry l-a împuşcat în cap. În timp ce fugeam spre maşină, Henry a tras în figurinele de Crăciun din curtea bisericii.

Susţine că nu crede nici în Dumnezeu, nici în Iisus, nici în Allah, nici în nimic, dar cu siguranţă le poartă pică.

Am plecat fără probleme şi am luat bani buni. Dar m-am simţit îngrozitor în legătură cu ce am făcut şi nu m-am îmbătat aşa cum s-au îmbătat bărbaţii după ce ne-am urcat în barcă şi am luat-o spre sud. Sper că marinarul sau cum i s-o spune tipului care conduce barca ştie să conducă şi beat. S-au îmbătat toţi criţă. Inclusiv Carl, de asta am zis că aş putea să scot jurnalul să scriu ceva.

Sper că lui Jeremy îi vor plăcea cadourile. Nu l-am mai văzut de astă vară, când am fost la Vancouver. Încă nu-mi vine să cred cât a crescut! E un adevărat bărbat. Am fost şocată când l-am îmbrăţişat şi am văzut că i-a dat barba! Nu ştiu când o să-l mai văd din nou. Am început să vorbesc despre absolvirea liceului, care va fi în primăvară. Tot spun cât de mult mi-ar plăcea să fiu acolo. Carl se preface că nu mă aude. Dar poate că va prinde ideea din zbor.

Răsare soarele şi mi-e greaţă de la scris, aşa că o să mă opresc. Dar nu înainte de a spune Crăciun Fericit, Jeremy. Te iubesc.

25 decembrie, mai târziu

Avem semnal la televizor şi aici, pe ocean, iar la ştiri vorbesc despre furtul de la biserică. Poliţistul a murit. Nu avea decât douăzeci şi şapte de ani. Avea o fetiţă de două luni. Când am auzit asta mi s-a făcut cam rău, aşa că am profitat de scuza asta ca să cobor şi să dispar din faţa lui Carl, care e într-o stare proastă. Cred că e aşa fiindcă la ştiri i-au luat declaraţie agentului FBI Gary Headly, care vrea să ne prindă de ani de zile. Carl îl urăşte cu pasiune. Cred că fie cam teamă că într-o zi agentul Headly ne va prinde aşa cum a promis că o va face.

De asemenea Carl îl urăşte fiindcă a fost la Golden Branch. Tot timpul spune asta când i se ia un interviu în

legătură cu noi. Carl urăşte să i se amintească de ziua aceea. Şi eu. Chiar dacă nu recunoaşte, cred că şi lui i-a fost teamă în ziua aceea. Teamă că va fi prins sau omorât. Mai cred şi că se simte vinovat fiindcă a făcut ce a făcut, fiindcă a plecat cum a plecat când toţi ceilalţi erau morţi sau pe moarte. Oricum, pentru tot ce s-a întâmplat în ziua aceea dă vina pe agenţii federali şi, pentru el, Headly îi cam reprezintă pe toţi. Carl nu va fi fericit până ce nu moare agentul Headly.

CAPITOLUL 21

Vestea proastă a lui Headly trebui să aştepte. Chiar când se pregătea să le-o comunice, Hunter şi Grant intrară în bucătărie cerând o gustare. Fiindcă la micul dejun consumaseră prea mult zahăr, Amelia le oferi lapte sau nimic. Acceptară laptele, dar zăboviră destul, ca şi cum ar fi ştiut că adulţii de abia aşteptau ca ei să termine. Când terminară într-un sfârşit, ea îi trimise înapoi în camera de zi, ca să-şi continue filmul. Când Amelia se întoarse în bucătărie, Headly continuă de unde rămăsese:

— Pentru toate motivele pe care vi le-am prezentat, Tucker nu e convins că asasinatul lui Stephanie DeMarco are altă legătură cu Amelia în afară de faptul că ea a angajat-o.

— Nenorocit încăpăţânat! exclamă Dawson. Şi Wills?

— Înclină către ideea mea şi a lui Knutz. Dar, ştii, noi suntem FBI, suntem nemernicii care se bagă peste tot, iar el e loial. Şeriful ţine cu omul lui. Tucker i-a povestit toată teoria că Jeremy e viu. Şeriful nu e prost şi înţelege că dacă nu avem dreptate n-o să-i meargă prea bine. A cerut analize suplimentare asupra amprentei. Acum, despre Bernie. Şeriful mi-a spus din prima că nu a fost acuzat de nimic.

— Ca Bernie, nu.

— El crede că legătura dintre Carl şi Bernie e firavă şi are nevoie de dovezi mai concrete înainte să pună poliţia pe urmele unui fugar de care n-a mai auzit nimeni de şaptesprezece ani.

— FBI n-are nevoie de autorizaţia lui.

— Nu, ezită Headly.

— Dar? Care e problema?

— Nu se justifică supravegherea Ameliei şi a copiilor. Intenţionează să revoce supravegherea.

— Nu se poate.

— Am cerut patruzeci şi opt de ore.

— Nu e timp suficient să…

— Mi-au dat douăzeci şi patru, spuse Headly uitându-se la ceasul de pe perete. Acum mai avem douăzeci şi trei de ore şi treisprezece minute. Dawson înjură încet.

— FBI îl va urmări pe Bernie Clarkson, chiar dacă va fi numai ca să excludă posibilitatea ca el să fie Carl, spuse Headly.

— Bine. Perfect. Dar Amelia şi băieţii tot sunt în pericol.

— Knutz are o propunere, spuse Headly privind-o pe Amelia.

Dar mă îndoiesc că îţi va plăcea. Vorbind pentru prima dată în câteva minute, ea întrebă:

— Care e propunerea?

— Ai putea convoca o conferinţă de presă, în care să anunţi că ai motive să crezi că fostul tău soţ nu a fost ucis, că încă e viu şi te urmăreşte, că e posibil să-ţi fi omorât bona din greşeală şi că reprezintă o ameninţare pentru tine şi pentru copii. Nimeni nu spuse nimic câteva clipe, apoi Dawson vorbi:

— La ce ar servi asta?

— Opinia publică ar putea fi de partea ei. Presa ar face săpături. Asta ar putea determina autorităţile locale să ia măsuri.

— În niciun caz, spuse ea categorică şi privind către camera de zi de unde se auzeau râsetele copiilor. Vă închipuiţi ce o să se întâmple cu viaţa noastră când o să se afle că Jeremy e viu?

— Asta e inevitabil, îi reaminti Headly cu blândeţe. Oricând şi oricum s-ar întâmpla asta, efectul va fi unul dramatic.

— Ştiu asta, desigur. Dar nu vreau ca eu să declanşez tot scandalul. Copiii mei vor fi consideraţi copiii unui criminal, nepoţii unor terorişti. Nu-i pot proteja de adevăr, nu pot face nimic ca publicul să nu afle asta. Dar nici nu îmi dau seama cum vom face faţă acestei situaţii. Cum vor putea trăi cu acest stigmat?

Îi privi pe amândoi, încercând să obţină un răspuns, dar, desigur, nimeni nu îi putea oferi ceva ce nu exista. Dawson îi privi ochii agitaţi timp de câteva secunde, apoi se întoarse. Headly fii primul care rupse tăcerea:

— Bine, o să păstrăm tăcerea cât de mult putem. Între timp, să încercăm să îi găsim pe nenorociţi. Ţi-ai adus aminte de ceva care ne-ar putea fi de folos? Unde s-ar putea ascunde Jeremy, cine l-ar putea adăposti?

— Am făcut o listă cu prietenii lui, cu ce nume mi-am amintit. Dar Jeremy îi îndepărtase pe cei mai mulţi încă dinainte să dispară.

— Unde e lista?

— Sus pe biroul meu.

— Poţi să o aduci, te rog? Să ne uităm puţin pe ea. Ştiu că şansele nu sunt prea mari, dar nu mai este timp. Încă mai sunt de părere că, atât timp cât Carl şi Jeremy nu ştiu… Headly se opri când sună telefonul lui Dawson. Se uită la ecran.

— Harriet. Amelia îl privi pe Headly întrebătoare.

— Redactorul-şef de la News Front. O scorpie. Dawson răspunse, dar Harriet îl opri la jumătatea propoziţiei. O ascultă, apoi întrebă încordat:

— A sunat prin centrală? La ce oră? Se uită la ceas. Şi ce voia să ştie mai exact? După atitudinea lui încordată, Amelia şi Headly îşi dădură seama că veştile de la Harriet erau proaste. După ce o ascultă un minut întreg, Dawson spuse:

— Bine, mulţumesc că m-ai anunţat Da, încă încerc s-o conving, adăugă privind către Amelia. Aşa e. Ar fi un interviu fantastic, cu siguranţă. De asta trebuie să închid acum. La revedere. Închise şi, după câteva clipe, le explică: Un bărbat care a spus că îl cheamă Bernie Clarkson a sunat-o ca să o tragă de limbă în legătură cu mine. Headly scrâşni din dinţi.

— Carl ştie.

— Cel puţin miroase ceva. Amelia se aşeză pe scaunul cel mai apropiat.

— Ce-a spus mai exact? Dawson relată ceea ce îi povestise Harriet.

— A zis că părea un bătrân chiţibuşar. Precaut şi suspicios. Ultimul lucru pe care l-a întrebat a fost ce sau cine mi-a atras atenţia asupra poveştii lui Jeremy Wesson.

I-a spus că nu ştie şi chiar nu ştie. Crede că interesul mi-a fost stârnit de triunghiul amoros dintre Willard, Darlene şi Jeremy şi de consecinţele lui mortale, datorate parţial sindromului post-traumatic.

— Dar „Bernie” a crezut că se află şi altceva în spatele interesului tău şi a vrut să se asigure.

— Aşa se pare. A minţit în legătură cu cartea de vizită. Nu i-am dat aşa ceva. Asta înseamnă că s-a deranjat să afle pe cine trebuie să sune ca să mă verifice.

— Măcar nu i-a spus nimic ce i-ar fi stârnit bănuieli, spuse Amelia. Din contră. I-a confirmat că eşti un jurnalist aflat în căutarea unui subiect interesant.

— Aşa este. Dawson privi gânditor în gol câteva clipe, apoi formă repede un număr pe telefon.

— Glenda, iubirea mea, te măriţi cu mine? Bine, atunci o aventură fierbinte? De o noapte, atunci. Bine, bine, ascultă. Două lucruri. Primul, Harriet a primit un telefon în biroul ei azi pe la 9.50. Nu ştiu ce interior are, dar… Cum să nu te iubesc? Poţi să afli numărul de la care a fost sunată? Dumnezeule, nu, nu trece prin ea. Pe la centrală şi să nu pară că-i dai prea mare importanţă. În al doilea rând, făcu el o pauză respirând adânc, am nevoie să ajung la închisoare fără să stau deloc la coadă. Poţi să mă ajuţi?

O poliţistă preluă rolul de dădacă. Băieţii o îndrăgiră imediat, mai ales când le construi o pistă lungă pentru curse de maşini. Traseul şerpuia dintr-o cameră într-alta şi urca inclusiv pe scări. Fură încântaţi de rampele ad-hoc. Un alt poliţist veni cu provizii pentru frigiderul şi cămara Ameliei. Acum, că băieţii erau în siguranţă, se simţi mai bine când trebui să se întoarcă în oraş cu Headly şi cu Dawson. Headly era interesat să vadă ce mai avea din

obiectele personale ale lui Jeremy.

— Sunt într-o cutie la mine în apartament, îi spuse ea. Dar să nu vă aşteptaţi la mare lucru. Am păstrat numai nişte lucruri pe care le-ar putea vrea băieţii când vor mai creşte. Medaliile lui. Lucruri de genul ăsta. Atunci când coborâră de pe feribot şi intrară în Savannah, în faţa şi în spatele lor se aflau maşini nesemnalizate, conduse de poliţişti. Ameliei, caravana i se părea evidentă, dar presupuse că poliţiştii ştiau ce fac. Headly purta un pistol pe sub haină, ceea ce era atât o consolare, cât şi o grijă în plus. Planul era să îl lase pe Dawson la centrul de vizite în închisoare şi să se întoarcă să-l ia după ce aveau să-şi termine treaba la apartamentul ei.

— Pot să-ţi uşurez misiunea, se oferi Headly. Să fie mai oficial.

— Mulţumesc, spuse Dawson, dar nu vreau să fiu „oficial”. Un cetăţean particular inspiră mai multă încredere.

— Aşa speri tu.

— Sper, spuse el dându-se jos din maşină şi aruncându-i Ameliei o privire semnificativă. Ne vedem mai târziu.

— Baftă. După ce se opri să se asigure că maşinile nesemnalizate încă îşi îndeplineau rolul de escortă, Dawson intră în clădirea unde îl aştepta Mike Gleason, avocatul lui Willard Strong. Glenda, care se dăduse drept mare directoare la *News Front*, aranjase totul Avocatul îi căzuse în plasă, ceea ce nu era nimic neobişnuit fiind vorba de ea.

— Am profitat de vanitatea lui şi a picat, îi spusese lui Dawson când îl sunase ca să îi confirme întâlnirea. O iertase fiindcă nu reuşise să obţină mai multe informaţii în legătură cu telefonul lui Carl Wingert către Harriet. Aşa cum se aşteptase Dawson, numărul de telefon nu putea fi depistat.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta cu asta, îi spusese Glenda.

— Tot eşti o drăguţă. Mi-ai făcut rost de întâlnirea asta, ceea ce e mare lucru. Acum, dându-şi importanţă, avocatul se apropie de el:

— Domnul Scott? îşi strânseră mâna.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai fost de acord să vorbeşti cu mine.

— Nu-ţi pot garanta că vei obţine un interviu cu clientul meu.

— Sper să te conving că ar fi în interesul lui.

— Atunci ai de muncă. Comentariul condescendent al lui Gleason fu însoţit de un gest către uh spaţiu cu scaune, unde puteau sta de vorbă. Era cam de vârsta lui Dawson, arăta bine şi era bine îmbrăcat. Dar nu era un avocat priceput la procese. Interogatoriul Ameliei fusese o catastrofă şi nu recuperase mare lucru când îşi interogase propriul client. Vorbea apăsat, dar Dawson bănuia că voia să îşi compenseze atitudinea nesigură. Lucrurile nu erau prea roz, iar el ştia asta, însă avea să lupte până la capăt.

— Am crezut că *News Front* s-a închis. Era o gafă inofensivă, dar intenţionată. Dawson răspunse cu un zâmbet blând:

— Rezistăm. Nu multe reviste au reuşit.

— Mi s-a spus că urmăreşti procesul pentru revistă.

— Urmăresc procesul pentru mine. E o poveste interesantă de la început până la sfârşit. Nu avea timp să umble cu ocolişuri sau să îi menajeze lui Gleason orgoliul nemăsurat, aşa că fu ferm: La cum stau lucrurile acum, Willard Strong va fi condamnat la moarte. Gleason începu să protesteze, dar Dawson prevăzuse asta. Vorbi peste el:

— Ceea ce va fi o nedreptate tragică, deoarece clientul dumitale e nevinovat. Replica aceasta avu darul de a pune capăt şirului de obiecţii. Dawson ridică din sprâncene ca şi cum cerea voie să continue. Politicos, Gleason înclină din cap.

— Lui Willard i-a fost înscenată crima soţiei sale.

— De ce crezi asta, domnule Scott?

— Nu sunt pregătit să dezvălui asta. Gleason păru

dezamăgit, apoi de-a dreptul supărat.

— Încerci să faci pe şmecherul, nu-i aşa?

— Nu.

— Ai încercaţi să obţii un interviu şi cu Lem Jackson? Ai spus că eşti de părere că am irosit banii statului pe proces, când e limpede ca lumina zilei că Willard e vinovat şi ar fi trebuit să meargă direct la puşcărie?

— Nu.

— Dar recunoşti că un interviu cu clientul meu ar fi benefic pentru articolul pe care vrei să-l scrii.

— Bineînţeles că da. Dar dacă mă laşi să vorbesc cu el, îl vei face o favoare şi lui, nu numai mie. Avocatul îşi încrucişa braţele.

— Spune-mi cum ar putea fi în avantajul lui.

— Vrei să spuneţi, pe lângă faptul că ar fi liber în loc să fie condamnat la moarte? Dawson nu aştepta un răspuns, iar Gleason nu se deranja să i-l ofere.

— Clientul dumitale are o mare problemă de imagine. Chiar dacă nu e un criminal, arată a criminal. În fiecare zi a procesului s-a uitat urât la toată lumea. Apoi îl pui în boxa martorilor şi dintr-odată e sincer, foarte trist, jalnic. E normal ca un om care încearcă să-şi salveze viaţa să se schimbe, să devină mai umil, dar nu cred că juriul a fost convins de sinceritatea lui Willard.

— Nu poţi influenţa ceea ce crede juriul. Nu vor avea acces la ceea ce scrii.

— Aşa e.

— Atunci…

— Poate că pot influenţa cursul procesului. Dar mai întâi trebuie să mă laşi să vorbesc cu el. Doar aşa îl pot ajuta pe Willard să se ajute singur.

— E treaba mea să îl ajut.

— Cu tot respectul, nu prea reuşeşti. Avocatul se simţi din nou rănit în amorul propriu.

— Juriul încă nu a deliberat, domnule Scott.

— Şansele să fie achitat sunt practic inexistente.

Acceptă asta. Nu acceptă nimic, ci spuse:

— Dă-mi un alt motiv pentru care asta e o idee bună.

— Dacă nu apare un element semnificativ, de exemplu o acuzaţie cu totul eronată, va fi condamnat.

— Nu sunt de acord cu asta. Dar chiar dacă e condamnat, voi face imediat recurs.

— Recursul dumitale ar putea coincide cu un articol într-o revistă naţională, scris în favoarea lui Willard.

— Ai face asta? L-ai scrie chiar aşa?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă mi-aş pune cariera în joc pentru nevinovăţia lui.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Răspunsul păru să îl impresioneze, dar încă nu era gata să cedeze.

— Te-am căutat pe internet. Ai scris destule articole denigratoare.

— Despre persoane care meritau să fie denigrate.

— Atunci, cum pot să ştiu că nu ai de gând să faci acelaşi lucru şi cu clientul meu?

— Nu ai de unde să ştii asta.

— De unde ştiu că nu faci mişto de mine spunându-mi că îl crezi nevinovat?

— Nu ai de unde să ştii. Sunt conştient că îţi cer să neîncredere în mine, spuse el după o clipă, dar o să merite. Avocatul înghiţi în sec de câteva ori. Scrâşni din dinţi. Într-un final, spuse:

— Lasă-mă să mă gândesc până mâine.

— Nu. E o ofertă unică.

— Dar am nevoie de timp ca să…

— Nu avem timp. Spune-mi acum. Da sau nu?

— Ai un termen limită? Întrebarea fusese mai degrabă ironică, dar Dawson răspunse solemn:

— Habar nu ai.

Dawson îşi dădea seama că în mintea avocatului se

dădea o bătălie între mândrie şi ideea de renunţare, într-un final, câştigă sentimentul cel mai puternic.

— Îmi pare rău, domnule Scott. Nu putem discuta. Trebuie să analizez problema, să-mi consult clientul şi să ne evaluăm opţiunile. Dawson ar fi vrut să îl ia de gulerul frumos croit şi să îl zguduie puţin. Nu o făcu, dar se aplecă în faţă şi vorbi repede, agresiv:

— Ce opţiuni? Ce opţiuni? Nu aveţi decât două. Doisprezece oameni sunt gata, ba chiar de-abia aşteaptă ca Willard să primească injecţia letală. El moare nevinovat, iar dumneata ai o mare bilă neagră la rubrica „pierderi". Asta e o opţiune. Se apropie şi mai mult de avocat. Pe de altă parte, sunt eu, care voi susţine cauza lui Willard. El va fi eliberat, dumneata ajungi erou, eşti chemat la televizor să vorbeşti despre asta şi toţi infractorii din sud o să te roage să-i aperi.

Dawson îşi dădu seama că îl încânta perspectiva, dar încă nu se hotărâse:

— Toate astea sună bine, dar…

— Dar?

— S-ar putea să nu iasă lucrurile chiar aşa.

— Nu vor ieşi aşa dacă mă refuzi.

— Nu te refuz. Dar trebuie să avem grijă.

— Nu e timp de grijă. Trebuie să te hotărăşti.

— Dar…

— Trebuie să spui „da" şi să o spui acum.

— Eşti…

— Sunt singura speranţă pentru clientul dumitale.

— El…

— N-are nicio şansă şi ştii asta.

— Eu…

— Acordă-mi nenorocitul ăsta de interviu! strigătul imperios al lui Dawson îl luă prin surprindere, dar dădu rezultate. Avocatul îşi desfăcu braţele. Îşi muşcă buzele.

— O să fie o convorbire video.

— Bine.

— O să fiu aici tot timpul.

— Bine.

— O să înregistrez tot interviul şi apoi o să am transcrierea.

— Bine.

— Dacă îl defăimezi, vă dau în judecată şi pe dumneata, şi revista. Dawson se ridică.

— S-a făcut. Întâlnirea intempestivă cu prizonierul avu nevoie de ceva pregătiri. Lui Dawson i se păru că timpul trece cumplit de greu. Nu avea ce face, aşa că se plimbă încolo şi încoace în timp ce Gleason discuta cu oameni care păreau să aibă destul de mult timp la dispoziţie. În cele din urmă, fură conduşi într-o cameră de unde puteau avea o convorbire video cu Willard Strong. În altă parte a închisorii, Strong, cu cătuşe la mâini şi la picioare, fii dus într-o cameră. Pe chip i se citea ostilitatea vădită. Se trânti pe scaunul din faţa monitorului prin intermediul căruia putea comunica. Îşi privi avocatul cu dispreţ evident Apoi privirea duşmănoasă se aţinti asupra lui Dawson.

— Tu cine dracului mai eşti? Dawson îl privi zâmbind alene.

— Fii cuminte, Willard. Eu sunt omul care o să-ţi salveze viaţa.

Amelia şi Headly se îndreptau către închisoare. Ea conducea. Headly era pe scaunul din dreapta, vorbea cu Knutz la telefon. Se mergea cumplit de greu din cauza unui mic accident pe autostradă. Şi ei, şi maşinilor de poliţie nesemnalizate le era tare greu să schimbe benzile. Headly îşi încheie conversaţia:

— Knutz încearcă să mai tragă de timp, să folosească drept pretext telefonul către şefa lui Dawson. De ce ar suna-o simpaticul bătrânel Bernie? De ce ar minţi?

— Fiindcă de fapt e Carl.

— Knutz lucrează la asta. Între timp, n-au găsit nimic în barcă. Nu descoperiseră nimic util nici în cutia cu suvenire: nicio hartă, niciun act de proprietate, de

închiriere sau orice alt fel de hârtii. Neajungând la niciun rezultat, împărţiseră în două lista de foşti prieteni de-ai lui Jeremy pe care o întocmise ea şi amândoi sunaseră la zeci de persoane. Ca răspuns la inevitabila întrebare *„De ce mă întrebaţi acum despre Jeremy*?” Headly concepuse o explicaţie privind o decizie de impunere pentru o sumă dubioasă, care afecta fondurile de studii deschise pentru Hunter şi Grant. O învăţase pe Amelia ce cuvinte să folosească.

— Credeţi că vor înţelege păsărească asta? întrebă ea.

— Nu. Şi ca să evite orice implicare, nimeni nu-ţi va cere să le explici. Asta e ideea. Multe dintre numerele pe care le formară nu mai funcţionau. La unele le intră mesageria vocală şi lăsară mesaj rugând să fie sunaţi înapoi pentru o chestiune extrem de importantă. Dintre puţinele persoane cu care discutaseră, toate fuseseră reticente în a vorbi despre Jeremy. Erau chiar jenate fiindcă fuseseră caracterizate drept foste cunoştinţe ale acestuia. Majoritatea reacţiilor fuseseră circumspecte, unele de-a dreptul ostile. Şi lui Headly, şi Ameliei li se spusese de mai multe ori că întrebările pe care ei le adresau acum le ridicase şi poliţia în urmă cu peste un an, când Jeremy dispăruse şi fusese crezut mort. Atunci spuseseră tot ceea ce ştiau. Frână fiindcă o camionetă încerca să-şi facă loc şi privi către Headly.

— De aici unde mergem?

— Poate că Dawson a aflat ceva de la Willard, spuse el foindu-se în scaun şi întorcându-se puţin către ea. Ce crezi despre el?

— Mor de frică. El râse.

— Mă refeream la Dawson. Sau mori de frica lui?

— Ah. La Dawson. Headly aşteptă, însă ea fu prima care întrerupse contactul vizual. Ridică piciorul de pe frână, însă merse doar câţiva metri şi trebui să se oprească din nou.

— Dawson şi cu mine am pornit cu stângul. V-a

povestit cum ne-am întâlnit?

— A început să se joace cu băieţii pe plajă. De acolo lucrurile au evoluat.

— Mai mult sau mai puţin, murmură ea.

— Hmm. Cred că mai mult. Când ea nu spuse nimic, el chicoti. Bine. Păstraţi asta pentru voi. Răspunde-mi la întrebare.

— Ce cred despre el? în ce sens?

— În orice sens.

— E bun cu băieţii.

— Surprinzător.

— De ce?

— Nu are nicio experienţă cu copiii. A fost copil unic. A stat mult prin preajma fetei noastre, Sarah, dar ea e cu câţiva ani mai mare, deci mai mult se ciondăneau decât se jucau. Îi povesti că Sarah era măritată şi locuia la Londra.

— Are copii?

— Încă nu. Soţia mea o bate la cap în permanenţă. Amelia râse.

— Între timp, Dawson primeşte sfaturi părinteşti de la dumneavoastră şi de la doamna Headly.

— Cărora, desigur, li se opune. Nu mai înaintaseră de ceva vreme. Ea îl descusu.

— De ce „desigur”?

— Detaşarea care îl face să fie un jurnalist bun se reflectă şi în viaţa lui personală. Se distanţează, se consideră un simplu observator, un singuratic. De asta nu s-a însurat niciodată. Nici măcar nu a avut de gând. Amelia îl privi grav.

— N-am întrebat eu asta.

— Nu, dar m-a gândit că vrei să ştii, râse el făcându-i cu ochiul. Ah, au existat câteva femei care au rămas mai mult decât altele. Unele erau nişte domnişoare tare drăguţe, care se ridicau la standardele rigide ale Evei. Dar chiar şi cu ele, de îndată ce lucrurile deveneau prea serioase, Dawson dădea înapoi.

— Problemele de implicare sunt frecvente. Mai ales în cazul unui bărbat singuratic.

— N-am spus că e singuratic. Ea îl privi uimită.

— Tocmai aţi spus asta.

— Am spus că se consideră un singuratic.

— Care e diferenţa?

— Caracterul lui adevărat. Un singuratic înnăscut ar fi gravitat în jurul copiilor tăi aşa ca el?

— Staţi aşa, spuse ea ridicând mâna, încercând să înţeleagă. Vreţi să spuneţi că Dawson se luptă cu propriile tendinţe naturale?

— E o luptă înrăită.

— De ce?

— Funcţionează ca un mecanism de apărare.

— Ca să se apere de ce anume?

— Va trebui să îl întrebi pe el, spuse Headly privind-o câteva clipe, apoi atrăgându-i atenţia asupra traficului. Acolo e liber. După ce trecură de locul accidentului, continuă: După ce epuizaţi subiectul, întreabă-l ce s-a întâmplat în Afghanistan.

— L-am întrebat. A refuzat să vorbească despre asta. Cu dumneavoastră?

— La fel.

— Am văzut cum se comportă în timp ce are un coşmar. Nu dormeam împreună, adăugă ea repede.

— N-am întrebat eu asta, replică el. Amelia zâmbi în colţul gurii, apoi redeveni serioasă.

— L-am auzit ţipând şi m-am dus să văd ce se întâmplă. Era într-o stare cumplită. Era vizibil afectat. S-a trezit ţipând. Aşa cum i se întâmpla şi lui Jeremy. Doar că…

— Ce?

— Dawson era transpirat în ultimul hal şi tremura. Chiar şi după ce s-a trezit complet şi şi-a dat seama unde se află, i-a luat câteva minute să îşi revină.

Experimentase groaza coşmarului atât fizic, cât şi psihic. După ce l-am văzut în ce stare era, am început să

cred că Jeremy se prefăcea.

— În ceea ce priveşte coşmarurile?

— Din toate punctele de vedere. Cred că doar se prefăcea că suferă de stres posttraumatic. Dacă s-a întâmplat într-adevăr asta, înseamnă încă o trădare, nu-i aşa?

E logic.

— Amelia, spuse Headly încet. Apoi, când ea întoarse capul spre el, adăugă: Dawson nu e ca Jeremy. Din niciun punct de vedere. Această asigurare, venind din partea unei persoane care îl cunoştea bine, era ceea ce voia, era lucrul de care avea nevoie. Parcurseră restul drumului până la închisoare fără alte discuţii. Însă atunci când se apropiară de centrul de vizitare, ea spuse:

— Nu e afară.

— Acesta e un semn bun. Cu cât poate vorbi mai mult cu Willard, cu atât are şanse mai multe să obţină informaţii. Parchează şi să aşteptăm înăuntru, e mai răcoare. Trecu mai bine de o jumătate de oră până ce Dawson se întâlni cu ei în holul centrului. Headly ajunse la el primul.

— Ei bine?

— Gleason nu voia să accepte în ruptul capului, dar într-un final a cedat.

— L-ai văzut pe Willard? întrebă Amelia.

— Doar zece minute pe webcam, dar cred că am aflat ceva. La început a făcut pe nebunul, dar când i-am spus că eu cred că Jeremy încă e viu şi că el, nu Willard, a omorât-o pe Darlene, a devenit mult mai cooperant. Zâmbi vag în timp ce îşi încrucişa degetele arătător şi mijlociu: Atât de apropiaţi suntem acum.

— Felicitări, spuse Headly. Treci la partea interesantă.

— Nu ştiu cât de interesantă sau de fiabilă e. Nu e ca şi cum aş putea avea încredere oarbă în Willard. Dar atunci când l-am întrebat dacă ştie vreun loc unde s-ar putea ascunde Jeremy, nici măcar nu a trebuit să se

chinuiască să-şi amintească. Din cauza asta, cred că mi-a spus adevărul. Odată, când el şi Jeremy erau la padocurile câinilor, Jeremy a făcut un comentariu urât despre cabană. I-a spus ceva de genul că, în comparaţie cu aceea, coliba lui era un hotel de cinci stele.

— Coliba lui? Dawson ridică din umeri.

— Willard nu a putut să-mi dea mai multe detalii, fiindcă atunci când l-a întrebat pe Jeremy la ce se referă, acesta a schimbat subiectul. Voia de fapt să spună că dacă ar fi avut un astfel de loc, ar fi fost mai bun decât cocioaba lui Willard.

Oricum, Willard e convins că l-a luat gura pe dinainte, că Jeremy s-a dat de gol şi apoi a încercat să o dreagă. Ai idee dacă avea vreun astfel de loc? o întrebă pe Amelia. Ea clătină din cap descumpănită.

— Dacă Jeremy deţinea o astfel de proprietate, eu habar n-am.

— O cabană de pescuit, o cabană de vânătoare, o casă pe plajă, un şopron?

— Nu ştiu nimic. Headly scoase un sunet de dezgust

— Mi se pare cam forţată toată povestea. Cred că Willard se preface că-şi aminteşte ceva ce nu s-a spus vreodată. Sau îţi toarnă poveşti ca să se amuze.

— Sau îmi spune ceea ce ştie că aş vrea să aud, spuse Dawson. L-am întrebat de ce nu le-a spus poliţiştilor despre această conversaţie atunci când răscoleau cerul şi pământul ca să-l găsească pe Jeremy sau rămăşiţe din el. Zice că le-a spus, dar, după ştiinţa lui, nimeni nu l-a băgat în seamă. Căutau un cadavru descompus într-o mlaştină, nu o colibă cu Jeremy viu. Headly se scarpină pe faţă, întinzându-şi pielea cu degetele.

— O colibă care ar putea să existe sau nu, iar dacă există s-ar putea afla oriunde în patruzeci şi opt de state.

— Carolina de Sud. Dawson şi Headly o priviră pe Amelia, care vorbise ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Dându-şi seama că le captase atenţia, explică:

— Am găsit o amendă pentru depăşirea vitezei pe

podeaua dulapului. Probabil îi căzuse dintr-un buzunar când şi-a atârnat hainele. Am observat că fusese emisă în Carolina de Sud, aşa că l-am întrebat ce e cu ea.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu puţin timp înainte să ne despărţim. Îl cunoscuse deja pe Willard şi nici atunci nu-mi surâdea această nouă prietenie. Speram că se dusese la Beaufort să-şi viziteze o parte dintre vechii prieteni de la Parris Island şi din unitatea navală.

Când i-am arătat tichetul de amendă, a devenit inexplicabil de furios. De asta ţin minte. Mi l-a luat, l-a rupt în bucăţele şi le-a aruncat. M-a înjurat fiindcă mă amestecasem şi mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Desigur, dădusem de ceva ce el nu voia să aflu. Am bănuit că era vorba de altă femeie. Dar poate…

Se întrerupse, ca să îi lase să tragă singuri concluzia. Dawson privi către Headly şi ridică din umeri.

— E ceva. Înviorați, se îndreptară către ieşire.

— Cu codul numeric personal al lui Jeremy, direcţia rutieră din Carolina de Sud ar trebui să poată găsi amenda. După ce aflăm unde a fost emisă, vom avea un punct de pornire ca să începem căutarea. Am să vorbesc cu Knutz.

Formă un număr pe telefon. Dawson ţinu uşa şi îi lăsă pe Amelia şi pe Headly să treacă. Ieşiră la lumină şi se îndreptară către parcare. Headly, cu telefonul la ureche, întoarse capul ca să îi spună ceva lui Dawson peste umăr când, brusc, pe chip i se putu citi o expresie stranie. Apoi ochii lui priviră în gol.

Mintea lui Dawson înţelese instantaneu ce însemna privirea aceea pierdută, în timp ce genunchii lui Headly cedară şi bărbatul se prăbuşi, Dawson strigă îngrozit şi mâniat, împingând-o pe Amelia la pământ şi aplecându-se şi el.

Al doilea glonţ trecu razant pe lângă ea. Cel destinat lui Headly îşi nimerise ţinta.

CAPITOLUL 22

Carl Wingert era unul dintre puţinii infractori din istoria Americii care avea curajul să dea piept cu autorităţile. El şi Jeremy petrecuseră ore întregi pe acoperişul unei clădiri de birouri de şapte etaje care, din cauza recesiunii, rămăsese fără chiriaşi. Compania de management dăduse faliment şi, după ce fusese supusă sechestrului, clădirea rămăsese pustie şi neglijată.

Situată într-un parc industrial unde şi alte întreprinderi căzuseră victime ale declinului economic, clădirea se afla la aproximativ jumătate de kilometru de complexul închisorii.

Le despărţea o şosea cu patru benzi, împărţită la jumătate de un trotuar lat, pe care erau plantaţi mirţi. Copacii prezentau o problemă în general, însă de pe acel acoperiş, unul dintre cele mai înalte din întreaga zonă, Jeremy ar fi putut avea câteva şanse bune de a-şi nimeri ţinta. Acoperiţi parţial de o instalaţie de ventilaţie, aşteptaseră şansa să îl lovească pe agentul FBI Gary Headly unde şi când avea să se aştepte cel mai puţin.

Lucrurile se schimbaseră pentru Carl din clipa în care îl văzuse pe Headly în fotografie. Singurul motiv pe care îl avea acest agent experimentat ca să se afle aici în Savannah şi să colaboreze cu biroul şerifului pentru a rezolva crima lui Stephanie DeMarco era acela că se făcuse legătura între Jeremy şi crimă şi, cel mai grav, se făcuse legătura cu Carl Wingert.

Autorităţile nu declaraseră public că Jeremy era de fapt viu şi că el era bănuit de crimă sau că între el şi un fugar notoriu exista o legătură de sânge, însă Carl ştia că se stabiliseră aceste relaţii. Asta era singura explicaţie pentru implicarea lui Headly. Nu ştia dacă Headly îl identificase drept Bernie Clarkson. Însă, chiar dacă nu o făcuse, tot avea să fie pe urmele lui Jeremy, chiar dacă numai fiindcă era fiul lui Carl. Oricum, Carl se hotărâse să nu aştepte ca agentul să-l găsească. Nu, la naiba. Dacă

voia să-l prindă, atunci avea să aibă parte de el. Numai că nu aşa cum îşi planificase. Carl se gândise că, mai devreme sau mai târziu, Headly avea să apară la biroul şerifului ca să discute cu agentul rotofei, iar când avea să o facă, Jeremy îl putea elimina, chiar şi de la acea distanţă.

Asasinarea unui agent FBI în faţa biroului şerifului şi a complexului închisorii avea să creeze haos. Se va stârni panică, confuzie. Înainte ca oricine să îşi dea seama din ce direcţie venise glonţul fatal, el şi Jeremy aveau să fie dispăruţi demult. Planul era un plan tipic pentru Carl Wingert. Era suficient de îndrăzneţ încât să funcţioneze. Exista, desigur, şi un element de risc, însă acesta era suficient de redus, iar Carl era dispus să şi-l asume ca să scape de vechiul său duşman.

Totodată, avea să comunice putredei societăţi americane că încă nu se retrăsese. Poate că era în vârstă, dar lumea încă trebuia să se teamă de el, să îl considere o forţă puternică. Îi părea rău că nu avusese atâta tupeu în urmă cu mai mulţi ani şi dădea vina pe Flora şi pe lamentările ei pentru anii de pasivitate.

Astfel, resentimentele lui faţă de Headly fermentaseră timp de zeci de ani de zile, ceea ce făcea ca, acum, răzbunarea să fie mult mai dulce. Orele pe care le petrecuseră pe acoperiş, aşteptând ca Headly să apară, îi dăduseră lui Jeremy timp să evalueze condiţiile, să îşi facă toate calculele, să îşi exerseze ţinta pe personalul în uniformă, pe vizitatorii de la biroul şerifului şi de la închisoare, care intrau şi ieşeau din diferitele clădiri cu tot felul de treburi, fără să aibă habar că se aflau în bătaia puştii. Jeremy nu avea nevoie de pregătire, dar Carl îi tot dădea instrucţiuni.

— O să ai o şansă să îl elimini, poate chiar două, dar numai atât. Trebuie să fim pe scara de incendiu în câteva secunde. Când sosi momentul, Jeremy era bine pregătit din punct de vedere psihic. Nu trebuia decât să tragă. Carl, care observase complexul cu ajutorul binoclului, recunoscu maşina Ameliei atunci când aceasta se apropie de intrarea centrului de vizite. Îi spuse acest lucru lui Jeremy:

— O vezi?

— Sunt cu ochii pe maşină, spuse Jeremy, cu vocea încordată de concentrare.

— S-ar putea să fie momentul. Dar nu se întâmplă aşa. Dawson Scott coborî şi intră singur în clădire şi, deşi lui Jeremy nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să îl scoată din peisaj, nu avea o ţintă clară şi, în plus, nu Dawson Scott era ţinta zilei respective. Amelia plecă mai departe. Aşteptară, mâncară batoane energetice, băură apă din sticle. Peste vreo două ore, Amelia se întoarse şi parcă. De data asta, ea şi „*Uite-l pe nenorocit*", cum chicoti Carl, parcară şi intrară înăuntru.

— Trebuie să iasă la un moment dat. Să fii pregătit, fiule. De data aceasta, aşteptarea fu scurtă. Amelia ieşi prima. Headly era fix în spatele ei, cu telefonul la ureche.

— Gata? îl întrebă Carl pe Jeremy.

— Gata. Dar chiar în timp ce Jeremy apăsa pe trăgaci, agentul se întoarse să vorbească peste umăr. Carl, care se aştepta să-i vadă capul explodând, înjură atunci când Headly se prăbuşi şi căzu, cu craniul intact.

— Nu i-ai luat capul, dar a picat. Să mergem! Avea binoclul atârnat la gât, aşa că mâinile îi rămăseseră libere ca să ia trepiedul, conform planului. Jeremy ridică de pe jos două cartuşe. Împuşcăturile se succedaseră atât de repede, încât Carl nu-şi dăduse seama că Jeremy trăsese încă o dată.

— Şi Amelia?

— Am ratat-o. Carl nu-şi irosi timpul cu regrete. Avea să sosească altă ocazie pentru Amelia. Cât despre Headly, dacă nu era mort, era cu siguranţă distrus pe viaţă. Cei doi alergară pe pietrişul de pe acoperiş şi se strecurară prin uşa grea de metal prin care şi intraseră. Paşii lor răsunau cu putere pe scara închisă, dar nimeni nu-i auzi coborând prin clădirea pustie. Jeremy transporta puşca, dar tot se mişca mai repede şi mai sprinten decât Carl, căruia şoldurile îi provocau dureri la fiecare mişcare. Jeremy întrebă dacă avea nevoie de o clipă de odihnă. Carl îl dădu

într-o parte şi i-o luă înainte.

— Nu te ţii de mine, băiete. Parcă vrând să sublinieze că trebuia să se grăbească, prin pereţii exteriori auziră zgomotul sirenelor.

— Dumnezeule, ce rapizi au fost, făcu Jeremy.

— Nu te gândi la asta. Mergi înainte. Când ajunseră la parter, amândoi răsuflau greu. Ieşiră din clădire pe uşa din spate, prin care intraseră după ce distruseseră lacătul. Jeremy deschise uşa din spate a maşinii şi tocmai ascundea cu grijă puşca în spatele scaunului şoferului când o maşină de poliţie în mare viteză, cu luminile pornite, intră pe aleea dintre clădirea abandonată şi o altă clădire învecinată, tot pustie. Se opri cu zgomot la aproape zece metri de ei.

— Stai cuminte, spuse Carl, adoptând imediat personalitatea lui Bernie Clarkson. Poliţistul de la volan era între două vârste, ceea ce îi spuse lui Carl multe despre el, şi anume că nu era tocmai cel mai inteligent, altfel nu ar fi patrulat încă pe străzi. Se dădu jos din maşină în timp ce îşi desfăcea tocul de pistol de la şoldul drept.

— Mâinile sus! Scoase pistolul din toc şi îl îndreptă, pe rând, către cei doi bărbaţi.

— Ce se întâmplă, domnule poliţist? întrebă Carl cu vocea îmbătrânită a lui Bernie.

— Ieşi de după portieră! Mâinile sus! Jeremy ieşi de după portiera deschisă a maşinii şi, împreună cu Carl, ridică mâinile.

— De ce sunt toate sirenele…?

— Cine sunteţi? Ce faceţi aici?

— Am închiriat clădirea aceasta pentru firma noastră de echipamente medicale chiar în dimineaţa asta, spuse Jeremy. Am venit să ne uităm, să vedem dacă s-a dat drumul la utilităţi. Tocmai ne pregăteam să plecăm când au început să se audă sirenele.

— A fost un jaf în zonă? întrebă Carl.

— Nu vă mişcaţi, spuse poliţistul uitându-se de la unul la altul. Întinse mâna după transmiţătorul pe care îl

avea la umăr.

— Tati? spuse Jeremy.

— Gata. Carl scoase un pistol pe care îl avea ascuns la brâu, la spate şi apăsă o dată pe trăgaci. Poliţistul se prăbuşi.

— Nu se învaţă minte. Nu intenţionaseră să împuşte un poliţist.

— Trebuie să plecăm acum, spuse Jeremy, întorcându-se să închidă portiera din spate a maşinii. Carl o luă prin faţa maşinii către portiera din dreapta şi aproape că ajunsese când auzi pocnitura. Îi luă câteva secunde să înţeleagă că poliţistul care zăcea pe asfalt, cu o baltă de sânge lăţindu-se în jurul lui, reuşise să tragă.

Asta îl înfurie pe Carl. Se apropie de el, se aplecă şi îşi descarcă pistolul în fruntea lui. Zâmbi privindu-i ochii înfricoşaţi.

— Impresionează-l pe diavol. Spune-i că te-a omorât Carl Wingert. Lăsă trupul şi maşina acolo unde erau, dar reţinu numele de pe ecusonul poliţistului şi îi smulse de la centură aparatul de radio.

Jeremy se afla în spatele volanului, cu motorul pornit, atunci când Carl se urcă pe scaunul din dreapta.

— Condu spre pod. Uşor. Mări volumul aparatului de radio şi ascultă timp de câteva minute, până ce cineva încercă să îl contacteze pe poliţistul pe care îl omorâse. Îşi prefăcu vocea şi spuse:

— Aici nu e nicio mişcare. Dispecerul îi comunică poliţistului noi instrucţiuni, pe care Carl le confirmă, apoi închise.

— Ar trebui să fim la mulţi kilometri atunci când vor începe să-l caute. Când Jeremy nu îi răspunse, se uită la el. Era transpirat, cu chipul schimonosit, concentrat pe condus. Apoi Carl observă că avea mâna dreaptă proptită pe abdomen. Printre degete i se scurgea sânge.

— Doamne! Te-a nimerit? Jeremy îşi strâmbă buzele, încercând să zâmbească.

— Doar m-a zgâriat, tati.

— Am găsit un poliţist de patrulă şi maşina acestuia în spatele unei clădiri părăsite. Fusese împuşcat de două ori. O dată în abdomen, o dată… Tucker o privi pe Amelia, care stătea lângă Dawson pe o canapea mică în sala de aşteptare a centrului medical. Agentul se răzgândi.

— Era mort. Dawson o simţi pe Amelia tresărind. El era prea şocat de ceea ce i se întâmplase lui Headly ca să mai poată reacţiona.

Agentul Wills tuşi ca să-şi dreagă vocea, iar mărul lui Adam i se plimbă în sus şi în jos pe gâtul lung, brăzdat de riduri. Lui Dawson i se părea că arăta ca o ţestoasă, la cum îi ieşea capul mic din gulerul cămăşii prea mari.

Astfel de gânduri fără sens erau singurul lucru care-l putea ajuta să rămână lucid. Dacă ar fi început să se gândească la realitatea în care se afla, la Headly care avea să moară în timp ce el nu putea face nimic, ar fi înnebunit, ar fi dărâmat totul, ar fi omorât pe cineva. Abia reuşea să-şi ţină cumpătul şi asta numai pentru că Headly nu fusese declarat mort pe loc. Poate că murise pe drumul către spital sau pe masa de operaţii, dar nimeni nu avusese curajul să-i spună asta lui Dawson. Era şi asta o posibilitate, fiindcă agenţii îl priveau ca şi cum n-ar fi avut încredere în stoicismul lui aparent, ca şi cum se temeau că în orice clipă ar fi putut izbucni de furie. Aveau şi dreptate să se teamă. Wills îşi drese din nou vocea:

— Aţi avut dreptate în legătură cu direcţia din care au venit împuşcăturile.

— N-am petrecut degeaba nouă luni într-o zonă de război.

— În fine, datorită dumneavoastră am ştiut unde să începem să îl căutăm pe cel care a tras. Erau pe acoperiş. Dawson îl privi fix.

— Erau?

— Am găsit două seturi de urme pe pietriş. Şi amprentele lui Jeremy Wesson pe clanţele uşilor.

— Carl era cu el.

— Nu ştim asta, spuse Tucker.

— Eu ştiu, făcu Dawson încleştându-şi pumnii. Carl ar vrea să se laude că l-a omorât pe Headly. După o tăcere încordată, Wills spuse:

— Nu ştim cine a apăsat pe trăgaci, dar…

— Jeremy a fost puşcaş marin, ce naiba! Wills aprobă.

— Din poziţia aceea, cu o armă bună, un puşcaş bine pregătit… Nu mai continuă ideea.

— Amprentele…

— N-au fost o scăpare, spuse Dawson. Nu le pasă cine ştie că ei au fost.

— Uitaţi, spuse Tucker, faceţi presupuneri care… Wills îl înghionti pe Tucker suficient cât să-l facă să tacă. El, poliţistul cel bun, îşi dădea seama că orice cuvânt contradictoriu al partenerului său îl aţâţa şi mai mult pe Dawson. Ca şi cum ar fi tras de coadă un tigru care doarme. După o clipă, continuă:

— Poliţistul pe care l-am găsit mort patrula în parcul acela industrial unde fuseseră raportate recent acte de vandalism. Probabil a dat de ei în timp ce fugeau, adăugă el ridicând din umerii osoşi. Nu avea la el aparatul de radio. Ceea ce explică de ce au reuşit să scape. Ne-au putut urmări comunicaţiile şi ne-au aflat mişcările.

— În plus, nu ştim ce maşină au, spuse Tucker. Maşina pe care Bernie-Carl a lăsat-o în parcare încă se află acolo. Dawson îl privi cu dispreţ.

— Aţi înţeles până la urmă că Bernie e Carl Wingert?

Tucker avu inspiraţia să pară fâstâcit. Amelia îşi strecură mâna pe sub braţul lui Dawson şi o aşeză pe piciorul lui, ceea ce îl făcu să se abţină să nu se năpustească asupra agentului care pusese sub semnul întrebării ideile lui Headly. Epitetele cu care îl gratula în şoaptă pe Tucker fură auzite numai de ea.

Încercase să o convingă să se întoarcă la casa de pe plajă şi să profite de protecţia de care beneficia acolo, dar ea refuzase să plece de lângă el. În secret, el se bucura. Pe parcursul ultimelor ore de chin, rezistenţa ei invizibilă se manifestase în tăcere, dar în mod evident. Vorbise zece

minute la telefon cu poliţista care îi supraveghease pe Hunter şi pe Dawson toată ziua. Mai târziu îi spusese lui Dawson că aceştia se distraseră de minune până ce, după ce mâncaseră pizza la cină, se băgaseră în pat şi adormiseră tun. I se spusese şi că băieţii nu îşi dăduseră seama că erau supravegheaţi de poliţişti, al căror număr acum se dublase. Mulţumită că erau în siguranţă, declarase că avea să rămână cu Dawson, cel puţin până ce aveau să afle cât de grav era rănit Headly şi în ce stare era. De mai multe ori încercase să îi mulţumească pentru că îi salvase viaţa, dar nu putuse încheia propoziţia fără să se emoţioneze prea mult şi nu-şi mai găsise cuvintele. El îi spusese că nu era nevoie să-i mulţumească, pentru că înţelegea ce simţea. Şi ea părea să înţeleagă cum se simţea el.

Când teama că avea să se întâmple ce era mai rău îl focuse să se cufunde într-o tăcere adâncă, nu încercase să îi ocupe mintea cu promisiuni iraţionale că totul avea să fie bine, din moment ce era clar că putea surveni oricând o catastrofă.

Când el dorise să vorbească, ea îl ascultase ca şi cum absorbea pe de-a întregul toate cuvintele lui. Era o prezenţă blândă, dar fermă, pe care se bucura să o aibă alături. Din cauza tensiunii dintre Tucker şi Dawson, tot Wills vorbi în continuare:

— S-a renunţat la toate măsurile de precauţie. Carl Wingert şi Jeremy Wesson sunt căutaţi. Fiecare forţă de ordine din cinci state e în stare de alertă. Knutz ar fi şi el aici, dar a plecat pe teren, coordonează eforturile. Paza de coastă a trimis elicoptere să survoleze plajele. Mâine-dimineaţă la prima oră, bărcile poliţiei vor începe să cerceteze căile navigabile interioare. Vor fi aduşi şi câini de poliţie dacă e nevoie. Serviciul de şerifi. Poliţia regională. Toate se ocupă numai de asta.

Problema este, însă, spuse el jucându-se cu lobul lung al urechii, că vorbim de o suprafaţă foarte mare şi nu avem niciun punct de pornire. Se pare că Wesson folosea un permis fals atunci când a primit amenda aceea pentru

viteză, fiindcă în Carolina de Sud nu s-a emis vreo astfel de amendă pe codul său numeric personal. Nu ştim să aibă alte rude în zonă, cu excepţia doamnei Nolan, aici de faţă. Colegii lui Jeremy din marină sunt urmăriţi, dar…

— Sunt ultimii oameni cu care ar lua legătura, spuse Amelia.

— Asta credem şi noi. Dar trebuie să verificăm. După cum a spus şi Tucker, nu ştim ce marcă şi ce model de vehicul conduc.

— Urme de cauciucuri? întrebă Dawson.

— Am încercat, dar în jurul clădirii părăsite nu e decât beton. Clădirile din împrejurimi sunt şi ele goale, aşa că nu am avut pe cine să întrebăm despre vehiculele văzute în zonă.

— Camere de supraveghere?

— Niciuna nu funcţionează, fiindcă întreprinderile şi-au încetat activitatea.

— Şi camerele de trafic? întrebă Amelia.

— Se verifică tot oraşul, dar majoritatea prind doar numărul de înmatriculare, nu şi chipul şoferului.

— Camerele de pe poduri?

— Se verifică şi asta. Dar sunt multe maşini, mulţi şoferi. O să dureze. Tucker întrerupse tăcerea gânditoare întrebând-o pe Amelia dacă avea dubluri după cărţile de credit ale lui Jeremy.

— De ani de zile nu mai am. De când ne-am despărţit am numai conturile mele.

— Speram că poate ar folosi un bancomat sau ar cumpăra ceva.

— Chiar credeţi că Carl ar lăsa o urmă atât de evidentă?

— Hei, spuse Tucker, jignit de tonul războinic al lui Dawson. Facem tot ce putem.

— Asta mă îngrijorează, ripostă Dawson. Dacă l-aţi fi ascultat mai devreme pe Headly…

— Ei bine, îmi cer scuze că n-am avut prea mare

încredere într-un agent care vânează aceeaşi persoană de patruzeci de ani de zile. Dawson sări de pe canapea într-o clipită, hotărât să îi rupă lui Tucker gâtul îndesat. Poate că ar fi făcut-o, dacă Amelia nu l-ar fi ţinut de cămaşă, încercând să îl oprească. Mişcarea ei coincise cu apariţia subită a Evei în prag. Dawson se eliberă şi îşi făcu loc printre agenţi ca să ajungă la ea. O luă în braţe şi se aplecă şoptindu-i la ureche:

— Eva, Eva, nu putem să-l pierdem. Nu putem. O strânse tare în braţe în timp ce ea plângea pe cămaşa lui. Dar şi ea era o femeie puternică şi într-un final îl îndepărtă şi îşi şterse lacrimile.

— Poliţistul care m-a luat de la aeroport mi-a spus că încă îl operează.

— L-au luat, spuse Dawson privind la ceasul de pe perete, în urmă cu mai bine de trei ore. De atunci nu am aflat nimic.

— L-ai văzut înainte să intre? Clătină din cap.

— Când mie şi Ameliei ni s-a permis să plecăm de la locul faptei, deja îl pregăteau pentru operaţie. Nu ne-au lăsat să intrăm. Se întinse după mâna Ameliei, o trase în faţă şi făcu prezentările. Amelia îşi muşcă buza de jos ca să nu tremure.

— Doamnă Headly, îmi pare atât de rău. Eva îi strânse mâinile.

— Nu e vina ta.

— Încerca să îi prindă pe oamenii care voiau să îmi facă tău.

— Încerca să îl prindă pe care Wingert cu mult înainte să te naşti tu. Amelia zâmbi printre lacrimi şi o conduse spre canapea. Eva se aşeză. Amelia o întrebă dacă avea nevoie de ceva. Eva spuse că nu, dar arătă cu mâna către locul de lângă ea.

— Te rog. Amelia i se alătură şi începură să vorbească în şoaptă. Dawson se întoarse către Wills, care spuse:

— Vă vom ţine la curent.

— Aş aprecia.

— Ne pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat agentului Headly.

— Mulţumesc.

Vorbise scurt, însă remuşcarea de pe chipurile lor era neprefăcută, chiar şi la Tucker. Le mulţumi din nou, cu mai multă sinceritate. Cei doi plecară.

Dawson, văzând că femeile erau angrenate în conversaţie, ieşi pe hol. Nerespectând semnele care interziceau utilizarea telefoanelor mobile, îl deschise pe al lui şi formă un număr cunoscut.

— Hei, Glenda. Nu, încă nu ştim nimic. Încă îl operează. Ai aflat ceva?

Peste cinci minute, când el închidea, un bărbat deşirat în halat verde, de chirurg, ieşi de după o uşă dublă.

— Familia domnului Headly?

Lui Dawson i se puse un nod în gât, dar reuşi să facă un semn către sala de aşteptare. Îl urmă pe chirurg în sala de aşteptare şi îl ocoli astfel încât, atunci când acesta se prezentă, el era lângă Eva şi îi înconjura protector umerii cu braţul.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar operaţia de îndepărtare a glonţului a fost dificilă fiindcă nu am vrut să afectăm şi mai mult ţesuturile adiacente sau nervii. Acum îşi revine. Nu e complet în afara pericolului, dar pentru o persoană care a fost împuşcată între omoplat şi coloana vertebrală se descurcă de minune.

Chirurgul le descrise mult mai în detaliu rana şi de ce intervenţie fusese nevoie, însă reţinură prea puţin din ceea ce spunea. Ceea ce auziră fu că, după ce inflamaţia avea să se retragă, paralizia pe care în prezent o resimţea Headly la nivelul umerilor şi al braţelor avea să dispară şi avea să-şi revină pe de-a întregul. Amelia ştia că uşurarea ei nu se putea compara cu cea a Evei şi a lui Dawson, însă se bucura foarte mult. Deşi Eva o absolvise de orice responsabilitate, dacă Headly ar fi murit ar fi regretat acest lucru pentru tot restul vieţii. Mai ales de dragul lui

Dawson se bucura că Headly supravieţuise.

Sărbătorind vestea bună, cei trei se îmbrăţişaseră, râzând şi plângând deopotrivă.

Dawson fusese primul care îşi venise în fire. Apelase la mecanismul masculin de a face faţă unui eveniment tragic pretinzând că nu fusese afectat semnificativ. Făcuse glume.

— E prea încăpăţânat ca să moară. Nu s-ar duce pe lumea cealaltă fără să îmi mai ţină o lecţie. Eva citi printre rânduri la fel de bine ca Amelia, dar nu i-o reproşa, ştiind că îşi confrunta emoţiile într-o manieră confortabilă pentru el. Eva îşi sună fiica la Londra, fiindcă aceasta aştepta să afle ce avea să se întâmple cu tatăl ei. La puţin timp după aceea li se spuse că îl puteau vedea pe Headly. Eva insistă să i se permită lui Dawson s-o însoţească. El, la rândul lui, refuză să meargă fără Amelia. Cei trei fură conduşi în spatele unor perdele, unde Headly era conectat la aparate şi înfăşurat în cabluri, în mod surprinzător, avea ochii deschişi.

Când Eva se apropie de pat, o întrebă ameţit:

— Tu de unde vii? Ea îi luă mâna inertă, iar ochii i se umplură de lacrimi atunci când se aplecă şi îl sărută uşor pe buze. Dar răspunse blând:

— M-au sunat să-mi spună că ai fost împuşcat. Mi-am verificat agenda şi fiindcă n-aveam altceva de făcut am venit. Ochii lui erau neaşteptat de umezi în timp ce o privea.

— Poţi să arunci Viagra la gunoi. Nu mai pot să-mi mişc mâinile. Gata cu preludiul. Ea râse încet.

— Paralizia e temporară. Privirea lui pierdută se întoarse către Dawson.

— Minte?

— Nu. N-o să mori fără să v-o mai trageţi o dată.

— Obraznicilor! făcu Eva prefăcându-se supărată. Ce o să creadă Amelia despre noi? Headly întoarse capul spre ea. Ea spuse cât de rău îi părea pentru ceea ce se întâmplase.

— Mă bucur că nu te-a împuşcat pe tine.

— A încercat, spuse Dawson. Headly închise ochii.

— Dumnezeule.

— Dawson mi-a salvat viaţa.

— I-au prins? şopti Headly.

— Nu te gândi la asta acum, Gary. În pofida admonestării Evei, se forţă să îşi ţină ochii deschişi şi îl privi pe Dawson, care îi spuse:

— Încă sunt în libertate.

— La naiba.

— Gary, spuse Eva, dacă te mai chinui cu asta, o să plec. Pe cuvânt că plec. Nimeni nu o crezu, cu atât mai puţin soţul ei, care îi zâmbi somnoros:

— Mă bucur foarte mult că nu aveai altceva de făcut. Aş vrea să te iau în braţe. Dawson privi peste umăr la perdeaua care oricum nu le oferea cine ştie ce intimitate.

— Ascultă, eu şi Amelia ar trebui să plecăm, să staţi câteva minute singuri până nu ne dau afară pe toţi.

— Care-i graba? întrebă Headly.

— Tocmai ţi-am spus.

— Ce se întâmplă? mormăi Headly.

— Bine, dacă vrei neapărat să ştii, mi-e foame. Din cauza ta, n-am mâncat nimic toată ziua, numai nişte gogoşi cam proaste la micul dejun.

— Îmi cer scuze pentru deranj. Chiar dacă Headly nu pronunţase foarte clar ultimul cuvânt, Dawson zâmbi către Eva.

— E semn bun dacă e nervos. O să fie în regulă. Dar atunci când privi către Headly, redeveni serios. M-ai speriat, spuse el prinzându-l de mână, cu grijă să nu mişte perfuzia intravenoasă. Odihneşte-te. Ascultă-le pe asistente. Ai grijă de tine, bine? Cei doi bărbaţi se priviră lung, cu sensuri nespuse.

— Ne vedem dimineaţă. Dawson lăsă jos mâna lui Headly, iar după ce îi făcu cu ochiul Evei se întoarse, dădu la o parte perdeaua, şi îi făcu semn Ameliei să iasă. Nu

vorbiră până ce nu ieşiră din zona de recuperare. O luară repede în jos pe coridor.

— Aici, făcu Dawson împingând uşa care conducea către scări. După ce uşa se închisese în spatele lor, adăugă: E mult prea deştept.

— Ştia că minţi atunci când i-ai spus că ţi-e foame.

— Cred că trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica.

— Deci, ce se întâmplă?

— Trebuie să mă întâlnesc jos cu Tucker şi cu Wills peste câteva minute.

— Pentru ce?

— Glenda a făcut nişte cercetări astăzi. A aflat o chestie interesantă, pe care ar trebui să o ştie şi ei.

— În ce fel interesantă? El scutură din cap.

— Nu mor de dragul nici unuia, cu atât mai puţin de-al lui Tucker, dar chiar ar trebui să le spun întâi lor asta.

— Are legătură cu coliba de care ţi-a spus Willard? El doar o privi, fără să spună nimic.

— Nici măcar asta n-o să-mi spui? Tăcerea lui şi lipsa de încredere pe care o sugera o dezamăgiră profund. Îşi coborî capul, ca să nu mai trebuiască să-i privească ochii plini de secrete. După o tăcere lungă, el zise:

— Nu mă aştept să înţelegi.

— Păi nu înţeleg. Am crezut că tu… noi… îi ridică bărbia cu degetul până ce ea nu mai avu de ales şi trebui să se uite la el. În expresia aceea văzu tot ceea ce trebuia să ştie şi mai mult decât trebuia să înţeleagă.

— Ai crezut bine, şopti el. Eu, noi, da. Mâna lui ajunse în jos pe ceafa ei şi o trase într-un sărut atât de puternic şi de intim încât îi stârni fiecare celulă din corp.

Tânjind după apropiere, ea se prinse de cămaşa lui şi se ridică pe vârfuri. Mâna lui se fixă pe fundul ei şi o lipi şi mai tare de el. Sărutul fii răvăşitor, pasional, dar scurt. Când el se opri, îi luă chipul în mâini şi o privi în ochi, apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât ea trebui să se rezeme de perete. Înainte să-şi dea seama că se terminase, el

aproape că ajunsese la următorul etaj, unde dispăru fără să se uite înapoi. Rămase acolo câteva minute, cu degetele lipite de buzele agitate, pe care încă mai simţea gustul lui şi încercă să desluşească ce se întâmplase. Când rememora totul, îşi dădu seama că lipsea ceva. Ce anume nu îi spusese?

Într-un final părăsi casa scărilor. Eva era pe hol şi vorbea cu o infirmieră. Încheie conversaţia şi se apropie de Amelia.

— Le-am recomandat să-i mărească doza de sedative lui Gary. Îi e greu.

— Are dureri?

— E nervos. Dawson a coborât să ia ceva de mâncare?

— Nu, se întâlneşte jos cu agenţii. Doamna cu cercetările… Observând privirea ciudată de pe chipul celeilalte femei, o întrebă:

— Ce e?

— Cei doi agenţi care erau în sala de aşteptare mai devreme? Tucker şi…

— Wills. Da.

— Tocmai i-am lăsat să vorbească cu chirurgul. Voiau să afle mai multe despre traiectoria glonţului. O chestie tehnică. Pentru câteva secunde, Amelia nu putu decât să o privească înmărmurită. Apoi se îndreptă în direcţia indicată de Eva.

Când trecu de colţ, îi găsi pe cei doi agenţi discutând cu chirurgul. Wills o observă.

— Doamnă Nolan?

— Unde e Dawson?

— Nu e cu dumneavoastră?

— Nu trebuia să vă întâlniţi cu el? Pentru nişte informaţii pe care… După chipurile lor nedumerite, îşi dădu seama că nu ştiau despre ce anume vorbeşte. Se întoarse repede către Eva.

— M-a minţit.

— Ne-a minţit pe toţi. Iar Gary a ştiut.

Jurnalul Florei Stimel-22 februarie 2007

Sunt atât de emoţionată! *Jeremy e tată*! *Fiul lui, Hunter Davis Wesson* (*eu îl consider Wingert*) *s-a născut la patru şi ceva în dimineaţa asta. Carl nu ţinea minte ora exactă. Bărbaţii nu-şi amintesc niciodată detaliile*! *Dar şi-a amintit că a avut trei kilograme două sute. Eu n-am avut cum să-l cântăresc pe Jeremy când s-a născut, dar cred că trebuie să fi avut cel puţin tot atât*!

Jeremy l-a sunat pe Carl, ceea ce nu trebuie să facă decât în caz de urgenţă, dacă descoperă cineva cabana sau ceva de genul ăsta. (*E paranoic în legătură cu tatăl Ameliei. Carl spune că e un bătrân isteţ.*) *Carl n-a vrut să vorbească* decât *un minut, dar Jeremy a apucat să-i spună că s-a născut prin cezariană. Şi mama, şi copilul sunt bine. Carl a zis că poate – doar POATE – mă va duce la spital. Putem să ne prefacem că suntem acolo pentru altcineva şi să ne uităm la bebeluş pe fereastră. De-abia aştept*!

Dar nu ar trebui să-mi fac prea mari iluzii. Nu m-a lăsat să merg la absolvirea lui Jeremy, nici la liceu, nici la facultate. L-am văzut în uniformă numai de la distanţă, când era portar onorific la un meci de fotbal. Carl a zis că ne puteam aventura într-o asemenea mulţime de oameni beţi şi zgomotoşi.

Nici măcar n-am întrebat dacă putem merge la nunta lui Jeremy. Ştiam că Carl nici n-ar vrea să audă. Dar l-am întrebat dacă puteam parca vizavi de biserică, să-i vedem când ies şi intră în limuzină. Carl mi-a spus că nu am creier. Mi-a spus că la nunta fiicei unui membru al congresului o să fie plin de poliţişti. Nu mă gândisem la asta. Deci cred că nu am creier. Haha!

Şi mama, şi tata îmi tot spuneau asta. Azi când am aflat de copil m-am gândit la ei. Sunt străbunici. Asta dacă mai trăiesc, ceea ce mă îndoiesc. Ar trebui să fie bătrâni acum. De-a lungul timpului m-am întrebat dacă mi-au urmărit cariera. M-am gândit, n-ar fi fost amuzant să-mi

*vadă imaginea pe un afiş cu persoane căutate în oficiul poştal? N-ar fi mândri că am făcut ceva cu viaţa mea, chiar dacă sunt o proscrisă? Sau tata doar va da din cap şi va bombăni „N-are creier", aşa cum făcea întotdeauna când făc*eam *lucruri pe care el le considera prosteşti sau o pierdere de timp.*

Poate că n-aş fi fugit atât de tânără dacă ar fi fost puţin mai drăguţi cu mine şi nu m-ar fi repezit întotdeauna. Mi-a plăcut de Carl din prima fiindcă mi-a dat încredere în mine. M-a făcut să mă simt mai deşteaptă şi mai frumoasă decât mă făcuseră vreodată mama şi tata. Desigur, asta s-a întâmplat acum mulţi ani. Ştie că nu sunt aşa de deşteaptă. Fiindcă am trăit cum am trăit, n-am avut mare grijă de mine. Frumoasă nu-s!

Dumnezeule, de unde am ajuns la asta? Scriam despre *nunta lui Jeremy. Am citit de nu ştiu câte ori despre ea în ziar. Petrecerea trebuie să fi fost ceva de vis. Ca într-o poveste. A cântat o orchestră. Amelia e frumoasă.* (*Avea poza în ziar.*) *Trebuie să spun, chiar dacă a fost aleasă special pentru planul lui Carl, nu cred că Jeremy consideră că e o povară să fii însurat cu o frumuseţe ca ea. Spune că se poartă frumos cu el. Carl s-a cam supărat pe el data trecută când ne-a vizitat aici la cabană. Numai Amelia în sus şi Amelia în jos, până ce Carl i-a spus să tacă, că vorbeşte ca un nebun. I-a zis că nu era o căsătorie din dragoste şi să facă bine să nu uite. Cred că Jeremy mai uită. Fiindcă vorbeşte despre ea ca şi cum ar iubi-o. Ca data trecută când a venit să ne vadă şi ne-a povestit despre picnicul pe care l-au făcut. Îl surprinsese cu ideea asta. A prăjit chiar ea puiul şi l-a pus într-un coş mare.* (*Am văzut astfel de coşuri în filme.*) *Oricum, a zis că fix în mijlocul picnicului începuse să plouă. Dar în loc ca asta să le strice distracţia, au luat puiul şi au fugit înapoi la maşină, râzând până la epuizare.*

Mi s-a părut o poveste amuzantă, la cum a povestit-o Jeremy. Lui Carl, nu. I-a reamintit lui Jeremy că soţia lui e doar o piesă în toată schema. Jeremy s-a oprit din râs şi a devenit trist. Cred că-i place de soţia lui mai mult decât

vrea să recunoască. Dar Carl are... cum se cheamă? Influenţă. Carl are influenţa asta atât de puternică asupra lui Jeremy. Cred că ar face orice pentru el, chiar dacă ideea nu-i surâde. Mă întreb ce o simţi pentru copil Nu ce îi spune lui Carl sau chiar mie, ci ce simte de fapt Nu ştiu ce să-mi doresc. Ar trebui să-mi doresc să-şi iubească băiatul? Sau să nu-l iubească?

Dacă îl iubeşte, îi va fi greu să meargă mai departe cu planul şi să-şi lase copilul cu Amelia. Când eşti despărţit de copilul tău, e ca şi cum ţi se rupe o bucată din suflet. Ştiu asta, fiindcă am trecut prin asta ani de zile. Poate pentru bărbaţi e altfel. Sper că aşa va fi. Nu i-aş dori nimănui să simtă durerea asta.

Acum am altă grijă, Afganastan (*cum s-o scrie*?). *Jeremy o să plece în curând şi se bucură să plece din nou la război. Din Irak s-a întors fără nicio zgârietură. Am fost atât de bucuroasă. Acum o să mă îngrijorez în fiecare zi când va fi acolo. Carl îşi bate joc de grijile mele. Spune că Jeremy e un criminal înnăscut, un reprezentant al vechii gărzi şi că nu-i va fi frică de niciun neisprăvit. M-am prefăcut că n-aud asta, fiindcă nu vreau să mă gândesc că băiatul meu poate omorî cu uşurinţa lui Carl* (*Trebuie să recunosc, însă, că n-a omorât pe nimeni în ultimii ani.*)

Mă întreb ce se va întâmpla cu micul Hunter. Va şti vreodată cum mă cheamă? Aş vrea să-l ţin în braţe măcar o dată. Cer prea mult? Cred că da, fiindcă ştiu că asta nu se va întâmpla niciodată.

CAPITOLUL 23

La fel ca oricine, atunci când era nevoie, Dawson spunea minciuni nevinovate. Aceste mici omisiuni erau inofensive, de obicei le spunea ca să protejeze persoana minţită, dar şi ca să evite anumite neplăceri. Rareori îi părea rău.

Nu îi plăcea că nu fusese sincer cu trei persoane care contau pentru el. Eva era prea bucuroasă că Headly era bine ca să observe că evita răspunsul. Headly îşi dăduse seama că se întâmpla ceva, dar agerimea lui era amorţită de anestezic.

Amelia, însă, ştia că o minţise. Prin omisiune, dar tot o minţise. În afara sărutului. Acela nu fusese o minciună. Şi, oricum avea să se termine asta, speră ca ea să-şi dea seama că în sărutul acela el fusese complet sincer. De când plecase din Savannah îl sunase de trei ori, ceea ce îi arăta că trebuia să fi descoperit că nu se întâlnea cu Tucker şi cu Wills. Nu îi răspunsese la apel, nu îi ascultase mesajele vocale, temându-se că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi lăsat convins să se întoarcă. Sau ar fi fost tentat să îi spună ce intenţiona să facă, iar într-o asemenea situaţie ea ar fi făcut tot posibilul să-l oprească. Nu putea permite asta. Poate că nu avea să reuşească, dar nu putea să trăiască tot restul vieţii dacă nu încerca măcar să discute faţă în faţă cu Jeremy şi Carl. De fapt, ceea ce spusese Amelia în dimineaţa aceea în legătură cu felul în care îl vedea ca pe un reporter care urmăreşte o poveste bună – îi amintise de singurul lui talent. Singurul lucru la care excela era să-i facă pe oameni să vorbească despre ei înşişi.

Asta îi dăduse o idee. După ce încercaseră să-l omoare pe Headly, ideea se cristalizase şi condusese la o hotărâre. Urmaşe indiciul oferit de Willard şi o sunase pe Glenda chiar dinainte să se întâlnească cu Headly şi cu Amelia pe holul centrului de vizite. Slavă Domnului, ea urmaşe pista oferită, cercetase pe tot parcursul zilei, iar când o sunase de pe holul spitalului îi oferise o informaţie.

Ar fi trebuit să comunice autorităţilor ceea ce aflase, dar, deşi îi spusese Ameliei că asta urma să facă, nu avea nici cea mai mică intenţie. Dacă ulterior avea să fie acuzat de obstrucţionarea justiţiei, avea să se apere spunând că nu voia să dea speranţe nimănui în cazul în care informaţiile Glendei s-ar fi dovedit inutile.

Însă motivul real pentru care păstra pentru el acele informaţii era acela că voia să îi înfrunte personal pe Jeremy şi pe Carl. Îşi dorea asta cu ardoare. Dacă aveau să fie arestaţi sau ucişi, nu ar fi avut niciodată şansa să discute cu ei fără să fie monitorizaţi. Acum avea o mică şansă să discute cu ei între patru ochi, cu sinceritate şi voia să profite de ea.

Carl şi Jeremy îl cunoşteau doar drept un jurnalist ambiţios care intrase în graţiile Ameliei şi ale copiilor el ca să scrie un articol plin de detalii intime. Nu ştiau nimic despre relaţia lui cu Headly. Acesta era un avantaj important.

Alt avantaj era personalitatea lui Carl. Are un ego colosal Headly îi spusese asta lui Dawson o singură dată, dar el şi-o repetase de mii de ori. Majoritatea sociopaţilor aveau o părere foarte bună despre ei înşişi. Din acest motiv erau în stare de asemenea fărădelegi. Dawson considera că acest lucru era valabil şi pentru Carl şi că i-ar fi plăcut să aibă un loc în care să-şi afirme scopurile. Dawson îi putea oferi un public uriaş. Desigur, dacă totuşi Carl sau Jeremy nu-l omorau înainte să spună pentru ce venise. Îşi asuma un risc mare, poate chiar prostesc, dar Carl ar fi trebuit să înţeleagă o asemenea atitudine. Toată cariera lui de infractor se baza pe asemenea riscuri. Poate că îndrăzneala lui Dawson l-ar fi făcut pe Carl să devină suficient de curios încât să nu apese pe trăgaci înainte ca el să-şi exprime intenţia. Trebuia să fie rapid. „*Vreau să îţi public povestea*”.

Asta ar fi trebuit să capteze atenţia megalomanului. Nu era primul interviu cu el. Carl mai acordase un interviu. Dawson aflase de el de la Headly.

„La jumătatea anilor 1980, un reporter de la Washington Post a scris şi a publicat un articol despre Carl. Multe dintre informaţiile despre el şi despre crimele lui veniseră de la mine. Jurnalistul a vrut să fie corect, să îi dea lui Carl o şansă să corecteze ceea ce spusesem eu, să lămurească eventualele concepţii greşite despre el. În articol scria clar că voia să obţină un interviu cu el. Carl l-a crezut pe cuvânt. La câteva săptămâni de la publicarea articolului, reporterul fusese răpit. La câteva zile de la dispariţie, trimisese prin poştă transcrierea olografă a unui interviu foarte detaliat. Ziarul l-a publicat în întregime, iar reporterul a primit un premiu Pulitzer".

Carl avea acum de povestit despre treizeci de ani în plus faţă de acel prim interviu. Dawson voia să-l întrebe mai ales despre ultimii şaptesprezece ani.

Comisese crime care nu îi fuseseră atribuite sau se retrăsese, aşa cum părea? îl îndemnase pe Jeremy să-i calce pe urme sau Jeremy luase singur această decizie? Şi Flora? Dawson voia să-l întrebe multe. Dar mai întâi trebuia să-l găsească. Maşina pe care o închiriase atunci când sosise în Savannah în urmă cu mai puţin de o săptămână era încă la casa de pe plajă, aşa că luase un taxi de la spital la aeroport şi ajunsese la o companie de închirieri de maşini chiar înainte de ora de închidere. Evitase autostrada şi intrase în Carolina de Sud pe o şosea întunecată, cu două benzi. Aceasta şerpuia prin păduri dese care scăpaseră de elanul dezvoltatorilor ce sacrificau frumuseţile naturii construind terenuri de golf pentru pensionari. Timp de mai mulţi kilometri, singurele lumini pe care le văzuse fuseseră farurile maşinii lui şi o lună firavă, uneori ascunsă de nori subţiri. Aerul era moale şi dens, din cauza umidităţii. Pământul era presărat cu mlaştini şi băltoace de apă mizerabilă. Nimeni n-ar fi vrut să se rătăcească pe acolo. Dar dacă voiai să te ascunzi, condiţiile erau excelente.

O rugase pe Glenda să caute terenuri din regiunea aceea care fuseseră vândute în timpul când Jeremy era

cantonat la Parris Island. Nu sperase să aibă şanse prea mari, dar Glenda îi prezentase o posibilitate. Îi spusese ce găsise atunci când o sunase de la spital.

— Optzeci de mii de metri pătraţi, între Beaufort şi Charleston, cam la opt sute de metri de ţărm. A fost vândut în 2006.

— Ce ţi-a atras atenţia în legătură cu tranzacţia asta?

— A fost cumpărată de o corporaţie.

— Nu e nimic neobişnuit.

— Da, dar terenul e la naiba în praznic, nu e niciun canal care să-l lege de ocean, nici măcar un drum judeţean. Pe o treime din teren sunt mlaştini. Ce-ar face o corporaţie cu aşa ceva? înainte ca Dawson să răspundă, adăugase: Am vrut să văd cu ce se ocupă firma şi, ta-dam! firma nu e înregistrată în niciunul dintre cele cincizeci de state. Pare falsă. Dawson încercase să îşi domolească optimismul.

— Firmele se mai dizolvă. Îşi mai schimbă numele.

— Aşa e. Dar acum două luni a fost plătit impozitul pe teren, cu retragere automată dintr-un cont.

— Pe numele corporaţiei?

— Da. Sprijinind de perete o bucăţică de hârtie, notase coordonatele terenului care fusese achiziţionat în mod misterios în anul în care Jeremy Wesson o întâlnise pe Amelia Nolan.

— Glenda, eşti un înger.

— Tu eşti un măgar, dar azi i-ai salvat viaţa acelei femei, deci cred că ne înţelegem.

— Cine a spus asta?

— Că eşti un măgar?

— Că i-am salvat viaţa.

— CNN. Nu fusese încântat de idee. Nu voia să fie considerat un erou. Asta ar fi fost cea mai mare minciună dintre toate. Nu era un erou. Drumul pe care înaintase devenea din ce în ce mai gust. Apoi asfaltul se transformase în pietriş, iar acum mergea prin noroi. Trebui

să se oprească la câţiva metri de un câmp de stuf aproape imposibil de străbătut. Opri motorul maşinii şi farurile. Întunericul era deplin, îşi căută telefonul şi verifică aplicaţia de GPS care îl adusese în colţul de sud-est al terenului de optzeci de mii de metri pătraţi. De asemenea, locul acesta era cel mai aproape de Oceanul Atlantic şi prezenta cea mai mică altitudine de pe tot terenul. Porni lanterna telefonului, ieşi din maşină, se îndreptă către iarba înaltă şi intră până la glezne în apa vâscoasă. La lumina zilei nu i-ar fi fost prea greu să parcurgă optzeci de mii de metri pe un teren uscat. Dar era o nebunie să orbecăie printr-o mlaştină sărată pe beznă, fără să ştie unde se duce şi nici măcar ce caută. Era blocat până ce avea să răsară soarele. Se întoarse în maşină şi îşi opri telefonul. Apoi, ca măsură de precauţie, scoase şi bateria, fiindcă auzise că aceasta putea transmite un semnal chiar dacă telefonul era oprit.

Nu voia să fie depistat înainte să-i fi găsit pe Carl şi pe Jeremy.

Amelia şi Eva petrecuseră noaptea în sala de aşteptare a spitalului. Eva nici măcar nu ascultase sugestia unei infirmiere de a merge la un hotel şi de a se odihni. Nu avea să plece şi să rateze nici măcar una dintre vizitele periodice la Headly la care avea dreptul. În cazul în care situaţia lui se înrăutăţea, Amelia nu voia să o lase singură, aşa că refuzase oferta lui Tucker de a fi condusă de un poliţist înapoi pe insulă. În plus, nu voia să plece din locul unde îl văzuse pe Dawson ultima oară. Avea ideea, poate stupidă, că dacă rămânea el avea să se întoarcă în curând, pentru o explicaţie completă a felului neaşteptat în care plecase. Acum, că se apropiau zorii, îşi simţea ochii uscaţi şi o înţepau. Voia să facă un duş. Avea zgârieturi pe palma dreaptă şi pe cot, de atunci când o împinsese Dawson pe asfalt. Însă aceste neplăceri fizice erau neglijabile faţă de starea ei de spirit. Era cumplit de îngrijorată pentru el.

Când Eva se întoarse de la Headly, Amelia lăsă jos telefonul mobil şi închise.

— Nici măcar nu mai intră mesageria vocală. Cum se

simte pacientul?

— Nerăbdător. Morocănos. Temător. I-a crescut tensiunea. Asistentele spun că e din cauza durerii, dar eu ştiu mai bine, Faptul că trebuie să stea locului, că nu-şi poate mişca braţele îl înnebuneşte. Crede că nu-i spunem adevărul şi că paralizia nu e temporară. Iar de fiecare dată când intru, mă întreabă despre Dawson.

Amelia îşi privi ceasul, îşi plimbă degetele pe cadran, amintindu-şi că dacă nu ar fi fost Dawson poate nu l-ar fi recuperat niciodată.

— Au trecut ore întregi de când a plecat. De ce nu m-a sunat înapoi?

— Sunt sigură că are un motiv bun.

— Şi eu sunt sigură. Dar nu sunt sigură că vreau să ştiu care este. Cu cât se gândea mai mult la ultima lor conversaţie, cu atât era mai convinsă că Dawson îi ascunsese ceva, nu fiindcă n-ar fi avut încredere în ea, ci fiindcă prevedea o reacţie negativă.

— Să vorbesc despre asta cu agentul Knutz? Cu detectivii?

— Şi ce să le spui?

— Că m-a minţit când mi-a spus unde se duce.

— Bărbaţii le mint frecvent pe femei în legătură cu locul unde se duc.

— Probabil ar crede că s-a dus să-şi ia droguri. Ştii, nu avea nevoie decât de pastile împotriva anxietăţii care să îl ajute să doarmă.

— Ştiu.

— Nici măcar n-a mai băut de câteva zile.

— Ai avut o influenţă bună.

— Eu? Nu, n-am avut nimic de-a face cu asta. Eva zâmbi ştiutoare.

— Într-un timp foarte scurt, aţi devenit deosebit de apropiaţi.

— Un pas înainte şi doi înapoi.

— Poftim? Ea ezită.

— Pot să-ţi spun ceva confidenţial?

— Orice mi-ai spune, nu am să spun mai departe, Amelia. Promit.

— Adevărul e că mă face să-mi pierd capul. Femeia în vârstă râse uşor.

— Deci este o atracţie.

— Asta clar.

— Şi e un lucru bun, nu-i aşa?

— Ar fi, dacă ar fi constant. Un minut se comportă cu şi cum nu s-ar mai sătura de mine. Apoi, peste o clipă, mă ţine la distanţă la propriu.

— Ţi-a spus de ce?

— Există un motiv?

— În mod evident, Dawson aşa crede.

— Soţul tău spune că se consideră un om singuratic.

— Am încercat să îl facem să se răzgândească.

— Şi Headly mi-a spus asta. Dar rezistenţa asta e mai mult decât o înverşunare generală, o nerecunoaştere a propriei personalităţi. Cred că se opune dintr-un motiv clar.

— Ce te face să crezi asta?

— Aşa simt. Cred că are ceva de-a face cu Jeremy. Eva nu spuse nimic şi aşteptă să dezvolte.

— Poate are vreo legătură cu sindromul post-traumatic al lui Jeremy, cu faptul că şi el a trecut prin aceeaşi situaţie.

— Dawson nu te-ar învinovăţi niciodată de păcatele fostului tău soţ. Îl cunosc suficient de bine încât să-ţi garantez asta.

— Nu, nici eu nu cred asta. Cred… cred… De fapt, nu ştiu ce să cred, spuse ea aplecându-şi capul şi masându-şi tâmplele. Unde s-a dus? Ce-ar fi putut descoperi Glenda de a plecat în goană?

Mai devreme discutaseră că ar fi putut să o sune pe femeie şi să o întrebe ce anume îi dezvăluise. Dar niciuna nu ştia cum să dea de ea sau care era numele ei de familie.

Se hotărâseră să aştepte până dimineaţă şi să o sune la revistă. Eva o atenţionase pe Amelia să nu fie prea optimistă.

— Se bazează pe ea de ani de zile. E ca o armă secretă. Mă îndoiesc că Glenda îi va înşela încrederea. Dacă şi femeia aceea îşi proteja sursele la fel ca Dawson, Amelia se îndoia că ar fi aflat prea multe de la ea. Dar nu ştia unde altundeva să caute răspunsuri.

— Dacă l-a părăsit pe Headly în seara asta, înseamnă că a fost ceva extrem de important.

— Ştia că Gary e în afara oricărui pericol iminent.

— Da. Dar totuşi. Era îngrijorat pentru el de nu ştiu câtă vreme.

Ce l-ar fi putut face să plece şi nici măcar să nu sune ca să vadă ce face?

— Recunosc, asta nu e prea normal pentru Dawson. Mai spune-mi o dată ce a zis. Amelia repetă conversaţia de pe casa scărilor.

— Ar putea avea legătură cu ceea ce i-a spus Willard Strong?

— Despre coliba pe care o avea Jeremy?

— Doar nu crezi că… Doamne. Doar nu crezi că Glenda a localizat-o. Cu siguranţă Dawson nu s-ar duce singur acolo.

— Trebuie să-i spunem lui Gary, zise Eva ridicându-se şi îndreptându-se către uşă.

— Eva, nu, o urmă Amelia pe coridor. Nu poţi să-i spui. Are tensiune.

— Tensiunea poate fi controlată cu medicamente. Dar dacă află mai târziu că nu i-am spus imediat despre asta, pot să-mi iau la revedere de la croaziera în Alaska. Probabil că dă divorţ. Intrară în rezervă fără ca personalul medical să le vadă şi se strecurară în spatele perdelei. Headly deschise ochii. Le privi o dată şi ştiu imediat că nu erau acolo ca să-i aranjeze perna.

— Ce e?

— Spune-i. Eva se dădu într-o parte ca Amelia să se poată apropia de pat. Îl puse la curent repede, în şoaptă şi încheie:

— Dacă Glenda i-a dat o idee cu privire la localizarea colibei, credeţi că ar fi într-atât de nebun încât să se ducă singur acolo să îi înfrunte?

Headly se uita de la una la alta, apoi îi aţinti privirea asupra soţiei lui, care părea deopotrivă agitată şi resemnată. Bărbatul închise ochii şi oftă prelung.

— La naiba. Cuvântul era plin de disperare. Fiind pronunţat de un om hotărât şi de acţiune, Amelia se temu şi mai tare.

— Îl vor omorî, nu-i aşa? Headly se concentra şi deschise ochii.

— Nu şi dacă eu pot face ceva să împiedic asta. Dar, la naiba, sunt blocat aici. Eva, sună-l pe Knutz. Am numărul lui în telefon. Eva se duse la dulapul unde îi puseseră obiectele personale.

— Nu ştiu ce să-i spun.

— Las-o pe Amelia să vorbească. O privi şi spuse: Zi-i ce mi-ai zis şi mie. O să dea de Glenda. O să mobilizeze autorităţile locale şi poate, doar poate, îl vor intercepta la timp pe Dawson.

— Şi dacă nu o fac? întrebă Amelia.

— Carl îi va da probabil interviul carierei lui. A mai făcut asta. Eva se opri din căutarea telefonului şi îl privi alarmată.

— Gary, nu. Amelia îi observă reacţia şi întrebă:

— Ce e? Ce e cu interviul? Ignorând neliniştea soţiei lui, Headly îi povesti despre lovitura pe care o dăduse un reporter de la *Washington Post*.

— În ziua după ce a fost publicat interviul, Carl i-a dat drumul pe un drum de ţară din vestul Virginiei. Cu un glonţ în cap. I-a fost acordat postum premiul *Pulitzer*.

Era în toiul coşmarului, chinuindu-se să ajungă sus, lângă Hawkins, care striga la el din vârf, când îl trezi un bâtlan care îşi lua zborul din mlaştină fâlfâindu-şi

zgomotos aripile. Scăpase de sfârşitul cumplit al coşmarului, dar încă tremura şi era plin de transpiraţie rece. Îşi şterse faţa cu poalele cămăşii şi sorbi dintr-o sticlă de apă. Era surprins că reuşise să aţipească şi la fel de surprins că încă era viu. Dacă ar fi dat de el Carl şi Jeremy ar fi putut fi omorât în somn. Chiar dacă dormise vreo două ore, nu se simţea odihnit. Totuşi, deşi era obosit şi soarele nu răsărise complet, era nerăbdător să pornească la drum.

Puse la loc bateria în telefon. Dacă autorităţile îl căutau, aveau să îl găsească, dar trebuia să-şi asume acest risc. Avea nevoie de telefon ca să ajungă la destinaţie.

Când ieşi din maşină luă cu el doar telefonul şi sticla cu apă. O armă ar fi fost inutilă. Jeremy o ratase pe Amelia din cauza mişcării rapide a lui Dawson.

Glonţul pe care îl trăsese către Headly nu ţintise capul şi îşi pierduse din viteză din cauza distanţei, aşa că provocase o rană mai puţin gravă decât şi-ar fi dorit. Însă indiferent de ghinionul pe care îl avusese în ziua precedentă, calităţile lui de puşcaş erau renumite. Ar fi fost floare la ureche să elimine un om care îşi făcea cu greu drum prin mlaştină. Dawson se hotărâse să pornească în zigzag din acest punct, să ajungă în partea cea mai de sus a terenului în formă de trapez, care era mult mai îngust la bază decât în partea de sus. Dacă avea să ajungă la colţul de nord-vest fără să găsească nimic şi, deci, făcuse drumul în zadar, avea să se întoarcă la punctul de plecare pe diagonală. Apa în care călcase în noaptea precedentă nu îi ajungea mai sus de genunchi, dar îi uda pantalonii şi cizmele. Îşi făcu drum prin stuful gros şi printre tot felul de arbuşti cu frunzele în formă de lame de cuţit şi la fel de ascuţite. Insectele erau agresive şi nemiloase. Nici nu voia să se gândească ce reptile ar fi putut întâlni. Prevăzuse că ar fi putut parcurge suprafaţa în maximum o jumătate de oră. Dar drumul anevoios prin apă şi printre plantele nemiloase mărea efortul şi timpul de care avea nevoie.

Din fericire, pe măsură ce urca, terenul devenea mai

solid şi mai puţin alunecos, iar ierburile de mlaştină făcură treptat loc pădurii. În curând mergea pe sub crengi de copaci care formau o cupolă densă, complicată, care asigura umbră. Era o vegetaţie luxuriantă. Corzile de viţă se încolăceau în jurul copacilor. Ferigile dantelate formau petice de un verde strălucitor. Din orice punct l-ai fi privit, peisajul semăna cu o colecţie de umbre mişcătoare, cu o sălbăticie neatinsă de om. Din acest motiv fu pe cale să o rateze. Dacă nu l-ar fi surprins o pereche de cardinali roşii care îi atraseră atenţia zburătăcind prin pădure ciripind voios şi apoi aşezându-se pe antena de televiziune înclinată, prinsă de marginea acoperişului, ar fi putut trece pe lângă ea fără să o vadă. Se opri şi se ghemui repede în spatele unui tufiş. Se gândi că dacă Jeremy sau Carl l-ar fi observat sau l-ar fi auzit, ar fi fost deja mort. Structura era mai mare decât ar fi fost normal pentru o colibă. Era mai degrabă o cabană. Era situată într-un luminiş înconjurat de copaci. Iarba înaltă şi tufişurile sălbatice se întindeau până la pereţii exteriori, construiţi din lemn crud, care atunci când se uscase căpătase o culoare apropiată de cea a scoarţei copacilor. Acoperişul jos era acoperit complet cu licheni şi cu crengi de copaci căzute, iar vegetaţia crescuse în compostul natural.

Din văzduh, s-ar fi integrat pe deplin în peisaj. Nu ar fi putut fi depistată nici măcar dintr-un elicopter la mică înălţime. Ajunsese în partea din faţă a colibei.

Avea un fel de terasă nu mai mare de un metru pătrat, o uşă flancată de ferestre mici, aşezate sus. Geamurile ferestrelor fuseseră mânjite cu ceva ca să nu reflecte lumina. Nu se vedeau cabluri de telefon sau de curent, însă lângă un perete exterior se afla un generator, vopsit special pentru a fi camuflat şi acoperit cu lăstari de viţă-de-vie. Dawson se gândi ironic: asta e recompensa pentru o viaţă de infracţiuni? Dar, oricum, una dintre durerile lui Carl Wingert fusese materialismul obsedant al americanilor. Cel puţin din punctul acesta de vedere nu se dezicea de convingerile lui. Dawson aşteptă zece minute pe ceas până ce îndrăzni să se mişte, apoi începu să se

apropie încet şi lent. Când nu mai putea avansa fără să iasă de sub ascunzişul copacilor, se opri ca să respire de câteva ori. Se gândi la doi oameni: caporalul Hawkins, tânărul soldat din Dakota de Nord care îi apărea în coşmaruri, şi la Amelia, ultima femeie pe care avea să o sărute, prima femeie pe care avea să o iubească. Dacă nu avea să iasă viu din asta, spera că, prin vreun miracol cosmic, amândoi aveau să ştie că în ultimele sale clipe îşi amintise de datoriile pe care le avea faţă de ei. Se îndepărtă de siguranţa relativă a copacilor şi se apropie de colibă. Nimeni nu strigă vreo avertizare. Nu apărură umbre la ferestrele înceţoşate. Nu auzi niciun foşnet, nimic ce i-ar fi putut sugera că bordeiul era locuit. Dar când se pregăti să păşească pe terasă îşi aminti ceva ce îi spusese Headly: *„Ar fi trebuit să ştim că e o capcană*”. FBI aflase de la o iscoadă că Carl şi Flora se ascundeau într-o casă din sudul Floridei. Fusese planificat şi executat la perfecţie un raid sub acoperire, până ce un agent de la Operaţiuni speciale păşise pe terasa din lemn. Şi el, şi construcţia fuseseră nimiciţi. Trei alţi agenţi fuseseră răniţi grav, deşi purtau echipamente de protecţie. Pentru Dawson, capcanele erau un fel de dispozitive explozive improvizate.

Le văzuse îndeaproape rezultatele, în timp ce păşea pe platforma mică se gândi la ravagiile pe care le puteau provoca. Nu explodă nimic. Se aşteptase să audă cel puţin împuşcături, dar nu se auzea decât ciripitul păsărilor. Se apropie de clanţă şi apăsă. Fu surprins să vadă că uşa nu era încuiată. Uşa se deschise către interior.

Primul lucru pe care îl simţi fu mirosul. Gunoi învechit, transpiraţie acră, sânge.

— Nu mi-ar fi greu să te împuşc prin uşă, aşa că poţi să intri. Nu era o voce pe care să o recunoască drept aparţinându-i lui Bernie. Cu inima bătând, cu mâinile sus, trecu pragul folosindu-şi piciorul ca să deschidă larg uşa până ce se lovi de perete. Nu era nimeni în spatele uşii. Examina încăperea dintr-o singură privire.

Un coş de gunoi metalic, care duhnea. Mobilă coşcovită. Vase murdare îngrămădite într-o chiuvetă

soioasă fără robinet. În colţ, un paiet de lemn pe care erau stivuite sticle cu apă. Un frigider vechi de zeci de ani.

Pe canapea se afla un bărbat cu barbă, ridicat în capul oaselor. În mână îi atârna un pistol. Când îl identifică pe Dawson, uimirea lui fu evidentă.

— Tu?

— Eu. Toate lucrurile pe care i le spusese Headly despre Carl Wingert îi veniră în cap într-o clipită". *Niciodată nu poţi fi pregătit suficient pentru Carl*". Dawson se învârti ca să se uite în urma lui, dar în spatele uşii deschise nu se vedea decât peisajul monoton. „*O dată*, *în New Mexico*, *a sărit de pe grinda unui hambar*. *L-a împuşcat în piept pe agentul care îl urmărise acolo*". Dawson se uită la tavanul jos. Nu avea grinzi. Nu avea pod. Bărbatul de pe canapea păru amuzat de starea lui de alertă.

— Relaxează-te, Nu-i aici.

— Unde s-a dus?

— Nu mi-a zis. Mulţumit că nu erau decât ei doi acolo, Dawson spuse:

— Nu sunt înarmat. O să las mâinile jos. Jeremy Wesson, omul care îi stârnise curiozitatea peste măsură, omul pe care îl urase cu toată fiinţa sa, omul pe care voia să îl vadă pedepsit pentru că o omorâse pe Stef şi pentru că aproape îl omorâse pe Headly, nu părea atât de răutăcios sau de ameninţător. Şi el se uita la Dawson la fel de curios, analizându-l din cap până în picioare.

— De aproape arăţi şi mai înalt.

— Tu arăţi ca naiba. Chipul lui Jeremy era alb ca varul.

— Au fost nişte ultime ore foarte grele.

— Nici pentru Headly n-a fost prea bine.

— E viu?

— O să fie bine.

— S-a întors fix în fracţiunea de secundă cât i-a luat glonţului să ajungă acolo.

— Ai ratat-o şi pe Amelia.

— Nu m-am prea străduit. Dawson nu l-ar fi crezut complet sincer, însă Jeremy îşi plecă preţ de câteva secunde capul, ca şi cum ar fi simţit remuşcări. Se uită din nou la Dawson şi văzu că avea cizmele şi blugii uzi.

— Greu de ajuns aici, nu? Cum ai găsit-o?

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele. Lui Jeremy îi veni să râdă, ceea ce îl făcu să tuşească, îşi întoarse faţa către umăr şi după ce tusea încetă îl întrebă:

— Poliţiştii sunt după tine?

— Nu cred.

— Ai venit singur?

— Da.

— De ce?

— Voiam să te văd faţă în faţă.

— Pentru ce? Dawson nu răspunse.

— Te culci cu soţia mea?

— Nu e soţia ta. Dar nu. Dawson nu-şi dădu seama dacă îl credea sau nu.

— Ai venit aici ca să mă omori?

— Nu.

— Fiindcă dacă de asta ai venit…

— N-am venit de asta.

— …ai ajuns prea târziu, spuse el luându-şi mâna de pe pata imensă de sânge pe care o avea pe abdomen. Sunt deja un om mort.

CAPITOLUL 24

Dawson se aplecă instinctiv lângă canapeaua şubredă, fără să-şi dea seama prea bine ce face. Îi dădu lui Jeremy mâna la o parte şi ridică marginea cămăşii murdare. Dedesubt era o rană în putrefacţie. Ţesutul era sfâşiat, plin de puroi şi roşu în jurul găurii făcute de glonţ, care era plină de sânge uscat.

— Dumnezeule. Arată rău, dar nu mai sângerează. Jeremy pufni ironic.

— Am rămas fără sânge. Dawson se temu că avea dreptate. Hemoragia fusese în mare parte internă şi abundentă. Sub mustaţa stufoasă, avea buzele vinete. Dădu drumul pistolului, care ateriza pe podea, la câţiva centimetri de genunchiul lui Dawson.

— Am minţit când ţi-am spus că te-aş fi împuşcat prin uşă. Nu e încărcat. Dawson îşi scoase telefonul de la brâu.

— Nu te deranja. Ignorând protestul slab al lui Jeremy, formă 911. Când îi răspunse operatoarea, îi zise:

— Ascultaţi-mă cu atenţie.

Îi spuse locul unde se afla, apoi coordonatele geografice ale terenului.

— Am nevoie de asistenţă medicală pentru un om rănit grav.

— De ce natură…

— A fost împuşcat în burtă.

— Este…

— Suntem într-o cabană, dar nu e niciun drum încoace. Trimiteţi un elicopter de salvare. Nu vor putea ateriza. Spuneţi-le să vină pregătiţi pentru asta şi să se uite după fum.

— După fum?

— Asta o să-i ajute să ne găsească. Iar eu o să am telefonul deschis.

— Cum vă numiţi?

— Dawson Scott.

— Acel Dawson Scott pe care îl caută toată lumea?

— Mă caută?

— Peste tot.

— Mă pot găsi aici. Sunt cu Jeremy Wesson. Aţi notat? Jeremy Wesson. Spuneţi-le să nu tragă când vin. Suntem numai noi doi, suntem neînarmaţi, iar el este în stare gravă.

— În regulă, rămâneţi pe fir, domnule…

— Vă faceţi treaba şi eu o s-o fac pe a mea. Închise şi nu răspunse atunci când telefonul sună aproape imediat. Se mişcă repede, duse afară coşul de gunoi mult prea plin şi îl răsturnă ca să golească conţinutul împuţit. Strânse surcele şi frunze moarte şi le îngrămădi în coş, apoi intră din nou în cabană.

— Chibrituri? Jeremy făcu un semn slab.

— Raftul de deasupra chiuvetei. Pe masa şubredă era plin de ziare. Dawson luă ziarele şi o cutie de chibrituri, ieşi la coşul de gunoi, împinse ziarele printre lemne, le dădu foc şi le lăsă să ardă. Jeremy arăta din ce în ce mai rău. Dawson încercă să-şi controleze compasiunea. Îşi aminti de principiul obiectivităţii profesionale şi dădu drumul la înregistrarea video pe telefonul mobil. Nu-i păsa de calitatea imaginii, dar orice i-ar fi spus Jeremy se putea dovedi foarte important mai târziu.

— Cine te-a împuşcat?

— Poliţistul.

— Cel pe care l-ai omorât?

— Tata l-a omorât.

— Carl Wingert. E tatăl tău?

— Aşa e. Cum ai aflat?

— Nu mai contează acum. Unde e Carl?

— Ţi-am zis. A plecat.

— Acum cât timp?

— Cândva aseară.

— Ai fost singur aici toată noaptea? De ce n-ai sunat după ajutor? Jeremy încercă să râdă din nou, ceea ce îi

provocă un alt atac de tuse.

— Mai degrabă mor aici decât în închisoare, spuse el gâfâind.

— Carl te-a lăsat aici să mori? De ce nu te-a dus la spital?

Jeremy se uită la rană, iar când ridică privirea către Dawson avea lacrimi în ochi.

— Poate să-şi dea seama când o cauză e pierdută. Dawson îşi trecu degetele prin păr.

— Dumnezeule. Omul ăsta n-are inimă?

— Ştii despre el? Nu numai de Bernie. Ştii şi despre trecutul lui?

— Da, ştiu. Mai multe decât mi-aş dori.

— A trebuit să mai lase oameni în urmă şi în alte daţi.

— A ales să-i lase în urmă.

— Eroii sunt obligaţi să ia decizii grele.

— Eroii? pufni Dawson. E un nemernic. Jeremy nu spuse nimic, dar îşi şterse ochii de lacrimi.

— M-a lăsat cu un glonţ. Ştiam ce se aşteaptă să fac cu el, aşa că, după ce trecuse vreun minut de când plecase, am tras. Dawson îi urmă privirea către tavan, unde lemnul era spintecat de un glonţ.

— Tata n-a făcut prea multe greşeli, dar a făcut una aseară. Nu s-a întors să se asigure că am făcut ceea ce trebuia. Se rezemă de perna murdară de pe canapea şi închise ochii. O lacrimă i se scurse de sub pleoapă, se rostogoli pe obraz şi se opri în barbă. N-am vrut să-mi zbor creierii singur, dar am sperat că o să mor înainte să vină cineva aici.

— N-ai avut norocul acesta, Jeremy. Am nevoie să-mi spui câteva lucruri.

— O să scrii despre mine? întrebă el, cu ochii încă închişi.

— Nu m-am hotărât încă.

— Dacă vrei să obţii o ultimă confesiune, ar trebui să te grăbeşti.

— Mărturia lui Willard Strong despre moartea lui Darlene. E adevărată?

— Aproape. Ideea e că nu el a omorât-o. Eu am omorât-o. Dawson se uită la telefon ca să se asigure că înregistrase asta.

— Soţii Wesson. Jeremy deschise ochii, care se umpluseră de şi mai multe lacrimi. Se forţă să nu plângă.

— Randy şi Patricia.

— Îi chema cu adevărat Wesson?

— Nu, dar nu le ştiu numele adevărat. Am locuit cu ei timp de treisprezece ani şi au avut grijă de mine. Credeau în tata şi în cruciada lui, aşa cum le plăcea să o numească.

— Şi incendiul?

— Tata a zis că e necesar. A spus că vor muri ca nişte martiri pentru cauză, spuse Jeremy ştergându-şi din nou ochii. Dawson se strădui din greu să îşi păstreze obiectivitatea în timp ce punea următoarea întrebare:

— Tatăl Ameliei. S-a sinucis sau nu?

Îl privi fix pe Jeremy, cerându-i adevărul. Jeremy dădu încet din cap, a negare, apoi se rezemă şi mai bine pe pernă.

— De când ne-am întâlnit, mai ales după căsătorie, tot punea întrebări despre soţii Wesson şi despre alte lucruri de care îi zisesem, care nu se potriveau. Tatii îi era teamă că după divorţ avea să înceapă să cerceteze. Nu mă iubea prea tare.

— O loviseşi pe Amelia. El tresări, dar nu îl contrazise.

— Tatii îi era teamă că bătrânul o să fie pe urmele mele. A spus că trebuie să tăiem răul din rădăcină.

— Aşa că l-aţi tăiat.

— Îi ştiam programul, ştiam când va fi singur în casă.

— Cum l-aţi obligat să ia pastilele?

— Tata i-a dat de ales. Ori lua doza fatală, ori rămânea în viaţă, dar o vedea pe Amelia murind lent, în agonie. El avea să moară oricum, dar dacă voia ca ea să

trăiască, avea să-şi însceneze sinuciderea. Bătrânul a încercat să discute, apoi să negocieze. A sfârşit prin a implora, dar în cele din urmă a înghiţit pastilele. Am aşteptat acolo până am fost siguri că i s-a oprit inima.

— Şi l-aţi lăsat să-l găsească Amelia. Dawson voia să-l lovească, să-l bată până ce avea să-l lase lat pentru durerea pe care i-o provocase, nu numai pentru moartea tatălui ei, ci şi pentru tot ceea ce făcuse în numele unei „cauze" stupide, fanatice, fără motiv.

— Cauză, pe naiba, bombăni el. Fărădelegile lui Carl Wingert erau determinate doar de propriul său ego, de iluziile sale bolnave, sociopate de grandoare. Pe Dawson îl cuprinse brusc furia, îl apucă de mână pe Jeremy ca şi cum se pregătea să-i sucească braţul.

— Trebuie să răspunzi şi pentru moartea lui Stef.

— A fost o mişcare stupidă. Am acţionat fără să mă gândesc.

— Asta nu e o justificare. Ca şi cum n-ar fi auzit remarca lui Dawson, el continuă:

— Sunt de atâta vreme ascuns aici, încât m-am simţit bine când am putut să ies şi să fac într-adevăr ceva.

— Te-ai simţit bine când ai omorât o femeie?

— Am crezut că e Amelia.

— Voiai s-o omori pe mama copiilor tăi. Evită privirea acuzatoare a lui Dawson şi răsuflă lung.

— Dacă m-aş fi gândit mai mult la asta, n-aş fi fost în stare. Aşa că atunci când am văzut-o, când am văzut-o pe femeia care credeam că e ea, am simţit că e soarta. Că e un semn. Ceva de genul. Dacă acţionam din impuls şi o făceam chiar atunci, terminam cu asta şi nu trebuia să mă mai gândesc. Asta mi-a trecut prin cap.

— Un cap bolnav, Jeremy.

— Spune-i că-mi pare rău.

— Mă îndoiesc că va crede asta.

— Probabil că nu va crede. După toate lucrurile prin care a trecut din cauza mea, adăugă el gânditor. Băieţilor

mei le va fi ruşine de cine a fost tatăl lor, nu?

Răspunsul era atât de evident încât nu fu nevoie ca Dawson să-l rostească.

— Am fost invidios că te-ai jucat cu ei pe plajă, continuă Jeremy. V-am văzut din barcă. De unde ai făcut rost de minge?

— Am găsit o sacoşă cu jucării de plajă în casa închiriată.

— Grant are mână bună pentru un copil de vârsta lui.

— Pentru un copil de orice vârstă.

— Hunter e mai bun la fotbal.

— Are nişte mişcări ca lumea.

— Sunt băieţi buni, nu-i aşa?

— Sunt băieţi grozavi.

— Vorbesc vreodată despre mine? Omul nu merita mila lui, compasiunea lui, nici măcar o minciună nevinovată şi mărinimoasă. Dar să-i spui adevărul crud unui om pe moarte…

— Tot timpul, se trezi spunând. Sunt mândri de felul în care ţi-ai slujit ţara.

Jeremy ştia că îl minte şi îl privi pe Dawson ca şi cum i-ar fi mulţumit, în tăcere, pentru mila de care dădea dovadă. Apoi închise ochii, iar Dawson se temu că îşi pierduse cunoştinţa sau că avea să şi-o piardă în curând. Îl scutură de umăr.

— Nu leşina încă. Spune-mi unde s-a dus Carl.

— Nu ştiu.

— Nu te cred.

— M-a lăsat aici să mor. Crezi că-mi pasă unde s-a dus?

Lacrimile îi umplură din nou ochii. Dawson îl credea că nu ştia unde era tatăl lui. Un om care îşi abandonase propriul fiu pe patul de moarte nu s-ar fi deranjat să-i spună unde se duce. Se luptă cu alt impuls de milă.

— Jeremy, unde e Flora?

Ochii lui se concentrară pe chipul lui Dawson, apoi

scoase un suspin slab.

— Nu mă întreba…

— Unde e, Jeremy? Mama ta mai trăieşte? Scoase un alt sunet răguşit.

— Lasă-mă în pace. Mor. Dawson îi strânse mâna mai tare.

— Spune-mi, la naiba.

— Nu…

— Spune-mi! Chiar atunci auziră zgomotul unui elicopter care se apropia. Dawson fugi la uşă şi privi afară. Din coşul de gunoi se ridica o dâră de fum, care funcţionase drept semnal. Elicopterul apăru, mişcându-se deasupra coroanelor copacilor. Dawson ieşi din cabană şi îşi agită mâinile, apoi intră din nou şi îngenunche lângă canapea. Capul lui Jeremy căzuse într-o parte.

— Nu! Dawson îşi trecu braţul pe sub capul lui Jeremy şi îl ridică de pe pernă, sprijinindu-i ceafa inertă în scobitura cotului.

— Nu muri acum. Hai, trezeşte-te! îi zgudui el capul. Jeremy gemu şi deschise ochii.

— Au venit ajutoare. Rezistă.

— Nu vreau ajutor.

— Ce s-a întâmplat cu Flora? Jeremy îşi mişcă buzele, dar Dawson nu-l auzi din cauza zgomotului de afară. Crengile agăţate de elicea elicopterului în coborâre loveau pereţii exteriori de parcă ar fi fost pietre. Oamenii strigau. Pe terasă se auziră paşi puternici, iar cineva îi strigă numele. Se aplecă.

— Spune-mi unde pot s-o găsesc pe Flora, Jeremy. Spune-mi.

Jeremy se agăţă de gulerul cămăşii lui Dawson şi îl trase în jos până ce urechea acestuia îi ajunse fix deasupra buzelor. Îşi şopti ultimele cuvinte, apoi se uită în ochii lui Dawson şi se înţeleseră pentru o fracţiune de secundă. Apoi Jeremy nu mai văzu nimic. Dawson susţinu privirea absentă timp de câteva clipe, apoi îi rezemă capul lui Jeremy la loc pe pernă şi îşi scoase mâna de sub el. Când

încercă să se ridice, trebui să-şi smulgă gulerul din strânsoarea mortului.

Amelia era în rezerva lui Headly, împreună cu pacientul neliniştit şi cu Eva atunci când primi telefonul pe care i-l promisese Tucker.

— Domnule Tucker? Vă pun pe difuzor. Apăsă chiar la timp ca toţi să îl audă spunând:

— L-am găsit.

— E bine?

— E în regulă.

Eva îşi împreună mâinile sub bărbie a rugăciune, Headly murmură ceva, probabil în acelaşi scop, iar Amelia se simţi nespus de uşurată. Agentul continuă:

— Însă îmi pare rău să vă anunţ că soţul… că Jeremy e mort. Ea se aşeză pe scaun.

— Înţeleg. Nu se aştepta la durerea cruntă pe care o simţi. Pentru ea, era mort de mai bine de un an. Îi jelise odată pierderea, nu ar mai fi crezut că îi mai rămăseseră regrete pentru el. Ştiind lucrurile pe care le făcuse, se minuna că mai putea simţi ceva. Şi, totuşi, simţea. Păreri de rău pentru alegerile greşite pe care le făcuse, durere pentru viaţa lui irosită şi, cel mai trist, uşurare. Acum ea şi copiii erau în siguranţă.

— Poliţistul din Savannah pe care l-am găsit mort trăsese odată cu revolverul, spuse Tucker. Jeremy a fost rănit în abdomen. A pierdut foarte mult sânge.

Dădu din cap, apoi, dându-şi seama că Tucker aştepta un răspuns verbal, repetă singurul cuvânt pe care părea în stare să-l rostească.

— Înţeleg.

— Pentru detalii trebuie să mai aşteptaţi. Scott are o înregistrare video pe telefon, dar încă trebuie să-l întrebăm multe lucruri despre ce a aflat când a ajuns aici.

— De asta nu te lasă să vorbeşti cu el, spuse Headly, fără să-i pese dacă îl auzea Tucker. Auzi, Tucker, şi Carl?

— Nici urmă de el. Headly strânse din buze.

— Nenorocitul l-a lăsat pe Jeremy să moară acolo.

— Aşa se pare. Amelia simţi altă durere în piept.

— Când se va întoarce Dawson în Savannah?

— Nu ştiu să vă spun. Aici se ajunge numai pe jos. Elicopterele nu pot ateriza. S-ar putea să dureze ceva până ce-l vom putea lua de aici. Deocamdată e interogat de oamenii lui Knutz. Mă cheamă. Trebuie să închid.

— Vă mulţumesc că aţi sunat. Bărbatul închise, fără ca Amelia să ştie sigur dacă auzise tot. Dură câteva clipe până ce ea îşi putu înălţa capul.

— Cel puţin ştim că e bine. Headly şi Eva o priveau cu atenţie. Ea presupuse că îi analizau reacţia la vestea morţii lui Jeremy. Se ridică.

— Mă duc acasă la copii.

— Va trebui să vă reţinem telefonul o perioadă, spuse Tucker. Dawson aprobă.

— Un poliţist local vă va prelua de aici. Am stabilit un soi de tabără pe un drum aflat la aproape un kilometru în direcţia aceea, spuse el arătând peste umăr.

— Maşina mea e în direcţia opusă.

— Acesta e cel mai scurt drum de ieşire. Nu e departe, dar nu e uşor de mers prin pădure. Drumul o ia către sud şi dă în cel care se înfundă în mlaştina unde v-aţi lăsat maşina. O vor păzi doi poliţişti până ce veţi ajunge acolo. Cineva vă va conduce.

— Mulţumesc. Un om în uniformă se apropie în fugă.

— Domnule Tucker? Pot să vă întreb ceva? Dawson se întoarse să-i lase să discute şi privi către cabana înţesată de oameni. În ultimele ore sosiseră experţii criminalişti. Unii purtau uniformă, alţii erau în civil. Unii aveau costum şi pantofi cu şireturi, alţii blugi şi tricouri inscripţionate cu denumirile diferitelor agenţii.

Dawson bănuia că opţiunile depindeau de rang. Veneau şi plecau după cum aveau treabă. Îşi dorea să rămână cât mai detaşat.

Totuşi, fusese interogat în detaliu de Tucker şi de

Wills, care ajunseseră la puţin timp după primii sosiţi, făcându-şi drum prin pădure. Li se alăturaseră în curând ajutoarele de şerif din Carolina de Sud şi mai mulţi agenţi FBI de la biroul lui Knutz. Acesta coordona lucrurile din Savannah.

Fiecare agenţie dorise să îl interogheze separat, aşa că fusese chemat de mai multe ori să descrie în ce stare era Jeremy atunci când sosise. După cum bănuise, videoclipul filmat cu telefonul avea calitate slabă, însă mărturisirile lui Jeremy se auzeau clar, cea mai şocantă dintre acestea referindu-se la modul în care înscenase sinuciderea lui Davis Nolan.

Ziua era fierbinte şi apăsătoare, iar cerul acoperit crease un efect de seră, astfel încât, în jurul prânzului, hainele li se lipiseră de corp. Acum trecuse de mult de miezul zilei. Dawson era obosit în ultimul hal şi secătuit psihic, dar răspunsese cu răbdare la toate întrebările, înţelegând că, cu cât avea să o facă mai repede, cu atât avea să i se permită să plece mai repede. Se părea că momentul acela sosise într-un final. După scurta discuţie cu ofiţerul în uniformă, Tucker se întoarse la el, însoţit de Wills, care îşi ştergea sudoarea de pe faţă cu o batistă împăturită.

— Alarmă falsă, spuse Tucker. Reţinuseră la un magazin Dairy Queen un bărbat cu părul alb care se potrivea aproximativ descrierii lui Carl Wingert. Bătrânul se oprise să-şi ia o budincă. Nu era Carl.

— N-o să fie aşa de uşor de prins, spuse Dawson.

— Nenorocitul! exclamă Wills. Nu mi-e drag de Jeremy Wesson, dar… Dumnezeule. Ce fel de om ar putea fugi şi şi-ar lăsa copilul aşa, ştiind că o să moară? Lui Dawson îi veni în minte un singur răspuns: Carl Wingert.

O linişte subită le atrase atenţia asupra cabanei. Cei trei priviră solemn cum targa cu trupul lui Jeremy era scoasă pe uşa îngustă, transportată de membrii unei echipe de salvare. O puseră jos, în luminiş, în aşteptarea elicopterului care avea să o preia.

— Unde o să-l ducă? întrebă Dawson.

— În cele din urmă tot la noi o să ajungă, spuse Tucker. A murit în districtul lor, dar era fugarul nostru. Colaborează cu noi. Întorcându-se către Dawson, spuse: Sunt destul de curioşi în legătură cu dumneavoastră.

— De ce?

— Vor să ştie dacă nu cumva ar trebui să vă aresteze.

— Pentru ce infracţiune?

— Pentru prostie în principal. Puteţi să ne spuneţi la ce naiba vă gândeaţi când v-aţi hotărât să veniţi aici pe cont propriu, să îi căutaţi, să vă apropiaţi fără să vă luaţi vreo măsură de precauţie?

— Am venit după un interviu.

— Ei bine, v-aţi obţinut interviul. Mai mult decât speraţi.

— Mult mai mult, spuse el încet.

— Oricât nu mi-ar plăcea să recunosc, ne bucurăm că l-aţi găsit. Această filmare îl va exonera pe Willard Strong. De asemenea, va rezolva şi uciderea domnişoarei DeMarco.

— Şi moartea domnului Nolan nu va mai fi considerată sinucidere, spuse Dawson.

— Cum credeţi că o să reacţioneze doamna Nolan la asta? întrebă Wills.

— Cu sentimente amestecate. Probabil îşi dădură seama, după chipul lui, că nu intenţiona să aprofundeze problema cu ei.

— Rămâneţi prin preajmă?

— Până ce va fi prins Carl. Lui Tucker nu-i plăcu cum suna asta.

— Vă rog să nu mai faceţi nebunii din astea, în regulă? Nu sunteţi poliţist.

— Mi-aţi mai spus asta.

— Nu vreau să fim nevoiţi să vă ducem cadavrul la morgă.

— Am să ţin minte asta.

— I-auzi. Tucker se retrase, privi către cabană, îşi şterse sudoarea de pe nas. Întorcându-se către Dawson, spuse:

— Sunt suficient de bărbat încât să recunosc când am greşit Am greşit. Trecem peste asta?

Îi întinse mâna dreaptă. Dawson o strânse. Tucker aprobă, dar atunci când acesta se pregătea să se îndepărteze odată cu Wills, Dawson spuse:

— Nu aţi terminat aici. Tonul lui solemn le atrase atenţia. Îi privirăîntrebător.

— Terasa a fost o adăugire ulterioară, spuse el. Jeremy a construit-o ca să protejeze mormântul.

— Mormântul? întrebă Wills. Mormântul cui?

— Al mamei lui.

Jurnalul Florei Stimel-2010

Nu sunt sigură ce dată e, dacă o fi încă ianuarie sau dacă a venit februarie. E frig, asta ştiu. Cabana e tot timpul umedă, iar asta n-a fost de bine pentru răceala mea. De săptămâni întregi nu mă simt bine. Încerc să nu tuşesc prea mult, fiindcă îl enervează pe Carl. E prost dispus fiindcă uneori rămânem aici înăuntru zile de-a rândul. Nu-i place să iasă când plouă fiindcă pe pământul ud rămân urme. Mă gândesc însă, cine ne mai caută după atâta timp? Pun pariu că majoritatea poliţiştilor din zilele noastre nici măcar n-au auzit vreodată de noi. Dar Carl e paranoic, la fel ca întotdeauna. Headly, agentul acela de la FBI, îl face să fie nervos. N-am mai avut o lucrare de ani de zile, dar Carl spune că asta nu contează. Tot suntem căutaţi. Headly încă e acolo şi n-o să renunţe până ce nu o să fim prinşi sau morţi. Obosesc numai când mă gândesc la asta. Şi mi-e dor de Jeremy. N-a mai venit să ne vadă de dinainte de Crăciun, în curând o să se întoarcă în Afghanistan. Carl spune că e prea ocupat ca să vină să ne vadă". Pregăteşte terenul" orice ar însemna asta. Cred că înseamnă că marele lor plan urmează să fie pus în aplicare. Mi se rupe sufletul că Jeremy trebuie să-şi părăsească din

nou familia. Ultima dată când a fost aici mi-a adus poze cu băieţii şi mi-a povestit despre ei. Avea o poză cu Hunter ţinându-şi frăţiorul în braţe. Sunt atât de dulci. Am vrut să păstrez pozele, dar după ce m-am uitat la ele ceva timp, Carl mi le-a luat şi le-a ars. În caz că este descoperit acest loc, nu vrea să rămână nimic ce ar putea face legătura între noi şi Jeremy. Dar când am văzut focul înghiţind pozele cu nepoţii noştri am plâns. Nu m-am oprit decât după mult timp.

Nu ştiu sigur câte zile au trecut de când am scris ultima parte. Zilele se amestecă una cu alta. Nu ştiu de ce, nu e ca şi cum aş dormi întruna. Sunt atât de obosită, dar nu pot să dorm. Cred că am febră.

Mai devreme stăteam aici pe pat, cu ochii închişi. Când i-am deschis, l-am văzut pe Carl stând aici la masă, privindu-mă. L-am întrebat ce s-a întâmplat. A zis că nimic şi s-a ridicat să-şi pregătească o supă de la conservă. Cred că pur şi simplu nu-i place că sunt bolnavă. I-am spus că nişte sirop de tuse şi poate nişte aspirină pentru dureri m-ar face să mă simt mai bine şi să mă însănătoşesc mai repede. A zis că o să se ducă să cumpere când se îmbunătăţeşte vremea.

Acum doarme, de asta pot să scriu în jurnal. Nu-mi place, dar am un singur gând: oricât mi-ar plăcea să am nişte medicamente, sper că Carl nu mă lasă singură aici ca să se ducă după ele. Mi-e teamă că dacă pleacă s-ar putea să nu se mai întoarcă. La fel ca vara trecută, când a fost plecat mai multe săptămâni, iar eu a trebuit să stau aici singură în timp ce el era la plajă. Şi-a văzut nepoţii în fiecare zi. Dumnezeule, ce-mi doream să fiu şi eu acolo, dar a zis că nu putea să rişte să fac vreo prostie şi să stric totul. Probabil că are dreptate. Nu cred că aş fi putut îndura să fiu în preajma lor şi să nu-i strâng întruna în braţe.

Venea la câteva săptămâni ca să-mi aducă mâncare, aşa cum spusese că va face. Dar de fiecare dată când pleca mi-era teamă că nu-l voi mai vedea niciodată. Nu mă deranjează cabana, dar nu-mi place să fiu singură în

pustietatea asta.

Cine în afară de Jeremy şi de Carl ştie că sunt aici? Gândul mă sperie.

Oh, ce fericire! Azi a venit Jeremy. Nu i-am arătat cât sunt de bolnavă, dar mi-am dat seama că ştie şi că este îngrijorat. Avea ochii umezi când m-a sărutat să-şi ia rămas-bun. Este un băiat tare bun. L-am strâns în braţe cât de mult am putut. Încă îi simt palma alunecând pe a mea şi ultima atingere a degetelor atunci când mi-a dat într-un sfârşit drumul. Trebuie să-mi descarc conştiinţa.

Cred că Dumnezeu îmi ştie deja păcatele şi n-are nevoie să le scriu în jurnal. Dar, oricum, azi nu sunt în stare. Tusea mă termină. Poate mâine.

Carl a plecat acum ceva timp. S-a dus după provizii şi a promis că-mi aduce medicamente şi o ciocolată PayDay, preferata mea.

Carl ştie că întotdeauna cel mai teamă mi-a fost să nu plece şi să mă părăsească. Când l-am întrebat dacă asta intenţiona, mi-a spus că delirez din cauza febrei. Cred că are dreptate. Fiindcă dacă nu m-a părăsit în Golden Branch…

Aş vrea să nu mă fi gândit la Golden Branch. Acum numai la asta mă gândesc. Nu mai plânge, Flora! Tata se supără mereu dacă plâng. Vreau să spun Carl.

Seamănă cu tata din punctul ăsta de vedere.

A plecat de mai multe ore. Ar trebui să profit de timpul ăsta ca să scriu cât mai mult în jurnal, iar apoi să apuc să-l ascund înainte să se întoarcă. Dar e întuneric şi…

Cred că s-a făcut din nou lumină. Carl nu s-a întors încă, dar se va întoarce în curând, ştiu asta. Poate am să dorm un pic şi când mă trezesc…

CAPITOLUL 25

Amelia era în bucătăria casei de pe plajă atunci când Dawson bătu o dată la uşa spălătoriei, apoi intră. Îi veni să se topească atunci când îl văzu, dar reuşi să îşi păstreze demnitatea. Amândoi păreau puţin stânjeniţi, nesiguri ce să facă sau cum să se comporte. Existau reguli de comportament pentru o astfel de situaţie? Se priviră până ce starea de fapt deveni incomodă. Ea vorbi într-un final.

— Bună.

— Bună. El purta o cămaşă din bumbac alb, scoasă din pantaloni, cu mânecile rulate până la coate, şi o pereche de blugi. Toate arătau perfect, însă el părea din cale-afară de obosit.

— Eşti bine? El ridică din umeri uşor, dădu din cap o dată.

— Putea fi şi mai rău.

— Au sunat de la docuri ca să-mi spună că eşti pe drum.

— A trebuit să trec prin furcile caudine ca să ajung aici. Insula e plină de tot felul de poliţişti. Dar ăsta e un lucru bun.

— Mă simt în siguranţă. Atât timp cât nu privesc către casa lui Bernie. Nu pot să mă uit la ea fără să tremur. Sper că în timp o să trec peste asta. El aprobă.

— Poliţista încă stă aici, în casă?

— Da. Acum e în pauză. Mai mulţi poliţişti stau în casa închiriată de tine. Dorm şi mănâncă în ture. Din moment ce urma să vii tu, s-a gândit că nu e nicio problemă dacă se duce alături.

— Hmm. După această onomatopee, privirea lui se plimbă prin bucătărie; după părerea Ameliei, fii mai mult ca să evite să se uite la ea, decât ca să observe altceva.

— Eşti bine? Se concentra din nou asupra ei.

— M-ai mai întrebat asta.

— Ah, da, aşa e. Îmi pare rău.

— Sunt bine. Şi tu?

— Da. Doar că, în legătură cu Jeremy… Respiră adânc, apoi expiră. Nu sunt sigură ce anume ar trebui să simt.

— E de înţeles.

— Nu mă doare pierderea lui. Dar mă simt tristă.

— Înţeleg. Crede-mă. Ar fi vrut să îi adreseze zeci de întrebări în legătură cu ultimele clipe ale lui Jeremy, dar nu era în stare să le rostească. Nu încă. Nu era pregătită să audă detaliile şi nici Dawson nu părea prea dornic să i le ofere.

Se purtau ca doi străini, nu ca doi oameni care îşi luaseră la revedere sărutându-se pasional în seara precedentă. Chiar dacă voia să-i simtă braţele înconjurând-o, să fie cuprinsă de el, încălzită de el, nu făcuse Nicio mişcare. Nici el. Nu din cauză că nu ar fi dorit-o. Asta nu se schimbase. Ochii lui ardeau de dorinţă.

Dar moartea lui Jeremy schimbase totul. Dacă ar fi murit undeva departe, la distanţă, poate nu s-ar fi simţit atât de înstrăinaţi. Dar Dawson fusese acolo atunci când îşi dăduse ultima suflare, iar asta crea între ei o prăpastie greu de definit.

Încercau să caute o metodă să treacă peste ea. Incapabilă să mai îndure tăcerea copleşitoare, ea spuse:

— Eva m-a sunat să-mi spună că ai trecut pe la spital.

— Puţin. După ce mă dusesem la hotel să mă spăl. Ştiam că Headly va vrea să afle totul cât mai curând. Era…

— Ah, ştiu cum era, spuse ea râzând încet. Nu m-aş mira dacă infirmierele au o poză cu el pe care o folosesc pentru aruncat la ţintă. Nu e un pacient ideal.

— O să fie mai bine dispus de îndată ce va începe să-şi recapete simţurile. Eva mi-a spus că ai rămas cu ea toată noaptea, spuse el după câteva clipe. Îţi e foarte recunoscătoare, la fel ca mine.

— N-aş fi lăsat-o singură. În pofida prognozei favorabile a chirurgului, era cumplit de îngrijorată pentru el. Şi pentru tine. Dawson se mişcă de pe un picior pe

altul, părând stingher.

— Tucker a zis că te-a sunat.

— L-am pus să promită că o să mă sune de îndată ce dau de tine.

— Te-aş fi sunat chiar eu, dar nu m-au lăsat să vorbesc cu nimeni înainte să mă interogheze.

— Headly mi-a spus asta.

— Apoi, când eram liber să te sun, n-am avut telefonul. L-au luat ca dovadă fiindcă îl înregistrasem pe Jeremy. În plus…

— N-aveai chef să vorbeşti. El zâmbi uşor.

— Aşa e. După ce le-am povestit totul autorităţilor de nu ştiu câte ori, nu, pentru ceva vreme n-am mai avut chef să vorbesc.

— Şi eu aveam nevoie de timp să asimilez totul. Nu voiam decât să fiu cu copiii.

— Ştiu?

— Ce sens ar avea să le spun?

— Niciunul.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Ce fac?

— Vrei să-i vezi? El râse.

— Puţină inocenţă nu mi-ar strica.

Urcară scările şi străbătură holul, trecând de uşa închisă a camerei de oaspeţi pe care o folosise Stef.

— Am vorbit cu doamna DeMarco în urmă cu puţin timp. Fuseseră anunţaţi de mărturisirea lui Jeremy. Mâine vor primi trupul lui Stef.

— Bine, spuse el. Şi cumplit.

— Da. Când intrară în dormitorul băieţilor, îi auziră certându-se în baia alăturată.

— Hei, ce se întâmplă?

Auzindu-i vocea, copiii tăcură brusc. Amelia îi aruncă lui Dawson peste umăr o privire suspicioasă, în timp ce deschidea uşa băii. Când băieţii îl văzură, trecură pe lângă ea şi i se azvârliră în braţe. Îl apucă pe Grant de sub braţ

şi îl ridică în aer ca pe o halteră, scrâşnind din dinţi şi urlând de efort, ceea ce îl făcu pe Grant să chicotească. După ce îl puse jos, îl înghionti uşor pe Hunter. Copiii îl bombardară cu întrebări, însă, vorbind mai tare ca ei, el îi întrebă pentru ce făceau atâta zgomot. Hunter dădu răspunsul clasic:

— Nu-i nimic.

— Hunter a spus că nu ar trebui să-i spunem mamei, dar eu cred că trebuie.

— Taci, Grant!

— Hunter, te-am rugat să nu-i mai spui fratelui tău să…

— Avem o problemă la…

— Grant, taci!

— …penisuri. Hunter arăta de parcă ar fi vrut să-l înghită pământul. Obrajii i se îmbujorară. Amelia îşi drese vocea şi, cu toată stăpânirea de care era în stare, întrebă:

— Ce e cu ele?

— Nimic, spuse Hunter privindu-şi ameninţător fratele mai mic. Dawson se întoarse către Amelia.

— Aş vrea un ceai cu gheaţă, te rog.

— Ce? Confuză, ea se uită de la el la băieţi, apoi din nou la el.

— Ah! Desigur. Ceai. Bine. O să mă duc să… Ieşi şi închise uşa de la dormitor. Peste zece minute, Dawson i se alătură în bucătărie. Se duse direct la paharul de ceai pe care i-l pregătise şi îl bău pe nerăsuflate.

— Ei?

— Eiii, spuse el prelungind cuvântul, amândoi au avut parte de ceea ce i-am asigurat că este un fenomen biologic perfect normal.

— Ah. M-am gândit că asta e. Am observat şi eu ocazional fenomenul, dar întotdeauna m-am prefăcut că nu am văzut nimic, ca orice doamnă.

— Hunter a avut azi una destul de… încăpăţânată, îi era teamă că înseamnă că are o mare problemă şi nu voia

să ştii ca să nu te îngrijorezi sau să nu te superi.

— Dragul de el.

— Şi Grant tot la tine se gândea. Era de părere că ar trebui să ştii ce boală au, în caz că amândoi mor din cauza asta şi că îi găseşti morţi în pat fără să ştii motivul.

Amelia îşi acoperi gura ca să-şi astâmpere râsul.

— Le-am promis solemn că nu se moare din cauza asta, deşi, adăugă el în şoaptă, uneori poţi să te simţi ca atare. Hunter a întrebat dacă o să înceteze vreodată să facă asta şi i-am spus că nu. Dacă are noroc. Amândoi începură să râdă în acelaşi timp şi râseră un minut întreg.

— Gata cu inocenţa lor. Ştergându-şi lacrimile de veselie, ea adăugă: Doamne, ce bine e să râzi. De când te-am cunoscut nu prea am râs împreună, nu-i aşa?

— Sunt multe lucruri pe care nu le-am făcut împreună, dar tare aş fi vrut. Atmosfera se transformă din veselă în serioasă într-o singură clipă. Se priviră în continuare, dar niciunul nu se apropie. Amelia se hotărî să abordeze problema.

— Din motive pe care nu le pot explica, mi se pare că nu se cuvine să continuăm de unde am rămas aseară. Părând îndurerat, el aprobă:

— Da. Îi auziră pe Hunter şi pe Grant coborând scările. Grant strigă:

— Dawson, te joci cu noi cu maşinuţele?

— Dar nu cred că este vreo problemă dacă rămâi la cină, spuse Amelia. El privi către cuptor.

— Ceva miroase bine.

— Pui fript cu lămâie şi rozmarin.

— Perfect. Băieţii intrară în bucătărie, solicitându-i atenţia şi punând capăt oricărei şanse la o conversaţie între adulţi, însă, peste capetele lor, el îi spuse:

— După cină trebuie să vorbim. Trebuie să ştii ceva şi vreau să afli de la mine.

Carl nu rămânea niciodată fără soluţie. Numai un prost nu s-ar fi asigurat că are mai multe opţiuni, iar dacă

el reuşise să scape de poliţie atât de mult timp cu siguranţă nu era prost. Luase toate măsurile posibile astfel încât cabana să nu fie localizată, însă, dacă dădea cineva de ea, exista Airstream. Era ascunzişul lui personal, despre care nu ştiau nici Flora, nici Jeremy. Se putea retrage acolo dacă lucrurile se duceau naibii. Asta se şi întâmplase. Aruncase o privire la rana lui Jeremy şi ştiuse imediat că fiul lui nu avea să supravieţuiască. Poate că era o hemoragie internă, lentă, însă, fără asistenţă chirurgicală, la un moment dat avea să piardă prea mult sânge. Nu avea sens să plângă. Aşa stăteau lucrurile, iar Jeremy ştia asta la fel de bine ca el.

— Locul ăsta a fost perfect atât timp cât nu ne căuta nimeni, îi spusese Carl. Dar acum lucrurile s-au încins. O să ne caute şi-n gură de şarpe.

Trebuie să plec de aici. Ştii asta, nu-i aşa?

Desigur că Jeremy înţelesese că era necesar ca el să dispară. Dacă şarpelui i se taie capul, moare. Carl nu putea fi prins sau omorât. Altfel, tot ceea ce reprezenta el, tot ceea ce făcuse el, ar fi fost degeaba. Jeremy nu îi combătuse decizia şi nu îl rugase să rămână. Nu îl rugase să îl ducă la un spital unde i-ar fi putut fi salvată viaţa. Nu, Jeremy îşi acceptase soarta ca un adevărat luptător. Carl ar fi preferat să nu-i vadă ochii în lacrimi atunci când îi întinsese revolverul cu un singur glonţ.

Jeremy moştenise sentimentalismul de la mama lui. Se manifesta în cele mai rele clipe, când era al naibii de incomod, imposibil de rezolvat. Cum se întâmplase la Golden Branch. Crezuse că Flora n-o să se oprească din miorlăit, chiar şi după ce erau departe şi în siguranţă. Ca atunci când scurtase vacanţa în Canada. Şi ea, şi Jeremy plânseseră atunci. Ultima dată când Jeremy fusese la cabană înainte ca ea să moară, amândoi plânseseră din nou.

Carl n-avea răbdare pentru lacrimi. Regrete? Energie irosită. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Mergi mai departe. Aşa cum făcea el acum.

Ajunsese la rulotă în seara în care plecase de pe insula Sfânta Nelida. Avea altă maşină parcată într-un garaj pe termen lung la câteva străzi de locul unde lăsase maşina lui Bernie. La momentul respectiv, nimeni nu îl urmărea. Cel mai mare pericol pe care îl întâmpinase fusese să meargă singur pe întuneric în partea aceea a oraşului, unde rata de infracţionalitate era ridicată. Bernie, cu şoldurile lui şubrede, ar fi fost o pradă uşoară, dar ajunsese la garaj fără să fie atacat.

Era o clădire veche. Nu avea camere sau angajaţi băgăcioşi. Conectase din nou bateria, căreia îi scosese cablurile ca să nu se consume, iar maşina pornise imediat. Ajunsese în Carolina de Sud fredonând melodiile de la radio.

Rulota Airstream din anii 1950 era parcată nu prea departe de cabană. Era acolo din ziua în care o cumpărase de la un pescar care o ducea greu şi se muta la socri undeva în vest. Acesta se bucurase să îi vândă rulota bietului bătrân care avea o problemă cu auzul şi mergea în baston. Carl îi spusese că fugea de la azilul în care îl aruncaseră copiii nerecunoscători. Pescarul, el însuşi nemulţumit de soartă, îl simpatizase, îi luase banii, îi dăduse o chitanţă şi nu se mai uitase înapoi.

Peste ani, ţeava de aluminiu intrase adânc în pământ. Un lăstar gros de viţă crescuse peste partea rotunjită din spate şi peste o treime din acoperiş. Asta ajuta la camuflare, deşi oricum cineva ar fi trebuit să se aventureze adânc în sălbăticie ca să ochească rulota. Cel mai teamă îi era că într-o zi avea să se întoarcă acolo şi avea să găsească în ea vreun vagabond, adolescenţi fugiţi de acasă sau traficanţi de droguri. Însă rulota era suficient de dărăpănată încât să îi descurajeze şi pe cei mai disperaţi oaspeţi nedoriţi. În noaptea când plecase de pe insulă o găsise goală, dar mirosind a mucegai. Înăuntru era înăbuşeală ca într-un cuptor. Însă petrecuse aproape douăzeci şi patru de ore acolo înainte să se întâlnească cu Jeremy la cabană. În tot acest timp, îşi pregătise ascunzătoarea pentru când avea să aibă nevoie de ea.

Instinctul îi spunea că asta avea să se întâmple curând. Se dovedise că instinctul lui avusese dreptate. Prezenţa lui Headly în Savannah reprezentase un punct de răscruce în rivalitatea veche de patruzeci de ani. Pentru prima dată în istoria lor agitată, se aflau în acelaşi loc în acelaşi timp.

Trecuseră şaptesprezece ani de când îi fusese atribuită vreo infracţiune, însă agentul FBI nu renunţase la vânătoare, nu se pensionase, nu încetinise, nu se îngrăşase. Nu, Headly era acolo şi, potrivit ştirilor, avea să supravieţuiască fără probleme focului de armă. Lui Carl i se părea că era inevitabilă o înfruntare de mult aşteptată. Era nerăbdător. În noaptea precedentă, după ce-şi luase adio de la Jeremy, venise la ascunzătoare ca să planifice totul şi să se pregătească.

Aprovizionase rulota cu alimente neperisabile, cu apă îmbuteliată şi cu obiecte de unică folosinţă. Avea haine potrivite pentru mai multe deghizări. Strânsese tot felul de obiecte cumpărate de-a lungul timpului din magazine universale şi de feronerie. Nu puteai şti când aveai nevoie de ceva. În dimineaţa aceea îşi rase tot părul de pe cap, folosind mai multe lame de unică folosinţă şi multă cremă de ras, până ce scalpul îi rămase neted ca o minge de biliard. Îşi rase şi sprâncenele. Genele nu erau o problemă. Oricum nu mai avea prea multe. Pe faţă îşi aplică o cremă hidratantă cu o tentă verzuie. Era destinată estompării petelor de roşeaţă de pe tenul femeilor. După ce termină, pielea lui devenise gri-gălbuie.

Se îmbrăcă în haine mult prea mari, iar pe cap îşi puse o şapcă mare de baseball, care se bălăngănea aproape de fiecare dată când îşi mişca capul. Se privi în oglinda spartă şi râse. Aceasta era imaginea pe care o căuta.

— Îmi cer scuze că te-am minţit azi-noapte.

Dawson se hotărî să îşi ceară mai întâi scuze. Terminaseră cina – Amelia gătea bine – şi apoi savuraseră îngheţată şi jucaseră două ture de Şerpi şi scări. Băieţii nu prea voiseră să se ducă la culcare, dar adormiseră într-un

final. El şi Amelia împărţiseră ultimele guri de vin alb. Fiindcă li se spusese să stea înăuntru, nu puteau ieşi pe terasă, deşi ar fi preferat asta. Luaseră vinul în camera de zi şi se instalaseră confortabili pe scaune. Aveau obloanele deschise şi luminile stinse.

Precauţia semiîntunericului se datora doar în parte aspectelor legate de siguranţă. De fapt, doreau să obţină măcar o iluzie a intimităţii.

— Dacă mi-ai fi spus ce ai în cap, te-aş fi oprit.

— Ai fi încercat, spuse el. Nu voiam să mă cert cu tine pe tema asta.

Am acţionat cum am crezut că e mai bine. El sorbi din vin. Ea făcu de câteva ori înconjurul marginii paharului cu degetul arătător. Nu mai aveau cum să mai tragă de timp.

— Spune-mi totul, zise ea privindu-l.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

— Nu, recunoscu ea. Nu sunt deloc sigură.

— Unele lucruri vor fi dureroase.

— Înţeleg asta. Dar dacă nu-mi spui, mă voi întreba întotdeauna ce a spus şi cred că asta ar fi mai rău decât să ştiu totul. Începu prin a-i povesti cum găsise cabana, pornind de la descoperirea Glendei.

— Mica mea expediţie secretă ar fi putut să nu conducă la nimic. Dar cred că anul ăsta trebuie să-i iau Glendei două cutii de bomboane de Crăciun. Apoi, după ce îi descrise cabana, o întrebă: Nu ştiai nimic despre ea?

— Nimic.

— Era o cocioabă. La început am crezut că nu e nimeni acolo. Apoi Jeremy mi-a spus că m-ar putea împuşca prin uşă. Ceea ce s-a dovedit că nu era adevărat.

— Ţi-a fost teamă?

— N-o să mă laud. Tremuram de frică.

— A fost o nebunie să te duci acolo. Singur. Neînarmat. Ar fi putut să te omoare din prima.

— Mi-a trecut asta prin minte, spuse el,

minimalizându-şi temerile. Dar contam pe egoul lui Carl. Eram convins că n-avea să reziste tentaţiei de a vorbi cu mine.

— A mai vorbit odată cu un jurnalist, pe care apoi l-a omorât.

— Headly ţi-a povestit asta? Ea încuviinţă.

— N-ar fi trebuit să o facă.

— Mă pregătea pentru ce e mai rău. El îşi termină vinul şi puse paharul gol pe masă, indicând că ajungea la miezul problemei.

— Era aproape mort când am ajuns acolo. Descrise starea lui Jeremy într-un limbaj clinic, impersonal, că se scutească de descrierile grafice.

— Am chemat ajutoare, apoi am început să-i pun întrebări. A recunoscut că incendiul a fost pornit cu intenţia de a-i omorî pe soţii Wesson. Se ataşase foarte mult de ei, dar cred că nu-i mai erau de folos lui Carl. A mărturisit că le-a omorât pe Darlene Strong şi pe Stef. M-a rugat să-ţi transmit că îi pare rău.

— Că a confundat-o cu mine?

— Că a vrut să te omoare. Îi repetă tot ce îi spusese Jeremy în legătură cu faptul că o omorâse pe Stef din impuls.

— A spus că, dacă ar fi avut timp să se gândească să te omoare, nu ar fi fost în stare. Ea asimila totul, apoi, cu vocea sugrumată de emoţie, întrebă:

— Altceva?

— A vorbit despre Hunter şi despre Grant, spuse el detaliind discuţia. Înghiţindu-şi lacrimile, ea spuse:

— Şi-a refuzat atât de multă bucurie.

— A fost hotărârea lui. L-a ales pe Carl în locul lor. În locul tău.

— Da, a fost hotărârea lui. Dar din păcate nu e singura persoană afectată de ea, răspunse ea privindu-l rugător. Cum o să le povestesc copiilor mei despre crimele tatălui lor? Despre Carl? Trebuie, ştiu că va trebui s-o fac.

Dar mi-e teamă că odată ce-şi vor cunoaşte originile, acestea îi vor bântui şi le vor dicta felul în care-şi vor trăi restul vieţii.

— Da, nu e bine. Şi nu, nu poţi să dai timpul înapoi, însă această origine le poate orienta viaţa într-o direcţie pozitivă. Au şi o origine bună. În venele lor curge şi sângele tău, şi sângele tatălui tău. Amelia dădu din cap absentă, gânditoare, însă el îi captă din nou atenţia atunci când îi luă paharul de vin din mână şi îl aşeză pe masă lângă al lui. Apoi îi luă mâinile în ale lui.

— Amelia, tatăl tău nu s-a sinucis. Ei l-au omorât. Când el îi termină de povestit ceea ce îi mărturisise Jeremy, ochii ei erau plini de lacrimi. Dârele lor reflectau lumina slabă care intra prin obloanele deschise, desenând dungi umede, argintii pe obrajii ei. Îşi trase mâinile din ale lui şi îşi acoperi faţa cu ele, suspinând.

— Cât de cumplit pentru el. Dumnezeule, cât de cumplit!

Se deplasă ca să se aşeze pe braţul scaunului ei şi îi masă spatele, vrând s-o consoleze.

— Trebuia să afli şi voiam să-ţi spun eu. Ştiam că ţi se va rupe inimă, dar te vei şi linişti. Încearcă să uiţi partea cumplită. Ultimul lucru pe care l-a făcut tatăl tău a fost şi cel mai bun pe care l-a făcut vreodată. A demonstrat cât de mult te-a iubit.

— Mi-a salvat viaţa. El îi întoarse capul spre el şi îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Jeremy ar fi putut lua secretul cu el în mormânt. Oricât nu mi-ar plăcea să îl laud pentru ceva, mărturisirea asta dovedeşte că a ţinut la tine. Chiar te-a iubit, cred.

Ştia cât de mult ai suferit pentru presupusa sinucidere a tatălui tău şi voia să ştii că el nu te-a abandonat. Cred că Jeremy se identifica mult cu ceea ce simţi.

— Cum aşa?

— Flora Stimel e moartă. Este îngropată acolo, sub cabană. O echipă de legişti lucrează acum la exhumarea

trupului ei. Citi pe chipul ei că înţelegea, iar Amelia sublinie încet:

— Mama lui.

— Da. Oricâte fărădelegi ar fi comis, Flora era totuşi mama lui. Îi făcea rău să vorbească despre ea. Cred că şi pe ea a iubit-o.

— Cum a murit? Când?

— Jeremy n-a mai apucat să-mi spună. Îl privi în ochi, ca şi cum încerca să îi vadă în adâncul sufletului. Apoi degetele ei îi atinseră sprâncenele, obrajii, linia maxilarului.

— Ai fost blând cu el, nu-i aşa?

— Trăgea să moară. Credea că avea să se oprească acolo, la acea simplă afirmaţie, dar ea îl privi în continuare ca şi cum ar fi ştiut că avea nevoie să se explice.

— Mă gândisem că atunci când aveam să fiu în preajma lui, aş vrea să-l omor pentru tot ce a făcut. Mai ales ţie şi băieţilor. Voiam să-l urăsc. Dar era un om distrus, Amelia. Şi, da, mi-a părut rău pentru el. Fiindcă şi el a fost o victimă. Dacă ar fi rămas în grija cuplului care l-a crescut, poate ar fi luat-o pe alt drum. Dar Carl i-a distrus orice şansă. Jeremy ar fi putut avea o viaţă normală, fericită şi productivă. Totul e din vina lui Carl. El e răul din povestea asta. Şi intenţionez să-i spun asta în faţă. Ea tresări.

— Ce vrei să spui?

— Nu am de gând să renunţ la ideea de a discută cu el faţă în faţă.

— După ce e prins, vrei să spui. El o lăsă şi se duse la fereastră, privind printre lamelele obloanelor.

— Mă întreb unde s-a ascuns nenorocitul după ce şi-a lăsat fiul să sângereze până la moarte. O simţi pe Amelia mişcându-se în spatele lui, dar nu se întoarse.

— Doar nu te gândeşti să îi dai de urmă.

— Mă îndoiesc că aş avea norocul ăsta de două ori.

— Noroc! îl luă de braţ şi îl întoarse spre ea cu o

hotărâre care îl surprinse.

— De ce ai considera că ar fi un noroc să te întâlneşti cu el? De ce ţi-ai asuma un risc atât de periculos? El îşi muşcă buza de jos, căutându-şi cuvintele.

— De ce, Dawson? întrebă ea.

— Fiindcă am fost destul un laş. Vreau să demonstrez că pot să aud un zgomot puternic fără să mă ascund şi să mă feresc. Că pot să trec peste o noapte fără pastile şi băutură, fără să mă trezesc plin de o transpiraţie rece, cu un strigăt de moarte pe buze.

— Vrei să îţi pui vitejia la încercare?

— Poţi spune şi asta. Ea îşi ridică bărbia.

— Prostii.

— Poftim?

— Nu cred asta nici măcar o clipă. Nu trebuie să-ţi demonstrezi curajul, nici măcar faţă de tine însuţi. Dacă n-ai fi reacţionat exact cum ai făcut-o atunci când a fost împuşcat Headly, şi eu aş fi rănită sau moartă. Nu te-ai ferit. Ai preluat comanda situaţiei. Ţi-ai dat seama din ce direcţie veneau împuşcăturile, chiar dacă m-ai împins pe mine la pământ, iar apoi te-ai dus să vezi ce s-a întâmplat cu Headly.

Poate nici măcar nu-ţi aduci aminte, dar le-ai spus oamenilor care veneau în fugă exact ce să facă, iar ei te-au ascultat fiindcă ai reacţionat corect într-o situaţie de urgenţă. Aşa că nu încerca să mă minţi că te-ai dus să prinzi un balaur numai ca să ţi se recunoască vitejia. Poate ca să câştigi un *Pulitzer*. Despre asta e vorba?

— Şi dacă ar fi vorba despre asta?

— Ar merita să-ţi rişti viaţa pentru un premiu? El îşi trecu degetele prin păr.

— Nu are nicio legătură cu un nenorocit de premiu.

— Atunci pentru ce anume merită să-ţi rişti viaţa? El nu spuse nimic.

— Dawson?

— Ce?

— Spune-mi.

— Ce?

— Ce anume vrei? Rămaseră acolo, înfruntându-se, respirând greu, nervoşi.

Apoi el o trase către el şi începu să o sărute cu o nevoie atât de crâncenă încât se alarmă. Dar nu suficient încât să se oprească. Mai ales că ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune. Ca şi cum teama acumulată, disperarea şi dorinţa fuseseră descătuşate simultan, în proporţii egale, se sărutară înfometaţi. Dar el nu-şi pierdu complet capul. Ştiind că poliţiştii patrulau pe plajă şi supravegheau casă, o ridică în braţe şi o duse într-un hol mic unde nu puteau fi văzuţi. O aşeză cu spatele lipit de perete şi reluară sărutul frenetic. Fiecare instinct primar de împerechere îi îndemna să se grăbească şi nu aveau să fie satisfăcuţi până la posesia totală. Peste numai câteva secunde, el îi trase tricoul pe cap. Probabil că sutienul era integrat, fiindcă sânii ei rămaseră goi. Îi prinse în mâini modelându-i, frecându-şi buzele de sfârcul ei până ce acesta se întări, sugându-l apoi cu patimă. Ea se luptă cu nasturii şliţului lui, iar mâna ei îl căută, degetele ei strânseră uşor, urcând până ce degetul ei mare ajunse în vârf, apăsând…

— Dumnezeule, făcu el gâfâind de plăcere şi apăsându-şi capul de perete, peste umărul ei, străduindu-se să nu îşi dea drumul. Aşteaptă, aşteaptă. Materialul fustei ei păru uşor ca văzduhul atunci când îşi strecură mâinile pe dedesubt Degetele lui trecură de bariera de dantelă. Era moale şi caldă şi umedă. Îi îndepărtă rapid lenjeria, ca să îi poată savura feminitatea fierbinte, mătăsoasă, minunată. Ea se apăsă pe degetele care o explorau, îi pronunţă numele, şopti:

— Mai mult. El o ridică astfel încât să îi înconjoare coapsele cu picioarele şi pătrunse în ea întreg, complet, fără precauţie. Apoi s-ar fi oprit ca să-şi ceară scuze pentru impetuozitate, ar fi rămas acolo, în ea, astfel încât amândoi să aibă timp să-şi revină, să respire. Dar ea se mişcă deasupra lui şi îi căută gura cu a ei, murmurând un noian

de cuvinte care îi demonstrau propria dorinţă.

O făcu a lui. Îi dădu, îi luă, îi spuse cu fiecare atingere ceea ce nu îi putuse comunica prin cuvinte, îi transmise ce simţise din clipa în care o văzuse intrând în sala de judecată şi ştiuse, în acel moment, că fusese binecuvântat şi blestemat deopotrivă. Schimbă unghiul şi ritmul ca să fie mai bine pentru ea. Amelia îl prinse de păr şi îi strânse şoldurile cu coapsele ei. Iar când orgasmul ei se descătuşa în jurul lui, el îşi dădu drumul o dată şi încă o dată şi încă o dată.

După câteva de minute, se îndepărtă cu regret. Slăbită, ea alunecă pe perete şi se aşeză pe podea. El coborî lângă ea şi o strânse în braţe. Ea îşi lipi gura deschisă de gâtul lui şi îi murmură numele. Îşi strecură mâna în cămaşa lui şi îşi lipi palma de inima lui. Gestul îl mişcă mai mult decât un alint rostit şi fu mai intim chiar decât sexul sălbatic. Era timpul ca el să plece. Se îndepărtă de ea şi îi trase fusta pe coapsele goale, îi întinse tricoul pe care îl aruncase, apoi se ridică şi se închise la pantaloni. Ea rămase ghemuită acolo, privindu-l perplexă, strângând tricoul la piept.

— Ce faci?

— Plec.

— De ce? Dezolarea din vocea ei aproape că îl făcu să se răzgândească.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple asta, Amelia.

— Ce vrei să spui?

— Ce am mai spus şi înainte. Nu poţi fi a mea.

— Tocmai am fost.

— Ştii la ce mă refer. În tăcerea profundă nu se auzi decât Amelia, înghiţind în sec.

— Ştiu că mă vrei.

— Ca pe aerul pe care îl respir.

— Atunci de ce faci asta?

Se îndepărtă de ea, îndreptându-se către camera de zi şi apoi către uşa care avea să îl ajute să păstreze

distanţa.

— Fiindcă ai avut deja parte de un nenorocit egoist care aproape că ţi-a distrus viaţa. Nu am de gând să fiu eu al doilea.

CAPITOLUL 26

Dawson deschise uşa rezervei lui Headly şi privi înăuntru. Pacientul stătea în capul oaselor. Era neras şi nepieptănat, dar arăta mai bine. Eva îi ţinea o cană de cafea, din care el sorbi printr-un pai. Apoi îşi dădu capul pe spate şi, făcând o grimasă, se plânse că era rece ca naiba.

— Bucură-te că poţi să înghiţi, spuse ea. Şi să respiri fără ventilator. Dacă glonţul ar fi afectat alte vertebre…

— Ştiu, ştiu, spuse el morocănos.

— Eşti din ce în ce mai sarcastic, spuse Dawson intrând. E un semn bun.

Eva îl salută veselă. Headly nu chiar. După un schimb de amabilităţi, de genul

„*Cum ai dormit*?" şi aşa mai departe, Headly ajunse la problema mormântului Florei.

— Am vorbit cu Knutz acum câteva minute. Încă nimic. Ar fi fost un coşmar să încerce să aducă lumină acolo azi-noapte, aşa că au început exhumarea abia în dimineaţa asta.

— Cât timp crezi că va dura până ce vei afla ceva?

— Greu de spus. Până ce nu încep să sape, nu au cum să ştie ce vor găsi. Merge încet fiindcă trebuie să aibă grijă să nu compromită sau să distrugă dovezile. Nu se ştie dacă se va putea stabili cum a murit, dacă era bolnavă sau dacă a murit din altă cauză – totul depinde de cât timp e îngropată. Subiectul nu părea să îi surâdă Evei. Încercă să îi bage pe gât lui Headly suc de mere dintr-o cutie, dar bărbatul reacţiona ca şi cum i-ar fi dat să bea mătrăgună. Puse cutia la loc pe tavă, apoi îndepărtă căruciorul de pat. O roată se agăţă în maldărul de fire de pe podea.

Dawson făcu semn către fire.

— Urmăreşte cineva unde merge fiecare fir?

— Sper că da, mormăi Headly. Poate în loc să injecteze o substanţă o scot sau invers. Eva eliberă roata şi îndepărtă căruciorul de echipamente, monitoare şi

accesoriile pentru alimentare intravenoasă. Apoi se aşeză pe marginea patului şi îi făcu lui Dawson semn către scaun.

— Mulţumesc, dar stau bine în picioare.

— Eşti bine? întrebă Headly. Te foieşti de parcă ai avea râie. Era adevărat. Era agitat, aşa cum fusese toată noaptea. Ştiuse că nu se punea problema să doarmă, dar când se întorsese la hotel se întinsese pe pat şi încercase cel puţin să-şi odihnească trupul obosit. Peste câteva minute se ridicase din nou şi începuse să se plimbe prin cameră fără vreun scop sau rost, poate numai ca să îndepărteze amintirea deziluziei Ameliei, a durerii pe care i-o provocase când plecase. Îi făcea un bine, dar pentru asta fusese nevoie să o umilească şi îi părea rău. Headly îi întrerupse gândurile neliniştitoare.

— Hai, dă-i drumul. Care-i problema? Eva puse mâna pe braţul soţului ei, ordonându-i fără cuvinte să se potolească. I se adresă lui Dawson:

— Ieri când ai plecat de aici te duceai să o vezi pe Amelia.

— Aha.

— Cum se simte?

— E bine. Are sentimente amestecate în legătură cu Jeremy. Voia să ştie totul, dar îi era teamă să audă detaliile.

— I-ai spus totul?

— Da.

— Şi despre tatăl ei?

— Asta a fost cel mai greu.

— Cum a reacţionat?

— Aşa cum mă şi aşteptam. S-a cutremurat când a auzit cum a fost torturat. Dar a fost recunoscătoare că i s-a confirmat că nu şi-a luat viaţa.

— Dumnezeule, spuse Eva cu tristeţe, femeia asta tânără a trecut prin prea multe. De parcă el nu ştia asta. De parcă el nu se purta ca un cavaler tocmai ca s-o scutească de mai multe necazuri. Nu spuse asta, doar făcu

o mişcare din umeri ca să arate că era de acord: Amelia suferise foarte mult.

Eva aşteptă ca el să dezvolte problema, însă Dawson nu o făcu. Femeia se ridică şi începu să aranjeze lucrurile prin cameră: prosoapele curate pe care le lăsase o infirmieră lângă chiuvetă, un buchet de flori trimis de la biroul lui Headly din Washington, un teanc de formulare de asigurare medicală. Niciunul dintre aceste lucruri nu avea nevoie de atenţia ei. Încerca să pretindă că nu voia să se amestece, că era o conversaţie spontană şi lejeră. Desigur, Dawson ştia mai bine.

— Ce făceau băieţii? întrebă ea.

— Bine. Nu ştiau nimic despre tatăl lor. Deocamdată. Aşa şi trebuie să fie. Deşi nu era într-o stare prea bună, i se contura un zâmbet în colţul gurii.

— A trebuit să le dau o lecţie de biologie. Le povesti anecdota, iar Eva şi Headly râseră.

— După cină, Amelia i-a lăsat să îşi orneze singuri îngheţata şi a ieşit o mare harababură fiindcă s-au mânjit cu toate ingredientele, inclusiv cu gem de mure. Au făcut mizerie, dar cred că pentru ea a fost important să îi lase să se distreze aseară. Având în vedere… întâmplarea de ieri. Cei trei tăcură pentru o clipă, iar Eva îndrăzni să întrebe:

— I-ai explicat de ce te-ai dat atât de tare peste cap să îi găseşti pe Carl şi pe Jeremy?

— Am vorbit şi despre asta. Îl priviră, aşteptând mai mult, dar el nu dezvoltă. Eva insistă, iar chipul ei melancolic, misterios părea desprins dintr-o carte poştală.

— Amelia e o mamă excelentă.

— Aşa e, răspunse Dawson dregându-şi vocea.

— Şi e o persoană atât de blândă. A fost foarte drăguţă că a stat cu mine în acea primă noapte cumplită.

— Aşa e.

— Am vorbit ca două prietene de demult, nu ca două femei care abia se cunoscuseră.

— Hmm.

— Mi-a spus că băieţii o tot întreabă despre şcoală, fiindcă ştiu că începe săptămâna viitoare. Nu ştie cum să le spună că s-ar putea ca ei să nu se întoarcă la şcoală odată cu ceilalţi copii. Vor o casă cu curte, ca să poată avea un câine.

— Ştiu toate lucrurile astea, Eva. Contrele cu Headly erau un element normal în relaţia lor. Dar niciodată nu se contrazisese cu Eva. Surprinsă de bruscheţea lui, femeia tăcu. Însă acum, că furia lui în legătură cu toată situaţia văzuse o cale de ieşire, izbucni pe de-a întregul.

— Ştiu în ce situaţie se află, ştiu că e ca naiba, dar nu pot să fac nimic. Ar fi greşit chiar şi să încerc. Intruziunea mea nu ar face decât să le înrăutăţească situaţia.

— Amelia nu ar considera că implicarea ta ar fi o intruziune.

— De unde ştii asta?

— O faci să-şi piardă capul. El păru surprins. Văzând asta, Eva adăugă:

— Ea mi-a spus asta. Ca pe un secret. Uite că nu m-am ţinut de cuvânt. Inima lui se simţi în al şaptelea cer, apoi reveni pe pământ.

— Este bine de ştiut, dar asta nu înseamnă nimic. Situaţia e…

— …pe cale să se schimbe în curând. Mormăitul lui Headly întrerupse zgomotul paşilor nervoşi ai lui Dawson.

— De ce spui asta? Headly privi către Eva.

— Poate că o să beau nişte suc, dar cu gheaţă. Poţi să-mi aduci nişte gheaţă de la aparatul de pe hol? Ea îşi încrucişa braţele.

— Ba bine că nu. Nu mă mişc de aici. Şi eu vreau să aflu de ce ai spus asta.

Headly pufni, dar ea nu clipi şi nici nu dădu vreun semn de retragere. Headly oftă şi îl privi pe Dawson.

— Niciunul din noi nu întinereşte.

— Adică tu şi Carl? El aprobă.

— Înainte, întotdeauna când simţea că ne apropiem –

chiar dacă nu ne apropiam – fugea. Trecea prin nu ştiu câte state în numai câteva zile.

— Crezi că bătrâneţea l-a făcut să devină mai lent?

— Într-un fel. A avut întotdeauna şleahta de tâlhari care l-au ajutat şi l-au ascuns. Traficanţi de arme, traficanţi de droguri sau tot felul de şnapani care îl venerau ca pe un erou, discipoli ai dogmelor lui nenorocite. Toţi erau dispuşi să facă ceea ce li se cerea. Majoritatea au fost prinşi şi sunt în închisoare, sau au fost omorâţi de alţii de teapa lor sau pur şi simplu au murit. Apropo, l-au găsit pe proprietarul bărcii.

— Vată pe băţ?

— Locuieşte pe cheile Floridei. Este un fel de-a spune. Are cancer la plămâni în faza a patra. O să moară în captivitate, dar, chiar dacă ştie asta, nu vrea să dezvăluie nicio informaţie despre Carl. Îşi privi mâna dreaptă aşezată pe piept şi îşi mişca degetele ca într-un exerciţiu. Dawson observă.

— Doctorul a avut dreptate. Headly mârâi.

— Numai ca să arate cât e de deştept, aseară mi-a băgat în deget un ac care sunt sigur că se foloseşte la cusut saltele. M-a durut ca naiba. Eva îşi dădu ochii peste cap.

— A fost o înţepătură cu un ac simplu. A înjurat atât de tare că l-au auzit şi în Washington. Dar nu vrea decât să schimbe subiectul până ce veţi rămâne singuri, iar eu n-o să-l las. Continuă, Gary. Bărbatul o privi exasperat.

— Ideea e că Carl a rămas fără admiratori. Nici Jeremy nu mai e. Carl Wingert e demodat, e din altă epocă, are o istorie pe care puţini o cunosc. Voia ca infamiile lui să meargă mai departe, aşa cum s-a întâmplat cu Bonnie şi Clyde, cu Oswald, cu Jim Jones, cu David Koresh. Nu a atins niciodată culmile astea. Ştie că i-a trecut vremea şi asta îl roade cumplit.

— Ce crezi că o să facă? întrebă Dawson.

— O să-şi pregătească o ieşire spectaculoasă din scenă. Acum mai are prea puţine de pierdut, însă i-a rămas

un orgoliu enorm. Nu îi va păsa dacă nu supravieţuieşte, atât timp cât ne lasă cu o impresie de lungă durată. Făcu o pauză, apoi adăugă: Knutz a anunţat deja Securitatea.

— Scuzaţi-mă, domnule. Pot să vă ajut?

Infirmiera era tânără şi drăguţă şi bucuroasă să vină în ajutorul unui bătrân senil. Avea un halat mov. Pe ecusonul prins la buzunarul de la piept se vedea emblema Universităţii din Georgia. Carl îşi aşează mai bine şapca de baseball, ca şi cum era conştient că nu mai avea deloc păr, însă de fapt voia să-şi ascundă chipul de Dawson Scott, care se afla la capătul holului, vorbind cu o femeie atrăgătoare, între două vârste. Carl bănuia că era soţia lui Headly. Venise să cerceteze spitalul, să memoreze cum era împărţit, să observe unde erau alarmele de incendiu şi ieşirile de urgenţă, să planifice în ce fel avea să ajungă a Headly şi să pună capăt o dată pentru totdeauna rivalităţii dintre ei. Ironia sorţii era că, în momentul în care coborâse din lift la acest etaj, prima persoană pe care o văzuse fusese Dawson Scott. Se pregătise să se întoarcă în lift şi să plece cât mai repede, dar se răzgândise într-o fracţiune de secundă. Nu mai era Bernie. Dacă Dawson nu îl privea foarte de aproape, se îndoia că l-ar fi putut recunoaşte pe bărbatul care, în urmă cu numai o săptămână, era suficient de sprinten încât să lanseze un zmeu pe plajă. Noul său aspect era atât de realist, încât aproape se convinsese şi el că era un pacient suferind de cancer, ale cărui perspective nu erau prea bune. Deghizarea era perfectă. După o privire la o persoană într-o stare atât de gravă, oamenii se uitau de regulă în altă parte, uneori din milă sau din respect pentru intimitate, alteori dintr-o teamă iraţională să nu se contagieze, însă întotdeauna, întotdeauna, cu reticenţă, într-un spital, avea să fie practic invizibil.

Zâmbi stânjenit către asistentă.

— Cred că se vede că m-am rătăcit. M-am dat jos din lift cu un etaj înainte de cel la care trebuia să cobor. Prietenul meu e la patru.

— De regulă liftul nu merge pe o distanţă prea mare,

spuse ea surâzând şi aplecându-se să miroasă florile pe care le ţinea el mână. Acestea ar trebui să-l înveselească pe prietenul dumneavoastră. Cumpărase buchetul de la o vânzătoare din holul de la primul etaj, apoi se dusese cu el în toaleta bărbaţilor. Acum, lângă tulpinile florilor, în hârtia verde, era ambalat şi un revolver cu şase gloanţe, pe care să-l poată folosi în cazul în care deghizarea nu era cât de eficientă şi-ar fi dorit. Ţinea degetul arătător pe trăgaci.

— Îmi place combinaţia de culori, spuse el.

— Sunt foarte frumoase, răspunse infirmiera bătându-l pe umăr. Să aveţi o zi frumoasă. Se pregătea să plece, când el o reţinu.

— Staţi aşa, acela nu e ziaristul care a apărut la ştiri? Ea urmă direcţia pe care o indica bărbia lui.

— Dawson Scott, şopti ea aplecându-se. Noi, toate asistentele, credem că arată tare bine. Carl chicoti.

— Probabil şi eu aş crede dacă aş avea vârsta dumneavoastră. Şi, desigur, dacă aş fi fată. Ea râse.

— Ce caută aici?

— Aţi auzit de agentul FBI care a fost împuşcat? Sigur că aţi auzit. Toată lumea a auzit. Ei bine, Dawson Scott e finul lui. Toată fiinţa lui Carl rămase nemişcată preţ de câteva secunde. Apoi inima începu să-i bată de emoţie. Deci asta era. Acesta era motivul pe care Carl îl simţise, însă pe care nu-l putuse desluşi. De când Dawson Scott se mutase lângă Amelia, avusese senzaţia că nu era numai un jurnalist pe urmele unui articol bun. El şi nenorocitul de Headly erau practic rude! În şoaptă, prefăcut, Carl exclamă:

— I-auzi ce chestie! Infirmiera naivă îi căzu în plasă şi poveşti mai departe voioasă:

— Mi s-a spus că domnul Scott nu era cu mult în urma ambulanţei care l-a adus pe domnul Headly la urgenţă. A rămas până noaptea târziu, până ce domnul Headly a ieşit din operaţie. Am presupus că a rămas în preajmă din politeţe, fiindcă era cu domnul Headly când a fost împuşcat. Dar apoi a venit aseară şi a rămas timp de

mai bine de o oră. După ce a plecat, i-am spus doamnei Headly-femeia cu care vorbeşte el acum că a fost tare drăguţ din partea lui să se intereseze. Atunci mi-a explicat relaţia lor. Îl cunosc de când s-a născut.

— Hmm. Lui Carl i se părea că cei doi se certau. Ea vorbea, iar Scott dădea din cap că nu. Apoi ea întinse mâna şi îi atinse obrazul. El îi luă mâna şi o sărută.

Infirmiera spuse visătoare:

— Vedeţi cât de apropiaţi sunt.

— Da, văd. Chiar văd. Pentru ea trebuie să fie de mare ajutor să-l aibă aici.

— Şi ea mi-a spus acelaşi lucru, dar nu trebuie să ne lăsăm păcăliţi de aparenţe. E o femeie extrem de rezistentă. Ne ţine pe toţi în priză, glumi ea. Se ţine ca scaiul de domnul Headly şi pleacă de la spital numai ca să facă duş sau să-şi schimbe hainele. Când pleacă, doi bodyguarzi merg cu ea. De parcă ar fi J. Lo sau vreo vedetă.

— Bodyguarzi?

— În caz că bărbaţii care au încercat să-i omoare soţul o vor urmări pe ea. Mă rog, de fapt bărbatul. Erau tată şi fiu, iar fiul a murit ieri. Oh, a venit liftul. O să-l ţin ca să puteţi urca. În timp ce urca şchiopătând, Carl îşi duse mâna în partea de jos a abdomenului şi tresări. Ea îl întrebă dacă era în regulă.

— Mi-au scos prostata acum câteva săptămâni. Încă mă mai înţeapă. Buzele ei se strânseră într-o grimasă de simpatie.

— O să fie mai bine. În timp ce uşa se închidea, el îi făcu cu ochiul.

— Deja e mai bine. Iar dumneavoastră mi-aţi fost de mare ajutor.

În timp ce Dawson era plecat, camerista îi aranjase camera. Mereu dădea aerul condiţionat la maximum atunci când pleca. De fiecare dată când se întorcea, Dawson trebuia să-l dea la un nivel cât mai mic. Luă o sticlă de apă de patru dolari din minibar şi comandă un sandviş la room-

service. Harriet îl promovase de pe lista neagră la grupul de vedete. La recepţie îl informaseră că toate cheltuielile erau acoperite de News Front. Când sosise în seara precedentă, în cameră îl aştepta o sticlă de şampanie rece. Acum spumantul nedeschis se încălzise în frapiera cu gheaţă topită. CNN şi toate posturile principale de televiziune vorbiseră despre povestea dramatică din cabana dărăpănată de pe marginea mlaştinii sărate. Dawson îi evitase cu succes pe reporteri. În dimineaţa aceea îşi deconectase telefonul din camera de hotel, după ce operatoarea de la centrală îi ignorase solicitarea şi continuase să îi transmită apeluri de la corespondenţi care nu voiau să vorbească decât un minut cu el.

Harriet aflase totul cam atunci când el era pe feribot şi se îndrepta către insulă. Atunci, noul lui telefon mobil – pe care îl cumpărase de la un supermark – începuse să primească mesaje. Îi păruse rău că îi dăduse acest nou număr şi nu se deranjase să citească mesajele decât atunci când se întorsese la Savannah.

Primele fuseseră vesele. Peste noapte, deja deveniseră absurde.

Îşi privi laptopul neglijat de pe măsuţă. În seara precedentă, după ce plecase de la Amelia şi se întorsese în camera solitară, intenţionase să scrie. Cele mai bune articole pe care le scrisese se datoraseră întotdeauna unor răni emoţionale încă vii. Din acest motiv avea o relaţie de dragoste şi ură cu meseria lui.

Emoţiile lui nu fuseseră niciodată atât de tensionate ca în acea seară. Idealul era ca impresiile şi sentimentele lui în legătură cu Jeremy Wesson să fie notate cât timp erau încă proaspete. Deschisese calculatorul şi pusese degetele pe tastatură, sperând că pregătirea familiara avea să-l ajute să pornească mai repede. Dar nu reuşise să scrie nici măcar un cuvânt. Nu se putea gândi la o formulare care să nu trivializeze gândurile şi sentimentele care îl încercau până în măduva oaselor. Şi îşi dădu seama că nu va scrie niciodată. Acum se aşeză pe marginea patului şi o sună pe Harriet. Înainte ca ea să înnebunească

cu totul, trebuia să afle. Femeia răspunse după numai câteva secunde.

— Oh, Dumnezeule, Dawson! Aproape că ţipa.

— Bună, Harriet.

— Am orgasme multiple.

— Felicitări. Cred că e prima dată.

— Dă-i înainte, jigneşte, ca de obicei. Te iert. Te iert pentru toate lucrurile urâte pe care mi le-ai spus vreodată. Spune-mi, cum naiba ai reuşit să-i găseşti atunci când FBI a eşuat? A fost Glenda? Ea te-a ajutat să ajungi la cabana aceea? Nu vrea să-mi spună nimic, dar bănuiesc că ea a fost Aşa-i?

— Nu o să scriu articolul. O stea în cădere n-ar fi provocat un asemenea şoc. Pentru câteva clipe interminabile se lăsă tăcere.

— Azi nu e 1 aprilie, Dawson.

— Nu glumesc. Nu pot să scriu articolul.

— Despre ce vorbeşti? Tu ai trăit articolul. Tu eşti articolul.

— De asta nu vreau să-l scriu. De asta nu pot.

— Bine, bine, fie ca tine. De ce nu poţi?

— Sunt prea aproape de poveste.

— Eşti aproape de orice poveste. Ne înnebuneşti pe toţi cu cât de aproape vrei să ajungi. E ceva normal la tine să nu scrii un articol decât dacă eşti acolo cu trup şi suflet.

— Acum e altfel.

— Cum?

— Pur şi simplu.

— Nu ajunge. În ce fel e altfel?

— Omul a murit în braţele mele, Harriet. Asta o făcu să tacă, dar nu pentru mult timp. Oricum, vocea ei se mai înmuie.

— Ştiu că trebuie să fi fost groaznic. Dawson şi-o închipui mângâind o pisică după ce ţipase la ea fiindcă scuipase un ghemotoc de păr.

— Dar ai scris despre soldaţi care au murit răniţi. Pe

unii i-ai intervievat cu câteva ore înainte să moară.

— Nu mă uitam în ochii lor în clipa în care şi-au dat ultima suflare.

Îşi aminti cum îşi smulsese gulerul cămăşii din mâna inertă a lui Jeremy şi închise ochii, vrând să blocheze imaginea. Îşi propti cotul pe genunchi şi îşi odihni fruntea în palmă.

— Uite, nu mă aştept să înţelegi de ce e altfel. Pur şi simplu e altfel.

— Atunci o poţi considera o oportunitate unică. O şansă să-ţi depăşeşti limitele. A fost o experienţă cumplită, dar ai ieşit din ea cu o nouă perspectivă asupra vieţii. Spune-i şi cititorului ce ai aflat. Acum devenise mămoasă – *„Ştiu că te-ai lovit rău, dar trebuie să te ridici, să mergi mai departe. Am mare încredere în capacitatea ta de a-ţi reveni*”.

— Nu este o experienţă despre care să vreau să spun cuiva.

— Poate nu chiar acum. Este încă prea proaspătă. Mai stai câteva zile să-ţi revii. Linişteşte-te. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie. Apoi, după o secundă sau două: Dar dacă aş avea textul final, să zicem până la sfârşitul lui octombrie, aş putea să-l strecor în…

— Nu o să fie un articol despre asta, Harriet. Nici în octombrie, nici altă dată. Oricum, nu scris de mine. Dacă vrei să trimiţi pe altcineva…

— Nu îl poate scrie altcineva.

— Ghinion. Auzi cum ochelarii ei se izbiră de mapa de piele de pe birou. Era nervoasă.

— Dawson, de ce-mi faci asta?

— De ce-ţi fac asta?

— E vreo răzbunare bolnavă fiindcă am fost promovată în locul tău? El râse.

— Nu te flata, Harriet Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Bine, bine, înţeleg. Aha! Vrei să fii stimulat. Destul

de corect. Cred că pot să conving conducerea să primeşti o primă pentru acest articol. Nu pot să garantez, dar am să încerc. Însă pot să-ţi garantez că va fi articolul de pe copertă.

— Nu va fi niciun articol.

— De acum înainte n-o să-ţi mai spun despre ce să scrii.

— Adică nu mai trebuie să scriu despre oameni orbi în baloane?

— Poţi să scrii despre orice îţi doreşte inima, iar asta e o concesie uriaşă din partea mea. În schimb, te rog să-mi dai între trei mii cinci sute şi patru mii de cuvinte.

— O să-ţi dau cinci.

— Cinci mii?

— Cinci cuvinte. Vrei. Înapoi. Sticla. De Şampanie?

Ea îi închise. Nici că putea găsi un moment mai bun, fiindcă îi sosise sandvişul de la room-service. Dar când deschise uşa, nu dădu cu ochii de pâinea cu friptură.

CAPITOLUL 27

— Deja m-am făcut de râs în faţa ta, spuse Amelia. Dar aş prefera să nu mă fac de râs şi în faţa lor, adăugă arătând cu capul într-o parte. Dawson ieşi pe hol. Puţin mai încolo, doi poliţişti în uniformă îi priveau din uşa deschisă a liftului. O privi din nou pe Amelia.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, dacă mă inviţi înăuntru. El se dădu la o parte. Ea le mulţumi din priviri poliţiştilor care insistaseră să o însoţească atunci când îşi exprimase intenţia de a merge la Savannah. Închise uşa şi trase zăvorul, apoi se întoarse către Dawson.

— Am crezut că erau de la room-service, spuse el.

— Eşti dezamăgit?

— Surprins. Unde sunt Hunter şi Grant?

— I-am lăsat la casa de pe plajă pe mâini bune. S-au împrietenit cu poliţista.

Conversaţia muri acolo. Ea înainta în cameră şi privi în jur. Când văzu găleata cu gheaţă şi şampania, întrebă:

— Cu ce ocazie? Complet uluit, el spuse:

— Amelia, ce faci aici?

— Cred că a fost o impoliteţe din partea mea să nu sun mai întâi, însă…

— Dă-le încolo de maniere, spuse el nerăbdător. De ce ai venit? Am crezut că sunt ultimul om de pe pământ pe care ai vrea să-l vezi după ce s-a întâmplat azi-noapte.

Se priveau în ochi, iar amintirile acelei întâlniri explozive încă erau vii pentru amândoi. Dorinţa, căutările frenetice, mâinile el, gura lui, împreunarea insistentă» extazul climaxului simultan. Dintr-odată el se încruntă îngrijorat.

— Nu te-am rănit, nu?

— Nu.

— Atunci e bine. N-am fost prea…

— Stăpânit. Nu, nici eu.

— Voiam să spun delicat.

— Un cuvânt mai bun. Tu eşti scriitorul. Conversaţia muri din nou. El întoarse capul într-o parte, nevrând să o privească.

— Dacă te îngrijorează faptul că ai putea rămâne însărcinată, nu o să se întâmple. Am făcut o vasectomie la 22 de ani. Informaţia era atât de neaşteptată, încât nu ştiu cum să reacţioneze. Într-un final spuse:

— La 22 de ani? Este o vârstă foarte fragedă pentru o asemenea decizie.

— Nu-mi pare rău.

— Atunci a fost decizia corectă pentru tine. El o privi din nou şi păru enervat că nu se luase de el, că îi refuzase şansa de a-şi apăra decizia.

— Tot nu mi-ai spus ce cauţi aici.

— N-am de gând să te las să scapi cu ultimele cuvinte pe care mi le-ai spus azi-noapte. El se uită lung la ea, apoi dădu încet din cap.

— Ah, înţeleg acum. Clasica discuţie de a doua zi. Femeile nu pot trăi fără ea. Nu m-aş fi aşteptat la ceva atât de banal de la tine. Replica lui o irită pe Amelia.

— Iar eu nu m-aş fi aşteptat să te porţi ca un nemernic. El nu o contrazise, recunoscând că exact ca un nemernic se comportase. Părând stingher nu numai faţă de ea, ci şi faţă de propria persoană, se scarpină pe ceafă. Când lăsă mâna jos şi o privi, părea resemnat.

— Vrei să-ţi spun cât de bine a fost? Dumnezeule, Amelia, nu ţi-ai dat seama? Chiar trebuie să-ţi spun?

— Atunci de ce ai plecat?

— Ţi-am spus de ce.

— Mi-ai oferit un pretext. Dar motivul nu mi l-ai spus.

— Cu alte cuvinte, sunt un mincinos.

— Te rog să nu încerci să te cerţi ca să eviţi o problemă.

— Acum am probleme?

— Chiar tu ai spus asta!

— Da, ripostă el pe acelaşi ton. Am probleme. Aşa că nr, trebui să mă asculţi şi să stai departe de mine.

— De ce, Dawson? De ce spui că mă vrei ca pe aerul ne care-l respiri, apoi mă îndepărtezi? Vreau să ştiu.

— Fiindcă Jeremy v-a făcut viaţa un calvar ţie şi copiilor. Nu o să le fac asta nici lor, nici ţie.

— Cred că Jeremy nici măcar nu suferea de stres post-traumatic.

— Poate. Dar coşmarurile mele nu sunt o minciună.

— Sunt dispusă să te ajut…

— Mulţumesc, dar eu nu sunt dispus să o faci.

— Nu ar trebui să fie hotărârea mea?

— Nu. Ea făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul. Observă că era hotărât să n-o privească în ochi.

— Nu coşmarurile sunt de vină, nu-i aşa? Asta e încă o scuză. La fel ca ideea cu singurătatea.

— Singurătatea?

— Headly a zis că…

— Ah, Headly a spus. Ai vorbit despre mine cu Headly?

— Pari un om singuratic, dar de fapt nu ăsta e caracterul tău.

— Ce naiba? Headly se pricepe la caracterul meu?

— Cred că are dreptate.

— Ce te face să crezi asta?

— În primul rând, o vasectomie la 22 de ani.

— Asta n-are nicio legătură cu discuţia noastră.

— Are foarte mare legătură.

— Nu ai dreptate.

— Ba am dreptate. Dacă n-ar fi o urmă de adevăr în ceea ce a spus Headly nu ai ţipa. Dawson se întoarse cu spatele la ea şi trecu de la strigăte la bombăneli.

— Unde ţi-e articolul? Se răsuci din nou ca să o privească.

— Poftim?

— O altă scuză a fost goana nebunească după un articol Nimic nu e mai important ca articolul Faci orice, îţi rişti viaţa în mod absurd ca să scrii articolul Deci… făcu ea un gest către laptopul închis. Unde e?

— Nu l-am scris încă.

— Te-ai apucat măcar?

— Nu.

— De ce?

— Încă nu s-au aşezat lucrurile. Nu m-am hotărât din ce perspectivă vreau să-l abordez. În plus, nu se poate încheia cu Jeremy murind singur în cabana aceea.

Povestea n-o să se încheie decât cu Carl prins sau mort.

— Deci asta aştepţi.

— Exact. Acesta e singurul motiv pentru care încă sunt aici.

— Ah. Ai stat pe aici atâta timp numai ca să scrii articolul.

— Aşa e.

— Toată relaţia cu mine, cu băieţii, doar un mijloc ca să-ţi atingi scopul?

— Adevărul?

— Da sau nu e suficient.

— Nu mă face să te rănesc şi să te jignesc.

— Deci da. El nu spuse nimic.

— Nu făceai decât să te informezi. Te-ai apropiat de noi ca să scrii articolul. După o clipă, el dădu o dată din cap. Ea îl privi lung, apoi spuse încet:

— Minţi, Dawson.

— M-ai acuzat de nu ştiu câte ori că am făcut asta, că v-am folosit ca să scriu articolul.

— Şi tu ai negat cu vehemenţă. Acum n-o să mă faci să-mi schimb părerea.

— Serios? Ba sigur că pot Vrei să ştii cât de departe aş merge pentru un articol? Am să-ţi spun. Dar cred că ar fi mai bine să stai jos. Amelia găsi un scaun şi se aşeză.

Dawson începu să se plimbe în jurul patului cu mişcări furioase şi bruşte.

— Găsisem nişte materiale bune în Afghanistan. Articolele creau zarvă, lumea le citea. Dar nu era destul. Voiam mai mult. Voiam viaţă adevărată. Aşa că am convins un şef din armată să mă lase să mă duc la un post de luptă de lângă graniţa cu Pakistan. Un post ascuns. Când apune soarele, e întuneric până ce răsare din nou. Nu sunt lumini. Ca să se mişte de la o clădire la alta, oamenii aveau cu ei lanterne roşii. Un astfel de loc. Alertă permanentă la un nivel ridicat. La acest post era consemnată o trupă. Erau separaţi de toţi ceilalţi. Nu prea interacţionau cu alţi soldaţi. Nişte tipi duri. Unii mici, alţii deşiraţi, unii zvelţi, alţii solizi. Când nu erau în misiune, se antrenau. Se luptau unul cu altul. Tot ceea ce făceau era foarte fizic, combativ şi făceau totul împreună. Ca o haită de luptători antrenaţi. Erau un subiect minunat, erau ceea ce-mi dorisem. Voiam să locuiesc cu ei, să ajung să-i cunosc, să aflu ce era dedesubt. Ce îi făcea să fie soldaţi buni? Erau patrioţi? Sau erau doar nişte nemernici care voiau să se bată şi asta era cea mai bună – sau cea mai proastă luptă de care dăduseră? Le plăcea de mine, dar nu înţelegeau de ce eram acolo când puteam fi altundeva, oriunde altundeva în lume, unde erau femei şi băutură, cinematografe, baruri, o viaţă normală. Le-am subliniat că articolul pe care aveam să-l scriu merita orice sacrificiu din punctul de vedere al confortului. Dormeam în barăcile lor, vorbeam prostii cu ei, jucam pocher. Nu îi puteam însoţi în misiuni, fiindcă misiunile implicau găsirea şi eliminarea ţintelor inamice. Plecau mai multe zile în şir şi se întorceau murdari, obosiţi, dornici de o masă caldă, însă întotdeauna plini de adrenalină. Misiune îndeplinită. Un terorist mai puţin în lume. Vorbeau. Şi vorbeau. Erau nerăbdători să-mi vorbească despre cea mai recentă bătălie. Vorbeau unul peste altul, se întreceau în înjurături. „*Scrie asta, Dawson*”. „*Poţi să citezi asta*”. „*Nu crede prostiile astea. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat, vorbeşte cu mine*”. Le câştigasem încrederea. Voiau să-mi spună povestea lor. Se

opri şi se aşează pe marginea patului, privind-o.

— Apoi, în mai, au plecat mai mult timp decât de obicei. Superiorii nu-mi spuneau nimic. Nici nu mă aşteptam s-o facă. Misiunea era secretă, desigur, dar de data asta se simţea o tensiune în spatele oricărei confidenţialităţi. Aveam să aflu mai târziu că motivele erau întemeiate. Un elicopter american se prăbuşise. Cei doi piloţi fuseseră răniţi, dar supravieţuiseră. În zonă avuseseră loc multe bătălii, iar lupta era încă în toi şi piloţii nu puteau fi salvaţi imediat pe calea aerului. Lângă locul accidentului se afla un sat. Unul dintre acele sate construite în munte. Majoritatea locuinţelor erau peşteri. Oamenii erau simpli, ancoraţi în propriile tradiţii şi religii, în majoritate izolaţi de restul lumii. Dar sătenii i-au adăpostit pe piloţi.

Trupa unde stăteam eu a fost trimisă acolo ca să asigure protecţie până ce putea fi planificată salvarea. Însă rebelii afgani care aveau legături cu talibanii au aflat totul şi au ajuns în sat înaintea trupei. I-au executat pe cei doi piloţi, apoi au început să-i pedepsească pe săteni fiindcă îi adăpostiseră. Timp de zile întregi, trupa, care trebuise să îşi stabilească cartierul general undeva pe un platou mai jos, i-a bombardat fără încetare, însă erau prea bine adăpostiţi. Când au ieşit din ascunzătoare, au făcut-o ca să omoare un civil, iar oamenii noştri nu au avut ce face decât să privească neajutoraţi. I-au omorât unul câte unul, câteodată câte doi sau trei. Pe cei norocoşi i-au împuşcat. Unii n-au scăpat aşa de uşor.

Bătrânii. Copiii. Femeile, care erau… Se opri ca să-şi dreagă vocea.

— E de neconceput ce au fost în stare să le facă. Într-un final, oamenii noştri au primit asistenţă aeriană şi au dat năvală, dar a fost o bătaie sângeroasă, cum nu se mai văzuse alta. Au eliminat o parte dintre inamici, dar mulţi au scăpat. Măcelul pe care l-au găsit în sat era de nedescris. Îşi îndepărtă genunchii şi se uită la covorul în stare bună, dar urât, de sub cizmele lui.

— Când s-au întors la post, erau terminaţi. Pierderile fuseseră masive. Şase oameni morţi. Cinci răniţi grav. Aceştia au fost duşi cu elicopterul la spitalul din Bagram. Unul a murit pe drum. Ceilalţi au suferit mult. În barăci, starea de spirit era la pământ. Nu mai era nicio urmă de adrenalină. Nu mai glumeau, nu se mai înjurau, nu se mai jucau. Nu vorbeau decât când era necesar. Abia dacă se priveau în ochi. Văzuseră partea cea mai urâtă a războiului şi se schimbaseră. Avuseseră o înfruntare directă cu ea şi fusese cumplit. Aceasta avea să fie ideea articolului meu. Ce se întâmplă cu luptătorul când războiul nu mai e nobil şi se transformă în sălbăticie? Nu este neapărat o temă originală, dar speram să pot aduce o perspectivă nouă. Doar dacă îi puteam convinge să vorbească despre experienţa asta. Privi în continuare în podea.

— Treptat, după îmboldiri uşoare, câţiva au început să-mi povestească. Mi-au zis că o parte dintre săteni fuseseră folosiţi drept scuturi umane. Le era greu să accepte că de fapt gloanţele lor fuseseră cele care sfâşiaseră trupurile bunicilor, ale băieţilor, ale fetelor abia trecute de pubertate, al unei femei însărcinate.

Se opri şi pentru o clipă Amelia crezu că terminase. Când continuă, vocea lui era răguşită şi şovăielnică.

— Unul dintre cei pe care speram să-i intervievez era un caporal pe nume Hawkins. Un tip ca lumea din Dakota de Nord. Deştept. Lider înnăscut. Prieten cu toţi. Venea din misiuni fără nici măcar o zgârietură, îi consola pe cei care pierduseră un prieten foarte apropiat. Le scria rudelor celor care muriseră, lăudându-le curajul. Într-o dimineaţă mă întorceam la barăci după micul dejun.

Hawkins era urcat pe o culme, cu spatele spre munţi, care erau la vreo trei kilometri distanţă. Soarele era sus, pe cer. Stătea în bătaia soarelui şi a trebuit să-mi duc mâna la ochi ca să văd cine mă striga. Mi-a zis că dacă voiam un articol trebuia să vin la el. Am început să urc. Dar terenul era plin de nisip şi de pietre, vreau să spun că e locul cel mai trist, lipsit de viaţă, uitat de Dumnezeu de pe lume. Am urcat cu chiu cu vai. Îmi tot pierdeam

aderenţa şi alunecam. El râdea, făcea mişto de mine, îmi spunea să mă mişc mai repede.

Îşi încleşta mâinile între genunchi şi îşi studie oasele din palmă.

— Într-un final am ajuns în vârf. Soarele era orbitor. Transpiraţia îmi înţepa ochii.

Mi-am dus mâna la ochi ca să-l pot vedea pe Hawkins. Mi-a zâmbit cald". *Vrei o poveste*, *Dawson*?" Am răspuns: „*De asta sunt aici*", îţi jur, îmi dau seama cât de idiot trebuie să fi părut rânjetul meu. Clipeam des ca să-mi scot transpiraţia din ochi şi-mi doream să-mi fi dat timp să-mi iau laptopul, şi căutam în buzunarul vestei după un creion şi hârtie. Îşi propti coatele pe genunchi, se aplecă din talie şi îşi apăsă degetele pe ochi.

— Hawkins şi-a pus un pistol în gură şi a apăsat pe trăgaci. Îndurerată pentru el, Amelia rămase nemişcată până ce el îşi luă mâinile de pe faţă şi o privi. Buzele lui formau o grimasă de amărăciune.

— Îmi primisem articolul.

— Acesta e coşmarul, spuse ea încet.

— Ultimul lucru pe care îl aud înainte de propriul meu ţipăt e împuşcătura, îi şopti numele întristată.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine. Amelia se ridică de pe scaun şi se apropie de el.

— Mă îndepărtezi din nou. Sau încerci, spuse ea întinzându-se să-i mângâie obrazul. El se smuci, evitându-i atingerea.

— Îţi mulţumesc oricum, dar coşmarul n-o să dispară cu sex din milă.

— O altă îndepărtare, de data asta a fost ca şi cum mai fi trântit la pământ. Dar nu suficient de tare, adăugă ea aşezându-se între picioarele lui. Sunt încă aici, Dawson. El îşi puse mâinile pe şoldurile ei ca şi cum ar fi încercat s-o împingă.

Dar atunci când o atinse degetele se încleştară din instinct, vrând să o strângă mai aproape. Peste o clipă, capul lui căzu în faţă. Lipindu-se de pieptul ei, şopti:

— Da, eşti aici. Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Îmi mulţumeşti? făcu el, uitându-se la ea.

— Cine altcineva a mai auzit povestea asta?

— Nimeni.

— Nici Headly?

— Nimeni.

— Dar mie mi-ai spus-o. Asta mă face să fiu specială.

— Erai deja specială, spuse el arţăgos.

— Să nu mă mai îndepărtezi. El îşi frecă faţa de sânii ei.

— Nu vreau să te îndepărtez, Dumnezeu ştie asta.

— Atunci de ce o faci? întrebă ea ridicându-i bărbia. Deodată asta vreau motivul adevărat. Înainte ca el să poată vorbi, se auzi o bătaie la uşă. Amelia privi în direcţia aceea.

— Room-service.

— Era şi timpul, încă o bătaie.

— Domnule Scott? Ea oftă.

— Tare nepotrivit moment, dar nu cred că pleacă. Dawson vru să se ridice, dar ea îi spuse să rămână pe loc. Străbătu holul mic, descuie uşa şi o deschise. Se aştepta să vadă un ospătar de la room-service cu o tavă şi fu surprinsă pentru o clipă de bărbatul bizar care ţinea în mână un buchet de flori ofilite. Pe care îl aruncă imediat pe jos, rămânând cu un pistol în mână. I-l propti între coaste în timp ce o împingea în cameră. Ea se întoarse şi strigă către Dawson. El sări de pe pat, dar tresări când Carl îi prinse gâtul din spate şi îi sprijini pistolul de tâmplă.

— Ia uite, ia uite! O mică întâlnire cu prietenii mei de pe plajă. Dawson îşi încleşta mâinile.

— Dă-i drumul, spuse el apăsat.

— De ce aş face asta?

— Fiindcă dacă îi faci rău te omor.

— Greşit. Eu te omor pe tine. Îndepărtă pistolul de ea şi îl ţinti către Dawson.

CAPITOLUL 28

— Aproape că am terminat pentru astăzi. Înainte să vă predau colegei mele din tura de noapte, pot să vă mai aduc ceva?

Infirmiera era una dintre preferatele lui Headly. Totuşi, răspunse morocănos:

— Un cheeseburger şi cartofi prăjiţi.

— Nu-mi cereţi ceea ce nu pot face. Încă trebuie să ţineţi regim.

— Ştie, spuse Eva de pe scaunul pe care răsfoia o revistă. Face pe interesantul. Infirmiera îi înfăşură în jurul braţului manşonul de la tensiometru.

— Nu vreţi nişte lapte degresat?

— Sau nişte bourbon rece? Ea îi eliberă braţul.

— Tensiunea a scăzut Asta e bine. În timp ce nota valoarea pe tabel, o întrebă pe Eva dacă rămânea şi în noaptea aceea la spital.

— Nu cred că patul pliant e prea confortabil.

— Nu e rău. Pacientul, însă, e o mare durere de cap.

— Nu mai vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi aici. Infirmiera chicoti.

— Ştiu cât de dificil poate fi, deci cred că e drăguţ din partea dumneavoastră că rămâneţi cu el, doamnă Headly. De fapt, cred că aţi sughiţat astăzi mai devreme.

— Poftim? De ce?

— De la cât v-am lăudat.

— Cui?

— Unui bătrânel care aştepta liftul. V-a văzut pe hol vorbind cu domnul Scott şi l-a recunoscut Mărturisesc că v-am bârfit un pic. I-am spus că îl ştiaţi pe domnul Scott de la naştere, că era finul dumneavoastră, dar în principal v-am lăudat că aţi rămas aici, în camera domnului Headly, că nu v-aţi luat aproape nicio pauză. A fost impresionat, la fel ca toată lumea. Îi aranja mai bine perfuzia lui Headly.

— V-aţi răzgândit în legătură cu laptele?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci eu am plecat. Să vă odihniţi. Ne vedem mâine. În timp ce uşa se închidea în spatele ei, Eva observă:

— Ce fată drăguţă.

— Hmm. Headly se aşează mai bine pe pernă şi închise ochii. Era mai obosit decât lăsa să se vadă. Îl văzuse mai devreme un fizioterapeut plin de vorbe de duh şi de blândeţe, dar care îi aplicase torturi fizice cumplite. După cele cincisprezece minute, mâinile şi braţele lui Headly erau pline de furnicături. Asta era o uşurare, dar, totuşi. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Eva spuse:

— Ar trebui să faci exerciţiile pe care ţi le-a arătat fizioterapeutul.

— Lasă-mă să mă odihnesc zece minute.

— A zis…

— Zece minute şi le fac.

— Gary.

— Eva. Dacă eşti femeia cea mai populară de la etajul al treilea, asta nu înseamnă că poţi să îmi comanzi.

— Se pare că am admiratori.

— Un bătrânel? Pff. Aveai deja unul. Ea oftă.

— Ai dreptate. Cred că m-am pricopsit cu tine. În plus, părea că şi Dawson îl interesa la fel de mult ca mine. Headly se pregătea să facă o glumă în legătură cu asta când, dintr-odată, îşi simţi mintea şi corpul străfulgerate.

— Eva! Ea aruncă revista într-o parte, sări de pe scaun şi fii lângă el într-o clipită.

— Ce e? Te doare ceva?

— Cheam-o înapoi.

— Poftim?

— Asistenta, cheam-o înapoi! Nu pierdu timpul punând întrebări, ci ieşi din cameră şi peste câteva secunde o împingea pe uşă pe femeia nedumerită.

— Cum arăta? întrebă Headly. Ea privi întrebătoare.

— Bărbatul. Bătrânelul cu care ai vorbit despre Eva

şi Dawson. A pus întrebări despre ei? Ea încuviinţă.

— L-a recunoscut pe domnul Scott.

— Cum arăta? Descrie-l.

— Era un bătrânel, spuse ea neajutorată. Bolnav de cancer.

— Sună-l pe Knutz, îi spuse Headly Evei. Adresându-i-se din nou infirmierei o întrebă cam ce înălţime şi greutate avea bărbatul, vârsta, cum era îmbrăcat. Până ce răspunse Knutz, Headly obţinuse o descriere. Eva îi ţinu telefonul la ureche în timp ce el spunea ceea ce aflase.

— Cari s-a deghizat într-un bolnav de cancer. Ras complet pe cap. Fără sprâncene. Haine largi şi o şapcă albastră. A fost la spital, la etajul ăsta, pe la zece şi jumătate-unsprezece în dimineaţa asta. Verifică camerele de supraveghere.

Knutz începu să îi explice că era posibil să greşească, dar Headly îl întrerupse.

— La naiba, sigur că ar fi putut fi un bătrânel cu cancer, strigă el. Dar sună a ceva ce ar fi făcut Carl Wingert şi sunt convins că era el. Simt că era el.

Da, da, aştept. Sprijini telefonul între ureche şi umăr şi îi spuse Evei: Sună-l pe Dawson! Ai numărul nou?

Ea îşi căută telefonul în geantă şi formă numărul pe care Dawson însuşi îl introdusese în memoria telefonului.

— Spune-i că e o ameninţare gravă, adăugă Headly. Să nu facă pe deşteptul. Asistenta plângea şi îşi frângea mâinile.

— Dacă am greşit cu ceva, îmi pare rău. Doar vorbeam.

— Să nu-ţi pară rău, spuse Headly. Fetei aproape că i se făcuse rău şi ştia că dacă ar fi insistat aşa cum ar fi dorit probabil ar fi leşinat şi n-ar mai fi aflat nimic de la ea.

— Ai aflat cum îl cheamă? spuse el pe un ton mai blând. Ea făcu semn că nu.

— Ţi-a spus unde locuieşte?

— Nu.

— Unde se ducea?

— Îi… îi ducea flori unui prieten bolnav şi coborâse din greşeală la alt etaj. Pe naiba prieten bolnav, se gândi Headly. Făcea recunoaştere în spital.

— Te descurci minunat, drăguţo. Acum ia-o de la început şi spune-mi exact ce ai spus tu, ce a spus el, cât de bine îţi aduci aminte. Ea relată conversaţia de-a fir a păr, dar nu încheie.

— El… nu ştiu cum să descriu asta. Headly îi observă ezitarea.

— Să descrii ce? Ce a zis?

— A tresărit cumva când i-am spus că Dawson Scott este finul dumneavoastră. Ştiţi? Ca şi cum s-ar fi aprins o lumină. Headly se uită către Eva, care ţinea în mână telefonul, la fel de speriată şi de supărată ca Headly.

— Intră direct mesageria vocală.

— Ce dezamăgire, spuse Dawson, privind-o pe Amelia, dorindu-şi ca ultimul lucru pe care avea să-l vadă să fie chipul ei, nu rânjetul victorios al lui Carl Wingert.

Dar Carl nu apăsă pe trăgaci. Remarca lui Dawson îi stârnise curiozitatea, aşa cum, de altfel, şi sperase.

— Dezamăgire? Dawson se uită către criminal.

— La urma urmei, nu sunt sigur că meriţi vreun articol.

— De asta te-ai dus la cabană? Sperând să îmi iei un interviu? Dawson îşi dădu seama că ideea îl atrăgea.

— Un interviu cu celebrul Carl Wingert A trebuit să mă mulţumesc cu un interviu cu Jeremy în schimb. Acum mă gândesc că poate el era subiectul potrivit.

— Vai. Mă simt atât de jignit.

— Nu mai eşti la fel de impresionant, Carl. Mă omori pe mine, o omori pe Amelia. Asta e marele tău final? îmi pare rău să – spun, dar e un final prea banal pentru o carieră atât de ilustră. Fără părul alb şi sprâncenele stufoase care să-i îmblânzească chipul, zâmbetul lui Carl era unul cu adevărat plin de răutate.

— Cine spune că moartea ta o să fie finalul meu?

— Crezi că o să poţi să ne împuşti pe amândoi şi apoi să fugi de aici?

— Da. Aşa cum am şi intrat, în timp ce paznicii ei flirtau cu fetele de la recepţie. Nimeni nu e atent la un bătrânel bolnav.

— Inteligentă deghizare.

— Mie-mi spui.

— Dar nu prea ieşită din comun.

— Am şi alte planuri care nu te includ pe tine.

— Hunter şi Grant? întrebă Amelia înlăcrimată, vorbind pentru prima dată. O să-i iei şi pe ei?

— Ei, pe naiba. Ce să fac cu nişte copii?

— Dar am crezut… am crezut că pentru asta a fost totul. Tu şi Jeremy i-aţi înscenat moartea ca să-i puteţi lua pe băieţi şi nimeni să nu creadă vreodată că i-a luat tatăl lor.

— Ăsta era scopul lui Jeremy, nu al meu.

— Ar trebui să-şi iubească nepoţii ca să-i vrea, Amelia, spuse Dawson. Iar el nu iubeşte pe nimeni.

— N-am nimic împotriva băieţilor. Nimic personal nici împotriva ta, îi spuse Ameliei înghiontind-o. Dawson prinse ideea din zbor.

— Căsătoria ei cu Jeremy, sindromul post-traumatic prefăcut, divorţul, toate erau esenţiale pentru planul tău, nu-i aşa?

„Vorbeşte în continuare. Distrage-l. Mângâie-i egoul. Roagă-te să se întâmple un miracol”.

— Aşa e. Tu, Amelia dragă, ai fost importantă în anumite momente. Dar nu mai am nevoie de tine. Graţie confesiunii lui Jeremy de pe patul de moarte, idiotul ăla a fost exonerat de orice vină.

— Dacă totul ar fi mers bine, dacă poliţistul nu l-ar fi împuşcat pe Jeremy şi Willard ar fi fost condamnat la moarte, tu şi Jeremy aţi fi fost liberi să provocaţi haos, spuse Dawson. Asta era planul, Carl?

— Bravo, ai nimerit.

— Da, dar ca să înţeleg mai bine, cum trebuia să funcţioneze totul? Nu mai vezi bine, ai probleme la şolduri. Cred că tu ai fi rămas în umbră şi ai fi conceput idei de a fura, de a distruge, de a omorî, în timp ce Jeremy ar fi făcut toată munca şi şi-ar fi asumat toate riscurile. N-am dreptate?

— Ce riscuri? Era perfect, se lăudă el. Nimeni n-ar fi bănuit că un mort, să zicem, a aruncat în aer un autobuz plin cu soldaţi.

— Hmm, făcu Dawson ca şi cum înţelegea. Dar lucrurile au luat-o pe arătură când Jeremy a devenit nervos, nerăbdător, a omorât-o pe Stef şi a lăsat o amprentă. Asta a fost o greşeală majoră. Dintr-odată, Jeremy Wesson nu mai e mort.

Carl nu spuse nimic, dar Dawson îşi dădu seama că atinsese un punct sensibil. Degetul de pe trăgaci tremura. „*Vorbeşte repede*”.

— Jeremy nu avea inteligenţa ta, Carl. A încercat să fie nemilos ca tine, dar, în cele din urmă avea o conştiinţă. A murit vorbind despre copiii lui. Părându-i rău pentru felul în care o tratase pe Amelia. Cu ultima suflare, şi-a plâns mama.

Dawson se uită în ochii lui Carl. Rămăseseră implacabili, iar pleoapele reptiliene nu clipeau.

— Tu ai omorât-o, nu-i aşa?

— Ar trebui să scrii romane poliţiste. Se pare că te pricepi.

— Cum a murit, Carl?

— Pneumonie. Cred, răspunse el morocănos. Avea o tuse de care nu mai scăpa. S-a agravat. Tot scuipa. Se plângea că o doare pieptul.

— Nu ai lăsat-o să cumpere medicamente.

— Tot timpul a avut probleme la plămâni. Se mai vindecase.

— Dar nu şi de data asta. Aşa că ai omorât-o.

— N-am atins-o nici măcar cu un deget. Boala a omorât-o.

— Dar tu ai lăsat-o acolo, nu-i aşa? Ai lăsat-o în cabană, să moară singură.

— Trebuia să mă duc după provizii. Habar n-aveam că o să fie moartă când o să mă întorc.

— Ba ştiai, nenorocit laş. Abandonul e specialitatea ta. Când situaţia devine albastră, fugi. Atinsese alt punct sensibil. Chipul lui Carl deveni mai aspru, mai rece. Şi încă ceva: defensiv.

— N-am lăsat în urmă pe nimeni care ar fi putut supravieţui.

— Jeremy ar fi putut. Flora ar fi putut.

— Ai terminat?

— Încă o întrebare. De ce noi?

— Poftim?

— De ce să ne omori pe noi? De ce nu arunci în aer un autobuz plin cu soldaţi? Presupun că ai rămas fără puteri. Fără Jeremy, nu ai nimic. Numai vorbele sunt de tine.

— Asta crezi tu? făcu Carl cu un rânjet maliţios care îl făcu pe Dawson să-i îngheţe sângele în vene. Ei bine, n-ai dreptate. E perfect Vezi tu, dacă te omor pe tine, îl strivesc pe Headly. Lui Dawson i se strânse inima. Se gândi: „*Suntem morţi*”, dar se strădui să nu lase să se vadă.

— Gary Headly? Agentul FBI pe care l-a împuşcat Jeremy? Carl râse de indiferenţa prefăcută a lui Dawson.

— M-am gândit să scap de nevastă-sa, dar e prea previzibil. Headly se aşteaptă la asta, doar i-a pus pază. Ideea asta e mult mai bună, rânji el din nou. Finul lui. Dacă te omor, n-o să treacă niciodată peste asta.

— Ai dreptate, dacă o să mă omori, Headly o să sufere cumplit. Dar ultimul cuvânt tot el îl va avea de spus.

— Nu că m-ar interesa, dar de ce crezi asta?

— Headly te cunoaşte până-n vârful degetelor, Carl.

— Mă îndoiesc.

— Pe-aproape. Te-a studiat toată viaţa. Dar ca să-şi dea seama ce fel de om eşti a avut nevoie de o singură zi. Ziua dinainte de Ziua Recunoştinţei din 1976.

Carl îl privi fix.

— Da, mă gândeam că asta îţi va spune ceva. Headly e pe urmele tale de la Golden Branch. În ziua aceea ţi-ai dovedit adevărata fire, iar opinia lui Headly despre tine nu s-a schimbat.

— De parcă mi-ar păsa de opinia lui sau de opinia cuiva.

— Câte gloanţe a încasat pentru tine omul ăla, în timp ce tu fugeai să-ţi scapi pielea?

— Ar fi murit oricum.

— Nu vom şti asta niciodată.

— Ei ştia. Îl împuşcaseră în inimă, ce naiba. Chiar el s-a oferit să le distragă atenţia.

— În timp ce tu fugeai. Cât de mult a trebuit Flora să te implore ca să nu-i laşi în urmă pe ea şi pe Jeremy?

— Nu i-am lăsat, nu-i aşa?

— Dar ai vrut.

— Abia putea merge. Sângera în ultimul hal. A trebuit s-o înfăşor într-un cearşaf şi chiar şi-aşa a lăsat urme. Ca un narcotic puternic, o mânie lentă îşi făcea loc în inima lui Dawson. El o primi. Voia să o simtă în tot corpul.

— În timpul confruntării şi în timp ce fugeaţi prin pădure, cum l-ai făcut pe Jeremy să nu plângă?

— L-am drogat. Numai aşa puteam să-l fac să tacă.

— Ţi-ai drogat copilul. Câţi ani avea?

— Unsprezece luni. Amelia tresări de uimire.

Buzele ei se depărtară într-o exclamaţie nerostită. Dawson îi observă reacţia, dar nu-l slăbi din ochi pe Carl.

— Nou-născutul n-a scos niciun sunet. Carl pufni dispreţuitor.

— Deci l-au găsit?

— Headly l-a găsit.

— Ia te uită.

— Când a început travaliul Florei?

— Pe la miezul nopţii. Încă nu se terminase când au apărut poliţiştii. Tare greu a mai fost. Am crezut că n-o să-l mai scot niciodată din ea.

— Dar ai reuşit.

— A trebuit să-i bag un prosop în gură ca să nu ţipe.

— De îndată ce s-a născut copilul, l-ai băgat într-o gaură din podea.

— Nici nu mi-am mai adus aminte până acum. Felul blazat în care ignora ceea ce făcuse era la fel de şocant ca însuşi acel act de barbarism. Dawson înghiţi în sec şi trebui să se forţeze ca să continue.

— În timp ce cercetau casa…

— Nu m-au găsit pe mine, spuse el ironic.

— Dar Headly a găsit bebeluşul ascuns.

— Mare cercetaş.

— Abia mai trăia. Încă era ataşat de placentă.

— Mi se rupe sufletul.

— Atunci a ştiut că eşti un gunoi de cea mai joasă speţă.

— Care acum o să te omoare. Carl apăsă pe trăgaci, dar Dawson prevăzuse asta şi se aruncă la podea. Glonţul nu îl nimeri. Carl urlă înfuriat şi o azvârli pe Amelia într-o parte, ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpe. Asta fu greşeala lui. Ea era singurul motiv pentru ca puşcaşii din echipa de forţe speciale de pe acoperişul clădirii alăturate nu trăseseră încă. Acum aveau o ţintă clară. Când porni focul, spărgând geamurile, Dawson se întinse ca să o acopere şi să o ţină la pământ.

Poliţiştii dădură năvală pe uşă. Totul dură câteva secunde.

— Te-ai lovit? o întrebă Dawson pe Amelia. Ea clătină din cap năucită.

În timp ce camera se umplea de poliţişti Dawson se apropie de Carl care era întins pe spate, privind în tavan,

cu ochii deschişi, ca şi cum nu-i venea să creadă. Dawson îl apucă de cămaşa plină de sânge şi îl trase în sus. Capul chel se bălăngănea. Dawson îl zgudui până ce ochii dezorientaţi îi întâlniră privirea. Cu dinţii încleştaţi îi spuse:

— Uită-te la mine, moşule. Când o să arzi în iad, să-ţi aduci aminte de chipul meu. Eu sunt copilul pe care l-ai lăsat să moară.

Jurnalul Florei Stimel-27 noiembrie 1977

Azi ar fi împlinit un an. M-am trezit amintindu-mi în ce zi suntem astăzi şi am plâns toată ziua. Carl m-a întrebat ce naiba s-a întâmplat şi când i-am amintit că azi se împlineşte un an de la Golden Branch am crezut că o să-mi frângă gâtul.

S-a supărat atât de tare, încât a trântit uşa cu duşmănie când a plecat. (*Suntem într-un motel mizerabil din Colorado şi pe peretele camerei e atârnat un cap prăfuit de vacă.*) *E chiar mai bine că a plecat Carl. Jeremy are toane, cred că e adevărat ce se spune despre copiii de doi ani şi despre crizele lor. Jeremy făcea zgomot şi era agitat, sărea pe pat şi îl scotea pe Carl din sărite. Planşetele mele îl enervau şi mai tare. Aşa că e mai bine că a plecat undeva să se liniştească. Dacă tot e plecat, mai apuc să scriu în jurnal. Sunt în urmă.*

Mi se pare o zi bună să mă destăinui. Inima mea e frântă. O inimă frântă chiar doare. Nu am ştiut asta până ce nu a trebuit să-mi las copilul în casa aceea groaznică din Oregon. Carl mi-a spus că s-a născut mort. Nu ştiu dacă să îl cred sau nu, dar n-am auzit niciodată copilul plângând. Într-un fel sper să fie adevărat fiindcă atunci nu m-aş mai simţi atât de vinovată fiindcă am plecat şi l-am lăsat acolo. Cu siguranţă aş arde în focul iadului dacă l-aş fi lăsat acolo încă viu.

Mă gândesc la asta tot timpul Cred că se poate spune că mă bântuie.

Uneori mă întreb dacă nu cumva Carl a greşit (*sau m-a minţit*) *şi copilul era viu când am plecat. Poate la găsit*

vreun poliţist. Unde o fi acum? O fi în vreun orfelinat? Sau o fi ajuns într-o familie bună?

Dacă într-o zi ne-am întâlni şi nici măcar nu ne-am cunoaşte? Poate l-aş recunoaşte dacă ar semăna vreun pic cu Jeremy. Sau ar putea avea părul blond, ca mine. Ce culoare or avea ochii lui?

De ce-mi fac asta? E o tortură să mă gândesc cum ar arăta şi cine oare a ajuns. Desigur, mă uit la Jeremy şi mă întreb asta şi în ceea ce îl priveşte pe el. Ce fel de viaţă e asta pentru un copil? Eu l-am ales pe Carl. Eu am ales viaţa asta. Bietul Jeremy nu are de ales. Cred că dacă şi celălalt copil ar fi trăit, şi el ar fi trebuit să se adapteze la stilul nostru de viaţă. E un gând trist. Aproape la fel de trist ca ideea că a murit înainte să poată să respire. Şi sunt sigură că asta s-a şi întâmplat. Carl nu ar fi atât de rău încât să-mi spună că copilul e mort dacă n-ar fi fost mort. Oriunde ar fi celălalt copil al meu, sper că sufletul lui e în pace.

Al meu nu e. Nu va fi niciodată. Nu din punctul ăsta de vedere.

CAPITOLUL 29

— Eu o să beau ceva. Vrei şi tu?

— Te rog.

— Orice vrei, e din partea casei, spuse Dawson turnând în pahare două sticle de bourbon de la minibar. Dacă e împuşcat cineva în camera ta de hotel, conducerea face tot posibilul să se revanşeze. Ca să nu mai spun cât de rău le-a părut că au uitat de comanda mea de la room-service. După ce Carl fusese luat, Knutz le pusese multe întrebări. După ce primise telefonul lui Headly de pe patul de spital, agentul FBI pusese oameni să verifice camerele de securitate ale spitalului. Alţii fuseseră trimişi să îl avertizeze pe Dawson. Acesta nu răspundea la telefonul mobil sau la cel din cameră, însă poliţiştii care o păzeau pe Amelia Nolan şi care se aflau în holul hotelului confirmaseră că se află în cameră şi că femeia era cu el. Knutz nu prea dorise să deranjeze o întâlnire romantică, dar atunci când un recepţioner spusese că văzuse un bărbat în vârstă cu un buchet de flori intrând în hotel şi urcând în lift, Knutz mobilizase o echipă de la foite speciale.

Între timp, etajul respectiv era evacuat în linişte, în timp ce agenţii din camera alăturată camerei lui Dawson folosiseră dispozitive de ascultare şi confirmaseră că infractorul avea un ostatic. Puşcaşii îşi luaseră poziţia pe acoperişul unei clădiri învecinate, de unde puteau vedea în cameră. Când Carl o împinsese pe Amelia într-o parte, erau pregătiţi. După ce forţele de ordine plecaseră într-un final, Dawson fusese informat de un director nervos că aveau să îl mute în cel mai bun apartament al hotelului. Nu era de cinci stele, dar avea o zonă de living despărţită de dormitor printr-o pereche de uşi de sticlă şi era mai frumos mobilată decât cealaltă cameră. Acum îi întinse Ameliei băutura ei. Ea se ghemui într-un colţ al canapelei. El se aşează pe un scaun şi ridică paharul ca şi cum ar fi ţinut un toast.

— Noroc. Dădu paharul peste cap şi îl puse pe măsuţa de cafea. O privi, ştiind că sosise momentul deznodământului inevitabil.

— Ei, acum ştii motivul Ea încuviinţă.

— Nu poţi să spui că nu te-am avertizat să păstrezi distanţa. Se ridică şi se duse la fereastră. De la etaj, se vedea că în faţa hotelului încă erau parcate câteva maşini de poliţie. Presa venise şi plecase, urmându-l pe Carl la spital Era în stare gravă. Omul pe care FBI îl căutase zeci de ani de zile fusese prins. Acum el era povestea. Nu era de mirare că toţi ziariştii veneau la Savannah. Dawson Scott avea să fie o notă de subsol într-o ştire şi spera că aşa avea să şi rămână. Niciunul dintre poliţiştii care mişunaseră prin camera de hotel nu îi auzise declaraţia. Nu îi povestise lui Knutz despre relaţia lui cu Carl. În afară de soţii Headly şi de Amelia, nu ştia nimeni. Mă rog, doar Carl.

— Poliţiştii se vor retrage de pe insulă dacă nu au făcut-o deja, spuse el. Tu şi copiii o să fiţi în siguranţă.

— Tucker o să mai lase acolo câţiva ca să descurajeze presa. Numai până se mai calmează apele. Câteva zile.

— Asta e bine. Copiii sunt în regulă?

— Am vorbit cu amândoi la telefon. Sunt veseli ca nişte cintezoi. Poliţista îi răsfaţă. Mi-a spus că nu este nevoie să mă întorc în seara asta, fiindcă oricum va trebui să vin din nou în oraş. Knutz le ceruse să se întâlnească cu el la ora nouă a doua zi ca să încheie discuţiile. Dawson se întoarse în cameră. O privi o clipă, apoi îşi întinse mâinile în lateral.

— Ai aflat secretul. Alte întrebări? Ea inspiră adânc şi apoi expiră încet.

— Câţi ani aveai când ai aflat?

— Treizeci şi şapte. Îl privi stupefiată.

— Ai aflat abia acum? El se întoarse la scaun şi se aşează.

— Mai exact, acum opt, ba nu, nouă zile am aflat ce s-a întâmplat cu fratele meu. Ştiam totul despre schimbul de

focuri de la Golden Branch şi despre cum m-am născut eu. Carl, Flora, toate astea. Părinţii mei, părinţii mei adoptivi, nu mi-au ascuns niciodată originile. De când eram mic am ştiut că Headly mă găsise aproape mort, dar încă respirând ca prin minune. Am petrecut câteva luni într-o unitate de terapie intensivă pentru nou-născuţi, apoi am fost externat. Eram sănătos. Autorităţile nu au informat presa despre existenţa mea. Ştii că se ţin tot felul de secrete atunci când se doreşte rezolvarea unei crime. Headly şi agentul responsabil din ziua aceea au ţinut neapărat să mă apere, să îmi apere identitatea.

Eu, abia născut de Flora, am fost singurul copil găsit în casa aceea. Dar pe păturică nu era ADN-ul meu. Timp de treizeci şi şapte de ani, acesta a rămas un mister. ADN-ul fusese testat şi se confirmase că Flora era mama persoanei căreia îi aparţinea, dar unde era copilul? Cine era copilul? Ce se întâmplase cu el? Carl şi Flora nu fuseseră văzuţi niciodată cu un copil, nici măcar atunci când fuseseră supravegheaţi la Golden Branch. Copilul a rămas un mister. Apoi, spuse el, oprindu-se ca să respire, acum nouă zile, Headly mi-a trimis un mesaj şi mi-a spus să mă duc urgent la el. M-am dus. Mi-a vorbit despre un proces de crimă în Savannah. ADN-ul presupusei victime se potrivea cu mostra aceea anonimă.

Fratele meu, care, potrivit lui Carl, era cu unsprezece luni mai mare, fusese găsit. Aparent, când Carl şi Flora au fugit să-şi salveze viaţa, pe el l-au luat. Pe mine m-au lăsat. Ridică paharul gol şi îl învârti, sperând să mai fie o picătură pe fund. Văzând că n-are noroc, îl puse la loc pe măsuţă şi se uită la Amelia.

— Când ai crescut, te-ai simţit rău ştiind că fuseseşi abandonat?

— Nu aveam de ce să mă simt rău. Părinţii mei naturali erau nişte nenorociţi. Avusesem mare noroc.

Headly ştia cât de mult îşi doreau un copil prietenii lui care nu puteau avea unul. S-a ocupat de adopţie de îndată ce am fost externat din spital. Părinţii mei m-au

iubit Eu i-am iubit. N-aş fi putut nimeri o familie mai iubitoare şi mai stabilă.

— Dar?

— Dar, spuse el încet, pe măsură ce am crescut şi mi-am dat seama de importanţa moştenirii genetice, m-am hotărât că nimeni nu va avea parte de-a mea. Cu atât mai puţin nu o femeie care avea să aibă ghinionul de a se îndrăgosti de mine.

— Te-ai asigurat că asta nu se va întâmpla. Nu ai avut relaţii pe termen lung care să ducă la o căsătorie. Nu ai avut copii. Nu deschise subiectul.

Nu îi spuse despre eprubetele de spermă pe care medicul insistase să le preleve şi să le congeleze înainte să efectueze procedura de sterilizare la un pacient atât de tânăr. În momentul de faţă, nu avea sens ca ea să ştie că ele se aflau într-o bancă de spermă… în caz că se răzgândea vreodată.

— Asta explică totul, spuse ea.

— Aşa e. Deci nu trebuie să mai vorbim despre asta. Situaţia nu se va îmbunătăţi dacă discutăm despre ea. Nu mai avem ce lămuri. Aşa stau lucrurile şi nu se vor schimba niciodată. Tatăl meu natural e Carl Wingert, un criminal recunoscut.

Jeremy, fratele meu, a fost soţul tău.

— Hunter şi Grant sunt nepoţii tăi.

— Da, spuse el zâmbind instantaneu, involuntar. Şi sunt minunaţi. Dumnezeule, au fost momente când… îşi dădu seama ce era pe cale să spună şi se opri. Ea înclină din cap întrebătoare.

— Când ce?

— Nimic.

— Când ce? El îşi muşcă buza de jos, dar apoi se hotărî. La naiba.

— Când voiam să-i strâng tare de tot în braţe. Erau primele rude de sânge pe care le cunoşteam. Amelia îl privi mişcată.

— Poţi să-i strângi în braţe oricând vrei.

— Nu se va întâmpla asta.

— De ce?

— Vor avea destul de furcă numai din cauza originii lor. Prezenţa mea în viaţa lor nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile. În plus, îşi spuse în gând, nu putea sta în preajma lor fără să stea în preajma Ameliei şi nu putea sta în preajma ei fără să o dorească, iar să o dorească fără să o aibă îl făcea deja să moară încetul cu încetul.

— Sunt cumnata ta.

— Sunt conştient de asta, spuse el crispat. Am fost conştient de asta de când ai intrat în sala de judecată şi lucrurile au luat-o razna.

— Ce lucruri?

— Lucruri. Totul. Stăteam acolo, aveam nevoie de o băutură, de o pastilă, îl afuriseam pe Headly că mă trimisese acolo, îmi spuneam că nu-mi păsa de soarta unui frate pe care nu-l cunoscusem niciodată. Îmi doream să fiu oriunde altundeva, numai să nu amorţesc pe banca aia tare din sala de judecată. Apoi s-au deschis uşile din spate, tu ai trecut pe lângă mine şi dintr-odată m-a absorbit totul. Tu. Jeremy. Dorinţa. Disperarea.

— Acum ce simţi faţă de el?

— La naiba, habar n-am. Îl urăsc pentru ceea ce a devenit, pentru ce a făcut, dar… Îi ţineam capul, mă uitam în ochii lui când a murit, Amelia, spuse el întorcându-şi mâinile cu palmele în sus şi întinzându-le către ea. Prima dată când mă uit la el şi el moare. Râse amar din cauza crudei ironii.

— I-ai spus? El dădu din cap a negare.

— Dar a fost o clipă, nu, o fracţiune de clipă, în care ne-am recunoscut. Ne-am legat. A fost ceva. Sau poate mi-am închipuit doar fiindcă am vrut să văd asta.

Oricum, acum nu mai contează, nu-i aşa?

— Pentru Jeremy, nu. Dar cred că pentru tine contează mult.

— Am făcut bine că nu i-am spus. A murit fără să ştie că străinul care i-a urmărit familia îi era frate.

— Dawson, spuse ea încet, când ne-am cunoscut noi doi, nu mai eram de mult timp soţia lui Jeremy. Îl credeam mort de mai bine de un an. Te deranjează atât de mult să ştii că el şi cu mine… Că…?

— Că ai fost a lui mai înainte? Da. Mă deranjează oarecum. Dar nu în sensul în care crezi tu.

— Ce cred eu?

— Că e o competiţie sexuală, că mi-e teamă că ne vei compara. Nu e vorba de asta.

— Atunci ce e?

— Că te-am dorit pur şi simplu.

— Când ar fi trebuit să fiu tabu.

— Ceva de genul.

— Cred că ne putem ierta această atracţie reciprocă.

— Tu te poţi ierta, fiindcă nu ştiai despre relaţia asta. Eu ştiam. Spusese că nu avea de gând să vorbească despre asta, dar iată că vorbeau. Făcu un gest nerăbdător.

— Jeremy era un obstacol minor comparativ cu celălalt.

— Cu originea ta.

— Care e otrăvită.

— Hmm, strânse ea din buze gânditoare. Cred că trebuie să-i dau şi pe băieţi înapoi atunci.

— Poftim?

— Sunt rude de sânge cu tine, nu-i aşa? Nu înseamnă că sunt la fel de nocivi ca şi tine? Dacă te resping din cauza acestui defect, e logic ca…

— Nu mai spune prostii.

— Mi-ai luat vorbele din gură. Amelia se ridică, ocoli măsuţa de cafea şi îngenunche în faţa scaunului lui. El încercă să se ridice, dar ea îl împinse înapoi în scaun.

— O să asculţi ce am de spus. Apoi poţi face ce vrei, dar n-am să te las să ieşi din viaţa mea şi să îmi pară rău pentru totdeauna că nu ţi-am spus asta. N-o să mă întreb

ce s-ar fi întâmplat dacă ţi-aş fi spus.

Îşi aşează mâinile pe pieptul lui, vrând să îl asigure de sinceritatea ei.

— Timp de luni întregi, în timpul căsătoriei şi după, nici măcar nu-mi puteam închipui că aş avea altă relaţie. Vreodată. Nu-mi puteam închipui că voi mai dori vreodată atingerea vreunui bărbat, a oricărui bărbat. Nu mă mai vedeam simţind dorinţă vreodată. După ceva timp, când rănile nu mai erau atât de recente şi când nici măcar copiii nu reuşeau să mă facă să nu mă mai gândesc la un anumit fel de singurătate, am început să înţeleg că era nerealist să mă aştept că-mi voi petrece singură tot restul vieţii. Nu sunt programată pentru o viaţă de abstinenţă. Nu vorbesc numai despre sex, ci şi despre intimitatea emoţională. Am început să-mi doresc din nou asta. Să am nevoie de asta. Treptat, am acceptat ideea că, probabil, la un moment dat, avea să intre în viaţa mea un bărbat care să mă facă să trăiesc din nou, cu care să împart tot ceea ce îmi dorisem să am cu Jeremy, dar avusesem. Ştiam că va veni, dar nu mă grăbeam. Nu aveam de gând să-l caut. Mă mulţumeam să aştept să fiu găsită. Nu ştiam cu ce se va ocupa un astfel de bărbat, ce interese ar fi avut, ce personalitate. Nu ştiam cum va arăta… până ce te-am văzut pe tine. Îi atinse buzele, conturându-le forma cu vârful arătătorului.

— Mi-era teamă de tine şi eram cumplit de supărată pe tine, dar în tot timpul cât am ţipat la tine fiindcă mă spionai nu mă gândeam decât „*El e. Este aici. Şi e mult mai mult decât am sperat vreodată*”. Ridică uşor din umeri.

— Asta e. Asta am vrut să-ţi spun. El îi prinse între degete o şuviţă de păr şi o mângâie gânditor, simţindu-se prea mişcat ca să poată vorbi. Apoi spuse:

— Nimeni nu mi-a mai vorbit cu atâta sinceritate. Despre nimic şi cu atât mai puţin despre ceva atât de personal. Eşti incredibilă.

— Mi se pare că urmează un dar.

— Nu un dar. Un şi, adăugă el ridicând-o în picioare în timp ce se ridică şi el. Eşti incredibilă şi de data asta

toate hainele dispar. În dormitor, azvârli într-un colţ cuvertura de pe pat, apoi se întoarse către ea, îi desfăcu repede bluza şi i-o scoase. Se luptă cu sutienul în timp ce ea îi desfăcea în grabă nasturii de la cămaşă. Se îmbrăţişară strâns. Doar atât. Se strânseră în braţe şi savurară apropierea, senzaţiile, contrastul excitant al trupurilor lor.

— Sper că nu te deranjează părul de pe piept, şopti el într-un final.

— Să mă deranjeze? făcu ea frecându-şi chipul de el. Nu se gândise vreodată că braţele puteau fi o zonă erogenă până ce Amelia nu-l muşcă uşor. Îşi întinse mâinile la spatele ei şi îi desfăcu fermoarul fustei, care căzu pe podea. Ea îi desfăcu blugii şi i-i coborî peste şolduri împreună cu chiloţii, încleştându-şi mâinile pe fundul lui. El se lipi de ea mai tare şi zâmbi.

— Ştiu că eşti o doamnă, dar te rog să observi. Nu numai că observă. El nu o lăsă să ia decât vârful, dar atenţia pe care i-o acordă fu mai mult decât putea suporta.

După câteva clipe, afurisind şi rugându-se în acelaşi timp, o ridică sus şi îşi introduse limba în gura ei, care îi oferise o asemenea plăcere fierbinte, umedă. Ajunseră pe pat. Uitându-se la ea, îşi coborî capul către sânii ei.

— Impresionant.

— Ce? îşi folosi limba ca să le testeze sensibilitatea.

— În prima zi, pe plajă…

— Ştiam că ţi-ai dat seama, gemu ea.

— Ştiam că ştii că mi-am dat seama, dar nu mă puteam abţine. De fiecare dată când adia briza, muream de dorinţă să-i văd aşa, spuse el necăjindu-i sfârcul cu buzele.

— Încercam să fiu modestă.

— Mă rugam să vină un vânt puternic şi visam la asta. Continuă jocul până ce nu mai ştia bine dacă o făcea ca s-o chinuie pe ea sau ca să se chinuie singur. Avea efect asupra amândurora. O lăsă pe spate şi săruturile coborâră din ce în ce mai jos. Apoi se îndreptă ca să privească.

— Frumos, făcu el mângâind zona din jurul buricului.

— Mulţumesc. Observă urma vagă a unei vergeturi pe şold şi o trasă cu vârful degetului.

— Care dintre ei ţi-a făcut asta?

— Grant.

— Şi asta? întrebă el din nou, găsind încă una în şanţul unde burta întâlnea coapsa.

— Grant. El râse.

— De ce nu mă surprinde? apoi trasă conturul cicatricii firave care abia se vedea sub părul moale.

— Care dintre ei?

— Amândoi. Hunter a trebuit să se nască prin cezariană şi după una…

Cuvintele ei se transformară într-un geamăt uşor atunci când el îşi aplecă încet capul ca să o alinte şi mai jos, iar limba lui începu să exploreze cu blândeţe teritoriul. Ea reacţiona exact cum se aştepta el. Îşi desfăcu coapsele, îi prinse părul, se arcui înspre gura lui, răspunse la îndrumarea mâinilor lui care o reaşezau şi îi şopti numele în timp ce mişcările limbii şi mâinii lui o conduseră către un orgasm copleşitor. El se reaşează deasupra ei şi îi privi chipul în timp ce îşi revenea. Amelia deschise ochii şi zâmbi ameţită, iar el o sărută uşor.

— Pot să-ţi mărturisesc ceva? Ea dădu din cap aprobator.

— Am tot visat să-ţi fac asta.

— Trebuie să fiu şi eu la fel de sinceră, spuse ea ridicându-şi capul şi şoptindu-i la ureche. Şi eu am visat să faci asta. Îşi zâmbiră în timp ce el se aşeza între picioarele ei, pătrunzând numai puţin, dar suficient cât să geamă uşor.

— Ah, e atât de bine.

— Ce ai mai visat? întrebă ea.

— Puternic şi repede, lipiţi de perete. Nu, stai. Chiar am făcut asta. Doar că părea un vis. O simţi râzând şi făcu o grimasă, încercând să se abţină să nu intre complet în ea. Amelia îi trasă cu degetele linia coloanei vertebrale,

până la fese. El începu să respire greu.

— Altceva? Vocea ei era la fel de sexy ca mişcările suave ale degetelor.

— Tu luându-mă în gura ta minunată. Ah, ai făcut şi asta. Sau aveam halucinaţii?

— Dacă ai avut tu, am avut şi eu.

— E o fantezie care trebuie repetată, nu crezi?

— Oh, desigur. De multe ori. El îi zâmbi ştrengar, iar ea îi răspunse.

— Deci asta a fost tot? întrebă ea provocator. Am rămas fără fantezii?

— La naiba, tocmai am început, spuse el strecurându-şi mâna pe sub fundul ei şi ridicând-o uşor. Încet, foarte încet, ca acum. O sărută, iar limba lui alunecă în gura ei cu aceeaşi intensitate controlată cu care pătrundea în ea. Ieşi aproape complet, iar apoi se cufundă în ea puţin mai mult ca înainte. Şi din nou. Ea scoase un sunet slab de dorinţă şi îi şopti numele.

— Fantezia asta cum se numeşte? El se îngropa complet în ea şi murmură, în timp ce o săruta din nou:

— Să faci dragoste.

Stătea pe o parte, cu spatele la el. Împlinită. Mai fericită decât se simţise... probabil vreodată. Îşi plimbă piciorul pe gamba lui.

— Ştii ce m-a atras la început? El îşi lipi mădularul de fundul ei.

— E impresionant. Uneori chiar mă jenează. Ea râse.

— N-a fost asta.

— Ah. Ea râse din nou, fiindcă el păruse foarte dezamăgit.

— Dintele strâmb.

— Dintele meu strâmb?

— E foarte sexy.

— Mă bucur că eşti de părerea asta.

— Şi mâinile tale.

— Sunt sexy?

— Sunt mari, masculine şi capabile. Şi sexy, oftă ea în timp ce o palmă se închidea posesivă peste sânul ei. O să poţi să dormi la noapte?

— Dacă tot efortul ăsta nu m-a epuizat suficient încât să dorm, nu ştiu ce altceva ar face-o, spuse el muşcând-o uşor de umăr. Cine ar fi crezut că eşti atât de nesătulă. Ea îl lovi în coaste cu cotul, însă, nevrând să renunţe la subiectul coşmarului, repetă întrebarea.

— Să dorm? Poate.

— Cred că dacă ai reuşit să vorbeşti despre asta îţi va fi mai bine.

— O să vedem, o strânse el mai tare. Prezenţa ta va fi de mare ajutor. Mulţumită, adormită, ea murmură: încă o fantezie îndeplinită. Mi-am dorit să dorm cu tine.

— O să dormi.

— O să?

— Dar nu încă. Mâinile lui, cu atingerea lor blândă, dar pricepută, o traseră în spate, în sus, şi o deschiseră pentru el. Intră în ea, fixându-şi mâna între coapsele ei.

Mişcându-se foarte puţin, pătrunse în ea ritmic, în timp ce, cu vorbe neaşteptat de explicite, îi descria cât de bine era să fie în ea, ce plăcere simţeau degetele şi gura lui atunci când îi ofereau ei plăcere. Când amândoi erau gata să explodeze, vocea lui deveni răguşită de emoţie. Respiraţia lui deveni un curent de aer care îi mângâia gâtul. Cu o dorinţă profundă, el şopti:

— Strânge-mă. Mai tare. Corpul lui se încorda, iar fiecare tremurat fii marcat de strigătul aspru, firav al unui bărbat a cărui descătuşare depăşea barierele fizicului. În sfârşit, când trupul lui se relaxa şi îl cuprinse pe al ei, îi strigă numele ca pe o binecuvântare. Ea adormi cu toate acele cuvinte minunate răsunându-i în suflet.

Peste câteva ore, când se trezi, simţi imediat că îi lipseau căldura lui, parfumul şi respiraţia lui, greutatea mâinii lui pe talia ei. Se ridică alarmată.

— Dawson? Plecase.

CAPITOLUL 30

Headly o convinsese pe Eva să se ducă la hotel. Se simţea din ce în ce mai bine. Carl Wingert nu mai reprezenta o ameninţare. Nu avea sens să mai petreacă încă o noapte incomodă pe fotoliul-pat din camera lui de spital.

— Dar ştii care e motivul adevărat pentru care nu vreau să fie aici, îi spuse el lui Dawson după ce îi explică absenţa Evei.

— Acelaşi motiv pentru care şi eu am venit acum, odată cu găinile, când e prea puţină lume în preajmă. Stătea în spatele scaunului din camera lui Headly, aşa că îşi sprijini mâinile pe spătar şi îşi privi naşul cu subînţeles.

— Presupun că ai ordonat să nu fie omorât.

— Dacă se poate evita.

— Sângera destul de rău.

— Un glonţ i-a trecut prin umărul drept, i-a atins un plămân şi a provocat daune parţiale, dar semnificative. I-au montat un tub de drenaj toracic. Alt glonţ i-a intrat în genunchi. Desigur, e şi bătrân, dar mi s-a spus că operaţia a ieşit bine. Când se va simţi suficient de bine, va intra pe mâna legii. Trecură câteva clipe, iar ei se priviră fix. Într-un final, Dawson spuse:

— Nu putem s-o lăsăm aşa.

— Tu poţi. Eu nu pot.

— Nici eu nu pot.

— Dawson…

— Lasă-mă să reformulez. Nu vreau. Probabil simţi hotărârea lui Dawson, fiindcă spuse:

— Am încercat să mă gândesc cum putem face asta. Îl păzesc poliţişti. Nu ne vor lăsa să intrăm acolo cu o armă. Dar am o idee. Dawson ascultă în timp ce Headly îi prezenta ideea. Dădu din cap serios.

— Pot să fac asta.

— Ne vor prinde, să ştii.

— Probabil. Headly îl studie câteva clipe, apoi, hotărât, se uită la tubul intravenos prins de mâna lui.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să scoţi prostia asta.

Peste cinci minute, Dawson împinse scaunul cu rotile în lift. Reuşise să îl ridice pe Headly din pat, odată deconectat de la aparate, şi să îl aşeze în scaunul cu rotile, dar nu-i fusese uşor. Headly îşi recăpăta rapid senzaţiile şi îşi putea controla o parte din muşchii de la braţe, umeri şi mâini, însă tot nu prea putea face nimic, în singurătatea din lift, i se auzea clar respiraţia neregulată şi greoaie. În bătaia luminii fluorescente, chipul îi părea şi mai palid şi începuse să transpire.

Dawson îl întrebă dacă îl durea ceva.

— Sunt bine.

— Putem să mai aşteptăm.

— Nu ştiu când o să-l mute. S-ar putea să nu mai avem altă şansă. Uşile liftului se deschiseră într-un hol slab luminat.

— Mă ocup eu de agenţi. Cei doi bărbaţi aşezaţi lângă rezerva lui Carl se uitară la ei curioşi.

— Bună seara, domnilor, spuse Headly cu tonul cel mai autoritar. Sunt agentul special Gary Headly şi am venit să îl interoghez pe prizonier.

Cei doi poliţişti se priviră, apoi îl priviră pe Dawson, apoi se uitară din nou la Headly.

— Încă e în stare gravă, spuse unul din ei.

— Aşa e. Ar putea să moară. Tocmai de asta trebuie să-l interoghez acum.

— Unde e agentul Knutz?

— Probabil e băgat până peste cap în hârtii. De asta mă ocup eu de interogatoriu.

— Cu tot respectul, domnule, nu arătaţi prea bine. Sigur sunteţi în stare?

Headly se încruntă. Poliţistul, descumpănit, îşi drese vocea şi făcu un semn către Dawson.

— Şi el?

— El e Dawson Scott E omul pe care l-a ameninţat Wingert ieri după-amiază.

— Ştiu cine e. Ce caută aici?

— El poate să dezmintă orice minciună de-a lui Wingert. Cei doi şerifi se priviră din nou, stânjeniţi, iar unul diii ei îşi făcu destul curaj cât să-i ţină piept.

— Îmi pare rău, domnule. Nu pot să vă las să intraţi fără…

— Autorizaţie?

— Da, domnule.

— Bine. Avea telefonul mobil în poală şi le făcu un semn către el.

— Numărul procurorului general e memorat pe tasta opt. Treziţi-l pe şeful vostru şi spuneţi-i că nu mă lăsaţi să intru la un fugar pe care şi eu, şi întregul Departament de Justiţie îl vânăm de aproape patruzeci de ani. Cred că va fi încântat să vă audă vocile, mai spuse el zâmbind binevoitor. Poliţistul se hotărî în câteva clipe. Lăsă telefonul unde era.

— Sunteţi înarmat, domnule?

— Cu un cateter în fiind şi cu plosca pentru urină. Te rog să verifici.

Făcu din nou un semn către picioarele lui, acoperite cu halatul de spital.

— Nu cred că e necesar, spuse şeriful.

— Fiule, chiar dacă aş avea o armă, nu pot să-mi mişc mâniile. Între timp, celălalt şerif îl verificase pe Dawson.

— E în regulă. Unul dintre ei ţinu uşa deschisă în timp ce Dawson împingea scaunul lui Headly în camera unde Carl Wingert era ţintuit de pat nu numai cu cătuşe, ci şi cu tot felul de aparate medicale. Dawson împinse scaunul lângă pat Carl avea ochii închişi. Headly îi spuse numele, iar atunci când bărbatul nu răspunse, îi spuse lui Dawson să-l trezească. Dawson îl înghionti destul de tare în piciorul bandajat şi ridicat la înălţime. Gemând,

întredeschise pleoapele apoi făcu ochii mari când îi văzu pe amândoi. Dawson fu cuprins de o senzaţie subită de claustrofobie, văzându-se din nou aproape de el. În cap îi zumzăiau o mie de albine, în ton cu piuiturile şi sunetele ciudate scoase de maşinăriile la care era legat Carl. Cablurile lor formau, lângă pat, acelaşi morman complicat pe care Dawson îl remarcase şi în camera lui Headly. Carl vorbi primul:

— Ei bine, îi spuse el lui Headly. Ne întâlnim în sfârşit. Observă scaunul cu rotile şi adăugă: în carne şi oase nu pari aşa de dur.

— Nici tu.

— Am avut şi zile mai bune.

— Eu nu, rânji Headly.

— O bilă albă pentru tine. M-ai prins astăzi.

— Îmbătrâneşti, Carl. Nu mai eşti aşa de deştept cum crezi.

— Ah, nu aş fi chiar aşa sigur de asta, spuse el pe un ton muzical, dezarmant, care lui Dawson îi reamintea de Bernie.

— Te doare?

— Tot corpul.

— Bine.

— De ce nu m-au omorât?

— Fiindcă cu le-am ordonat să n-o facă.

— Mă întreb de ce? zâmbi din nou cu viclenie, apoi i se adresă lui Dawson: Spune-mi, băiete, cum te simţi?

Dawson le urmărise schimbul de replici, dar studiase şi colacul de cabluri de plastic de lângă patul lui Carl. Acum se uită la el.

— Adică?

— Cum e să te culci cu soţia fratelui tău mort?

Avu nevoie de o stăpânire incredibilă ca să nu se arunce la gâtul lui şi să nu îl strângă cu putere, în schimb, se aplecă până ce chipul i se apropie la câţiva centimetri de cel al lui Carl.

— M-ai lăsat să mor.

— Păi nu voiam să am nimic de-a face cu tine. Erai o maimuţă urâtă şi stătusem treaz toată noaptea încercând să te scot. Te-am urât dinainte să te văd. Flora parcă înnebunise.

— I-ai luat copilul.

— Greşit. I-am spus că te-ai născut mort, i-am spus că era mai bine dacă nu te vedea deloc. Te-am scos ca pe măruntaiele de peşte şi te-am aruncat în gaura din podea, sperând că n-o să respiri şi n-o să începi să plângi. Chiar şi acum, după tot ce aflase despre el, Dawson nu reuşea să conceapă că o fiinţă umană putea fi atât de crudă şi de lipsită de inimă.

— Cum ai putut face asta?

— Cum am putut? chicoti el ameninţător. Azi ai spus că Headly o să aibă ultimul cuvânt, dar ai greşit. Eu am ultimul cuvânt, zise el privindu-l pe Dawson dispreţuitor din cap până-n picioare. Nu eşti copilul meu. Dawson nu mai respiră câteva clipe, apoi şuieră:

— Ce?

— Ce ai auzit. Te-a procreat altcineva. Habar n-am cine. Ar putea fi nu ştiu câţi bărbaţi.

— Minţi, spuse Headly. Am studiat-o pe Flora la fel de mult ca pe tine. Indiferent de motiv, te-a iubit şi te-ar fi urmat şi în iad. Nu s-ar fi culcat niciodată cu alt bărbat.

— Decât dacă îi spuneam eu. Cei doi îl priviră uluiţi de afirmaţia şocantă, de semnificaţia ei.

— Dumnezeule, murmură Headly. Dawson rămase fără cuvinte. Îşi revenea din şoc şi nu era sigur dacă trebuia să simtă fericire sau repulsie, dacă trebuia să strige de bucurie sau să plângă jalea şi umilinţa pe care fusese nevoită să le îndure femeia ce-i dăduse naştere.

— Uneori îi lăsam pe băieţi s-o folosească ca să se descarce. Sau ca o recompensă. A rămas gravidă cu tine atunci când trei sau patru…

— Taci! Furia lui Dawson păru să îl amuze şi mai tare.

— Poate că Flota ştia care s-a prins, dar mă îndoiesc. Dacă ştia, poate că i-a scris numele în jurnal. Dawson tresări.

— Jurnal?

— Nenorocita era o mincinoasă, pufni el. Cred că scria în el de ani de zile. A murit cu el la piept. O dezgropi, nu? făcu el către Headly. Am aruncat caietul acolo cu ea. Probabil va fi o lectură distractivă. Sau poate că nu. Era cumplit de proastă.

Carl savura fără îndoială momentul. Îi aţâţa intenţionat, îi privea îndeaproape şi spera să aibă parte de o reacţie de revoltă. Dawson refuză să îi facă pe plac. În schimb, se uită la Headly.

— Am auzit mai multe decât aş fi vrut. Tu?

— Încă de la Golden Branch eu am avut parte de el mai mult decât aş fi vrut. Dawson se jucase cu încrengătura de cabluri şi izolase unul de celelalte.

— Ai suficient control încât să faci asta?

— Mâna stângă. Degetul mare şi arătătorul. Dawson înfăşură de două ori, cu grijă, o parte din cablu în jurul acelor degete, astfel încât Headly să îl poată prinde bine. În loc să fie alarmat, Carl chicoti.

— Headly, întotdeauna mi-ai făcut jocul.

— Ce vrei să spui, Carl?

— Ştiam că n-o să ai linişte până nu mă vei vedea mort.

Ştiam că o să vii să mă termini personal. Şi iată că ai venit. Carl îşi ridică capul cât de mult îl lăsa umărul bandajat şi îi trimise lui Headly un sărut.

— Mulţumesc.

— E plăcerea mea. Chiar când Headly smulse de cablu şi-l deconecta de la un aparat, uşa se deschise. Poliţiştii intrară primii în cameră. Unul strigă numele lui Headly. Amelia îşi făcu loc pe lângă ei, cu privirea agitată şi temătoare.

— Dawson, nu! Cei trei se opriră şi analizară scena.

Carl gâfâia la capătul cablului ce atârna din mâna lui Headly, mişcându-şi buzele în neştire. În final spuse simplu:

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Sigur că nu, spuse Dawson luând firul din mâna stângă a lui Headly şi, înfăşurându-l încet în jurul pumnului, trase celălalt capăt din mormanul de cabluri de pe podea. Nu e prins de nimic, vezi? adăugă el mişcând cele două capete libere în faţa ochilor lui Carl. Chiar ar trebui să scoată cablurile care nu sunt în funcţiune. Dacă cineva îţi scoate drenul toracic din greşeală?

Carl îl privi îngrozit pe Headly, care zâmbi.

— Carl, Carl, chiar crezi că am venit aici să te omor? Să îmi refuz plăcerea de a te vedea putrezind în lanţuri pentru tot restul vieţii? în niciun caz, Carl. Sub nicio formă.

EPILOG

Conducea cu geamurile deschise. Aerul sărat era uşor, marea era liniştită, aşa cum era uneori după răsăritul soarelui. În timp ce se apropia de casa de pe plajă a Ameliei, privirea îi fu atrasă inevitabil de cea în care Carl Wingert îşi petrecuse verile sub identitatea lui Bernie. Fu singura clipă când Dawson se gândi la el şi era oricum prea mult. Nu se aştepta ca Amelia sau băieţii să se fi trezit deja, dar, când coborî, o văzu pe plajă. Se plimba pe mal, ţinând în mână o pereche de papuci. Era îmbrăcată în pantaloni moi de bumbac şi într-un tricou fără mâneci.

Probabil că dormise în ele. Avea părul prins într-un coc neglijent. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Parcursese mai bine de jumătate din distanţa care îi despărţea, când îl văzu şi ea. Lăsă sandalele şi alergă spre el. O strânse în braţe şi o sărută cu putere. Nu se dezlipiră decât peste câteva minute, iar atunci când o făcură se strânseră în continuare în braţe, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că erau din nou împreună după o despărţire de zece zile. Ea se rezemă de braţele lui împreunate ca să-l poată privi.

— Cum a fost?

— În Dakota de Nord e frig chiar şi în septembrie, într-o dimineaţă aproape că îngheţase apa. Ea îi dădu la o parte o şuviţă de pe obrazul neras, apoi îşi aşeză palmele pe pieptul lui. Îl întrebă mai blând:

— Cum a fost?

— A fost bine, răspunse el la fel de serios. Sunt oameni minunaţi. Pâinea lui Dumnezeu. Steagul Americii atârnat cu mândrie la uşa casei. Friptură la cuptor la cină. Poze cu Hawkins în toată casa. Au vrut să afle totul.

La puţin timp de când se întorsese din Afghanistan, Dawson primise o scrisoare de la părinţii caporalului Hawkins, care îl rugau să îi contacteze. Îşi doreau foarte mult să vorbească cu ei despre fiul lor, despre ultimele lui zile. Repetaseră solicitarea în mesaje vocale, în e-mailuri,

în alte scrisori”. *Avea o părere foarte bună* despre *dumneavoastră*, *domnule Scott*. *Vă rugăm să ne sunaţi*”.

Nu fusese în stare să dea acel telefon. Însă discuţia pe care o purtase cu Amelia în legătură cu întâmplarea din Afghanistan fusese purificarea de care avea nevoie. Acum că persoana lui Hawkins nu mai era un subiect tabu, se putea gândi la el fără să se simtă sfâşiat pe dinăuntru. După ce îl dusese pe Headly acasă, în Washington, îşi luase un bilet către Dakota de Nord.

— Mi-a spus totul despre el. I-am cunoscut fratele, două surori, şase nepoţi şi nepoate. Mi-au arătat trofeele lui de la baseball şi pozele de la balul din liceu.

Discuţiile au fost copleşitoare, dar vindecătoare şi pentru ei, şi pentru mine.

— Vreau să aflu totul oricând eşti pregătit să-mi spui, zise ea ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l. Dormi mai bine?

— Două nopţi la rând fără coşmar.

— Un progres adevărat.

— Mulţumită ţie. Şi cele câteva întâlniri cu un psiholog în Washington îl ajutaseră foarte mult, deşi tot Ameliei îi era mai recunoscător decât bărbatului cu toate diplomele înrămate pe perete.

— Ce fac Headly şi Eva? întrebă ea.

— E din ce în ce mai bine. Biroul i-a cerut să se întoarcă până se închide cazul lui Carl. Dar asta va dura ceva, aşa că a refuzat.

— Sunt surprinsă.

— Şi eu am fost. Dar mi-a explicat că nimic nu putea depăşi finalul acela dramatic din spital, cu Carl înjurând în gura mare şi rugându-se să-l omoare cineva.

Îşi lipi fruntea de pieptul lui.

— Când m-am trezit şi nu erai acolo, am crezut că…

— Şi Carl a crezut asta. Asta era ideea. Dar n-avea el un asemenea noroc. Headly voia o confruntare faţă în faţă. L-am ajutat fiindcă ştiam cât de important e pentru el să-şi

înfrunte duşmanul. Niciodată nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

— Nici tu nu te-ai fi mulţumit.

— Mă cunoşti prea bine. Îl sărută pe gât, iar când se îndepărtă spuse:

— Şi i-a fost uşor lui Headly să refuze oferta Biroului de a-şi amâna pensionarea?

— Eva i-a uşurat decizia. I-a spus că dacă se întoarce la serviciu o să-i pună Viagra în mâncare şi apoi o să-l lase fără sex.

— Ar fi în stare.

— Cu siguranţă. Apropo, ne-a invitat la ei de Ziua Recunoştinţei. Călătoria ta în Kansas cum a fost? întrebă el, mângâindu-i părul.

— Scurtă, dar n-am vrut să-i las pe băieţi la familia Metcalf decât o noapte. Slujba de înmormântare a fost cumplit de tristă.

— Sunt sigur că părinţii lui Stef au fost mişcaţi că te-ai dus.

— Aşa au zis. Cel puţin au fost uşuraţi că nu a fost nevoie de proces. Moartea lui Jeremy i-a scutit de asta. Ezită o clipă, apoi adăugă: L-am incinerat. El îi luă chipul în mâini şi îi căută privirea:

— Avem multe lucruri de uitat, Amelia.

— Ştiu.

— De-abia aştept să începem.

— Şi eu. Şi pentru o clipă lungă se priviră înţelegându-se fără vorbe. După un timp, ea făcu un semn către casa pe care o ocupase Bernie.

— Mă bucur să te anunţ că a fost vândută. Agentul imobiliar care s-a ocupat de tranzacţie a venit ieri aici cu un constructor. Noul proprietar o să o demoleze şi o s-o înlocuiască cu una mai mare, mai modernă, pe care o va închiria pe termen lung. De-abia aştept să n-o mai văd, continuă ea. De fiecare dată când mă uit în direcţia aceea… Se întrerupse şi îşi înclină capul uimită. Nu pari

deloc surprins de vestea asta, spuse ea privindu-l atentă. Tu ai cumpărat-o, exclamă în cele din urmă dându-şi seama de adevăr.

— Nu ai fi putut să-ţi vinzi casa. Înseamnă prea mult pentru tine. Singura soluţie era să scăpăm de casa cealaltă.

— Nu pot să te las să faci asta.

— Părinţii mei mi-au lăsat un cont de care nu m-am atins. Mi s-a părut că e în regulă să fac asta cu o parte din bani. Carl n-a fost tatăl meu, dar a torturat-o pe mama mea, iar pe mine m-a lăsat să mor. Nu vreau să ne amintim de el când vom fi aici. Ea se pregătea să protesteze din nou, dar el o opri.

— Decizia e luată.

— Au găsit jurnalul Florei? întrebă ea încet, cedând.

— Da. Aproape intact. Headly a citit o parte. A cerut să fie transcris ca să mi-l dea şi mie. Îl privi întrebătoare, iar el ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă o să-l citesc vreodată. Poate că da. Deocamdată, am nevoie de o pauză de la toate astea.

— O să vrei vreodată să ştii cine a fost tatăl tău?

— Nu. Mi-e suficient, mai mult decât suficient, să ştiu că n-a fost Carl. Nu l-am urât fiindcă mi-ar fi fost tată, ci fiindcă mă părăsise. Analiza de ADN a arătat că niciunul dintre bărbaţii care au murit la Golden Branch nu era tatăl meu natural. Nu văd ce rost ar avea să merg mai departe. Braţele lui se strânseră în jurul taliei ei. Ea îşi odihni obrazul pe pieptul lui.

— O să scrii articolul?

— Şi Harriet mă bate la cap cu asta, dar i-am zis că nu. Nu l-aş putea scrie fără să vorbesc despre tine şi despre băieţi. N-o să fac asta. Îşi strecură mâna pe sub tricoul ei şi o mângâie pe spate, uimit decât de familiară, cât de minunată era pielea ei la atingere, nevenindu-i să creadă cât de aproape fusese să renunţe la femeia asta.

— M-am gândit să scriu despre Hawkins. Părinţii lui au fost de acord. Sinuciderile în armată sunt un lucru

important. E foarte grav atunci când un tânăr cu istoria lui ajunge la un asemenea grad de disperare. Tema ar fi efectele războiului chiar şi asupra persoanelor foarte puternice. Ar putea fi un articol bun.

— Scris de cel mai bun jurnalist.

— Oh, mârâi el şi îi îndepărtă obrazul de pe piept, ca să îl poată săruta. Dar când încercă să o sărute de-a binelea, ea se opuse.

— Ce e?

— Ai vorbit despre casă şi ai spus când vom fi aici şi ai mai zis şi că Eva ne-a invitat la Ziua Recunoştinţei. La Ziua Recunoştinţei o să mai fim împreună?

— Eu aşa zic. Tu nu?

— Da. Da. Cu siguranţă.

— E bine de ştiut.

— Dar cum o să funcţioneze? Băieţii s-au întors la şcoală săptămâna asta. Intenţionam să cumpăr o casă cu o curte şi un câine. Lui George i-a surâs ideea să deschidem la muzeu o sală dedicată sindromului post-traumatic. Dacă trece de consiliul de administraţie, aş vrea să supraveghez proiectul. Vreau să mă ocup dacă vor transforma casa tatii în muzeu. Iar tu, îl privi ea tristă, locuieşti în Virginia.

— Aşa e. Avem nişte lucruri de lămurit, dar sunt chestiuni minore. Nimic insurmontabil. Atât timp cât îmi respect termenele şi mai particip la câte o întâlnire editorială, munca mea e destul de flexibilă. Poate că voi citi jurnalul Florei, poate că nu. O să scriu un articol despre Hawkins şi apoi o să mă hotărăsc dacă vreau să fie publicat. Dacă nu, voi scrie despre altceva. Iar când băieţii vor fi suficient de mari încât să afle despre originile lor, am să le explic. O să se împace cu ideea aşa cum m-am împăcat şi eu. O să-i ajutăm orice probleme vor avea.

Ideea e că nu trebuie să lămurim chiar totul astăzi. Nu putem să lămurim totul astăzi. Îşi lipi buzele de ale ei şi şopti:

— Am trecut de ce era mai greu, Amelia, ce urmează va fi floare la ureche. Hai să o lăsăm mai moale pentru o

vreme. O să luăm hotărâri când va fi nevoie, o să ne iubim la nebunie, o să savurăm fiecare zi. Ea zâmbi.

— Planul sună foarte bine. Îmi place mai ales partea cu iubitul la nebunie.

— Da, şi mie-mi place partea asta. El îi prinse ceafa şi se pregătea să o sărute lung, apăsat, când ea strigă:

— Avem companie. Hunter şi Grant, încă în pijamale, goneau către ei, alergând pe scânduri cu tălpile goale. Amelia strigă la ei să aibă grijă să nu se înţepe, dar copiii nu slăbiră ritmul. Strigau numele lui Dawson cu mare bucurie şi veneau glonţ către ei. Ea îi surâse cu îndoială.

— Eşti sigur că îi vrei în viaţa ta?

— Decizia asta deja e luată. Îi înconjură talia cu braţele astfel încât, atunci când băieţii îl aruncară în nisip, ea căzu împreună cu el.

SFÂRŞIT